بسم اللہ الرحمن الرحیم

بفضلِ خدای جلّ و علا دفترِ دیوانِ قضا کلیاتِ حقیقت آیات کاملِ العلم والعرفان
واقفِ رموزِ قرآن پروانۂ شمعِ جمالِ جہتاں فرزندِ مرتضیٰ سیدنا ابو العلا جناب حاجی
شاہ محمد یحییٰ صاحب ابو العلائی عظیم آبادی در منقبت حضرت سیدنا ابو العلا
حسینی اکبرآبادی سلام اللہ علیہ و علیٰ آبائہ الطاہرین موسوم بہ

فتوحاتِ شوق

حسب الارشاد والا نام شاہِ گلگون قبا دیوانہ حسن حضرت شناس آلِ عبا
شاہ نجم الدین حسین ابو العلائی الحسینی پیرس بسر ہول باہتمام منشی
محمد اسیب الدین مدرس کالج آگرہ و میونسپل کمشنر و لوکل ایجنٹ آگرہ
و فتحپور سیکری ضلع آگرہ بمقام آگرہ محلہ بلوچپورہ

یوسفی رونہمائی مطبع طبع گردید

این کتابیست کہ آئینۂ اسرار منست
قصۂ پر اثر طبع گرفتار منست

این کجا بخت کہ عشقم بحقیقت برسد
ہوس خاطر من ظاہر از افکار منست

گر ہوس ہست و گر عشق ز من محجوبست
شاہد صدق بیان ہمہ گفتار منست

بس بود این کہ طلب کرد کسی سیدرا
کہ بدیوان قضا مالک و مختار منست

بو العلا سیدنا ملجانا مولانا
شاہ من خسرو من سرور و سردار منست

رہن میخانۂ او سبحۂ صد دانۂ من
بیکی جام گرو جبہ و دستار منست

شکر صد این دفتر اشعار فقیر
طرفہ مجموعۂ افکار گہربار منست

ارمغانی پئ سلسلۂ ما ز ماست
دفتر مختصر از وحشت بسیار منست

ذکر سرو چمن مصطفوی ہست درین
سیر کن ہر ورق این گل و گلزار منست

از قصائد بکن آغاز و ببین تا انجام
گرچہ اسرار و چہ اشعار چہ پندار منست

این کتابست عزیز دل و جانم یحییٰ
یوسفی رونق بازار در اشعار منست

بعد حمدِ واجب الوجودی کہ ہمہ اوست و نعت محمودی کہ ہمہ از وست
اَللّٰھُمَّ صَلِّ عَلَیْہِ وَآلِہٖ قدر احسنہٖ وجمالہٖ میگوید پروانۂ
شمع جمالِ بیثال اَبُوالعُلٰی محمد تجلی کہ این وارداتِ دلِ بیقرار ست
در تمنائے حضور مفیض النور اویسی علی مرتضی صاحب قمیص شاہ گلگون قبا
خامس آلِ عبا سیدنا و امامنا حضرت امیر ابو العلا حسینی سلام اللہ علیہ
و علی ابائہِ الطاہرین کہ رفتہ رفتہ بصورتِ دیوان فراہم آمدہ ناظرین عاشق
مزاج از حرف مخالف عقل و شرع بد دماغ نشوند کہ اَلْعُشَّاقُ لَا
یُؤَاخِذُوْنَ بِمَا فِیْ قُلُوْبِہِمْ نباشد رخنہ در شرعے اگر دیوانہ مقصد

این دردِ دل ست بانگِ نے نیست	خونِ جگر ست شیر و مے نیست

و چون گفتار زبان عشق و عزام ست و ترتیبش در سنه هزار و سه صد و یک از هجرت حضرت خیر الانام علیه الف الف تحیة و سلام اتفاق افتاد حضرت مولانا و استاذنا مولوی شاه محمد سعید حسرت انار الله برهانه به زبان عزام موسوم کردند و بانشاء این ابیات قدر افزای سن بمقدار شدند

قطعه ۱۳۰۱ھ

زبان عزام یحیی گفت	این غزلهائے عاشقانه تمام
نظم فرمود طرفه دیوانے	غیرت سلک در ثمین نظام
در ثنائے ابو العلا که بود	در ره عشق مقتدا و امام
حسرت خسته حسب حالش خواند	نام و تاریخ آن زبان عزام ۱۳۰۱ھ

وهذا ما انشدت — قطعه

در ثنائے بو العلا دیوان ما	هست محبوب دل اهل یقین
میکشد دلهائے اهل شوق را	سوئے عشق این نغمهائے دلنشین
جذبۂ از جذبهائے عشق دان	ایکه باشد در دل تو درد دین
سال ترتیبش چو یاران خواستند	قال یحیی جاذبة للعاشقین ۱۳۰۱ھ

و چون بفضل و کرم سیدنا ابتدا و اختتامش شده است و خبر شد لب بفرزند

دلبندم محمد مہدی ابوالعلائی کہ چون من دیوانگیہاے عشق دا
باین ترانہ مترنم گردید

قطعہ

یافت ترتیب حسن تہذیب
نام نامیش چو مہ روشن تر
ہمہ در منقبت و مدحت اوست
بوالعلا کسبنا فی الکونین
چون ز فضل و کرمش یافت نظام
مہدی خستہ بسال ترتیب
کلماتش ہمہ خیر و ہمہ صدق
نام دیگر کلمات خیر ست
عقل کل شورش عشق افزا گفت
۱۳۰۱ھ
حضرت ناظم عالی درجات
تا بود رابطہ حسن بہ عشق

چون کلام پدر و مرشد ما
حضرت شاہ محمد یحییٰ
کہ بود شافع ما روز جزا
بوالعلا ملجاء ما در دو سرا
این سخن چون در غلطان صفا
گفت فضل و کرم سیدنا
۱۳۰۱ھ
حرف حرفش بخدا راہنما
سال ترتیب کز وشد پیدا
بہر تاریخ چہ نام زیبا
صلۂ نظم بیابد ز خدا
زندہ باد این سخن عشق افزا

وعلیہ الاعتصام فی الابتداء والاختتام

قصائد

جلوۂ عشق ست اگر بینی تمام | چشم وا کن پختہ شو اے مرد خام
حسن را از عشق باشد زیب و زین | حسن را بے عشق کے باشد نظام
حسن باقی از وجودِ عشق ہست | حسن را از عشق شد حسن قیام
عشق باشد رافعِ ہر درد و غم | عشق باشد دافعِ جوع و اوام
گر بداری خبر از عاشقی | نفع کے بخشد ترا صوم و قیام
جہد کن کز عشق باشی کامیاب | عشق بر تو جلوہ سازد مستدام
کاہلی بگذار و بگذر از ہوس | در طریقِ عاشقی شو تیز گام
عشق از ہر قید آزادت کند | در طریقِ عشق نہ بند و نہ دام
مستیِ عشق ست بے رنجِ خمار | عشق بخشد لذتِ شرب مدام
دینِ عشق از جملہ ادیان خوشتر ست | مذہبِ عشق ست بے طعن و ملام
غور کن در کنت کنزاً مخفیاً | معنی آن عشق باشد والسلام
گر ز راہِ عشق ہستی بے خبر | ہان بیا شو تیز گام و خوش خرام
در حضور بو العلا مولائے من | شاہِ عشق و جلوہ گاہِ حسن تام
مصطفےٰ برخوان عرضِ حال کن | ساز اول بر مزارش استلام

مطلع ثانی

کاے جنابِ سیدِ عالی مقام — بر تو از یحیائے مسکین صد سلام

از طریقِ عشق ہستم بیخبر — از مئے الفت انا پر ساز و جام

آستانت قبلۂ حاجاتِ ما — درگہت رکن و حطیم ست و مقام

ہر کہ شد بر درگہِ پاکت مقیم — دولتش شد رام و بختِ او بکام

ہر سحر لبیک گویان بر درت — درگہِ تو ہست یا بیت الحرام

گر نشد یارا حضورِ تو نصیب — سالہا ہم میرود در اہتمام

کن نظر بر بے سر و سامانیم — کارہایم از تو یابد انصرام

در دلِ غمخانۂ من نور نیست — روئے زیبا جلوہ کن از طرفِ بام

طینتِ من ہست از شہرِ شما — در عظیم آباد چون سازم قیام

اکبر آباد ست شہرِ عاشقان — خوشتر و دلکش تر از دار السلام

از جمالِ خود شبِ ما روز کن — صبحِ محشر ہست در ہجرِ تو شام

حل مشکلہائے ما کن عاجلاً — یا امام ابن الامام ابن الامام

کارہایم جملہ وابستہ بتو — من کدام و در کسے من باشد کدام

بختِ من بیدار گردد یا امیر — بینم از روئے نکویت در منام

ای مسیحا از دم جان بخش تو
از دم عیسیٰ فقط ماندست نام

مردہ دل ہستیم ما را زندہ کن
قم باذنی گو بی سوئے من خرام

زار نالیہائی یتیمی اگوش کن
ای جہالت قبلہ گاہ خاص و عام

مطلع ثالث

بوالعلا را جملہ آبائی کرام
کلہم کانوا امام ابن الامام

بوالعلا مولائی فی کل الامور
قبلۃ الامال کہف للانام

از جمال بیمثال بوالعلا
گشت در ہندوستان کشف ظلام

حبذا نور جمال بوالعلا
انہ قد صار کالبدر التمام

بوالعلا من قمری وا وہست سرو
من ریاض المصطفیٰ خیر الانام

مست از بوئیم جہان انس و جان
عطر پیرو دارم از بویش مشام

آرزو دارم کہ بر درگاہ او
من شوم حاضر بصد عشق و غرام

در جوار مرقد پاکش شوو
مدفنی یا ربنا بعد الحمام

خاک قبر آن جنید بوتراب
کحل چشمان خواص ست و عوام

بوالعلا مولائی من آقائی من
من غلامش ہستم و ابنی غلام

انّه لی منجا فی النشأتین	انّه ملجای فی یوم القیام

قطعہ

ای صبا اندر حضور بو العلا	عرض کن از جانب این مستہام
کز عطائی خویش یحیی را نواز	چند باشد کار او بے انتظام
بارہ در مجلس خود یا امیر	تا شود حاصل مرا عیش مدام
الغیاث ای سید عالیجناب	المدد ای شاہ والا احتشام
شعرہایم در مدیحت یا امیر	احسن الاشعار باشد فی الکلام
سلک درّ اندر صفاحت یحسن	حور مقصورات گویا فی الخیام
این قصیدہ گفتہ ام یا سیدی	با ہمہ شوق و تمنا و غرام
استجب یا ذا الکرامۃ دعوتی	تا کجا طول سخن بسط کلام
بس کنم بر نام پاکت بس کنم	زانکہ بر نامت بود مسکی الختام

نظم سہ عاشقان کردم تمام
سہ منظومہ بود تاریخ و نام

قصیدہ دیگر

اشکارا جلوہ عشق ست اگر بینی تمام	چشم واکن دیدہ بکشا تہ شوای مرد خام

حسن مطلق از وجود عشق دارد آب و رنگ
حسن بی عشق کی باشد نظام و کی قیام

حسن مطلق از وجود عشق باقی هست و بس
حسن اشیا از عشق ست باقی هست نام

عاشقان را عشق میسازد رہا از رنج و غم
عشق تکلیفات را بر عاشقان سازد حرام

عاشقان را عشق بنماید سوے حسن خویش
گر به بیداری نماید یا نماید در منام

شوکت و جاہ و جلال عشق پیدا از عاشقان
الله الله حشمت عشق ست والا احتشام

جهد کن کز عشق باشی کامیاب اے خودشناس
جلوهٔ عشق حقیقی بر تو گردد مستدام

عشق از هر قید آزادت کند بی درد سر
در طریق عشق نه بند و نه قید ست و نه دام

مستی عشق و محبت هست بی رنج خمار
عشق می‌بخشد بعاشق لذت شرب مدام

غور کن در حد عالی کنت کنزاً مخفیاً
سینه‌ش گر راست پر عشق باشد والسلام

گر ز راه عشق و توحیدت خبر نبود بیا
در حضور بوالعلا مولائی من مولے الانام

بوالعلا مولائی من ملجاے من در دو جهان
آستانش بود دار الامان این غلام

بوالعلا باشد ولی ابن الولی ابن الولی
بوالعلا باشد امام ابن الامام ابن الامام

بوالعلا محبوب حق بوئی نبی رنگ علی
شاه عشق و جلوه گاه ذات نور حسن تام

از جمال بی‌مثال آن امیر بے نظیر
گشت در هندوستان کشف الدجیٰ فخ العلا

از وطن وکن بسوے آستان اقدسش
مطلعی برخوان و شو در اشتیاقش تیز گام

اِنَّہٗ لِی مُنجائی النّاشئین | اِنَّہٗ ملجای فی یوم القیام

قطعہ

ای صبا اندر حضور بو العلا | عرض کن از جانب این مستہام

کز عطائی خویش یحییٰ را الوالی | چند ماند کار او بے انتظام

بارده در مجلس خود یا امیر | تا شود حاصل مرا عیش مدام

الغیاث ای سید عالیجناب | المدد ای شاه والا احتشام

شعر ہم در مدحت یا امیر | احسن الاشعار باشد فی الکلام

سلک در اندر صفا ہست حسین | حور مقصورات گویا فی الخیام

این قصیده گفته ام یا سیدی | با ہمہ شوق و تمنا و غرام

استجب یا ذا الکرامة دعوتی | تا کجا طول سخن بسط کلام

بس کنم بر نام پاکت بس کنم | زانکه بر نامت بود مسکی الختام

نظم سر عاشقان کردم تمام
سر منظومه بود تاریخ و نام

قصیده دیگر

اشکار را جلوه عشق ہست اگر بینی تمام | چشم وا کن دیده بگشا بہیہ شو ای مرد خام

حسن مطلق از وجود عشق وا آداب ننگ
حسن ابی عشق کی باشد نظام و کی قیام

حسن مطلق از وجود عشق باقی هست و بس
حسن ابنیاد از عشق ست و باقی هست نام

عاشقان را عشق میسازد دچار رنج و غم
عشق تکلیفات را بر عاشقان سازد حرام

عاشقان را عشق بنماید سوی حسن خویش
گر به بیداری نماید یا نماید در منام

شوکت و جاه جلال عشق پیدا از عاشقان
الله الله خسرو عشق ست و الا احتشام

جهد کن گر عشق باشی کامیاب از خود شناس
جلوه عشق حقیقی بر تو گردد مستدام

عشق از هر قید آزادت کند بی درد سر
در طریق عشق نه بند و نه قید ست و نه دام

مستی عشق و محبت هست بی رنج خمار
عشق می بخشد بعاشق لذت شرب مدام

غور کن در حدیث کنت کنزاً مخفیاً
معنیش گر راست پرسی عشق باشد والسلام

گر ز راه عشق و توحیدت خبر نبود بیا
در حضور بو العلا مولائی من مولی الانام

بو العلا مولائی من ملجای من در دو جهان
آستانش بود دار الامان این غلام

بو العلا باشد ولی ابن الولی ابن الولی
بو العلا باشد امام ابن الامام ابن الامام

بو العلا محبوب حق بوئی نبی رنگ علی
شاه عشق و جلوه گاه ذات نور حسن تام

از جمال بی مثال آن امیر بی نظیر
گشت در هندوستان کشف الدجی دفع الظلام

از وطن و کن بسوی آستان اقدسش
مطلعی برخوان و شو در اشتیاقش تیز گام

مطلع ثانی

میروم در بارگاه سید عالی مقام — با همه شوق و تمنا با همه عیش غرام

میروم در بارگاه عالی شاهی که هست — خاک در اهمسری با زمزم و بیت الحرام

میروم در بارگاه بو العلا محبوب حق — با در پر روضش یحیی صد صلوٰة و صد سلام

میروم در بارگاه او که باشد حضرتش — قبله گاه جن و انس و سجده گاه خاص و عام

میروم در بارگاه سید خود تا شود — کار من با انتظام و حاصلم عیش مدام

آستانش قبلهٔ حاجات با خود رفتگان — درگهش رکن و حطیم و کعبه اصل و مقام

نور افشان میکنم چون مهر و مه سیر و سفر — میشوم در قطع منزل خوشخرام و تیزگام

قطع منزل میکنم و ز خود نمیدارم خبر — می نترسم در طریق عشق از طعن و ملام

الله الله اکبر آبادست بهر عاشقان — خوشتر از جنات عدن و بهتر از دار السلام

هر که شد بر درگه والای مولایم مقیم — دولت او رام گشت و بخت و اقبالش غلام

در حضورش عرض حال خویش میسازم کنون — تا کند تیمار این بیمار آن صدر همام

مطلعی خوانم یحیی با همه عجز و نیاز — ایستاده دست بسته هم بصبح و هم بشام

مطلع ثالث

کای امیر ابن امیر و ای امام ابن الامام — چهرهٔ روشن نما کن جلوه چون بدر تمام

در دل ویرانهٔ غمخانهٔ من نور نیست — روی بنما ای سراج علا از طرف بام

بخت من بیدار گردد یا امیر دستگیر — گر شبی بینم جمال بیمثالت در منام

کارهایم جمله وابسته بذات تو بود — من کدام ور آسمن فی رکار من باشد کدام

قطعه

ای مسیح من بدور لعل جان بخشائی تو — از دم عیسی فقط ماندست اندر خلق نام

مرده دل گشتیم ما را زنده از گفتار کن — قم باذنی گو بهی سوی کشتگان خود خرام

بسکه رنجور از خمار کثرت وهمی شدم — ارحمنی انی انا یا سیدی پر ساز جام

قطعه

ای صبا اندر حضور شاه عالی جاه من — عرض کن از جانب این خسته حال مستهام

کز عطا و لطف خود یحیای مسکین را نواز — چند ماند با وجودت کار او بی انتظام

چیست یحیی کیست یحیی یا امیر ابن امیر — بندهٔ تو خانه زاد تو غلام ابن الغلام

کمترین بندگانت فخر شاهان جهان — ذرهٔ درگاه والای تو خورشید احترام

آرزویم این که باشم بر در پاکت مقیم — تا بود در جسم خاکی جان شیرین را مقام

طینت من چون بود از شهر پاکت یا امام — در عظیم آبادکی سازد دل مضطر قیام

چهرهٔ زرد و دل پر درد و بر لب شور آه — میشوم حاضر بدربار تو با این اهتمام

درجوار مرقد پرنورت اے مولا شود
مسکنی قبل الوفات مدفنی بعد الحمام

حبذا وقتی کہ ای یحیی شود حاصل مرا
درجوارش مقام و بر مزارش استلام

این قصیدہ گفتہ ام در حالت عزم سفر
میچکد از بیت بیت او تمنائے مرام

شغل من باشد ثنایت ماہ در روز و شب
کار من ذکر شریفت تو بود شاہا دوام

میکند در مدح تو تائید من روح القدس
ہمچو حسان اندرین دورانم ای فخر کرام

کی زبان من شود خاموش از ذکر جمیل
ذوالفقار حیدری ماند کجا اندر نیام

شعرہایم در ثنایت یا امیر نکتہ سنج
احسن الاشعار باید گفتنش خیر الکلام

بس کنم بر نام پاکت بس کنم یا سیدی
نام پاکت عاشقان را مایہ خیر الختام

قصیدہ سوم

باز در دل جوش زد شوق لقای بوالعلا
باز چیچان در سر من شد ہوای بوالعلا

یک نظر بنما جمال بوالعلا را بے نقاب
از برای بوالعلا ای کبریای بوالعلا

ہست از انی انا اللہ لا الہ الا انا
نعرہ زن در گوش جانم نعرہای بوالعلا

دیدہ وجہ اللہ وجہ اللہ را از چشم سر
در جمال ہمتیال پر ضیائے بوالعلا

واقعی دان اتباع مصطفی و مرتضی
اتباع بوالعلا و اقتدائے بوالعلا

چشم وحدت بین خود را گر کنی وا نگری — کیست در چشم عیان پیدا سوای بوالعلا

سورهٔ شوری ببین و آیت قربی بخوان — فرض بر من ساختند ایزد ولای بوالعلا

قدرت حق کن تماشا جلوهٔ هو را نگر — سر نگین ساعتی اندر قبای بوالعلا

هست در غیب و شهادت جلوهٔ حسنش عیان — در ورای الورا نبود ورای بوالعلا

جلوهٔ توحید بنگر شان یکتا ببین — بوالعلا جوید رضائش حق رضای بوالعلا

شوکت جاه و جلال من تماشا کردنیست — آیم اندر حشر چون زیر لوای بوالعلا

حاصلم گردد حیات جاودانی تا ابد — گر کنم جان گرامی را فدای بوالعلا

تا شود غم دیدهٔ من شاد از دیدار حق — فرش سازم دیدهٔ خود زیر پای بوالعلا

میرم از لعل لبش ترک سخن با من کند — زنده هستم از حدیث جانفزای بوالعلا

ای دل شیدا منال از درد بی درمان خویش — هست دارو ای تو در دار الشفای بوالعلا

می نهم هر روز و شب سر بر سنگ آستان — یاد نیاید چو جای دلکشای بوالعلا

روح حسان بن ثابت مادح خیر الورا — می کند تائید من اندر ثنای بوالعلا

خامهٔ من هست از نون و القلم ما یسطرون — کبریائی میکند وقت ثنای بوالعلا

میکند تفسیر کاف و ها و یا و عین و صاد — گردش چشمان هست خود ربای بوالعلا

من کدام و در کدام من در کار من باشد کدام — هر چه باشد در حق من رای بوالعلا

دیدہ باید کی منور می شود چشمان من — در مشام و نفحہ از نور لقای بوالعلا

ہست ای یحییٰ دلم معمور از نور و سرور — از ولای بوالعلا و از عطاے بوالعلا

قصیدۂ چہارم در عرض سلام

السلام ای آفتاب برج وحدت السلام — السلام ای نیر چرخ ولایت السلام

السلام ای شہریار ملک صفوت السلام — السلام ای والی ملک ہدایت السلام

السلام ای معنی لفظ شفاعت السلام — از قدم تا فرق ہستی جملہ رحمت السلام

السلام ای ماحی ظلمات بدعت السلام — السلام ای حامی ارکان سنت السلام

السلام ای محی دین مصطفیٰ ختم رسل — السلام ای نو گل باغ رسالت السلام

السلام ای نور چشمان نبی جان علی — نور وحدت شمع کثرت سر حیرت السلام

السلام ای آل پاک رحمۃ للعالمین — السلام ای در کفت تو نقد رحمت السلام

السلام ای گوہر نایاب دریای وجود — السلام ای موج بحر امامت السلام

السلام ای شاہد خلوت سرای ہا و ہو — السلام ای کنت کنزاً سر ذات السلام

السلام ای سرور و سالار جمیع اولیا — السلام ای مالک کشف و کرامت السلام

السلام ای زلبت انی انا شد کامیاب — ہست در کامت نہان رمز ہویت السلام

السلام ای مدعائے کنت کنزاً مخفیاً ‌ ‌ مطلب احببت ان اعرف بکثرت السلام

السلام ای برزخ ذات و صفات کبریا ‌ ‌ آشکار از شان تو غیب شہادت السلام

یافتی فیض نبوت در ولایت یا امیر ‌ ‌ از نبی و از علی اندر وراثت السلام

نقشبندیہ و چشتیہ نمودی مجتمع ‌ ‌ یافتند این ہر دو از ذات تو شوکت السلام

السلام ای مجمع البحرین نور الخافقین ‌ ‌ السلام اے قاضی ہر چار ملت السلام

از خدا و مصطفےٰ و مرتضیٰ و سیدہؓ ‌ ‌ باد بر تو ای گل باغ سیادت السلام

از حسن سبط نبی و از حسین ابن علیؓ ‌ ‌ از بہاؤ الدین معین دین و ملت السلام

ہم ز تو بر تو سلام و ہم ز من بر تو صلوٰۃ ‌ ‌ از انا بر تو ز تو بر علم وحدت السلام

از جناب پیر و مرشد بر تو شاہا صد صلوٰۃ ‌ ‌ از ہمہ اخوان و اصحاب طریقت السلام

بر صفاتت باد از ذکر مجرد صد صلوٰۃ ‌ ‌ باد بر ذات تو از علم امامت السلام

بو العلا ای ابن سید گو الوفا روحی فداک ‌ ‌ بر تو از یحییٰ ای سکین تا قیامت السلام

قصیدہ پنجم در عرض سلام کہ بماہ ربیع الاول شریف گفتہ شد

سلام علیک اے شہ بو العلا ‌ ‌ سلام علیک ابن شیر خدا

سلام ای جگر گوشۂ مرتضیٰ ‌ ‌ سلام اے وصی علی العلا

توئی راحتِ جانِ شیرِ اله — توئی وارثِ سیدِ کربلا

توئی موجهٔ خاصِ بحرِ قدم — توئی گوهرِ کنزِ سرِّ خفا

توئی شرحِ اسرارِ قالِ صحیح — توئی معنیِ لفظِ اِنّی انا

توئی سرِّ توحیدِ حیرت و صوت — توئی جلوه گر در وراء الورا

توئی مطلبِ معنیِ هر سخن — توئی مدعای همه مدعا

توئی آنکه بر فرقِ تست از ازل — شها تاجِ الملک والله لنا

بود نقشبندی را از تو قدر — کند بر تو خواجه حسین نازها

ز تو خواجه احرار مسرور و شاد — ز تو خاندانِ ترا اعتلا

جمالِ تو لاریب وجه اللهست — بود کفرِ انکارِ این ماجرا

برای جنابِ رسولِ کریم — برای جنابِ علیِ مرتضیٰ

برای جنابِ حسین و حسن — پی بضعهٔ سیدِ الانبیا

پی عابد و باقرِ علمِ حق — پی جعفرِ صادقِ حق نما

پی موسیِ کاظمِ نورِ ذات — برای امامِ علیِ رضا

رضا ضامنِ بندگانِ اله — که هشتم امام است و هم جدِّ ما

برای تقی و برای نقی — بحقِ حسن عسکری سیدا

بمهدی امام زمان زمین | بود حجت خاص اخفی الخفا

باجداد و اولاد خود یا امیر | بحال من خسته کن اعتنا

بود نام تو بو العلا در ظهور | بباطن بود حیدر الاولیا

ترحم علینا بفضل عظیم | بصد رنج و غم گشته ام مبتلا

منم خوار و زار و غلام توام | غیوری تو یا سید الاصفیا

توئی قادر و مالک و مقتدر | منم عاجز و خسته و بینوا

کجا خواری من پسندت شود | کی این عجز ما را تو داری روا

بگرداب غم گشته ام اوفتاد | توئی نا خدائے من ای باخدا

بود این شب عرس تو یا امیر | مه مولد جد تو مصطفی

بود منزل خاص تو اینمقام | بیا مرحبا مرحبا مرحبا

پی مصطفی یا امیر کبیر | بکن رحم بر این فقیر گدا

نمودیم در رنگ عرض سلام | شها مدعائے دل خود ادا

زیجیای خود گوش کن صد سلام | جوابی ز تو هست کافی مرا

سلام خدا و سلام نبی | بروح شریف تو ای بو العلا

تمت القصائد

دیوان غزل بترتیب حروف هجا

بسم الله الرحمن الرحیم

ردیف الالف

یارب بجمالِ خود بجمالِ اَبو العلا
بنماکه نقدِ جانِ گرامی کنم فدا

جز آرزوی دولتِ وصلِ امیرِ پاک
نبود مراد و مطلب و مقصود و مدعا

عمری گذشت بر درِ پاکش نشسته‌ام
تا بنگرم بدیده سرِ حسنِ دلربا

از گردشِ نگاهِ خدابینش ای کریم
کن مست تر روحِ من از بادهٔ انا

در اشتیاقِ یک نظرِ رحمت و کرم
شبها بر آستانِ تو کردیم نالها

کردیم کحلِ چشم زخاکِ درِ حبیب
دادم بدیدهٔ دلِ خود نورِ انجلا

بر آستانِ منتهی بشفعة الرسول
بر درگهِ علی ولی شاهِ ال الی

در حضرت حسین و حسن زین عابدین — در بارگاه باقر و جعفر شه هدیٰ

آورده ایم رو بدر کاظم امام — گاهی جناب شاه ثامن علی رضا

از حضرت تقی و نقی عسکری امام — وز حجت قوی تو مهدی امامنا

با این دوازده تن و با چهارده مدام — هم با چهار یار و با ازواج مصطفیٰ

اظهار درد خویش نمودم بصد نیاز — آورده ام شفیع بدرگاهت ای خدا

تا چون پیام مرگ ملک نزد من آورد — بی پرده و حجاب بنما رخ ترا

پیران سلسله بدرگاهم رسند — گیرند از دو دست من پا شکسته را

وجه الله آن ولی خدا صاحب الجمال — گو والد است و مرشد و دستگیر ما

روی ابو العلا بنماید مرا لقب — گوید که یا ولد بنگر نور کبریا

یا ابو العلا ببیند گیت مرا دوام — در کعبهٔ وصال خودت جای ده مرا

عهد صبا بشد و وقت شباب رفت — پیری رسید و گشته ام آماده فنا

در آرزوی دیدن رخسار پاک تو — داریم چشم شوق چو نرگس مدام وا

بهر رسول و نفس رسول و بتول پاک — بهر حسن برای حسین ابن مرتضیٰ

بهر جناب حضرت عباس نامدار — شاهی تمام شهیدان کربلا

بهر معین دین و ولی خواجه نقشبند — بنما جمال شاهد لاهوت پیر را

سخن مستی صبح و سحر من از علم سحر سر — قال صحیح گویم و بینم بجو و ترا
یکی حدیث عشق بپایان نرسد — دیوان تو باین غزلت یافت ابتدا

چون ابتدای کار من آمد ابو العلا
الانتها الیه لنا الملک المنا

الطاف قادر اکن رحم بر ما — بشان کبریا کن رحم بر ما
لقد جئنا ببابک یا الهی — فقیر عاجزا کن رحم بر ما
بتوحید و رسالت آشنا ساز — بحق مصطفی کن رحم بر ما
ز انوار ولایت ساز پر نور — بجاه مرتضی کن رحم بر ما
نجاتم در قیامت بخش یارب — بشاه مجتبی کن رحم بر ما
نثار جلوه بیکیف گردان — بشاه کربلا کن رحم بر ما
بزین العابدین و باقر پاک — بجعفر رہنما کن رحم بر ما
بموسی کاظم و شاه خراسان — علی موسی رضا کن رحم بر ما
تقی و هم نقی و عسکری اند — شفیع این همه تا کن رحم بر ما
بمهدی آن امام صاحب الامر — کریما ذا العطا کن رحم بر ما
ببوبکر و عمر عثمان و حیدر — بجمله انبیا کن رحم بر ما

بازواج و بنات سرور دین / بسیدة النسا کن رحم برما

بغوث الاعظم محبوب سبحان / بسید بوالوفا کن رحم برما

باهل البیت و اصحاب محمد / خدایا خدا کن رحم برما

فدای بوالعلا کن یا الٰهی / بشان بوالعلا کن رحم برما

تماشای جمال تو نمایم / بوجه الله ما کن رحم برما

بخواهش مرشد کامل خدایا / جمال خود نما کن رحم برما

با آبا و باجداد کرام / بحق اولیا کن رحم برما

بحق آشنایان غیرت ساز / بچشم آشنا کن رحم برما

شوم سرمست توحید وجودی / ز صهبای انا کن رحم برما

بحق این وسایط ساز یارب / فدائی بوالعلا کن رحم برما

جناب بوالعلا محبوب خاصت / اسیر حق نما کن رحم برما

بعشق بوالعلا جانم برآید / براو کن مبتلا کن رحم برما

بود شغل شبا روزم ثنایش / بذکرش آشنا کن رحم برما

درین دیوان نباشد جز بذکرش / ز سر تا انتها کن رحم برما

شود در بارگاه بوالعلائی / قبول این گفتها کن رحم برما

فقیر بوالعلائی ہست یحیی
بشاہ بوالعلا کن رحم برما

خدایا کرم کن گدائیم ما
فقیر در بوالعلائیم ما

سزاوار رحم توام ای کریم
که از امت مصطفائیم ما

بیامرز ما را بآل نبی
کمین بندۂ مرتضائیم ما

بسیدم ابن علی بوالعلا
که با او بحشر درآئیم ما

بود ہمنشینش بسیدم روز حشر
که مداح آل عبائیم ما

ترحم بکن اے شہ بوالعلا
غلام شہ کربلائیم ما

خریدار مہدی یحیی تو لی
عجب گوہر بے بہائیم ما

مطلبی ہست در کتاب انا
که نفہمد مگر خدای انا

دیدم اندر جمال سیدنا
جلوہ پرداز آفتاب انا

از جناب ابوالعلا ہر دم
در درون می رسد خطاب انا

بندگان ابوالعلا دارند
طرف از سکر شراب انا

در دو چشم ابوالعلا کشید
کحل مازاغ از تراب انا

ننماید کسی ورا بیدار — هر کہ خفتہ چو من بخوابِ انا

حسنِ سیّد ابوالعلا بینی — چون کنی افتتاح بابِ انا

سوئے حضرت ابوالعلا باشد — مرجع و مطلب و مآبِ انا

عشقِ من با ابوالعلا یحییٰ
هست از مستی شرابِ انا

چون شدم مست از می انّی انا — گشتم ای یحییٰ فدای بوالعلا

بوالعلا گویان گدائی می کنم — بر در ایوانِ شاهِ کربلا

حسنِ ورای ابوالعلا دیدم عیان — در جمالِ مصطفیٰ و مرتضیٰ

حق بستر من همین گوید سخن — لا الٰہ اِلّا انا اِلّا انا

بوالعلا را دید یحییٰ بحجاب
در دورِ انتم الورا انتم الورا

جز ذکرِ بوالعلا نبود بر زبانِ ما — هر حدیثِ دوست زبان و دهانِ ما

خود را نموده ایم فنا در ابوالعلا — باشد نهان بیانِ نشانش نشانِ ما

روی چو ماه سیّدنا تا ندیده ایم — زین خستہ جان کہ هست دل جمع کنان ما

در دیدہ کحل خاکِ مزارش کشیم دگر — این شوق میکشد سوئے شهرِ شغانِ ما

جانرا کنم نثار بپای مبارکش — گر قصد امتحان کنند جان ما
ای همدم آنچه در دل ما نیست غیر — بنگر درین جریدهٔ نظم بیان ما
این فکر تازه غزل لبش زد و دوسوز — شاهد بود ز حال دل خونچکان ما
کاهیده ایم در غم جانانه طاهر — لیکن چه تفهماند این زبان ما

یحیی نمانده است ز ما ذره هم اثر
جز بو العلا نماند درین جسم و جان ما

چند ماه غم فراق شما — بسکه دارد دل اشتیاق شما
شکر توحید باب و بیکفی — هست با بو العلا مذاق شما
شوکت عز و جاه کن نیکوتر — چیست در پیش طمطراق شما
خوشتر از دولت جهان باشد — گر ببخشند اتفاق شما

ثنا کی یحیی کنند همه آن
صرف تعمیر نو رواق شما

ملاذ و ملجای من آستان سیدنا — کمینه بنده ام از بندگان سیدنا
فتاده ایم ز دنیا و دین آن زاده — بر آستان ملک پاسبان سیدنا
منم که زند بپا عالمی ز خوان حق ست — رسد همیشه نصیبم ز خوان سیدنا

ز فهم خلق بود دور رتبهٔ دانی او | چو خالق ست ثناخوان شان سیدنا

ز سکر بادهٔ انی انا چه هنگامه | نموده اند بپا پیکشان سیدنا

ز سر قال صحیح آگهی شود مارا | چو نکتهٔ شنوم از زبان سیدنا

همیشه عرض تحیات می کند یحیی
ز صد نیاز بروح روان سیدنا

ای فروغ مهر و مه از روی رخشان شما | آشکارا جلوهٔ حق گشت در شان شما

بی نصیبان از فیض کمالات با نصیب | نیست کس محروم یا سید بدوران شما

شهریاران بر در ایشان غلامی میکنند | طرفه باشد حشمت و جاه غلامان شما

گر شبی مارا جمال خودنمائی یا امیر | نیست دور از شیوهٔ الطاف و احسان شما

بنده را نبود مجال دم زدن یا بو العلا | تابع حکمیم باشد آنچه فرمان شما

کی شود از تند باد حادثه بیم هلاک | چون چراغ یا بود در زیر دامان شما

بندهٔ یحیی در عظیم آباد با حال خراب
روز و شب صبح و مسا باشد ثناخوان شما

ز جوشش بودم مبتلا انی انا اسفی انا | ز جوش عشق بو العلا انی انا انی انا

بودم بوحدت بی نشان یا بو العلا بیهمتان | بود اشتغم شوریدا انا اسفی انا انی انا

برحسنِ خود مفتون شدم بر خویشتن مجنون شدم
بر بوالعلا گشتم فدا اِنّی انا اِنّی انا

تا بی توان خود منم روح و روانِ خود منم
با خویشتن هستم آشنا اِنّی انا اِنّی انا

در بوالعلا حق را نگر داری اگر حق بین نظر
باشد جمالش حق نما اِنّی انا اِنّی انا

در روی سید خویش را دیدیم هر سو بر ملا
اکنون ز دل خیزد ندا اِنّی انا اِنّی انا

بر آستانِ بوالعلا یحییٰ منط شو جبهہ سا
گو از سرِ صدق و صفا اِنّی انا اِنّی انا

ساقی بیا که دورِ فلک شد بکامِ ما
پر از ولای سیدنا گشت جامِ ما

تا همکلام خویش مرا کرد ابوالعلا
قالِ صحیح جلوه کند از کلامِ ما

دیوانهٔ جمال اسیرِ ابوالعلا
در اصطلاحِ عشق همینست نامِ ما

تا یافتم بانجمنِ بوالعلا مقام
اعلا بود ز عرش معلّیٰ مقامِ ما

دریا دروی و موی جنابِ ابوالعلا
گردد تمام روز و شب و صبح و شامِ ما

آکنون چه غم ز کشمکشِ تنگی لحد
بر نامِ بوالعلا شد حسن ختامِ ما

قطعه

دربارگاهِ حضرتِ سید ابوالعلا
آیا بود کسی که رساند پیامِ ما

شوقِ نیاز و بندگیِ من یاد برد
خواند بر آنجناب صلوٰة و سلامِ ما

یحیی جناب حضرت سید ابوالعلا
باشد ولی و مرشد و پیر و امام ما

جلوهٔ نور قدم سیدنا مولانا — آیت لطف و کرم سیدنا مولانا

ذات پاک تو بود جوهر عالم عرض است — منتهی لوح و قلم سیدنا مولانا

وارث ملک نبی و علی و سبطین است — مفخر عرب و عجم سیدنا مولانا

برزخ ذات و صفاتست وجودیاش — هر دو را کرد بهم سیدنا مولانا

هر که بر درگه پاک تو سر افگنده بود — چه کند دیر و حرم سیدنا مولانا

بنگاهی دل من شاد و نما ساز رها — از غم و رنج و الم سیدنا مولانا

لب یحیی مترنم بهمین نغمه بود
من منم من نه منم سیدنا مولانا

دیوانهٔ سید شده یحیی لقب ما — در یاد ولیست اینهمه شور و شغب ما

با دیر و حرم نیست سر و کار مرا هیچ — کوی تو بود غایت راه طلب ما

پا ساخته از سر به ره دوست دویدیم — ای شیخ تو آگاه نه از ادب ما

از شربت عیسی نرود سوزش دردم — عناب لب لعل تو داروی تب ما

دوریست که در عالم سافل نبود فرق — الحال نپرسند علو نسب ما

در مدح تو ای شاه چه منظوم چه منثور
جز ذکر شریف تو مرا نیست دگر کار
یا سیدنا از می حب تو منم مست
چون لولوی شهوار بریزد ز لب ما
نعت تو بود مشغلهٔ روز و شب ما
نام تو بود باعث وجد و طرب ما

من سیدم و سیدنا سید من هست
یحیی بود این بس نسب و بس حسب ما

یا سیدنا ذکر تو کار دهن ما
از ذکر تو از مدح تو از تذکرهٔ تو
شاها همه بهر تو بود آنچه زمین است
بر هموطن خود نظر لطف ضرورست
یا سیدنا نور جمال رخ پاکت
رنگم بود از رنگ تو ای رنگ همه رنگ
نام تو بود ربط و نظام سخن ما
پر نور و صفا هست شها انجمن ما
قربان و نثار تو سر و جان و تن ما
در شهر تو شاها بود اصلی وطن ما
شمعیست بکاشانهٔ سر و علن ما
باشد ز بهار تو بهار چمن ما

یحیی در همه عشق فراموش نمودم
الحال همین عشق بود علم و فن ما

یا ابو العلا بوصل خودم شاد کن مرا
ما خود گرفته ایم و اسیریم در خودی
در مجلس شریف گهی یاد کن مرا
زین قید و بند هر خودی آزاد کن مرا

ما را خیالِ نیک و بدِ خود کنون نماند
هر آنچه مرضیت بود ارشاد کن مرا

معمورهٔ دلم شده یا سیدی خراب
یک جلوه ساز و از کرم آباد کن مرا

بر لوحِ دل شبیه و جهت کنیم نقش
نقاشِ این مثال خدا داد کن مرا

ای نونهالِ باغِ رسالت غم نسرا
بر روی خود چو مرغِ چمن شاد کن مرا

یحیی معینِ من به شوق تو ذوق شد
ای یار تو العلایم امداد کن مرا

می شوم حاضر به دربارِ شما
تا شوم فائز ز دیدارِ شما

از درت محروم کی گردد فقیر
هست احسان و عطا کارِ شما

حسن خود ظاهر کند در روی تو
بود این مقصود از اظهارِ شما

کرد نورِ پاک وجه الله مرا
غرق در دریای انوارِ شما

مهدیِ هادی درین آخر زمان
دارد آگاهی ز اسرارِ شما

تا قیامت ماند ای ابنِ رسول
باقی و پاینده آثارِ شما

دولتِ کونین بی رنج و تعب
یافته یحیی ز سرکارِ شما

با شه [illegible] گفتگوی ما
دریا دوی بود همه این [illegible] ما

هر آستانِ پاکِ تو عمرم شود تمام
وابسته که نیست بهتر ازین آرزوی ما

هستیم تر دماغ ز بوی ابو العلا
باشد مشامِ خلق معطر ز بوی ما

من بسته‌ام بدامِ طریقِ ابو العلا
عالم تمام بستهٔ یک تارِ موی ما

ما مستِ حق شدیم ز جامِ ابو العلا
نان در میانِ روغن و می در سبوی ما

مقصودِ من ز کعبه و بتخانه غیر کیست
جز میر ابو العلا نبود جستجوی ما

من رهنمای خلقم و از فقر باخبر
ای طالبِ طریقه بکن ره بسوی ما

آلوده گشته‌ایم ز گرد و گنه تمام
از آبِ لطفِ خویش بکن شست و شوی ما

من بنده‌ام غلامِ ابو العلا
یحیی ز خاکِ پای امیر آبروی ما

یا سیدی گرفته از لطف دستِ ما
در دستِ قدرتِ تو بود بند و بستِ ما

دارم ز فیضِ سیدنا حالتِ بزرگ
باشد ورای عالمِ تقدیس جستِ ما

حکم روان بعلوی و سفلی بود بشها
گوئی بیا اگر ز رهِ لطف مستِ ما

من تو شدم تو من شدی تو بمن نماند
هستم ز هستیِ تو و هستِ تو هستِ ما

یحیی برای عشق مرا آفریده‌اند
باشد همین مراد ز عهدِ الستِ ما

یا بوالعلا غلامی تو افتخار ما	در خلق عشق تو سبب اقتدار ما
اندر طریق پاک تو تا گشته ام مرید	افزوده اند اهل طریقت وقار ما
بودیم مرد گوشه نشین بر کران خلق	عشقت نموده در دو جهان آشکار ما
چون مستنیر گشت ز نور جمال تو	قندیل عرش گشت دل اعذار ما
ما نیم ابوالعلائی و آبای ما همه	احباب هم اقارب و خویش و تبار ما
خود را سپرده ایم بدست تو یا امیر	از غیر تو مدد طلبی هست عار ما
من کارهای خویش سپردم بدست تو	در کارهای خویش نماند اختیار ما
از بسکه گشته ایم ز جور فلک تنگ	بنگر بچشم لطف و کرم حال زار ما
صبح و مسا و روز و شب و سال و ماه ها	نعت تو یا امیر کبیر است کار ما
مقصود من ز شعر و سخن ذکر تو بود	چون شاعری نبود و نباشد شعار ما

یحیی شود مراد دلم حاصل بود
گرد مزار سید والا مزار ما

هست تابان نیرین تا افلاک نور شما	بود منظور شها زین همه اظهار شما
تا قیامت بود ای ابن رسول اطهر	باقی و لم یزلی این همه آثار شما
تو کریم ابن کریم ابن کریمی لاریب	لطف و احسان و کرم هست شها کار شما

با همه ولوله و مستی و شوق آمده ام
سیدی انت حبیبی پی دیدار شما

من اگر نیکم اگر بد سگِ درگاه توام
هرچه هستیم کمین بندهٔ سرکار شما

خوشتر از ظلِ هما هست مرا ای مولا
جائی بخشند اگر در پسِ دیوار شما

کمترینِ تو کُلَه گوشه شکن بر اعلا
بر نکوکار کند فخر گنهگار شما

بود یا سیدنا والد ماجد الله
واقف راز شما حاملِ اسرار شما

گشت از چشمِ عطا و کرم وجه الله
دل سیحائی شما مطلعِ انوار شما

جان و عالم همه قربانِ تو یا سیدنا
آنچه هست آن من آنِ تو یا سیدنا

هست نورِ قدم انوارِ تو سبحان الله
لطف واجب دهد امکانِ تو یا سیدنا

آشکارا بجمالِ تو شده جلوهٔ حق
شانِ ایزد چکد از شانِ تو یا سیدنا

عارفِ ذات شوم واقفِ اسرار شوم
یابم از دولت عرفانِ تو یا سیدنا

ناز بر ذاتِ کریم تو نمایند و زنند
سکه بر عرش غلامانِ تو یا سیدنا

صالح و طالح و بدکار و نکوکار همه
فیض یابند بدورانِ تو یا سیدنا

هرچه از لطف پسندی پی من خوب بود
بنده ام تابعِ فرمانِ تو یا سیدنا

این گدا از درِ خویش مران بهر خدا
هست پروردهٔ احسانِ تو یا سیدنا

صرصرِ حادثہ خاموش چراغم نکند
چون بود در تہِ دامانِ تو یا سیدنا

سگِ درگاہِ توام بر درِ پاکت جایم
حصہ ام میرسد از خوانِ تو یا سیدنا

روز و شب صبح و مسا بندۂ خاصت یحیی
در وطن ہست ثنا خوانِ تو یا سیدنا

یا رب بجمالِ سیدِ والا نما مرا
سرمست ساز از میِ انّی انا مرا

تا کحلِ چشمِ اہلِ صفا خاکِ من شود
کن خاکِ راہِ سیدنا بو العلا مرا

محشور روزِ حشر کن ای ربِّ ذو المنن
در اولیائی امتِ خیر الوریٰ مرا

من لائقِ تقربِ اہلِ صفا نیم
پاکم کن از کدورت و حرص و ہوا مرا

یا رب چسان رسم بحضورِ ابو العلا
شرمندگیست از عملِ نا رسا مرا

یا رب منم گدا و فقیر از حضور دور
دہ در بساطِ انجمنِ شاہ جا مرا

یحیی کمینہ بندۂ تو عرض میکند
یا رب بحسنِ سیدنا کن فدا مرا

یا بو العلا بیا و نظر کن بحالِ ما
بنگر ز لطف حال پر از اختلالِ ما

باشد ہمین ولاے جنابِ ابو العلا
از قاضیِ مراد دو عالم سوالِ ما

افتادگی بدرگہِ آن شاہِ دین پناہ
باشد ہمین عروج و صعود و کمالِ ما

تا یافتیم لقمهٔ از خوانِ جودِ او   بهره رباست خلق زخوانِ نوالِ ما

ماییم سرفگنده بباب ابوالعلا   اینست عز و حشمت و جاه و جلالِ ما

ما را کجا دماغ که سازیم با جنان   با بوالعلا خوشیم و خوش است این خیالِ ما

یا دِ جنابِ حضرتِ سید ابوالعلاست
یحیی نتیجه همگی قیل و قالِ ما

ای همچو من غلامِ تو شاها هزارها   افتاده اند بر درِ تو خاکسارها

بر آستانهٔ تو فگندیم خویش را   امیدوارم از کرمِ بیشمارها

یکبار هم حضورِ تو حاصل نشد مرا   بر آستانت آمدم از شوق بارها

برقع ز چهره بر فگن و جلوه ده شها   فرش اند دیدها بره انتظارها

چون برق آمدی و قراری نساختی   بردی ز ما ز جانِ سوخته من قرارها

روزی بقصدِ صید بصد ناز کن خرام   سر بر کفند در رهِ شوقت شکارها

مادر پدر برادر و خویش و اقاربم   بودند جمله در رهِ تو جان نثارها

در دستِ قدرتت چو بود اختیارِ کل   زانرو سپرده ایم بدستت تو کارها

دریا دِلان لبِ جوی حقیقت نگارِ من   از دیده ریخت لختِ جگر گشته پارها

کرد این سینه ام زغم یار داغ داغ   گل کرد رنگِ عشق که دارم بهارها

یحیی بدست آمده دامانِ بوالعُلا
کردیم دلقِ هستیِ خود تار تار ها

بوالعُلا مهرِ تو پیوست بآب و گلِ ما
عشقِ تو آمد و جا کرد درین منزلِ ما

عشقِ تو آمد و در سینه و دل ساخت مقام
جای ما نیز کنون نیست درین منزلِ ما

حاصلِ خود همه تاراج نمودم بهرست
بس درین عمرِ درازست همین حاصلِ ما

لبم از یادِ تو خاموش نباشد یکدم
هست پرنور ز ذکرِ تو شها محفلِ ما

سیدی بسکه سراسیمه شدم از گردشِ چرخ
می توان ساختن آسان بنگه مشکلِ ما

ما گدائی بدرِ سیدنا ساخته ایم
نیست این سلطنت و جاه و حشم قابلِ ما

لوحش الله نیم قائلِ اسرارِ انا
حضرتِ سیدنا هست بحق قائلِ ما

چون گذشتم ز خودی با خودِ تو پیوستم
بود این پردهٔ پندار مگر حائلِ ما

زود سیراب کن ای ابرِ کرم یحیی را
رحم کن رحم برین تشنه لبِ ساحلِ ما

یادِ تو خوشتر از عبادتها
ذکرِ تو بهترین طاعتها

جلوهٔ قامتت تماشا ها
در دلِ من فگن قیامتها

دارم از روی حق نمای تو
آنچه آیینه طرفه حیرتها

ندهد بکس و ندادہ بکس	تو حق داد آن کرامت ها
دست در عشق بازی افگندم	کردہ ام بس بلند همتها
مذهب رند نیست بی آفت	در ملامت بود سلامت ها

بر در پاکت آمده یحیی
ساز بر حال او عنایتها

باشد جناب سید و دستگیر ما	مولا امام قبله و پیران پیر ما
باشد اگر بسوی تو مولا مصیر ما	برتر بود ز عرش معلی سریر ما
با شاه بی نظیر مرا نسبتیست خاص	در کائنات کیست عدیل و نظیر ما
هستم فقیر درگه سلطان ابو العلا	عالم تمام هست گدا و فقیر ما
محبوب خاص حضرت میر ابو العلا	نعم المعین آمد و نعم النصیر ما
از بینوائی خودم آید چرا ملال	ابن امیر عرب و عجم هست امیر ما
از جور چرخ نیست هراسم که بو العلا	باشد معین پشت و پناه و ظهیر ما
تا بسته ام بسلسلهٔ آن خویش اشتها	عالم تمام گشت رهین و اسیر ما

یحیی بیاد گلرخ سید ابو العلا
بالا رود ز عرش معلی صفیر ما

یحیی بہجر میگذرد سال و ماہِ ما
تا کی نمایدم رخ پر نورِ ماہِ ما

یحیی جنابِ سیدِ پاکست شاہِ ما
یحیی فقیریِ درِ او عزّ و جاہِ ما

ای آفتاب ذرّہ نوازی ز مہر ساز
روزی کن التفات بروزِ سیاہِ ما

ای ابنِ بوتراب کلہ شکنم بعرش
از خاکِ درگہِ تو بود گر کلاہِ ما

نبود مرا ز روزِ حساب و کتاب بیم
ذاتِ تو ہست پیشِ خدا عذرخواہِ ما

با من توان مکن کہ توی اہل آن شہا
بہ عفوِ خود نگر منگر بر گناہِ ما

یحیی ز ذکرِ حضرتِ سید ابو العلا
پر نور ہست مدرسہ و خانقاہِ ما

ای نور نور ہست ز نورِ تو نورِ ما
از پرتوِ جمالِ تو باشد ظہورِ ما

یادِ تو سیدی بود آرام جان و دل
ذکرِ تو ہست مایہ عیش و سرورِ ما

از دولتِ حضورِ تو ای حضرتِ امیر
حاصل حضور شد بدلِ بیحضورِ ما

بگذشتن از خودی خود اصلِ خودی بود
این بیشعوری آمدہ عینِ شعورِ ما

آلودہ کی کند دہن از لقمۂ کسے
طبعِ شگرفِ ما و مزاجِ غیورِ ما

این شعرہای عشقیۂ من بمدحِ تو
عذری کند بہ پیشِ خدای غفورِ ما

یحیی ز عشقِ شاہِ سلیمانی کنم

باشد روان بخاک رہ احکیم مورِ ما

جز سوی تو نیست راه ما را / راهی بنما شها خدا را

در روی تو حسنِ ذات مطلق / واللہ کہ ہست آشکارا

در روی ابو العلا ببینید / انوار جمالِ مصطفیٰ را

از جاه و جلالِ خود زندم / پیشِ تو شها گر است یارا

از یک نگهِ تو موم گردد / این دل که بود چو سنگ خارا

قطعہ

از سهو و خطا و جرم و عصیان / هیچی نبود هراس ما را

در حضرتِ اقدسِ الٰهی / آریم شفیع ابو العلا را

ای ز هر ذره عیانست جمالت شاها / خود مثالِ خودی و نیست مثالت شاها

کائنات او فتاد از نظم و شود زیر و زبر / آشکارا شود از شانِ جلالت شاها

داد حق رتبهٔ محبوبیت مطلقه ات / نرسید و نرسد کس بکمالت شاها

هر زبان میچکد از لعل لبت قال صحیح / سرِ توحید بود معنیِ قالت شاها

خبر از دنیا و دین نیست مرا حبیبم / هست مدهوش دلِ من بخیالت شاها

مالک و سید و مختارِ من و کارِ من	تو من ساخته ام جمله حوالت شاها

شود از جامِ حیاتِ ابدی یحیی مست
گردد از وصل و وصالش تو وصالت شاها

تاری از سیلیِ تو شد چو عنایت ما را	سیدی گشت میسر همه دولت ما را
سیدی شاه میانجان ز عطایت آباد	تاری از سیلیِ تو ساخت کرامت ما را
دیده حالِ واله و لوله و شورشِ من	داد این نعمتِ عظمیٰ ز محبت ما را
بادیا سید نا دفع همه کلفتِ او	این تمنا و طلب هست ز حضرت ما را
تارِ سیلیِ تو از سیلیِ طوفانِ بلا	سپری هست بلا کلفت و زحمت ما را
تارِ سیلیِ تو ستاریِ من خواهد کرد	حاصلِ این تار شد از لطفِ اخوت ما را

رشتهٔ عمرِ من این تار بود ای یحیی
از ازل بست با این حضرتِ عزت ما را

الصلوٰة و السلام ای صورتِ شانِ خدا	هستیِ حق وحدتِ ذاتِ احدانِ خدا
الصلوٰة و السلام ای مثلِ همسنگِ شما	نیست والله گوهرِ نایاب در کانِ خدا
الصلوٰة و السلام ای آنکه روزِ رستخیز	حکمِ تو نافذ شود مولا بدیوانِ خدا
سنتی و سوم آن یا سیدی نزدم توئی	هر کجا لفظِ دلی آید بقرآنِ خدا

ساخت در ہندوستان شاہ ظہور پاک تو
ہست بر ما ہندیان از بسکہ احسان خدا

دستگیر اداد در دست تو و ستم از ازل
ہست بر من لطف و احسان فراوان خدا

عالمی محکوم تو و بر تو حاکم نیست کس
ہست فرمان تو جاری مثل فرمان خدا

گفت ابیت عند ربی جد پاکت یا امیر
چون نباشی یا رسول اللہ مہمان خدا

بر درت یحییٰ مسکین آمدہ با صد نیاز
لطف کن یا بو العلا جان بنی شان خدا

بو العلا حامی معین ما
بو العلا ہر نفس قرین ما

بو العلا ہست نور ایمانم
بو العلا ہست ستر دین ما

جسم ما را مکان تصور کن
بو العلا را بدان مکین ما

آنکہ بر آسمان ہمی رفتند
سر فگندند بر زمین ما

جز غلامان بو العلا کہ بود
یار و ہمدرد و ہمنشین ما

ثبت در عالم ازل کردند
نقش نام تو در نگین ما

حافظم چون توئی نباشد باک
ہست اگر دیو در کمین ما

حق ترا دید و غیر تو ناحق
عاقبت طبع حق گزین ما

بر درت سجدہ ریزی ہر شب
ساخت روشن چو مہ جبین ما

دید در نورِ تو ہمہ را غرق | متجلّی چو شد یقینِ ما

شود از ذکرِ بو العلا یحییٰ
شاد و خرّم دلِ حزینِ ما

السّلام ای سرور و سالارِ جمع اولیا | السّلام ای مدعا و مطلبِ اِنّی اَنا
عجز و درویشی و دلریشی من موالیقین | از برای مصطفےٰ و از طفیلِ مرتضیٰ
لافِ فرزندی مرا ثابت بود یا سیدی | در حضورِ شامن ضامن علی موسی الرضا
دعویم این بسکہ در خیلِ غلامانِ توام | بر غلامِ خود نظر کن از رہِ مہر و عطا
ہست وجہ اللہ پیر و والد و مولای من | در جمالِ او تو وجہ اللہ را شاہا نما
از پی خواجہ معین الدین امامِ چشتیان | رحم فرما یا امیر ابن امیر بو الوفا
نسبتِ پاکِ تو روشن کرد جسم و جانِ من | گشتہ ام پر نور ای از روی تو کشف الدجیٰ
این شب عرس تو باشد سیدی در خانہ ام | لطف فرما و بیا یا مرحبا یا مرحبا
ہم بود امروز عرس عشق پیر پیر من | عشق خود اندر درونِ عاشقان بسکین فزا
جز غزل خوانی بمدح و گفتنِ تسکینِ دل | نیست کارِ این گدا یا سیدی صبح و مسا

دہ بہ بزم قرب خود جا بہر حسنین و علی
بر درِ تو آمدہ یحییٰ ای تو یا بو العلا

ای نورِ ایمانم بیا شمعِ شبستانم بیا ... ای جانِ جانانم بیا ای شاهِ شاهانم بیا

از لطف بنگر حالِ من کن رحم بر احوالِ من ... منگر سوی اعمالِ من ای دردِ درمانم بیا

روزم سیه بی روی تو سر داده ام در کوی تو ... ای ماهِ تابانم بیا وی مهرِ رخشانم بیا

مجنون و حیران گشته ام از بس پریشان گشته ام ... بی سازوسامان گشته ام ای سازوسامانم بیا

از هر زبان هر سخن چون بلبلِ رنجیده تن ... ذکرت کنم در هر چمن چون گل بدامانم بیا

ای ماهِ من ای شاهِ من ای شاهِ من ای ماهِ من ... محبوبِ عالیجاهِ من سلطانِ ذیشانم بیا

امشب نیاز آورده ام سوز و گداز آورده ام ... شوقِ دراز آورده ام ای ماهِ مهمانم بیا

در خانه ام رونق فزا بشنو حدیثِ این گدا ... کن گوش گفتارِ مرا ای زیبِ ایوانم بیا

یحیی غزلخوان آمده از هجر نالان آمده
با چشمِ گریان آمده ای شمعِ خندانم بیا

السّلام ای خلعتِ شیرِ خدا ... السّلام اے دُرِّ دریائے انا

السّلام ای زنده دلِ بیخود ساز ... السّلام ای بیخود ارا رہنما

السّلام ای طربِ جانِ حزین ... غم باعیش و مسرت افزا

بوالعلا حاکمِ یومِ محشر ... بوالعلا بادشہِ روزِ جزا

بوالعلا معنیِ آیاتِ الله ... بوالعلا مطلبِ قرآنِ ہدیٰ

بو العلا مستی حق سر الله — بو العلا عین علی الاعلی

نائب حضرت سلطان الهند — حاکم و بادشه اہل فنا

مستعین بر در تو آمده ام — چون معین عقدهٔ کارم بکشا

از پی والدمن وجه الله — حسن حق در رخ خویشم بنما

گذرم ده بسوی الا الله — لب که کردم سفر منزل لا

خاک درگاه تو باشد ای شاه — پی ہر درد من خسته دوا

چند در ہجر تو سوزد جانم — ستم و سوز دل و شوق لقا

تو عروسانه بیا در حجله — این شب عرس تو باشد شاہا

نذر تو سوز و گداز آوردم — خانه ام خانهٔ تو ہست بیا

عاشقان مست ابجمنا استاده اند — بر درت سیدنا مولانا

تا نقاب از رخ خود برداری — جلوهٔ بی پرده کنی ای مولا

جز خیال تو نباشد شغلی — جز ثنای تو دگر کار کجا

می فرستد بتو تسلیم و سلام — روز و شب سال و مه صبح و مسا

از زبان خود اخوان طریق
بندهٔ خاص محمد یحیی

بو العلا مولائی ما ملجائی ما	بو العلا سلطان ما آقائی ما

جز بباب بو العلا سر کی نهند	دوستان این همت اعلائی ما

از عنایات جناب بو العلاست	بی نیازیها و استغنائی ما

چیست یاران طمطراق کن فکان	پیش شکر این دل شیدائی ما

هست اندر تار و پودم جوشش عشق	عشقبازان بوده اند آبائی ما

گرچه روشن تر بسی از آفتاب	در خفی مخفی بود اخفائی ما

عاشق و دیوانه و پیمانه نوشش	در کتاب عشق هست اسمائی ما

قطره بل کمتر از قطره بود	هفت بحر اخضر از دریائی ما

همچو سگ افتاده و دلداده است
بر در شاه نجف یحیائی ما

الله الله جمال سیدنا	نیست مثل و مثال سیدنا

قدسیان با وجود قدوسی	خائفند از جلال سیدنا

هر کمالی زوال می دارد	لم یزل دان کمال سیدنا

از محالات باشد این که بشر	کند ادراک حال سیدنا

سر دنیا و دین نهیده ام	من و شوق وصال سیدنا

بس بود عزتم اگر یابم — جا بصف نعال سیدنا

دل دیوانهٔ مرا سیجیؔ
نیست غیر از خیال سیدنا

خود را فدای سیدنا کرده ایم ما — حق وفای عشق ادا کرده ایم ما

در گردش نگاه حقیقت نمای تو — نظارهٔ فنا و بقا کرده ایم ما

در طاق ابروی تو نمودیم سجده ها — بارے نماز عشق ادا کرده ایم ما

منصور وار بادهٔ وحدت چشیده ایم — شورے بپا ز شکر انا کرده ایم ما

آن نشاء که داشتم از بادهٔ الست — بریک ادای یار فدا کرده ایم ما

ای دوستان ز شیوهٔ انصاف مگذرید — کز نسبت اسیر جفا کرده ایم ما

ما مست و عاشقیم ادب شرط عشق نیست — هر انچه کرده ایم بجا کرده ایم ما

شور و فغان بهجر گل نوبهار خود — چون عندلیب نغمه سرا کرده ایم ما

سیجیؔ ز فیض حضرت مولا ابوالعلا
بیعت بدست شیر خدا کرده ایم ما

به بزم خویش شاها یاد فرما — دل رنجیدهٔ ما شاد فرما

دلم ویرانه بے نور تو باشد — شها این خانه را آباد فرما

اسیرم عاجزم درمانده هستم — دلم از قید غم آزاد فرما

ندارم غیر تو شاها معینی — خدا را سیدی امداد فرما

نشسته گوش بر آواز هستم — بحق بنده هیچ ارشاد فرما

بعشق خسرو شیرین تبسم — مدد یا حضرت فرهاد فرما

بصد شوق این غزل گفت ستی یحیی
زعین لطف بنگر صاد فرما

دلم ای همدمان شاد ست اینجا — زقید رنج آزاد ست اینجا

دلم ویرانه اندر وطن بود — ز قرب شاه آباد ست اینجا

بیا ای دل شکار بو العلا شو — چه صید ست و چه صیاد ست اینجا

عجب مستی ست اینجا در خموشی — عجب لذت بفریاد ست اینجا

رسد آخر بپابوس رکابی — رسیده خاک برباد ست اینجا

عجب تاثیر فضل شاه باشد — عجب ترکیب امداد ست اینجا

عجب لطف ست اینجا در خموشی — عجب کیفیت باد ست اینجا

تکلم از لب شیرین کن ای شاه — غلام شاه فرهاد ست اینجا

ز فیض مرشد کونین ستی یحیی

ما را صد فیض و ارشاد است اینجا

سرّ الست ترجمهٔ داستانِ ما	قالِ صحیح آمده شرحِ بیانِ ما
من نکته فهم خویشم و معنی شناسِ خود	در کائنات نیست کسی همزبانِ ما
از پردهٔ خودی بدر آ و نگاه کن	بر یک قرینه است نهان و عیانِ ما
من آنچه گفته ام ز یقین گوش کرده نیست	پیدا کن یقین ز یقین رازدانِ ما
مستِ شرابِ وحدتِ حق ساخته مرا	آباد باد خانهٔ پیرِ مغانِ ما
از حادثاتِ دهر شوی پیر اگر ترسا	قوت فزایست آمده عشقِ جوانِ ما

یحیی ز عشقِ سیدِ ما بو العلا بود
این کر و فر و دبدبه و عز و شانِ ما

در فراقِ تو دارم بسکه بیقرار رهیا	بی حجابت شمع کامد وقت جان سپار رهیا
سوخته ز آتشِ هجرت مغزِ استخوانِ من	شمع سان بود مرا هر شب اشکبار رهیا
چشمِ اشک ریزانم در فراقِ آن دلبر	بعد مردنم بگذشت بسکه خیر جار رهیا
از دمِ سحر تا شام آه آه میسازم	شب همیشه باشد نالها و زار رهیا
دیده را و نیکویت جان نساختم قربان	می کشم ز روی تو بسکه شرمسار رهیا
یک نفس مرا نگذاشت در فراقِ تو تنها	ای غمت ادا کرده حقِ غمگسار رهیا

خرقه رهن می یحیی دل فدائی میخوارگی
لاف پارسائیها و ین شرابخواریها

ای دل دیوانه ام با بوالعلا شو آشنا
با خدا و مصطفی و مرتضی شو آشنا

آن زمان با اهلبیت مصطفی عشقت شود
اولا با شاه هدای تا شو آشنا

گر ترا باشد هوای آشنائی با خدا
یکزمانی با دل خود آشنا شو آشنا

عقده از کار تو وا گردد چرا داری هراس
با جناب بوالعلا مشکل‌کشا شو آشنا

عین درمان درد باشد از برای عاشقان
مرد خام است آنکه بی درد و دوا شو آشنا

گر قبول خلق مطلوب و مراد تو بود
با وفا و با حیا با سخا شو آشنا

چند یحیی بیوفائی در طریق عاشقی
یکنفس با ابن سید بوالوفا شو آشنا

ای هجر تو فنا و وصالت بقای ما
وابسته با تو هست بقا و فنای ما

خاموشیست بود سبب بیقراریم
ای در لب تو هست دوا و شفای ما

نگذاشت هیچ تمنا بخاطرم
مولای بنده پرور ما بوالعلای ما

آزاد ساخت از همه تکلیف و حیله‌ها
یا رب چه لذت است بلای انائی ما

از جا اگر رویم نداریم هیچ غم
آتش بهشت گرم ز عشق تو جای ما

از من نماند هیچ اثر من نه مانده ام
جز مهر بوالعلا نبود در قبای ما

یحیی زهی نصیب اگر گوید ابوالعلا
یحیای ما فقیر غلام و گدائی ما

بوالعلا ای شاه ما ای سید ذیشان ما
شکر احسانت نباشد طاقت امکان ما

نور چشم اشفا کردی عنایت با اسیر
ساختی از فرط بنده پروری دربان ما

ای هنر کردم بحال من نوازش سلختی
آنچه احسانست ای فی الفضل و الاحسان ما

مهدی ما را کرامت ساختی حقت شها
روح آوردی دوباره در تن بیجان ما

این پسر باشد عطای خاص تو یا بوالعلا
عمر اقبالش بده ای جان و ای جانان ما

لایق شایان خود بر حال و احسان کن
ما همی گوئیم احسان کن شهاشایان ما

بندهٔ یحیی این پسر در خدمت آورده
از کرم بنگر بحال بندگان سلطان ما

السلام ای بوالعلا مولا آقای ما
السلام ای بوالعلا ملجا ما و ماوای ما

السلام ای دیدن رویت مراد دیدارِ حق
کوی نیکوی تو باشد جنت الماوای ما

السلام ای آدم به آستانت مرده دل
قم باذن الله گوئی سویا عیسای ما

عاشق دلداده و دیوانه روی توایم
مقتدا ای یا تو سنت باشد از آبای ما

گر ببینم روی زیبای تو امشب یا امیر   گردد امشب فی الحقیقت لیلة الاسرای ما

سر همی آرد فرود و خم همی سازد کمر   جز بدرگاه رفیعت همت اعلای ما

این پسر را بر درت آورده ام یا سیدی   کن ز طول عمر او خرم دل و جانهای ما

گر رود از جا و در عشقت بر آید جان تن   گرم دارد این پسر در عشق پاکت جای ما

سرفرازی در دو عالم بندهٔ یحیی را شود
گر بفرمائی ز لطفت مرحمت یحیای ما

فرزند مصطفیٰ خلف شیر کبریا   آمد پی سلام تو یحیای بی نوا

چون هشتصد و نود شده از هجرت نبی   ظاهر شد از وجود تو اعجاز مصطفیٰ

توحید با نسبت خاص محمدی   هر کس بقدر قسمت خود یافته شها

فیض ابو تراب ظهور از تو یافته   سنگ از نگاه پاک تو شد معدن طلا

رویت ندیده سوی تو گردیده ام روان   مولا فروختیم بدست تو خویش را

بر حال زار بندهٔ خود التفات کن   تا چند بنده پیش کسان سازد التجا

از یک نگاه خویش مرا کامیاب ساز   بهر نبی و سیده و شاه اولیا

بهر دوازده تن ائمه طیبین   بهر امام ثامن ضامن علی رضا

یحیی غلام ابن غلام ست یا امیر

آمدہ بر آستانۂ تو سر نمودہ یا

یا جنابِ بو العطا ادرک لنا	ای وصیِ مرتضیٰ ادرک لنا
نورِ ماہِ کربلا ادرک لنا	پورِ شاہِ ہل اتیٰ ادرک لنا
محیِ دینِ مصطفےٰ ادرک لنا	نائبِ خیر الوریٰ ادرک لنا
مالکِ بالا و پست و فوق و تحت	حاکمِ ارض و سما ادرک لنا
آہوے عنای صحرای قدم	شاہبازِ قل کفیٰ ادرک لنا
مستعین بر آستانت آمدم	یا معین الاولیا ادرک لنا
[illegible] عبد القدیر را آرم شفیع	ابنِ سیدِ بو الوفا ادرک لنا
ہم نہ ما از پئے نور العلا [illegible]	وز پئے فیض العطا ادرک لنا
از برائے پیر عبد الماجدم [illegible]	شاہ با مجد و علا ادرک لنا
از برائے خواجہ فواد ما [illegible]	ابنِ شاہِ انبیا ادرک لنا
از برائے پیر و مرشد یا امیر	رحم کن بر حالِ ما ادرک لنا
از برائے مہدی و ہادی ما	ای امیرِ مجتبیٰ ادرک لنا
از پئے جد و پدر بر من ببخش	بہرِ آلِ طٰہٰ و ہا ادرک لنا
از شرابِ وحدتِ خود مست کن	سائلِ اتقیٰ انا ادرک لنا

بازار نجیاہی خود بشنو غزل
از رہ لطف و عطا ادرک لنا

جلوۂ حسن خدا ادرک لنا — نور ذات کبریا ادرک لنا

خواجۂ ہر دو سرا ادرک لنا — سرور اہل صفا ادرک لنا

صد گرہ در کار من افتادہ است — ای شہ مشکلکشا ادرک لنا

بر درت محتاج و سایل آمدم — حاجت من کن روا ادرک لنا

بسکہ ناپرسان شدم واحسرتاہ — ذو العلا ادرک لنا ادرک لنا

تا شود مارا ازین سختی نجات — دہ غنا جای غنا ادرک لنا

سیدی از بار جور ناکسان — گشت پشت ما دوتا ادرک لنا

این شب عرس تو باشد سیدی — خوش بہر وساند بیا ادرک لنا

جلوہ فرما جلوہ فرمای حجاب — مرحبا یا مرحبا ادرک لنا

نذر تو سوز و گداز آوردہ ام — استجیبا ذا العطا ادرک لنا

بر درت آوردہ ام فرزند خود (محمد سیدی) — عمر و اقبالش فزا ادرک لنا

این پسر باشد عطای خاص تو — لطف بر حالش نما ادرک لنا

دردمندم ناتوانم یا امید — از کرم فرما دوا ادرک لنا

یک برادر دارم از جان دوست‌تر
ده باد مولا شفا ادرک لنا

لطیف علی عرف شاه
میانجان برادر اسلامی ۱۲

آمده یحیای مسکین بر درت
چشم رحمت برگشا ادرک لنا

امشب جناب یحیی العلا هست از کرم مهمان ما
هست از کرم مهمان ما مولای ما سلطان ما

آمد جناب بوالعلا در کلبهٔ احزان ما
آباد شد از مقدمش این خانهٔ ویران ما

شاه ملائک پاسبان گردید امشب میهمان
خلد برین است این مکان رضوان بود دربان ما

مولای من ملجای من آقای من عیسای من
ای سید والای من کن از کرم درمان ما

از قید غم آزاد کن زود دوستان یاد کن
دلهای ما را شاد کن یحیای شه ای جان ما

بنگر رخ پر گرد من بشنو حدیث درد من
کن گوش آه سرد من ویرانه از افغان ما

از لطف ای عقده کشا آسان شود هر مشکلم
اندک تغافل گر کنی مشکل شود آسان ما

بگشا لب لعلین خود آگه کن از آئین خود
تلقین مرا کن این چنین ای جان ایمان ما

با بلبل سدره کنم یحیی استقبال گرما
خواند جناب یحیی العلا ای بلبل بستان ما

السلام ای بوالعلا نسبت سید مصطفی
با شه مرتضی ابن شهید کربلا

اصطفا و ارتضا ایزد ترا بخشیده است
در وراثت از نبی مصطفی و مرتضی

انتہا یت کس چہ داند نیست مقدور بشر | ابتدا یت چون بود مولا در ابہر ورا
حلم و خلق و جود و احسان و عطا بخشید حق | بو العلا را در وراثت از امام مجتبیٰ
دردمندم خستہ جانم ای مسیح چارہ ساز | از کرم فرما دوائی دردِ من بہرِ خدا
خاکِ راہِ مصطفےٰ کن از برائے بوتراب | این فقیرِ خاکسارِ مستمندِ خویش را
این شبِ عرسِ تو شہرِ مولدِ پیغمبر است | رحم کن بر حالِ من بہرِ رسولِ کبریا
نذرِ تو سوز و گداز خویشتن آوردہ ام | کن قبول ای بو العلا واہب یا ذا العطا
بر درت آوردہ ام فرزندِ خود را یا امیر | عمر و اقبالش عطا فرما پئے نورِ العلا
از بلیٰ اولاد و احفادِ خودش کن سرفراز | در دو عالم ای میر ابن امیر بو الوفا

بر درِ تو آمدہ یحییٰ مرید خاصِ تو
جرعۂ فرما عنایت از مئی انّی انا

بیا اے نورِ حق در خانۂ ما | مکن پر نور این کاشانۂ ما
شدم پروانہ شمعِ رخِ تو | دو عالم شد کنون پروانۂ ما
دلم ویرانہ باشد بے تو شاہا | مکن آباد این ویرانۂ ما
تنزل در بنائے کون علیٰ مکان | شنید از نعرۂ مستانۂ ما
غنی ہستم ز فیضِ سیدِ آل | ببین در وضعِ درویشانۂ ما

بدامِ عشقِ مصر وئی اسیرم   چه بینی شکل آزادانهٔ ما

می اِنّی انا اللّٰه ست یحییٰ
بجوشا جوش در میخانهٔ ما

یا بوالعلا یا بوالعلا بنگر بما بهرِ خدا   کن دور درد و رنجِ ما بنگر بما بهرِ خدا

بهرِ محمد مصطفیٰ بهرِ علیِ مرتضیٰ   بهرِ شهیدِ کربلا بنگر بما بهرِ خدا

ای دلنوازِ بیدلان حاجت روائی بیکسان   کن حاجتِ مسکین روا بنگر بما بهرِ خدا

مست از نگاهِ خود نما علمِ انا الحق ده مرا   ای قایلِ اِنّی انا بنگر بما بهرِ خدا

گشتم گرفتارِ بلا هستم بصد غم مبتلا   کن شاد و خرم بنده را بنگر بما بهرِ خدا

امشب شبِ عرست بود خواهم ز تو مولا مدد   امدد لنا امدد لنا بنگر بما بهرِ خدا

امشب نیاز آورده ام شوقِ دراز آورده ام   بنما جمالِ حق نما بنگر بما بهرِ خدا

یحییٰ غلامِ ابنِ الغلام الغیث ای عالی مقام   بر وی نوازش کن شها بنگر بما بهرِ خدا

یحییٰ ای مسکین آمده محزون و غمگین آمده
بنگر بما بهرِ خدا بنگر بما بهرِ خدا

بوالعلا ای مستِ سرِّ مِی اِنّی انا   بهرِ تسلیماتِ تو آمد گدا ای بی نوا

ده یقینِ نام بر توحید یا ای بحرِ عشق   تا کجا این سوختهٔ کثرت برداز جا مرا

این حجابات دوئی گردید سد راه من
جلوهٔ توحید از بهر خدا ما را نما

گرچه تقلیدیست بر توحید ایمانم ولی
از تو میخواهم شهود ذات مطلق برملا

این من و تو تا بکی گردد حجاب اکبرم
علم ما را منصبغ فرما بعلم کبریا

واقفم از سر سر السر لطف خویش کن
بهر سلطان خراسان و امام کربلا

ساز این نذر و نیاز من قبول از عین لطف
جرعهٔ از بادهٔ وحدت چشان یا بو العلا

مهبط من نور من طفلانه بر در آمدست
عمر وافیاش بعشق خویش ای مولا فزا

آمده یحیای مسکین طالب توحید تا
جرعهٔ از جام السر عنایت کن شها

سلم الله علی سیدنا مولانا
بو العلا نیر عز و شرف و مجد و علا

هادی جن و بشر قبلهٔ کل کعبهٔ خلق
خواجهٔ کون و مکان بادشه ارض و سما

مظهر شان الوهیت ذات مطلق
مطلع صبح ازل نور رخش صدق و صفا

مست از جام انا الله شده سر او
تا نهاده بسرش دست خدا دست خدا

شعلهٔ طور شده بر رخ او پروانه
دید چون عارض پر نور شه کرب و بلا

رست محبوبیت صرف عیان از رخ او
زانکه او آمده محبوب حبیب حق را

تا نیابد چه نمایم گزارش احوال
مسکینم روی ارادت بسوی آن مولا

رحم فرما که ز حد رفت بمن رنج و محن
مستغیث آمده ام بر درت ای سیدنا

چند از شرک خفی دور ز توحید باشم
هان بیا ستیم افراز منی انی انا

چند این پردهٔ ناسوت ز سیر لاهوت
در حجابم فگند پرده بر انداز شها

از پی سید گلرنگ ابا عبد الله
بر دلم سر انا الله متجلی فرما

بهر عباس علی اکبر و اصغر یا شاه
در رخ خویش نما جلوهٔ شاه شهدا

دست برگیر ازین پرده برون آ شاها
بهر نوشاهی آن نوشهٔ لیلی اسما

تا ضیائی تو بر قصر دل من درخشد
سکینم عرض مناجات بدرگاه رضا

هر سبب تو بود اشب و این دنیا
بنده پرورده لطف تقبل منا

بنما با بیا جلوه گری کن در چشم
هست چون حلقه در دیدهٔ شاهم وا

مهدی نور نظر لخت جگر بر در تو
هست در خیل گدایان تو استاده بپا

سیدی از پی اولاد نبی عربی
عمر و اقبال بدارین دراسا زعطا

سیفر سته تسلیم و ثنا از سر شوق
سکینه ختم سخن بنده ثنا صنعت یا

السلام ای بو العلا مولای ما
السلام ای بو العلا ملجای ما

السلام ای بو العلا سلطان من
السلام ای بو العلا آقای ما

از مئی الستی انا اللہ العلے ⁂ مستی افزای سرور افزائے ما

موج زد در سینہ ام بحر انا ⁂ ہفت قلزم قطرۂ دریائے ما

چیست الا اللہ اثباتِ خودی ⁂ ہست نفی غیرِ ذاتت لائے ما

من یتیم و اللہ مولا من یتیم ⁂ ہم توئی در روح و در اعضائے ما

پنجہ مشکلکشا با من بود ⁂ عالی در پنجہ گیرائے ما

دردمندم ہم نزار و غمناکم ز بس ⁂ کن نگاہِ لطف ای عیسائے ما

ہر چہ باشد رائی تو رائیم ہان ⁂ نیست اندر کارِ خود یارائی ما

کی ز غیرت آرزومندی کند ⁂ بادشاہا ہمتِ اعلائے ما

عاشق دیوانہ خود رفتہ ام ⁂ در غلامت بود اسمائے ما

از برایت شعر گوییہائی من ⁂ از برایت این ہمہ انشائے ما

المدد ای خواجہ مشکلکشا ⁂ بسکہ ایذا میدہند اعدائے ما

بر نگاہِ من نگاہِ عفو ساز ⁂ ای خطاپوش و گنہ بخشائے ما

جلوہ فرما این شب عزت بود ⁂ ہست وا این دیدۂ بینائے ما

بی حجابانہ تجلی گر کنی ⁂ گردد ای مہ لیلۃ الاسرائے ما

سر فرازم گر بقربِ خود کنی ⁂ قاب قوسین ست او ادنائے ما

این ہمہ نذر و نیاز آوردہ ام
کن پذیرا اے شہ والائے ما

بر امید لطف مہدی آمدہ ست
یک نظر اے سید یکتائے ما

بہر یحیی درود و سلام بس بود
از زبان خود بخوان یحیای ما

یا ابو العلا ولی خدا نور مصطفا
آمد پے سلام تو یحیای بے نوا

ای آنکہ در جمال تو بے پردہ دیدہ ام
انوار حسن ذات و تجلی کبریا

ای آنکہ نور روئے تو باشد فروغ ذات
تابان رخت لمعہ خورشید انبیا

وی آنکہ گردش نگہ مست ناز تو
گاہی نمود شان فنا و گہی بقا

ای مست جام وحدت حق جرعہ بخش ما
مستی فزائے در دلم از بادۂ انا

ای بحر لطف و جود و عطا تشنہ توام
سیراب کن ز جلوۂ دیدار خود مرا

ای خواجہ غریب نواز فقیر دوست
بنواز این غریب فقیر حقیر را

بہر علی و سیدہ بہر حسن حسین
بہر امام ثامن ضامن علی رضا

مولائے حق حضرت عباس نامدار
شاہان تمام شہیدان کربلا

بہر جناب خواجہ ہند الولی معین
بر حال زار من نگہی یا ابو العلا

افتادہ ام و دست مرا گیر از کرم
حاجات و مشکلات من خستہ کن روا

این بخت نارسا بحضورت نداد بار — بر سنگ میزنم سر ازین بخت نارسا

بر آستان بخوان ز رهِ بنده پروری — تا چند دور از تو کشم ناله و بکا

امشب بود شها شبِ عرس شریف تو — در خانهٔ غلامِ گنهگار خود بیا

پر نور کن ز جلوهٔ روی منیر خود — ای آفتاب حسن دل و دیدهٔ مرا

برکش نقاب پرده برانداز یا امیر — بی پرده کن تجلی رخسارِ دلربا

یحییای بستهٔ درِ تو تا چند مرده دل — هان زندگی ببخش از آن لعل جانفزا

نذر و نیاز بنده پذیر از سر کرم — ای شاهِ بی نیاز نوازندهٔ گدا

مهدی که هست بندهٔ خاص عطای تو — استاده است بر درِ تو با صد التجا

شاها سلام و بندگیِ ما قبول کن
یحییای خویش از غم و درد کن رها

ردیف الباء الموحدة

سلام علیک ای کریم المناقب — جلیل المراتب علی المناصب

شود از تو لاریب فی ذالک القول — ظهور عجائب صد و غرائب

تو ای جانشین نبی مکرم — علی وصی را تو لاریب نائب

شها ذکرِ تو غیرت مے رباید | بی غیر ذکرت شها بیستاقب
نمودیم اقرار بر ذات پاکت | چو گفتیم از خویش [illegible] غایب
مرا از خودی بیخودی بخش مولا | که حاضر شویم از خویش غایب
شها بر درت آمدم سرفگنده | [illegible] مصائب [illegible]
ولای علی شیر حق بخش ما را | اماده ز شر [illegible]
بود این شب عرس با هاذر تو | سفر ما ز دیدار جان بخش [illegible]
ترا خواهم و غیر تو مے نخواهم | همیشه [illegible] مطالب

تو لی انکه بیجامی خود را خرید
تقبلت مولا سے یا ابن مصائب

بو العلا ای سید عالی جناب | بو العلا ای شافع روز حساب
جلوه فرما جانب من بے نقاب | جان و دل شد ز آتش فرقت کباب
کی بگنجد اے امیر بے نظیر | شرح شوقت در حساب و در کتاب
در خیال چهره زیبائے تو | اشک از چشمم چکید با پیچ و تاب
از کرم سوئم نگاهے یا اسد | چند باشم [illegible] در رنج و عذاب
نیست در کارم بدون قسمت و رنگ | گوش کن فریاد من فرما شتاب

روی خوبنا که دارد جانِ من
اضطرار و التهاب و اضطراب

از درِ بابِ تو در افتاده ام
در عظیم آہا و با حالِ خراب

در ازل ہم بو العلائے بودہ ام
دارم از عہد الست این انتساب

بختِ من بیدار گردد یا امیر
گر شبی بینم جمالِ تو بخواب

جن و انس و اسود و احمر ہمہ
از جنابت فیضیاب و کامیاب

باش اے دل او فتادہ بر درش
گر ہمی خواہی کہ گردد فتح باب

جلوۂ حق در جمالِ بو العلا
کن تماشا بے نقاب و بے حجاب

از نگاہِ بو العلا دید انچہ دید
یافتہ دل لذتِ توحید ناب

سوی یحیای حزین یا بو العلا
یک نظر فرما بحقِّ بو تراب

السلام اے مستِ عشق و ولائے بو تراب
جرعہ کش از بادۂ انّی انائے بو تراب

در جمالِ حق مثالت سیرِ صبغۃ اللہ کنم
آشکارا از رخت نور و صفائے بو تراب

سیرِ حسنِ خویش محبوبِ ازل دائم کند
در جمالِ بیمثالِ حق نمائے بو تراب

ایزدِ ذی الفضل و میراث بخشیدہ ترا
اصطفائے مصطفےٰ و ارتضائے بو تراب

دردمندم خستہ جانم اے مسیحِ چارہ ساز
دارویم بفرست از دار الشفائے بو تراب

مشکل افتاده من در بیکسی و اگر بتاه — رحم کن بر جان من ای بوالعلا بوتراب

خاک راہت طوطیائی دیده ام کن یا امیر — خاکسار بینوائی من بنگر ای بوتراب

سر بلندی در قیامت کن عنایت یا امیر — سایه افگن بر سر من کن لوائی بوتراب

آمده بر درگه والائی تو یحیی ای تو
بندهٔ شاه شهیدان و گدائی بوتراب

بر در بوالعلا گدائی خوب — این گدائی ز بادشاهی خوب

ساز و سامان مراد من بنود — بر در شاه بے نوائی خوب

فیض توحید و خط سر الستر — در طریق ابوالعلائے خوب

این گدا را ز سلطنت شاها — بر مزار تو جبہہ سائے خوب

گشت از پرتو رخ پاکت — در دل تیره روشنائے خوب

ز نخود از کرم بخوان ما را — ور تو در خانه ام بیائی خوب

بر گل روئے بوالعلا یحیی
روز و شب این غزل سرائی خوب

جمال بوالعلا بنمائے یارب — در امید من بکشائے یارب

ولائے بوالعلا و عشق و شوقش — همیشه در دلم افزائے یارب

بگو یا بو العلا کن دستگیری
قضا داین ناتوان از پا ئی یارب

مرا سودائے عشقِ بو العلا ہست
سرما بادو این سودائے یارب

شوم در اشتیاقِ اکبر آباد
ز شہرِ خویش رہ پیمائی یارب

مرا بر آستانِ بو العلا دار
ز لطفِ خود جبین فرسائی یارب

رود از جا اگر سیمائی مسکین
بماند عشقِ او بر جائے یارب

ذرہ ام و مہرِ ابنا بو تراب
کسب نور از من نماید آفتاب

فرشتیان تنہا نہ از وی مستفیض
عرشیان نیز از جنابش فیضیاب

در جمالِ حق مثالِ بو العلا
حسنِ وجہ اللہ دیدم بیحجاب

یا فتم ای مستِ صہبائے انا
از نگاہت لذتِ توحیدِ ناب

ہستیِ من پیشِ آن موجِ قدم
بے سر و پا بود باشد چون حباب

کارِ من دربستہ و پوشیدہ است
ابنِ حیدر از کرم کن فتح یاب

شاہ وجہ اللہ پیر و مرشدم
در غلامانت مرا داد انتساب

چیست در کارِ من عاجز درنگ
زود کن اصلاحِ کارِ این خراب

سوختم ای ابرِ رحمت سوختم
ز آتشِ ہجرِ تو شد جانم کباب

سیدی از دوریت سیمابِ وش
بسکه میدارد دلِ من اضطراب

پیر گشتم لیک در عشقم جوان
عشقبازی را چه پیر و چه شباب

قطعه

بر دوریت یحیای مسکین آمدست
در بغل از نعتِ تو دارد کتاب

گوش کن اشعارِ مدحِ خویشتن
بخش او را از کرم چیزی خطاب

بوالعلا فرزندِ سلطانِ عرب
بوالعلا روحِ عجم جانِ عرب

بوالعلا تابانِ مدوحِ عجم
بوالعلا مهرِ درخشانِ عرب

از عرب چون هست اصلِ بوالعلا
چون نباشد بندهٔ قربانِ عرب

از وجودِ مصطفی و مرتضی
حق دو بالا ساخته شانِ عرب

چون چه لعلِ بی‌بها بر آمدند
و بلاد هند از کانِ عرب

هست لعلی بی‌بها زان لعلها
بوالعلا لعلِ بدخشانِ عرب

در بلادِ هند یحیی عاشقیست
آرزومند و ثناخوانِ عرب

ردیف التاء الفوقانیه

اکبرآباد طرفه جایے هست — وه چه جائی که دلکشائی هست

حبذا شهرِ دلکش و زیبا — که اندرو خفته بادشاهی هست

و چه شاهی که بر مزارش خلق — با همه عجز جبهه سائی هست

شاه نه بلکه هست شاهنشاه — نه ولی بلکه اولیائے هست

نامِ او سید ابوالعلا باشد — بندهٔ کبریا ادائی هست

بوالعلائے که مهدئے لاوے — بر درِ پاکِ او گدائی هست

چیست یحییٰ فتاده بر درِ او
عاشقِ خسته بے نوائی هست

دادم چو بدستِ بوالعلا دست — گشتم ز شرابِ بیخودی مست

در سلسلهٔ ابوالعلائے — هر کس که اسیر شد ز خود رست

قطعه

گفتا طریقه اش بگویم — گر شوقِ حصولِ نسبتش هست

بگذشت ز خویش طالب اول — وانگه بیخودیِ خویشتن بجست

وز خویش هر انچه خواسته یافت — این طرز ابو العلائیانست

انجا طیریست سیر نبود — در طیر سیر یار طرفه سیرست

دارد دعواے کبریائی
سیچی چو مرید بو العلا هست

مسکنم شهر اکبر آبادست — که ز جنت فزونتر آبادست

همه را انجاست مسکن اصلی — همه را انجا قبور اجدادست

خرم ست از فضای او دل من — جان ما از هوائی او شادست

اندران شهر هرچه مجموعست — از محاسن همه خدادادست

کوچه بازار آن خجسته بنا — همه پر موقع ست و آبادست

همدران شهر دلکش و زیبا — مرقد صدر و بدر اوتادست

نام آن صدر ابو العلا باشد — پیر پیران شاه فرهادست

من غلام غلام آن صدرم — او مهر آسمان ارشادست

من دل خسته را ز حضرت او — نظر لطف و چشم امدادست

ساختة دور از وطن ما را — بر من از دستیا چرخ بیدادست

خاک من آه در عظیم آباد — از زبونی قسمت افتادست

باز یارب رسان تو یحییٰ را
عازمِ آن خجستہ بنیاد ست

آنکس کہ فدائی بوالعلا ہست | منظورِ جنابِ کبریا ہست
رخسارِ امیرِ بے نظیرم | تصویرِ منیرِ مصطفیٰ است
در حسنِ ابوالعلا نمایان | انوارِ جمالِ مرتضیٰ است
عشقش بنود مجالِ انسان | خود عاشقِ روئے او خدا ہست
مستی گدائی سیدِ پاک | از بادۂ انتی انا ہست
حب و شفقت و ولای آن شاہ | کافی پی نجاتِ ما ہست

یحییٰ بدرِ ابوالعلا بیست
افتادہ فگندہ سر گدا ہست

دلا بوالعلا پادشاہِ من ست | شہنشاہ با عز و جاہِ من ست
ندارم بکعبہ و دیر کار | درِ بوالعلا سجدہ گاہِ من ست
کنم بیخودی طی رہِ عاشقی | ضیائی رخش شمعِ راہِ من ست
دلت شد کہ بر حالِ من مہربان | ز تاثیرِ درد و آہِ من ست
بجز عشقِ تو خود تو انصاف کن | کدام ای مہِ من گناہِ من ست

مران از درِ خود من خسته را — که خاکِ درِ تو پناهِ من ست

گناهم بود بے شمار و حساب — شها عفوِ تو عذرخواهِ من ست

ز دردِ فراقِ تو یا بو العلا — چنین حالِ زار و تباهِ من ست

چو سیّد هو الله حق گفته است — ولا بو العلا پس اله من ست

بود خاکِ راهش لباسِ تنم — غبارِ مزارش کلاهِ من ست

چگویم سیحیؔ من از بو العلا
فدائیش شوم شاه و ماهِ من ست

الله الله ابو العلا چه خوش ست — بخدا آن خدا نما چه خوش ست

دیدنِ حسنِ روئے وجه الله — در رخِ بو العلا دلا چه خوش ست

از نگاهِ ابو العلا یاران — مستیِ قلبِ این گدا چه خوش ست

متجلی بشانِ محبوبے — سیّد و بادشاهِ ما چه خوش ست

بر درِ میر ابو العلا صاحب — بیقرارانه سجدها چه خوش ست

طلبِ عشق و حبِّ سیّدنا — از خدا با صد التجا چه خوش ست

خواستن عشقِ بو العلا از حق — از تهِ قلب در دعا چه خوش ست

چون من از چشمِ مستِ سیّدِ پاک — مستیِ باده انا چه خوش ست

چه خوش ست التفات و ربط بخود | قطع کردن ز ما سوا چه خوش ست

شرکِ اصغر بود ریا یاران | ترک فرمودنِ ریا چه خوش ست

هست اطلاقِ محض و بیکیفی | پس ورای همه را چه خوش ست

مردِ عاشق مزاج چون مهدی | بر خودِ خویش مبتلا چه خوش ست

بر جمالِ ابو العلا ستی
هر که گردید مبتلا چه خوش ست

امروز روزِ عرسِ تو ای مهرِ بو العلاست | امید وار یک نگهِ پاک این گداست

امروز وصلِ خاص ترا با خدا بود | مشتاقِ وصلِ خاصِ تو این بندهٔ خداست

امروز عرسِ پاکِ تو در خانقاهِ عشق | از بهرِ عاشقانِ جمالت طرب فزاست

در خانقاهِ عشق ز وجد و سماع و ذوق | امروز دیدنیست چه هنگامه بپاست

امروز روزِ مستی و شور و طرب بود | امروز روزِ میکشی از جامِ مرتضیٰ ست

آوازِ چنگ را دگر امروز رنگ هست | مطرب بطرزِ تازه خودش غزل سراست

امروز از توجهِ خاصِ ابو العلا | هر حاجتی که در دلم آید همه رواست

امروز مهدی ست که از التفاتِ تو | نعره زنان نقال صحیح انتی اباست

امروز یا امیر میانِ نجابتِ سگ رتت | از خوانِ خاص نعمتِ تو استخوان رباست

امروز خاکِ کوی تو یحییٰ بقرار   بر حُسنِ بے نظیرِ تو با بُوالعُلا فدا ست

یحییٰ اگر کہ در در روز و شب شد نامِ پاک ست
امروز حالتش دگر از جملہ روزہا ست

در ہر طرفم ابُوالعُلا ہست   یاران این طرفہ ماجرا ہست
ہر جا کہ نظر کنیم و بینیم   آن شاہدِ پاک بر ملا ہست
از فیضِ ابُوالعُلا شود مست   بر خود ہر کس کہ مبتلا ہست
ما راغ بُوالعُلا نما بد   امید از ذاتِ کبریا ہست
در ذاتِ ابُوالعُلا فنا شو   ای دل اگرت سرِ بقا ہست
خاکِ درِ آنجنابِ الحمد   کحلیست کہ بہرِ چشمِ ما ہست

یحییٰ چکند کلاہِ شاہی
بر درگہِ بُوالعُلا گدا ہست

گر بعشقش خانمان و جان و ایمان رفت رفت   بر امیدِ وصل و آنچہ سامان رفت رفت
ہر چہ آید در طریقِ عاشقی آید بچشم   در رضای بُوالعُلا گر از تنم جان رفت رفت
خوشبہ گر بر دمید شد ہم یاران مقیم   بلبلی بیجان شد ہان سوی گلستان رفت رفت
آفتابِ حُسن سپید صبحدم آید بنظر   شب ہمہ شب گریہ در شبِ ہجران رفت رفت

چیست یاران حشرِ یحییٰ که جان در غم واد
عاشقِ دیوانه رندِ نامسلمان فت رفت

بندهٔ بو العلا شدن خوب است	محو محوِ خدا شدن خوب است
شوی از سرِ من عرفت آگاه	برزنش مبتلا شدن خوب است
رونماید جمالِ سد الستر	با خودش آشنا شدن خوب است
بو العلا بر تو جلوه فرماید	مستِ انی انا شدن خوب است
در طریقِ ابو العلائیه	ابتدا انتها شدن خوب است
تا شوی مست از شرابِ بقا	جرعه نوشِ فنا شدن خوب است

انچو یحییٰ بے نوا یاران
بر درِ او گدا شدن خوب است

منم از ذکرِ حالِ بو العلا مست	بذوقِ قیل و قالِ بو العلا مست
بود اغلب بوعظ و پند مشغول	منم اندر خیالِ بو العلا مست
گفتم اسرارِ توحید آشکارا	گر گشتم از کمالِ بو العلا مست
بوجه الله پیوستم چو گشتم	بدیدارِ جمالِ بو العلا مست

مَی اسنے انا الله کردیا یحییٰ

دلم را از وصالِ بو العلاست

امیرِ من کریم ابن الکریم ست
عطا و جود و احسانش عمیم ست

جنابِ بو العلا پرسال زارم
شفیق ست و کریم ست و حلیم ست

بجرمِ بو العلا الحمد للہ
باین تا شستہ روکے دل ندیم ست

بعلمِ من نباشد جز خیالش
خدائی من خبیر ست و علیم ست

ز چشمِ نیم بازش آنچہ دیدم
چگویم کز خدنگش دل دو نیم ست

بود جائیکہ در کعبہ نہ در دیر
کسی کو بر درِ پاکش مقیم ست

اقامت سازم اندر اکبرآباد
ہمین قصد و ہمین عزمِ صمیم ست

شنیدستم از کوئی تو شاہا
کہ دامانش تر ز جنات النعیم ست

بعشقِ بو العلا مسرور و شادم
دلِ من فارغ از ہر رنج و بیم ست

کجا ما و کجا عشق و محبت
کہ بارِ عشق بس بارِ عظیم ست

مرا سوزیست اندر سینہ پنہان
کہ پیشِ او خجل نارِ جحیم ست

دلم از دولتِ فقر ست محروم
طلبگارِ زر و خواہانِ سیم ست

فقیرِ بے نوا ہیچے قلندر
محب و جان نثارِ او قدیم ست

بوالعلا مهر تو در روح و روانم باقیست / گرچه فانی شدم از عشق تو جانم باقیست

در من تو نبود غیریت و حل دوئی / از نشان تو شها نام و نشانم باقیست

گاه ما گهیم و ز ارباب فنائیم ولی / بوالعلا فخر و باعزت و شانم باقیست

میرم از لعل لبت ترک تکلم سازد / از حدیث تو شها تاب توانم باقیست

سوختم خاک شدم هستی من رفت بباد / اثر شورش این قلب طپانم باقیست

اگر از حادثهٔ دهر شوم پیر مقرس / بوالعلائی منم و عشق جوانم باقیست

نفس ناطق منم و هست کلامم ازلی / از ازل تا بابد ذکر و بیانم باقیست

گر بمستی روم از جا چه غم ای باده کشان / جای من گرم بود پیر مغانم باقیست

گرچه هیچی چو حباب است نشان هستی من / بوالعلا هیچ قدم بحر روانم باقیست

بوالعلا را عز و شانی دیگر است / آیتی دیگر نشانی دیگر است

بوالعلا را در گروه اولیا / الله الله شان و آنی دیگر است

عاشقان بوالعلا را هر نفس / از لقایش تازه جانی دیگر است

خاک شو بر آستان بوالعلا / آستان او مکانی دیگر است

نیست کس آگه ز حال بوالعلا / رتبه اش را قدردانی دیگر است

مستی توحید و سکر عشق را	می دگر پیر مغان دیگر است
آتشی در سینہا روشن کند	عشقبازان راز بانی دیگر است
عشقبازی قصہ و بازی مدان	داستانش را بیانی دیگر است

از جناب بوالعلا سیّدی مرا
ہر نفس تاب و توانی دیگر است

جناب بوالعلا ماہی دل ہیرست	امیر ابن امیر قلعہ گیر است
مرید بوالعلا آبائی من اند	جناب بوالعلا پیران پیر است
جناب بوالعلا در ہر دو عالم	ز پا افتادگان را دستگیر است
جناب بوالعلا اللہ اللہ	عدیم المثل ہست و بے نظیر است
چرا باشم معونت خواہ از کس	جناب بوالعلا نعم النصیر است
جناب بوالعلا در حضرت حق	وکیل و نایب کل و وزیر است
جناب بوالعلا آقا و مالک	جناب شاہ وجہ اللہ پیر است
جمال بوالعلا ہر سو عیان است	نہ بیند آن کسی کو کور و ضریر است
ز قید دو جہان گردیدہ آزاد	دل اندر دام عشق او اسیر است
تنہا مار اگر یزست از دو عالم	ز عشق تو کجا یکسر گریز است

روی کی سری عشق تو دارد	بجان آمیخته چون شهد و شیرست
چو شیران دنیستان غلغل انگن	نفیر تو برین فرش حصیر است
عزیزی کو سر اندر گاه او نت	ذلیل و خوار و ناچیز و حقیر است
ففروا یا احبائی الی الله	که در قرآن الی الله المصیر است

غریب و بی نوا بیچارهٔ مسکین
شها بر آستان تو فقیر است

ای صفات تو چو تو ذات ست	در تو قبله گاه حاجات ست
سوی من از کرم نظر فرما	نگهت کاشف مهمات ست
من شوم مبتلای جور فلک	وقت افسوس و بای هیهات ست
حاجت من روا چرا نشود	سیدم واهب العطیات ست
ترک عادات خویشتن کردم	این هم از جمله خرق عادات ست
بر در پاک تو سر افگندت	خوشتر هم از همه مرادات ست
هر که دارد مقام بر در او	صاحب السیر والمقامات ست
الله الله جناب سیدنا	زینة الارض والسموات ست

کرمت کافیست بیکس را

کی شہا طالب کرامات ست

دررہِ تو ہدایت وہدا آنست
نیست وہست ہر دو یکسانست

بمقامی کہ یابد امیسہ تو لی
ماوراے مقام عرفانست

بررہِ وحدت وجود مرا
از عطایت یقین وایمانست

از خیالِ جمالِ سیدنا
نورِ توحید در دل وجانست

از وجودِ شریف سیدنا
استنادِ وجود اعیانست

حضرت میر ابو العلا صاحب
دستگیر ہمہ غلامانست

بر مزار جناب سیدنا
اللہ اللہ چہ نور برحانست

جلوۂ تو بچشم اہل نظر
آشکارا شہا بہر شانست

ہر کجا ہست بندہ ات شیخی
باکمال شغف ثنا خوانست

بو العلا شاہ بے نظیر منست
مرشد و پیر دستگیر منست

من مرید ابو العلا ہستم
بو العلا دستگیر و پیر منست

من غلام غلام عنبر یا او
بو العلا سید و امیر منست

بو العلا داعیست ہادی من
بو العلا شاہد و بشیر منست

چه غم ار پشت من شکست از غم	حضرت بو العلا ظهیر منست
استعانت ز کس نمی خواهم	بو العلا حضرت نصیر منست

در ثنای ابو العلا یحیی

بلبل سدره همصفیر منست

بو العلا هست فخر موجودات	جلوهٔ مصطفی تجلی ذات
اکرم الخلق آمر الثقلین	افضل النّاس سیّد السّادات
اعظم المنزلت علی الشّان	افخم الاسم ارفع الدّرجات
ازلی بو العلا تجلّی ساخت	ذات بیکیف در لباس صفات
غمزهٔ چشم و خندهٔ لب او	هست اشارت ز راز موت و حیات
آستان جناب سیّدنا	هست لاریب قبلهٔ حاجات
ق	
در رهِ فقر کفش زن بر کشف	بگذر از خوارق عادات
بر خط لا اله کش خط لا	تا رسد فیض حضرت اثبات
نرسیدم به اکبرآباد آه	روز و شب ما و حسرت هیهات
اندرین بلدهٔ خراب آباد	می نمایم اضاعت اوقات

از تجلای بو العلا سیبی

دفع گردد مصیبتِ سکرات

بو العلا مالکِ کونین من ست
بو العلا شاهِ زمین و زمن ست

قرة العین حسین و حسن ست
خلفِ حیدرِ خیبر شکن ست

هست در غیب و شهادت نورش
شمع کاشانهٔ سرّ و علن ست

هست از جود وجودش قائم
در جهان هر چه نو ست و کهن ست

ذکرِ محبوبِ خدا سیدنا
زیب و زیبایشِ هر انجمن ست

نکهتِ گیسوئے عنبر بویش
رائحه بخشِ مشکِ ختن ست

از ثنای تو شوم چون خاموش
بهرِ ذکرِ تو زبان در دهن ست

بوئیت از جان و دلِ من آید
طینتِ اصلیِ من از یمن ست

در ثنائے تو کلامِ شیدا
نمکِ مجلسِ اهلِ سخن ست

عشقبازی با جنابِ بو العلا کارِ خوش است
عشقِ او در هر دو عالم بهترین یارِ خوش است

دل فدائی بو العلا کن ای دلِ شیدا که او
دلبرِ خوش دل دهِ خوش هست و دلدارِ خوش است

دردِ عشقِ بو العلا باشد نشاط افزائے روح
داروئی این درد کی جویم که آزارِ خوش است

از درِ او سائلی هرگز نگردد بے نصیب
آستانِ سید السادات دربارِ خوش است

عاشقان بوالعلا را در طریق عاشقی / وضع و ترکیب خوش ست آثار و اطوار خوش ست

مست و مخمور می الّتی آنا را هر نفس / از خود و انکار خوش ست و بر خود اقرار خوش ست

حاضر ای یحیی شو اندر بارگاه بوالعلا / بارگاه عالی آن شاه سرکار خوش ست

ای ز ذات پاک تو باشد بقائی کائنات / آستان تو بود حاجت روائی کائنات

می رسد از نام تو تاب و توانش هر نفس / ورنه اندر دم شود شاها فنائی کائنات

از تو باشد یا امیر الاولین و الآخرین / ابتدائی کائنات و انتهائی کائنات

بوالعلا نور زمین و آسمان شمع دو کون / افتخار زیر و بالا مقتدائی کائنات

کائنات و آنچه اندر کائنات آمد شها / آفریده اند برائے تو خدائی کائنات

گر نه از نور و صفائی تو رسد تابی برو / تیره و تاریک بس ماند ضیائی کائنات

اسم اعظم هست یحیی نام پاک بوالعلا / گشت مستحکم ز تاثیرش بنائی کائنات

در عشق تو هر آنچه رود بر سرم رواست / اندر مذاق اهل محبت بلا عطاست

یاران ز حال من متعرض چه میشوید / دیوانه ایم و شور و جنون در دماغ ماست

جاری همیشه فیض امیرم بود که او / فرزند مصطفی خلف شاه اولیاست

هر کس که در طریقهٔ پاکش شود مرید | حاصل با بتداش کمالات انتهاست
در صورتش جمال الٰهی عیان بود | حسن جمال سیدنا طلعت خداست
سر کن سرفراز بندهٔ خود را بیک نظر | عمری گذشت بر در تو حاضر این گداست

حاجت روای شاه و گدا هست در گیتی
یحیی فقیر حضرت سید ابو العلاست

کار من عشق و یار من عشق ست | حاصل روزگار من عشق ست
نیست از گردش سپهر غمم | در جهان غمگسار من عشق ست
دشمن من اگر زمانه بود | نیست غم دوستدار من عشق ست
هست از عشق قدر و عزت من | مایهٔ افتخار من عشق ست
هست مارا وجاهی در خلق | سبب اعتبار من عشق ست
میکنم آنچه عشق می گوید | صاحب اختیار من عشق ست

عاشق بو العلا شدم یحیی
که بکونین یار من عشق ست

سلامت عاشقان را در ملامت | ملامت آمده راه سلامت
گذشتن از سر کشف اصل کارست | کجا سالک رود راه کرامت

رود گر سر بنا شد هیچ باکم   براهِ عشق دارم استقامت

الا یا سیدی بر در گهِ تو   ز سر پا ساخته آمد غلامت

بود استاده با صد عجز و زاری   غلامِ ناتوان بهرِ سلامت

بحالِ خود نما کز دوری تو   بیا اندر جهان کرده قیامت

ز دستِ لطفِ خود کن پاک مولا   ز چشمم پر تنش اشکِ ندامت

فقط جایت نباشد در اکبر آباد   بود در سینهٔ من هم مقامت

بود یادِ تو راحت بخش روحم   دلِ من زنده میگردد ز نامت

تجابی در من و تو نیست حائل   بدل هر دم رسد شاها پیامت

کلیم وقت مسیحائی تو باشد
که باشد همزبان و همکلامت

ای رخت عکسِ حسنِ بیچونست   به تو خود خالقِ تو مفتونست

بمقامی که یا امیر توئے   از گمان و قیاس بیرونست

دل و جانم قتیلِ احسانت   از ازل یا امیر مرهونست

والدم نیز عاشقت بودند   عشقِ من با تو قبل مسنونست

دل و جانم ز دوریت مولا   آن یکی آب و دیگری خونست

حدّ من نیست وصفِ تو شاہا | در ثنائی تو خامہ واژون ست

واردات دل ست این یحییٰ
نہ درین شاعری نہ مضمون ست

بوالعلا ہم تن و ہم جانِ من ست | بوالعلا دینِ من ایمانِ من ست

بوالعلا مقصد و مقصودم ہست | بوالعلا غایتِ عرفانِ من ست

بوالعلا رنگِ بہارِ واجب | بوالعلا رونقِ امکانِ من ست

بوالعلا روحِ من و راحتِ من | بوالعلا جانم و جانانِ من ست

بوالعلا ہست حیات و موتم | بوالعلا دردم و درمانِ من ست

بوالعلا ہست دلیلِ توحید | بوالعلا شاہد و برہانِ من ست

بوالعلا سلطنت و حشمتِ من | بوالعلا عزِّ من و شانِ من ست

بوالعلا آنِ من و اینِ من | بوالعلا اینِ من و آنِ من ست

بوالعلا مصحفِ ناطق باشد | بوالعلا معنیِ قرآنِ من ست

بوالعلا معنیِ شعر و سخنم | بوالعلا رونقِ دیوانِ من ست

بوالعلا مالکِ من ای یحییٰ
بوالعلا حاکم و سلطانِ من ست

روی دل من همیشه سویت ‌ ‌ ‌ جانست و هزار آرزویت

ای ماه رخ نقاب بردار ‌ ‌ ‌ شبها منم و خیال رویت

بر بستر غم زناتوانی ‌ ‌ ‌ لاغر شده ام همچو مویت

یکره نشدم دوچار با تو ‌ ‌ ‌ عمریست که ما و جستجویت

از خامشیت سخن درازست ‌ ‌ ‌ خاموشی من زگفتگویت

ای گلبن گلشن امامت ‌ ‌ ‌ مست ست دماغ من ز بویت

چون خلق رسول خلق تو هست ‌ ‌ ‌ اوصاف محمدیست خویت

سیحیای ابوالعلائی تو
مست ست ز سر یا هویت

منم پروانهٔ شمع جمالت ‌ ‌ ‌ سر ما هست و سودای وصالت

بیا ای ابر رحمت سوخت جانم ‌ ‌ ‌ منم لب تشنهٔ آب زلالت

دل و جانم هوادار تو باشد ‌ ‌ ‌ خیالی نیست ما را جز خیالت

زهی عزت زهی رفعت زهی شان ‌ ‌ ‌ که یابم جای در صف نعالت

تو همشکل رسول الله هستی ‌ ‌ ‌ هر آنکو دید اویس و هم بلالت

نگر باشد ز فیض لی مع الله ‌ ‌ ‌ چه حالست این چه حالست این چه حالت

زحسنِ روی تو وحدت نمایان | بود کثرت عیان از خط وخالت
ملائک باہمہ تقدیس وعصمت | ہمی لرزند شاہا از جلالت

بود یحییٰ دیوانہ شب وروز
زشورِ عشقِ محوِ قیل وقالت

نباشد ہیچ شے شاہا مثالت | مہ وخور عکسِ حسنِ لایزالت
بیا از وصلِ خویشم شاد گردان | فزود از دوریِ تو صد ملالت
شدہ ارانیم جانم رحم فرما | زبون واریم در ہجرِ تو حالت
بحقِ اولیا چون سیدِ ما | کرامیداردچنین عز وجلالت
خدا خود عاشقِ روے تو باشد | سحرگاہی رونمی ساز دسوِ الله
شدم مستغنی از نعمائی کونین | ربودم بہر از خوانِ نوالت
چو شد ناقص شد از فیضِ تو کامل | تعالی الله عجب باشد کمالت
بنوش ایدل بنوشان عاشقان را | شرابِ عاشقی باشد حلالت

جنابِ شاہ وجیہ الله فزود
براہِ عشقِ یحییٰ را دلالت

بو العلا امروز مہمانِ منست | بو العلا شمعِ شبستانِ منست

ناصیہ سائیم بپائی بوالعلا
بر در سید گدائی می کنم

اللہ اللہ بوالعجب شان منست
انس وجن امروز در بان منست

بوالعلا در جان من جلوہ نماست
گوہر توحید در کان منست

بوالعلا ہم آشکار و ہم نہان
بوالعلا اندر تن وجان منست

بوالعلا دین من و اسلام من
بوالعلا انوار ایمان منست

لوح محفوظ من آمد بوالعلا
بوالعلا واللہ قران منست

ہم حیات و ہم ممات بوالعلا
بوالعلا ہم درد و درمان منست

بوالعلا عیسائی من یحیی بود
قم باذن اللہ گویان منست

ہر کسی ستیم آگاہ نیست
من در آنجایم کہ آنجا راہ نیست

ہان دلا پا نہ درین رہ استوار
عشق بار کوہ باشد کاہ نیست

رو دل اندر ہستی مطلق ببند
چیست دنیا گاہ ہست و گاہ نیست

در تصور کے بگنجد ذات بحت
ہرچہ اندیشی دلا اللہ نیست

سید روئی تو باشد نور ذات
این ضیا در حسن مہر و ماہ نیست

بر در تو دل اگر دلالی خوشتر است
طالب عز و وقار و جاہ نیست

کی باین وآن کند مشغول دل
کارِ یحییٰ جز فغان و آه نیست

پیشِ جمالِ سیدنا آفتاب چیست
جائیکه بحر موج زن آید حباب چیست

حسن و جمالِ حق متجلی ست بی حجاب
بگذر ز علمِ هستیِ خود این حجاب چیست

شاهی سر اندرون بدر آرد دری بکوب
عجلت مساز اینقدرت اضطراب چیست

ای دل ز راهِ عشق و محبت متاب رو
ورنه بحشر غیر خجالت جواب چیست

خونِ دل ست و لختِ جگر بس بعاشقان
اینقوم را غرض ز شراب و کباب چیست

ای ابن حیدر آمده ام زار بر درت
تاخیر در کشاد در و فتح باب چیست

یحییٰ کتابِ نعت شد آرهست دلیل
پس روزِ حشر فکرِ حساب و کتاب چیست

بو العلا آفتاب تابانست
جلوهٔ ذاتِ شانِ یزدانست

گلِ باغِ قدم بود ذاتش
از وجودش بهارِ امکانست

بو العلا هست روحِ خاص خدا
بو العلا در تنِ جهان جانست

این که هست این ابو العلا باشد
آنچه بینی ابو العلا آنست

سر نه پیچم ازین طریق گهی
سیدی عشقت اصلِ ایمانست

از تو موت حیات من باشد | ہجرِ تو درد و وصل درمانست
کن ز انوارِ خود دلم پر نور | فیضِ تو حصہ مریدانست

قطعہ

گرہ از کارِ من کشا مولا | چیست تاخیر بر لبم جانست
جدّ و آلت اے امیرِ کبیر | اسد اللّٰہ شاہ مردانست
یادگارِ فقیر دیوانہ | در جہان این غریب ویرانست

عندلیبِ سخن سرا یحییٰ
بر گلِ روئی تو غزل خوانست

جائیکہ سر انداختہ ہیچ کسے نیست | الغرۃ للّٰہ کہ جز تو دگرے نیست
ہر ذرہ بود ستیدنا جلوہ حسنت | لیکن چہ توان کرد کہ ما را نظرے نیست
این سلسلات پاک بود از ہمہ آفت | در قطع رہِ عشقِ تو خوف و خطرے نیست
المنۃ للّٰہ کہ از فیضِ تو شاہا | آنجا کہ منم ہیچ کسی را گذری نیست
از بہرِ منِ مضطر ایحال و دل افگار | جز در گہت ای سیدِ و پناہ دگرے نیست
آسان نتوان کرد طی این منزلِ دشوار | جز عشقِ تو در راہِ خدا راہبرے نیست

یحییٰ ہمہ رندی عشق ست دگر ہیچ

غم چیست گر از علم و تقدس هنر نیست

زبسکه بی تو ز چشمان من روان خونست
تمام قطعهٔ دامن ز اشک گلگونست

هنوز شکلها اندر آن زمین پیداست
بقعه‌ای که دل بیقرار مدفونست

دلی که بود غزال رمیده از عالم
بدام لطف و عنایت اسیر و مرهونست

بخلوتی که ترا با خداست راز و نیاز
ز عقل و وهم و گمان و قیاس بیرونست

بود ز چون و چگون ذات تو بری شاها
جمال پاک تو والله حسن بیچونست

حدیث دل بتو گفتن بهر نمط که شود
درین غزل نه شها شاعری نه مضمونست

چسان ثنای تو بیدای بینوا سازد
که در سپاس تو دل خون و خامه ازرونست

شاها بجز در تو مرا سجده‌گاه نیست
جز سوی حضرت تو دگر هیچ راه نیست

بجز تو رو بسوی که آریم یا امید
جز آستان پاک تو جای پناه نیست

بر آستانهٔ تو گدائی بود بسم
ما را هوای دولت دنیا و جاه نیست

از ذره ذره حسن تو سازم مشاهده
ایوای بر من این که مرا آن نگاه نیست

حسن تو هست مظهر انوار مصطفیٰ
این حسن این جمال بخورشید و ماه نیست

کن رحم بر فغان من خسته دل شها
کارم بدوری تو بجز آه آه نیست

بیعت بدست پیر مغان ما نموده ایم
در ملت محبت و عشق این گناه نیست

مردانه وار پا بره عاشقی بنه
این بار عشق کوه گرانست کاه نیست

آمد بر آستان تو هیچی گدای تو
رحمی که جز تو اش دگری شاه نیست

ای آنکه حسن تو همه جا آشکار هست
دل در هوای مهر رخت ذره وار هست

سیماب از تهلکه و اضطرار هست
در بقعه که دفن دل بیقرار هست

بی مرهم وصال تو کی به شود شها
از تیغ دوری تو که جانم فگار هست

مجبور بسکه گشته ام از دست جور چرخ
در دست قدرت تو همه اختیار هست

رحمی بحال من کن و از قید غم رهان
این بینوا بحضرت تو امیدوار هست

بی دستگیری تو رسیدن توان کجا
والله که عشق جاده مشکل گذار هست

جمعیت از عنایت خود بخش یا امیر
در کارهای بنده ز بس انتشار هست

حاجت بسیر لاله و گل کی بود مرا
در سینه ام ز داغ غمت خوش بهار هست

ایمان و جان و مال من آنچه از منست
در راه عشق و شوق تو شاها نثار هست

ز لطف خویش بیا ببخشائی یا امیر
هر چند جرم بنده فزون از شمار هست

امیدوار رحمت تو هست بیشتر

[illegible]

یحیای تو گدائی درہت صد پادشاہست

بو العلا شاہ و ماہ یحیی ہست — بو العلا عز و جاہ یحیی ہست

ای درت سجدہ گاہ یحیی ہست — وی لب و روی تو راہ یحیی ہست

یا اسیر از ہمہ مصیبت و رنج — در پاکت پناہ یحیی ہست

بو العلا از فقیرے در تو — این ہمہ کج کلاہ یحیی ہست

پیش عفو تو ذرہ نبود — گرچہ بیحد گناہ یحیی ہست

رو بروی خدای پاک بشد — روی تو عذر خواہ یحیی ہست

ہست از درد دوری تو مگر — کہ جگر سوز آہ یحیی ہست

روی عالم فروز تو ای ماہ — مہر روز سیاہ یحیی ہست

ہست یحیی گدای سید ما
سید پاک شاہ یحیی ہست

شہا در عشق تو پروای سر نیست — مرا از خویشتن یکدم خبر نیست

ازین غم و مصیبت مے گذارم — کہ اندر بزم تو ما را گذر نیست

مرا ساختندم از ہنرہا — بجز عشقت دگر ما را ہنر نیست

چسان آئیم شاہا در حضورت — [illegible] ما را بال و پر نیست

جمالِ تو ز ہر ذرہ عیانست — ولیکن اینقدر ما را نظر نیست
بود احسانِ تو بر ہر دو عالم — شہا آن کیست کز تو بہرہ ور نیست

شہا ماندست پا کت سلامت
چہ غم یحییٰ اگر ہست و اگر نیست

بُو العلا ماہِ اوج توحید ست — بُو العلا شاہِ ملکِ تفرید ست
ذات پاکش بری ز اطلاق ست — حرفِ اطلاق نیز تقدید ست
پارہ پارہ چو طور گردد — پیدا ہ بر دلم نورِ ذات تائید ست
نہ بکس دادہ و نخواہد داد — بتو انید و ہر انچہ بخشید ست
دامنِ تو بدستِ من آمد — محض فضلِ خدا و تائید ست
ساز خالی دل از تعلقہا — کاندرین راہ اصلِ تجرید ست

در جمالِ ابو العلا یحییٰ
جلوۂ شاہدِ ازل دید ست

بروح بُو العلا یارب سلامت — سلامِ تو بروحش تا قیامت
نداد و نخواہد داد کس را — خدایا انچہ بخشش کردی کرامت
تو دادی بو العلا را در وراثت — ولایت ہم فتوت ہم امامت

شہا غلامِ غلامِ تو بر در آمدہ است
امیدوار نگہ بندہ پرور آمدہ است

ز طولِ عمر و حیاتش دلِ پدر کن شاد
بہ آستانہ در آغوشِ مادر آمدہ است

چنان بکن کہ ز پا در رہِ تو سیر کند
کنون کہ بہ درِ پاکِ تو در بر آمدہ است

تو بال پر ز عنایاتِ خویشش دہ مولا
کہ در حضورِ تو بے بال بے پر آمدہ است

حقیر گوہرِ خود را گرفتہ در آغوشش
بہ پیشت ای شہِ پاکیزہ گوہر آمدہ است

غلامِ تو گلِ خود را ببر گرفتہ چو جان
حضورت ای گلِ گلزارِ حیدر آمدہ است

امیدوارِ کرم نورِ دیدۂ ابو یحییٰ
بہ بارگاہِ شہِ لطف گستر آمدہ است

تو عمر و عشقِ خودش دہ کہ مدعا اینست
برین امید و برین فضل احقر آمدہ است

بر آستانۂ پاکِ تو بندہ اش یحییٰ
گرفتہ این پسرِ نیک منظر آمدہ است

بو العلا دلبر و دلدارِ من ست
یا داد و مونس و غمخوارِ من ست

دوستان از نگہِ ستیدنا
این ہمہ مستی سرشارِ من ست

مستم از بادۂ عشقِ ستید
مستی افزا ہمہ اشعارِ من ست

رہن میخانۂ آن ستِ خدا
جبّہ و خرقہ و دستارِ من ست

ستیدم از تو غیور ابن غیور
طلب از غیرِ خودش عارِ من ست

خودی سیدِ پاکو زخداست | سجدہ باعثِ پندارِ من ست
سے فگندن بدرِ سیدِ ما | قولِ حق دان کہ ہمین دارِ من ست
اینخوشش آنوقت کہ ما راشدہ ما | گوید این بندہ سگارِ من ست

ذکرِ محبوبِ الٰہی ستیکے
در شب و روز ہمین کارِ من ست

بارگاہِ بوالعلا حاجت روائے عالم ست | ہر دو را و ناصیہ سائی جن و آدم ست
کس چہ داند مقامِ بوالعلا و منزلش | بوالعلا باشاہدِ الّا انا اللہ ہمدم ست
بے تامل ہر چہ آید در دلِ من می کنم | نامِ پاکِ بوالعلا بہرِ من اسمِ اعظم ست
ہر کہ داند لذّتِ وصلِ جنابِ بوالعلا | این ہمہ بیتابئِ من در نگاہِ او کم ست
کی کند بر مشربِ بر ملتِ من اعتراض | آنکہ از اسرارِ توحید و رسالت محرم ست
در نگاہِ اہلِ باطن من ہست حمیع | گو بچشمِ ظاہرِ ظاہر پرستان درہم ست

دوری از درگاہِ پاکِ سیدِ سلطانِ خویش
راست میگویم سیتی اگرچی ہست این غم ست

مزارِ حضرتِ سیدِ ابوالعُلا اینجاست | عیانِ تجلّیِ حق نورِ کبیریا اینجاست
فتادہ است بکارت اگر گرہ ای دل | مترس در گہِ شاہِ گرہ کشا اینجاست

عجیب نیست اگر نور ذات می بینی
مزار حضرت شاه خدا نما اینجاست

بهر طرف بود اینجا تجلی وحدت
بچار سو نظر افگن که خود وجها اینجاست

کنون که حاضر درگاه گشته ام به نیاز
مراد دنیا و دینم همه روا اینجاست

ز درد خویش منال ایدل مصیبت کش
که آستان مسیحا با نفس اینجاست

هوای روضهٔ شاه است روح پرورما
نسیم قوت جان فرح ده صبا اینجاست

هر آنچه می طلبم از خدا همی یابم
همه ز رحمت و لطف شاه ما اینجاست

مرو ز حضرت شاه ابو العلا سیحی
بجای خویش خود انصاف کن بجا اینجاست

سلام علیک ای شه خوش صفات
سلام علیک ای شه نیک ذات

سلام علیک ای منور ز تو
زمین آسمان چار سو شش جهات

سلام علیک ای بنای جهان
ز ذات تو دارد قیام و ثبات

بعشق تو دنیا و دین هر دو خوش
بعشق تو خواهم حیات و ممات

بدرگاه تو خوار و زار آمدم
بحال من خسته کن التفات

بدرگاه تو این ولد آمدست
عطا سازش اقبال و طول حیات

ز چپائی مسکین دلداده

علیک السلام علیک الصلوٰة

السلام ای قبلۂ حاجاتِ من ست — کعبۂ عرض تمنا و مراداتِ من ست

ای بکوی تو تمامم ز سرِ عجز و نیاز — رفعتِ شان و تعلی مقاماتِ من ست

عجز و درویشی و دلریشی و اخلاص و نیاز — بر درِ اقدسِ تو این همه حالاتِ من ست

یادِ تو هر شب و ذکرِ تو تمامم هر روز — بس همین شغل همین حاصلِ اوقاتِ من ست

تا شود بر رخِ پاکت متکلم با من — حاصلِ این همه افکار و خیالاتِ من ست

هر زمان نفیِ خودی میکنم از هستیِ خویش — بر تو اقرار شها هر نفس اثباتِ من ست

چشمِ رحمت بکشا بر منِ بیچی نظری
از نگاهِ تو شها حلِّ مهماتِ من ست

صنم بهجرِ تو یکدم قراری نیست — فغان که بی گلِ رویت بدل بهاری نیست

چنین که میروم و باز آیم از کویت — مرا برآمد و رفت آه اختیاری نیست

نیم ز رحمتت ای رحمتِ خدا مایوس — چو من اگرچه بعالم گناهگاری نیست

کنم فدای مسرت علم محض سر البستر — ز بنده خوشتر و بهتر ازین نثاری نیست

منم که قطعِ تعلق نموده ام ز همه — بجز خیالِ تو یاری و غمگساری نیست

جز اینکه حالِ دلِ خویش التماس کنم — مرا ز شاعری و شعر هیچ کاری نیست

بعشق سینه‌ها پاره پاره یحیی کرد
بجیب و دامنش از جوش شوق تارها نیست

جلوهٔ خدا اینست روی بوالعلا اینست
شکلِ مصطفیٰ اینست حسنِ مرتضیٰ اینست

ما و دامنِ سید طالعِ رسا اینست
قدرتِ خدا اینست شانِ کبریا اینست

بی‌طلب بما بخشد آنچه در دلم آید
شانِ بوالعلا اینست رحمت و سخا اینست

نامِ بوالعلا سازید نقش بر دلم یاران
التماسِ ما اینست عرض از شما اینست

خاکِ رهگذر سید کارِ کیمیا سازد
تا بکی ز دردِ دل ناله‌ها دوا اینست

خرقه رهنِ مے دارد دل فدای مے‌خواهی
طرزِ رند چون باشد حالِ پارسا اینست

جمله بیوفائیها لافِ آشنائیها
طرفه بیحیائیها عشق و شوقِ ما اینست

کارِ بوالهوس نبود دم زدن ز عشقِ حق
خونِ دل خوردیم حالِ آشنا اینست

کشته شد ز خونِ خود سر بتیغِ یار افکن
عشق را نماز اینست سرِ کربلا اینست

بیخودی خود اقرار هر نفس ترا باید
راهِ بوالعلا اینست اقربا اینست

نسبتی بکن پیدا با ابوالعلا یحیی
ثمرهٔ و لا اینست اصلِ مدعا اینست

همه در پاکِ تو یحیی آمده است
با همه شوق و تمنا آمده است

مفلس و عاجز فقیر و بینوا — در حضور ای شاہِ والا آمدست
عاشقِ خود رفتۂ دیوانۂ — با چنین القاب و اسما آمدست
رحم فرمائین گدائے دردمند — با چنین آشفتگیہا آمدست
جلوہ فرمائین گدائے عشقباز — آرزومندِ تو شہا آمدست
از سر شوق این زپا افتادہ — کردہ سر را در رہت پا آمدست

بندۂ یحیی دردمندِ مردہ جان
بر درِ تو اے مسیحا آمدست

از مئی انی انا اللہ بو العلا سرشار ہست — وز دو خورشیدش مسیحای خوش گفتار ہست
رہ نمودا در اکبرآباد و عظیم آباد بین — کز تجلی بو العلا شد ہر در و دیوار ہست
از قدوم بو العلا در کلبۂ ویرانہ ام — خانہ مست و صحن مست و کوچہ و بازار مست
طرفہ مستی می شود باران ابر بو العلا — چنگ خوش آواز مست و پردہ مست و تار مست
در طریق بو العلا کسب ریاضت ہیچ نیست — می شود سالک زنامِ حیدر کرار مست
گر شوی مست از نگاہِ نیم باز بو العلا — بنگر یحیی مست را ہشیار و ہر ہشیار مست

ہر کسی را مستی باشد بقدرِ حالِ او
بندۂ یحیی را نمود فیضِ تو ہر چار مست

مژده ای دل بوالعلا از اکبرآباد آمده است — در حریم عشق سبط شاه فرهاد آمده است

نیست اکنون حاجت سیر و سفر هرگز دلا — در عظیم‌آباد شاه فیض بنیاد آمده است

این طپیدنهاست اندر قفص آمد بجا — کز برای سیمرغ روح صیاد آمده است

آسمان بیداد تو معلوم خواهد شد کنون — بوالعلا فریادرس از بهر این داد آمده است

بوالعلا فریادرس آمد مگر اسی همنفس — کین دل سوز زده با آه و فریاد آمده است

بوالعلا در خانقاه عشق مهمان امشب است — حاضر آنجا شو که این دولت خداداد آمده است

راست میگویم یحیی در جمال بوالعلا
حسن وجه الله تعالی شانه یاد آمده است

بادشاها از پی تسلیم یحیی آمده است — بر در والای تو با صد تمنا آمده است

گرچه از درگاه پاکت مدتی مهجور ماند — حالیا با صد نیاز و التجاها آمده است

چشم رحمت برگشا عذر گناه او پذیر — سر بجیب افکنده این مشتاق شیدا آمده است

تو ببین بپذیر عذرم کن قبول ای بوالعلا — آرزومند قبول این بیسر و پا آمده است

هست از بیماری فرزند او بس دردمند — طالب صحت بدرگاه تو شاها آمده است

از برای صحت فرزند او را ده شفا — بر در تو بهر این غمناک مسیحا آمده است

هست امشب لیلة العرس تو عذرم کن قبول

نذرہا بگرفتہ یحییٰ ای تو مولا آمدست

پادشاہا بر درت یحییٰ گنہگار آمدست	در غم و محنت سراپا گرفتار آمدست
گرچہ اندر درگاہ پاکت مدتی محروم ماند	حالیا یا سیدی با شوق بسیار آمدست
چشم رحمت برگشا سویم نگر یا بوالعلا	آرزومند نگاہت این دل افگار آمدست
موج طوفان بلا از چار سو ما را گرفت	دست دہ کاین غرقہ دریا خونخوار آمدست
نور چشم مہدی از فضل تو صحت یافتہ	شمع در کف باد صبا شب بیمار آمدست

لیلة العرس است اشتہ رایم کن قبول
نذرہا بگرفتہ یحییٰ با دل آرا آمدست

قمیص ہشتم کربلا دربرت	کلاہ رسول خدا برسرت
زہی شان تو ای امیر کبیر	کلاہ خود بخشش داد پیغمبرت
سرت حلق شبیر خدا کرد و بست	کمربند ریحان پیغمبرست
بفرق مبارک عمامہ نہاد	امیر عرب شیر حق حیدرت
ز صہبای الی انا اللہ داد	لبالب قدح ساقی کوثرت
علی و لے جدا علامے تو	بخود دست بر سر دران سرورت
ازین وجہ شد نام تو بوالعلا	کہ حق ساختہ بر ہمہ برترت

زقدر رفیع تو حیران شوند — ملایک چو بینند در حشمت

بود سکهٔ تو بمالک و ملک — زمه تا بماهی همه لشکرت

زمین تابع حکم و فرمان تو — بود آسمان بنده و چاکرت

کند ماه و خورشید کسب ضیا — ز نور و صفائی رخ انورت

نگاهی ز رحمت بکن سوی من — بصد آرزو آمدم بر درت

طوافش بصدق و صفا میکنم — بود قبله و کعبهٔ من درت

بگوشم صدای انا الحق رسد — ز شیرین لب لعل جان پرورت

ازان می که منصور بیهوش شد — بیحیی ده ای من فدای سرت

کار من عشق و یار من عشق ست — حاصل روزگار من عشق ست

ماورای هر اعتبار بود — لیک هر اعتبار من عشق ست

هجر من عشق و وصل من هم عشق — هم خزان هم بهار من عشق ست

مدعا از کسی نمی طلبم — همه حاجت برآر من عشق ست

مذهب من نه جبر و نه قدر ست — جبر من اختیار من عشق ست

سخن کفر نیست ای واعظ — رب پروردگار من عشق ست

شکر و احسان امیر از هر بن موی کنم — ما علم کیفیت توحید احسانی مراست

خاکساری بهر و پاک جناب بو العلا — خوشتر از تاج کی و تخت سلیمانی مراست

در حریم وصل او همین رسیدن مشکل ست — زانکه از امر امیر پاک دربانی مراست

نالهٔ موزون که گه و بیگه زند سر از دلم

اینقدر بس کار یحیی از غزلخوانی مراست

بو العلا هادی من بین ایمان من ست — نور اسلام من و معنی عرفان من ست

نور او شمع من اندر ره تاریک فنا — ماه تابان من و مهر درخشان من ست

همچو مور هم بره طلبش افتاده — بو العلا ذره نواز ست و سلیمان من ست

تا نهادم سر تسلیم بفرمان امیر — هر چه در پست و بلند ست بفرمان من ست

ای لقای تو شفای هر یک بیمارم — درد عشق تو دوای من و درمان من ست

هان بیائید شبی تیره دلان در بزمم — بو العلا نور قدم شمع شبستان من ست

کنم از هر بن مو یاد تو هر شام و پگاه — زین سبب جمله اثر نالهٔ و افغان من ست

زنده هستم بخوش احوالی وقار عنالی — بو العلا رونق کار و سر و سامان من ست

رفعت طالع امروز نگر اسے یحیی

بو العلا با حشم و دبدبه مهمان من ست

بادشاها بردرت مسکین گدائی آمدست ‌‌ در غم و ایذا و محنت مبتلائی آمدست

بستهٔ دام بلا سر تا بپا جرم و خطا ‌‌ در حضورت آرزومند عطائی آمدست

می توان شد گر بفرمائی بقدر و قیمتش ‌‌ کاندرین بازار جنس ناروائی آمدست

خویشتن را کرده از سر تا قدم آئینه وار ‌‌ روبرویت آرزومند لقائی آمدست

گرچه از دیوانگی حفظ ادب دشوار بود ‌‌ لیک در شوق تو سر را کرده پائی آمدست

این همه نذر و نیازم کن پذیرا از کرم ‌‌ مفلسی مسکین ببرگ بینوائی آمدست

نیست یحیی را غم از مشکل بکار افتاده
در حضور سید مشکلکشائی آمدست

ردیف الثاء المثلثه

بو العلا ای غوث دوران الغیاث ‌‌ قطب عالم سرّ رحمن الغیاث

از تو دارد التجاها این گدا ‌‌ الغیاث ای شاه شاهان الغیاث

دردمندم عاجزم و خسته ام ‌‌ ای طبیب دردمندان الغیاث

ای توئی مشکلکشائی جن و انس ‌‌ مشکلم را ساز آسان الغیاث

المدد ای دستگیر بیکسان ‌‌ ناصر بیدست و پایان الغیاث

یا معین العاجزین القاصرین / ای مغیث مستغیثان الغیاث

نام سلمان است نفس کافرم / از نگاهی کن مسلمان الغیاث

بر در تو آمده این بی نوا / ساز و برگ بینوایان الغیاث

بر مزار پاک تو شاها کنم / جان و ایمان هر دو قربان الغیاث

جلوه فرما لطف سر تابان من / تا کجا نالم ز هجران الغیاث

در حضور خود طلب کن یا امیر / آه تا کی ما و حرمان الغیاث

باز از یحیای دیوانه شنو / الغیاث ما مریدان الغیاث

مرشد جان نور ایمان الغیاث / محرم اسرار یزدان الغیاث

ای مغیث الانس و الجان الغیاث / خواجهٔ روح و دل و جان الغیاث

در دم از داروی کن که به شود / عیسی با خسته حالان الغیاث

تازه فرما گلشن امید من / آبیار باغ احسان الغیاث

بی سر و پاییم در دشت بلا / خضر ما گم کرده راهان الغیاث

صبح بختم هست ای ماه منیر / تیره چون شام غریبان الغیاث

غرق طوفان بلا گشتم که آب / از سر شد تا زنخدان الغیاث

عاجزم و درماندہ چون مور ضعیف — وی توئی شاہا سلیمان الغیاث
چند نالم یا شفیع المذنبین — آه آه از درد عصیان الغیاث
عارف خود کن مرا یا بو العلا — تا شوم از اہل عرفان الغیاث

قطعہ

در عظیم آباد بیچارہ حزین — ہست با حال پریشان الغیاث
از رہ دیم این کہ تا پایان عمر — بر در تست عالم نغمہ خوان الغیاث
خلق مداح توی گوید مرا — نسبتم باشد بحسان الغیاث
جان من از تن برآید یا اسیر — نعت خوانم مدح گویان الغیاث

ردیف الجیم

ای روح و روان حسنا التاج — بر درگہت آمدیم محتاج
بنما رخ اے آفتاب خندان — بی روی تو روز من شب داج
اسرار ز سینہ ام [illegible] — از فیض تو شکل بحر مواج
دیدیم جمال حق نمایت — زیر فلکم شدست معراج

در بزم خویش باده کد و انعلا مرنج

ردیف جیم فارسی

یا سیدنا هست سر و کار دگر هیچ
عشقش بودم مونس و غمخوار دگر هیچ

از خویش مرا سیدنا زود رهساز
کز خویش مرا میرسد آزار دگر هیچ

بنود خبرم کیستم و در چه جهانم
گشتم ز می عشق تو سرشار دگر هیچ

تابان و درخشان بود آن نور دو عالم
نور تو درین اندک بسیار دگر هیچ

از بوی تو ذرات جهانند معطر
رنگ تو بود در گل و گلزار دگر هیچ

هر ذره بود مظهر انوار الٰهی
در کون و مکان اوست نمودار دگر هیچ

یحیی نبود کار مرا با احد الناس
کارم بود از حیدر کرار دگر هیچ

ردیف الحاء المهملة

ای توئی چون نبی ملیح و صبیح
در رخت حق عیان صریح صریح

در دل و جان ناتوان من
شوری افگنده بجنن ملیح تو

شوم آن روز زنده جاوید — گر نگاهت مرا کند ذبیح

حال من بر تو آشکارا هست — سیدی نیست حاجت تصریح

گشته‌ام از دست دهر بسکه غلط — خسته‌ام از زهر سر کن تصحیح

از لب لعل تو شفا یابم — نیست دار و ئی من به پیش مسیح

بر در تو مستفیض آمده‌ام — نشتر غم دلم نمود جریح

آگه از سر عشق کم گشته — نیست این راز قابل تشریح

مجو از اهل ظاهر این نکته — نیست اسرار عشق در تلویح

هست با اهل قلب واضح نیک — گو نباشد اگرچه در توضیح

در ثنای ابو العلا صبحی
این غزل گفت با زبان فصیح

باشد جمال سیدنا آفتاب صبح — وز عکس حسن او بود این آب و تاب صبح

ای آفتاب حسن بر افگن ز رخ نقاب — باشد نهان بسینه شب اضطراب صبح

جز حرف حسن صاف تو لفظی نخوانده‌ام — تا کرده‌ام مطالعه در کتاب صبح

ای آفتاب حسن بود آفتاب روز — پیش رخ صبیح تو چون ماهتاب صبح

عالم گرفت حسن ملیح و صبیح تو — بشکست لمع حسن صبیح تو آب صبح

صبح ست وقت عرض مناجات عاشقان — باشد دلیل قلب مرادات خواب صبح

یحیی بیا بحضرت شہ التماس کن
گشت از پی قبول دعا فتح باب صبح

یا سیدی زیاد تو باشد قیام روح — ذکر تو هست مایهٔ عیش مدام روح

سبحم فتاده است درین شهر ظاهرا — باشد دلی بکوی تو مولا مقام روح

ایمان ما یقین جان جهانی و روح کل — از دولت وجود تو شد انتظام روح

یکشب ز راه مهر بکن جلوه بے نقاب — خوب ست جلوه گاه تو ایا ماه بام روح

در هر لباس ساخته خویش را عیان — جائی بنام جوهر و جائے بنام روح

مستم آنچنان که ندارم ز خود خبر — پر از شراب عشق تو گردیده جام روح

وجه الله ست قبلهٔ جان کعبهٔ دلم
یحیی جناب سیدنا هست امام روح

ردیف الخاء المعجمه

دیدم جناب سید در قبای سرخ — زان رو چکد ز دیدهٔ من اشکهای سرخ

جان داده ام بعشق تو ای لاله پیکرے — گسترده است بر قدم زان ردای سرخ

تا نورِ سرخ دیده‌ام اندر جمالِ او — هر جا که سرخ بنگرم افتم بپای سرخ

بگذشت آهِ من ز سرِ عرش سیدی — تا دیده‌ام بدست لطیفت حنای سرخ

در یادِ گلرخِ تو تپیدم بخاک و خون — کردم بلند ز آهِ جگر گون لوای سرخ

شد لاله زار از غمِ عشقِ کسی دلم — چون شمع سر کشید ز دلِ من هوای سرخ

یحیی بهجرِ سیدنا از دو چشم من — در جوش و در خروش بود موجهای سرخ

ردیف الدال المهملة

جان نثارِ ابو العلا گردد — دل بکارِ ابو العلا گردد

تن فدا جان نثار دل قربان — بهزارِ ابو العلا گردد

غنچهٔ دل شگفته در بستان — از بهارِ ابو العلا گردد

ای خوش آن دم که دردِ دلم یکدم — خوش گذارِ ابو العلا گردد

همچو سیماب کی دلم یارب — بیقرارِ ابو العلا گردد

ای خوشا طالعم که باز دلم — بشکارِ ابو العلا گردد

سینهٔ من ز داغهای عشق — لاله زارِ ابو العلا گردد

دل شود آشنائے یکتائی — گر دو چارِ ابوالعُلا گردد

ہر چہ صادر شود ز ما یحییٰ
ز اختیارِ ابوالعُلا گردد

قبلۂ جان ابوالعُلا باشد — دین و ایمان ابوالعُلا باشد

من مرید مریدِ حضرتِ او — پیرِ پیران ابوالعُلا باشد

ہست احسنگ وصفِ او دشوار — ذاتِ سبحان ابوالعُلا باشد

کائناتست قالبہ دروی — جانِ جانان ابوالعُلا باشد

ہست فرزندِ حیدرِ کرّار — شاہِ مردان ابوالعُلا باشد

آنچہ دارم لعنکرہ ذکرِ خیال — حاصلِ آن ابوالعُلا باشد

بردرِ او گدا پیہ شد چہ فقیر — شاہِ شاہان ابوالعُلا باشد

چند درچار سو ہمی جوئے — کہ نمایان ابوالعُلا باشد

سخنِ عارفیست ای یحییٰ
اصلِ عرفان ابوالعُلا باشد

ہر کہ بر خویشش مبتلا گردید — بندۂ سیر ابوالعُلا گردید

ہر کہ بر ابوالعُلا فدا گردید — حاصلش لذّتِ بقا گردید

هر که روئے ابوالعلا نگریست   سجدهٔ او خدا نما گردید

بجود از فیضِ سیّد السادات   از خودِ خویش باخدا گردید

پیر و میرد ابوالعلا صاحب   آخرِ کار مقتدا گردید

مست چشمِ جنابِ سیدِ پاک   جرعه کش از مئے انا گردید

کارِ من ذکرِ بوالعلا باشد   صبح گردید یا مسا گردید

حق بعینِ عنا تم بیند   سیدِ حق نما مرا گردید

در طریقِ ابوالعلائیه   ابتدا عین انتها گردید

شود از غیر بوالعلا آزاد   هر که با خویش آشنا گردید

سرمه از خاکِ قبر سیدِ پاک   از پئ دیده توتیا گردید

بر درِ بوالعلا قدا گشتم   دوستان خوب شد بجا گردید

حاصلِ خود نثار او کردم   حاصلم جمله مدعا گردید

نعرهٔ یا ابوالعلا کردم   که از ان محشری بپا گردید

بر درِ میرِ اکبر آبادے   حاجتِ من همه روا گردید

مهدیِ من ز عشقِ سیدِ پاک   عاشقِ شاهِ کربلا گردید

ترک شاهی نه چون کند سیمیا

بر درِ بوالعلا گدا گردید

روے سیدِ ابو العلا بیند	جلوۂ حسنِ مصطفےٰ بیند
در جنابِ امیر ابن امیر	پرتوِ شاہِ ہل اتےٰ بیند
داخل اندر طریقہ اش گشتہ	قوتِ ابنِ مرتضےٰ بیند
از دلِ من نمیشود بیرون	لطفِ ابنِ ابو الوفا بیند
دوستان بر درِ مبارکِ او	حاجتِ من ہمہ روا بیند
جلوۂ بوالعلا نظر آید +	بوالعجب شاہِ کبریا بیند

گشت قربانِ نامِ او یحییٰ
ہمتِ عالی گدا بیند

بر درت جز درت درم نبود	بست جز حسرتِ ستم نبود
گر تفقد سجالِ من سازی	دور از شیوۂ کرم نبود
گر ببین عنایتم نگرے	این چنین حالِ ابترم نبود
ہست در روبرو گفتگوی شما	جز بذکرِ تو در حرم نبود
جز بذکرِ جنابِ سیدِنا	لفظ و حرفی بہ دفترم نبود
نرسیدم بحضرتِ سید	در گذشتا یدا خترم نبود

بچه‌سان صبر آیدم یاران — دلبر من چو در برم نبود
چشم گریان بجست یارا — کمتر از حوض کوثرم نبود
جز خیال جمال وجه الله — در رهِ عشق رهبرم نبود
فقر فخرم بود تفقّی خویش — دولت و مال خوشترم نبود
چند بارا کشند خمار فراق — می وصلت بساغرم نبود
جنبش ابروت کشد یارا — حاجت تیغ و خنجرم نبود
از غبار رهت کلاهم بس — حاجت تاج و افسرم نبود
جوهرم عشق و شوق تو باشد — ورنه یک ذره جوهرم نبود

جز هوای ابوالعلاء یحیی
شد اسعد در سرم نبود

بوالعلا شاه دو عالم المدد — سرّ اصل و نسل آدم المدد
تو کریم ابن الکریمی یا امیر — اکرمی از هر مکرم المدد
دستگیری کن بفریادم برس — بی‌نوایم خسته حالم المدد
نام پاکت ای امیر نامور — هست گویا اسم اعظم المدد
یا امیر ابن امیر امداد کن — المدد گویم بهر دم المدد

پشتِ من از بارِ بسیارِ گناه
گشت شاہا چون کمان خم المدد

کن نظر بر بیسر و سامانیم
بسکه دارم حال درہم المدد

فکرِ دنیا میکند از دیا امید
کن رہا مارا ازین غم المدد

بی بی پی امدادِ یحییٰ کن شہا
بر لبِ یحییٰ ست پیہم المدد

عاشقِ بوالعلا خدا باشد
عاشقِ حق ابوالعلا باشد

دلِ دیوانۂ محبت کیشش
بر رخِ بوالعلا فدا باشد

عشق با بوالعلا بود او را
ہر کہ بر خویش مبتلا باشد

ہست فرزندِ احمدِ مختار
عشقِ او عشقِ مصطفیٰ باشد

با جنابِ ابوالعلا شغفم
ہمہ از فیضِ مرتضیٰ باشد

شوخی از عشقِ بوالعلا مستم
گر ترا نشاءِ آنا باشد

فخرِ شاہانِ روزگار بود
ہر کہ بر درگہش گدا باشد

اگر از جائے خود روم چہ عجب
عشقِ من گرم سازجا باشد

بر درِ پاکِ بوالعلا یحییٰ
حاجتِ من ہمہ روا باشد

چون از الم ابو العلا باشد — همه آن من گدا باشد

من غلام ابو العلا هستم — هر دو عالم غلام ما باشد

جبهه سا بر درش شود کونین — بر درش هر که جبهه سا باشد

هر که در راه بو العلا شد خاک — خاک او کحل دیده ها باشد

خاک درگاه حضرت سید — سرمه چشم اصفیا باشد

حق همی گویم و نمی ترسم — بو العلا حق و حق نما باشد

آستان ابو العلا شیدا
پی هر درد عین دوا باشد

ز جسم بو العلا جان آفریدند — ز جانش روح انسان آفریدند

ز انوار جمال بو العلائی — مه و خورشید تابان آفریدند

پی این مرده دل لعل لبش را — الذ از آب حیوان آفریدند

ز سر تا پا جناب بو العلا را — عطا و جود و احسان آفریدند

مرا غرق گناه و بو العلا را — طبیب درد عصیان آفریدند

جمال بو العلا را چون نمودند — مرا دیوانه آن آفریدند

چه شهها عشق او عیان گشت — چه پیدا ها که پنهان آفریدند

در پاکِ جنابِ تو الٰہ را	طبیبِ درد و درمان آفریدند

زتخلیقِ خود ای یحییٰ چه گویم
مرا از بهرِ ایشان آفریدند

دوای دردِ دل کامِ تو باشد	علاجِ روح در کامِ تو باشد
کنم هنگامه‌ها در عالمِ قدس	شها این مستی از جامِ تو باشد
وقار و عزتم در دین و دنیا	همه از فیض و انعامِ تو باشد
ز بهرِ تقییدِ مطلق گشت شاها	کسی کو بستهٔ دامِ تو باشد
چه فرمودی که تا هر ذره ذره	مطیع و تابع و رامِ تو باشد
فلک را بخشت واجبی که دارد	ملاذ هر زمینه بامِ تو باشد

ز هر تقصیر آزاد است یحییٰ
مریدِ دین و اسلامِ تو باشد

آمد از شهرِ تو با شاه محمد سجاد	گشت از مقدمِ او جان و دلِ یحییٰ شاد
و هر چه سجاد که دارد به تو صد راز و نیاز	هر چه سجاد که دارد به تو اخلاص و وداد
هر چه سجاد که در ذاتِ تو فانی گردید	تابعِ مرضیِ تو هست و مطیع و منقاد
یک بیک حال بخواند ز تو از بهرِ حسیم	آنچه دید آنچه شنید آنهمه فرمود ارشاد

دلِ ویرانهٔ وحشت زده ام از ذکرت — یافت انسیت و مجموع شد و گشت آباد

آنچنان ساخته کیفیت شهرت مذکور — که مرا لطفِ حضور آمده یا سینه باد

مست گردیدم و شد سلسلهٔ شوق دراز — دل بیادِ تو نمود آه و فغان و فریاد

ابحوش احوالِ کسانی که بشهرت دانند — در امورِ دو جهان بسط و فراخی و کشاد

خاصه آنها که بدرگاهِ شریفت آیند — روز و شب صبح و مسا ای شهِ پاکیزه نهاد

دور از شهرِ تو یا شاه رود بر سرِ من — آه از دستِ جفای فلکِ دون بیداد

گر بشهرت نرسم وای برین ناکامی — تا کِ من آه درین کلبه خراب و برباد

لله الحمد که در روح و دلِ ما غم هست — عشقِ تو هر نفس و هر دم و هر لحظه زیاد

عشقت انست که این عاشقِ شوریدهٔ تو — همه انست و بآن بود و بران شاد و آزاد

بسکه درمانده و رنجور شدم آه در کنج — یا امیر ابن امیر المددی کن امداد

مبتلا بندهٔ تو گشت بانواعِ تعب — که برون از حدِ تقریر و فزون از تعداد

علتِ حیدری ایشاه تو از رهِ لطف — بشکند چرخ بیاد دشمنی و کین و عناد

انشاء الله چه بود دستِ تو اصلاً نا — که قضا نیز کند ناز برین نو ایجاد

شاهِ من خسرو من هست ازین شیرین کار — فیض عشق است که هستم غلامِ فرهاد

هر که در سلسلهٔ عالیه اش گشت آمد — از غم و کشمکش دنیا و دین شد آزاد

جبهہ سائی بمزار تو مراد شیخی
دیده باید که رسد بنده تو کے بمراد

فخر شاهان جهانست غلام سید
سکه بر عرش زند مست ز جام سید

شود از ذکر ثنایش بجروش اهل ذکر
هر که ذاکر شود از ذکر مدام سید

هر کلامی چو کلیمش شود از حق حاصل
هر که شد مست ز تاثیر کلام سید

عام از خاص شد خاص شود خاص الخاص
التفات و کرم و رحمت عام سید

رسد از عالم اطلاق بر فیض صحیح
خویش را هر که کند بسته بدام سید

هر چه آید به لم میکنمش بے تشویش
کارها هم شود انجام ز نام سید

وهم و ادراک بشر کے رسد آنجا هیهات
برتر از عرش معلی ست مقام سید

تو السلطان شاه بود ماه بود
تو السلطان نصر انا لله بود

یا بہ اندازه سید جامی
هر که از سر حق آگاه بود

روشن الله نقش سر دل تو
شاه با دبدبه و جاه بود

سید پاک تو یا سیدنا
کارها هم همه دلخواه بود

دوری از شهر تو یا سیدنا
راست گویم بصد اکراه بود

کسی که جرعه کشِ بادهٔ انا الحق شد
بدل محبّتِ اولادِ مرتضیٰ دارد

کسیکه در دلِ وی نیست حبِّ آلِ رسول
کجا علاقه از دینِ مصطفیٰ دارد

بیا و سلسلهٔ پاکِ بو العلا بگزین
که این طریقه نهایت در ابتدا دارد

فروتنی بدرِ پاکِ سیّد السادات
بلند رتبه ولا هر کجا ترا دارد

جمالِ ذات ز هر ذرّه آشکار است
ببیند آنکه بدل نزهت و صفا دارد

گدائی سیّدنا شو که عاقبت یکی
غلامی در او نشانِ آنا دارد

سیّدی لذّتِ دیدار مبارک باشد
وصل با حضرتِ غفّار مبارک باشد

با بنا شیخِ لولاک مبارک اند از
ناز با حیدرِ کرّار مبارک باشد

بر تو یا سیّدِ ما ماهِ صیام سعید
بی بها بی اندک و بسیار مبارک باشد

هست هر روز ترا نقدِ شفاعت در دست
بخششِ عاصیِ بدکار مبارک باشد

عیدِ ماهِ رمضان هست ز الطاف و کرم
با نکوکار و گنهگار مبارک باشد

عیدِ فطر است و بامیدِ لقا آمده ام
نظری سوی منِ زار مبارک باشد

از نگاهِ تو که میخانهٔ توحیدِ خداست
بهرِ این مستیِ سرشار مبارک باشد

روزِ من عیدِ تو افطارِ من از دیدِ رخت
عیدِ هم دیدِ تو دلدار مبارک باشد

بر درت آمده بیدمؔ با امیدِ انعام
عید ای سید و سردار مبارک باشد

ابوالعلا و اللہ یا اللہ کبریائی می کند
در لباسِ بندگی کارِ خدائی می کند

بر درِ پاکِ جنابِ مستطابِ ابوالعلا
ہر کہ میسازد گدائی بادشاہی می کند

بر درِ مولائی من آنکس کہ باشد جبہ سا
انس و جن بر آستانش جبہہ سائی میکند

ابوالعلا چون ہست فرزندِ حیاتِ علی
مصطفائی میکند گہ مرتضائی می کند

آشکارا می شود شانِ خدا یکیک بہم
ابوالعلا چون در خود و خود خود نمائی می کند

ذاتِ حق فوق است یا آنہا فوق البیان
ہر چہ [illegible] طریقِ ابوالعلائی می کند

بہرِ گل روئی جنابِ ابوالعلا بلبل صفت
بندہ بیدمؔ روز و شب نغمہ سرائی میکند

ہر سو جمالِ سیدِ ما جلوہ گر بود
بیند اگر کسی کہ حدید البصر بود

ذکرِ شریفِ حضرتِ سید ابوالعلا
در بزمِ من ز اول شب تا سحر بود

با ابوالعلائیان ہمہ دم ارتباطِ خاص
وز غیرِ این طریقہ مرا کم حذر بود

توحیدِ ما بیاست دریں سلسلہ بجوش
این سلسلہ عجب ز ہمہ شہرہ و شہر بود

آں دل ز خویش بگذرد و ترکِ خودی کند
آنگاہ در طریقِ محبت گذر بود

شاها ز سرِ خاصِ تو آگاه کم شدند
زیرا که سرِ خاصِ تو بد از دقیق بود

هرکس که دید شعلهٔ رخسارِ یار سوخت
جان و دلم ز گرمیِ عشقش حریق بود

گر دست و پا ز غایتِ حلم و ادب نزد
یحیی ببحرِ عشقِ تو زینسان غریق بود

بعشقِ تو مرا مشهور کردند
دلم از جلوه‌ات پر نور کردند

بحسنِ رؤیت ای آئینهٔ حق
جمالِ خویشتن مستور کردند

پی حسنِ لایزالِ خویش واله
ترا بر شانِ خود مغرور کردند

ز پی در پی تجلیهای حسنت
دلِ من رشکِ کوهِ طور کردند

بباطن هست حاصل قربِ شاها
بظاهر گرچه از تو دور کردند

چو صیتِ عشق در عالم فگندند
ازین سودا سرم پرشور کردند

منم سرمستِ صهبای محبت
مرا از جامِ حب مخمور کردند

ببین جبر و ندا اختیاری
درین معنی مرا مجبور کردند

ز هر ذره جمالِ حق نبینند
دو چشمِ اهلِ ظاهر کور کردند

ترا واعظ مبارک باغِ جنت
دلم فارغ ز فکرِ حور کردند

بحمد الله غزلهای تو شیوا

جنابِ ابو العلا منظور کردند

بعشقِ تو مرا دیوانہ کردند	بشمعِ روئے تو پروانہ کردند
تبو اسعد للہ آشنائیم	چو عشقم گر از ہمہ بیگانہ کردند
ز جان و دل مرا از بدوِ فطرت	فدائی جلوۂ جانانہ کردند
گہی اندر حرم گشتند تابان	تجلی گاہ در بتخانہ کردند
برائے صیدِ جانِ عاشقِ زار	نمایان شانِ معشوقانہ کردند
عجب دو رست کاسہ الحقیقت	تنک ظرفانِ دہر افسانہ کردند

چو جنسِ عشق در ناسوت آمد
دلِ سپاہی تو بیعانہ کردند

برخود ہر کسی کہ مبتلا شد	قربانِ امیرِ ابو العلا شد
بر سیدنا دلم فدا شد	بہتر شد و خوب شد بجا شد
سیمی کہ بخویشتن آشنا شد	در حسنِ خودی خدا نما شد
ہر کس کہ مریدِ ابو العلا شد	سرمست ز بادۂ انا شد
بر در گہِ میر ابو العلا شاہ	ملک و ملکوت جبہہ سا شد
در حسنِ ابو العلا درخشان	انوارِ جمالِ مصطفیٰ شد

در سلسلهٔ اسید قوت — از فیضِ نگاهِ مرتضیٰ شد
در سلسلهٔ ابو العلائی — شد هر که مرید با خدا شد
تا دیده ور دیده ام سوی الله — چون صفر نظر ز ما سوا شد
کردیم نثار فرقِ پاکش — دُر دانهٔ اشکِ بے بہا شد

شیخے بر آستانِ سید
قربان و نثار شد فدا شد

از خیالِ تو بدل نور و صفا پیدا شد — لذّت و معرفتِ ذکرِ خدا پیدا شد
عشق و کیفیتِ توحید و فنا و عرفان — از تو پیدا شد و هر انچه بما پیدا شد
عاشقی بر درِ تو ناصیه سائی کردم — انچه می خواستم الحال مرا پیدا شد
چون هزار او سنهٔ هجرتِ احمد بگذشت — محیِ دینِ نبوی سیدنا پیدا شد
از نگاهِ تو که میخانهٔ توحیدِ خدا ست — بیخود از خویش شدم لطفِ فنا پیدا شد
از ظهورِ تو که در عالمِ ناسوت شده — انچه در غیب نهان بود شها پیدا شد

برگِ روی تو حیائی قلندر مشرب
بلبلِ خوش سخن نغمه سرا پیدا شد

بو العلا شاهِ ملکِ جان باشد — حکم او بر همه روان باشد

بوالعلا حاکمِ زمین و زمان | بوالعلا شاهِ انس و جان باشد

بوالعلا دافع البلیات ست | از همه درد و غم امان باشد

تنِ بیجانم و جناب اسید | روحِ من باشد و روان باشد

نسبتِ بوالعلا بود پر زور | این طریقه ولا جوان باشد

در قیامت پی شفاعتِ من | سیدِ پاکِ من ضمان باشد

چه غم از ناتوان شدم کان شاه | تاب من باشد و توان باشد

بر غلامانِ خویش سیدِ پاک | از پدر زیاده مهربان باشد

این که می بینم این بود آن شاه | آن که دیدم شهِ من آن باشد

نامِ پاکِ جنابِ سیدِ ما | در دلم هست و بر زبان باشد

دور از آستانه ات شاها | کارِ من ناله و فغان باشد

نظمِ کون و مکان شود برهم | گر نه نامِ تو در میان باشد

از چنین و چنان بری ذاتش | نه چنین ست و نه چنان باشد

هست نقصان بعشق نفع عظیم | نفع سرمایه زیان باشد

این غزل در ثنائے شہ یحیی
تحفہ بوالعلائیان باشد

بوالعلا آفتاب دل باشد — بوالعلا نور آب و گل باشد

بوالعلا هست نور مطلق ذات — ماه و خورشید جمله ظل باشد

هست توحید ناب رفتارش — نسبت او دوئی گسل باشد

این طریقه بود ز رحمت خالص — نه درین بخشش بود نه غل باشد

اشتغال دلم بود با تو — وز همه چیز مشتغل باشد

خویش را غیر حق شمار مکن — در خیال خدا مخل باشد

با جناب ابوالعلا یحیی
دایم الحال متصل باشد

اگر بخانه ام آن سرو گلبدن آید — بهار در دل ویران چمن چمن آید

دمیکه سیدیحیی از زندگی تنگ شوم — کنیم ذکر تو تا جان از بین سخن آید

بر آستانهٔ تو جا اگر دهند مرا — شها کجا بدلم خواهش وطن آید

کنند ز ذکر تو روشن تمام مجلس را — دمیکه این دل نالان در انجمن آید

مرا گذشت معطر دماغ از بویت — کجا خیال گل و لاله و سمن آید

پر از هوای تو گردید چون حباب سرم — کجا خیال دگر در درون من آید

شده است مرده ز درد فراق تو یحیی

بیا بیا که ز تو روح در بدن آید

ای بهرِ کارم از تو صد اعانت میشود — مشکلِ دنیا و دینم را کفایت می شود

میشوم از بادهٔ توحید مستِ استاحق — چون ز چشمِ مستِ تو جامی عنایت میشود

هر که بیعت میکند اندر طریقِ عالیت — هر نفس نازل برو بارانِ رحمت میشود

از مریدان و غلامانِ تو ای سلطانِ دین — پس تصرف میشود بیحد کرامت میشود

از حدیثِ روح بخشت ای امیرِ خوش کلام — خاطرِ غمدیدهٔ ما را مسرت می شود

گرد داز نامِ شریفت دفع اعاشق فلا — چون منِ دلخسته را رنج و مصیبت میشود

سیدی از حضرتِ تو دولتِ دنیا و دین
بندهٔ یحیی را عنایت بی شفقت میشود

شکرِ توحیدِ غلامانِ تو شاها دارند — همچو منصور بردار بافنا سر دارند

بندگانِ تو چشیدند می سر الستر — از تولای علی شیرِ خدا سرشارند

بندگانِ تو ز سر تا قدم آراسته اند — نیک کردار و پسندیده و خوش اطوارند

ز خوش دردم همه دم حالتِ ایشان باشد — دل بیار اند چه پاک ست گر دکارند

ذکرِ ایشان خفی و هستند جدا ز لفظ — الله الله عجب این طایفه پر اسرارند

بندگانِ تو بکشتِ دلِ اربابِ طلب — تخمِ توحید ز اول بنگه میکارند

هستِ این قطعه بجا گیر تو از روزِ ازل — بندگانِ تو درین شهر شها بسیارند
طلبِ یابس نبود در سخنِ من جائی — منتخب در صفتِ شاه همه اشعارند

اینخوش آن وقت که در خانهٔ یحیای گدا
حضرتِ شاه بصد دبدبه تشریف آرند

شاهِ من در خانهٔ من آمدند — همچو جان در قالبِ تن آمدند
پرده برکش ایمهٔ ظلمت کشا — عاشقانت بهرِ دیدن آمدند
تا بکف آرند دامانِ ترا — بر کمر پر چیده دامن آمدند
سر بلندی بخش ای سردارِ دین — بندگانِ تو سر افگن آمدند

برگلِ رویش غزل یحیی بخوان
عندلیبان هم نوا زن آمدند

بو العلا سیدِ سادات بود — بو العلا قبلهٔ حاجات بود
بو العلا از همه راز آگاه است — عالمِ سر و خفیات بود
شکل او هست جمالِ مطلق — بو العلا صاحبِ حالات بود
سیر کن در رخِ او وجه الله — بو العلا آینهٔ ذات بود
بو العلا فخرِ زمانست و زمین — زینتِ ارض و سموات بود

من خراباتی و رندِ عاشق	بوالعلا پیرِ خرابات بود

بر درِ سیدنا اے سنجری
کارِ من عجز و مناجات بود

فقیرِ درِ بوالعلا شاه باشد	گدایش بصد عزت و جاه باشد
نباشد اگر دین و دنیا نباشد	فقط سیدِ پاکِ الله باشد
بکن در رهِ بوالعلا خاکِ خود را	که سوی خدا راست این راه باشد
بود در سرم عشقِ اکبرآباد	مقامم در آنجا باکراه باشد
کسی کو بدل آتشِ عشق دارد	ز دلِ آنکه با هم آگاه باشد
قیامِ من خسته در اکبرآباد	همیشه اگر نیست گه گاه باشد

شها دور از شهرِ پاکِ تو سنجری
قرینِ غم و حسرت و آه باشد

کی بود یارب که جا در اکبرآباد هم شود	این دلِ دیوانه از قیدِ غم آزاد هم شود
کی بہ بینم من توانم در حضورِ بوالعلا	گر نه از سوی تو یا الله امداد هم شود
تلخ کامم را اگر شیرین مذاقِ بوالعلا	گر بحالِ بنده فضلِ شادِ فرهاد هم شود
لب که می‌تر شد ز شیرینیِ آن ساقی بهشت	دشتِ غمگین آباد و ویرانه برباد هم شود

اینچنین خوش آمدہ در دلِ ویرانۂ من بوالعلا
جلوہ فرما گردد و ویرانہ‌ام آبادم شود

طرفہ تاثیری کند اندر دلِ اہلِ اثر
بوالعلا گر گوش بر آوازِ فریادم شود

بر مزارِ بوالعلا جایم اگر شیخے دہند
لطف و آرامِ وطن واللہ از یادم شود

ہلالِ ماہِ صفر بر فلک نمایان شد
قریب موسمِ عرسِ ولیِ رحمان شد

بدان بدان کہ کدام است آن ولیِ خدا
کہ نامِ نامیِ او ہر زبان و بیان شد

جنابِ سیدنا بوالعلا امیرِ کبیر
کہ از ظہورِ صفاتش وجودِ امکان شد

صفات و ذات کہ منفک نمی‌شوند از ہم
بحسن شاہ نمایان بشکلِ انسان شد

بیا بعرسِ شریفش کہ آن جمالِ خدا
عیان بدیدۂ مشتاقِ دلبریان شد

بیا بخانقہِ عشق عشق اگر خواہی
کہ عشق سایہ فگن بر سرِ مریدان شد

ببزمِ سیدنا عاشقِ حزین یحییٰ
چو عندلیب بروی گُلی غزلخوان شد

عجب شہر است یارانِ اکبرآباد
بجسمِ ہند چون جانِ اکبرآباد

محل و مہبطِ فیضِ الٰہی
مقام و جائے پاکانِ اکبرآباد

ہمہ ہندوستان ہندوستان بود
شدہ اوّل مسلمان اکبرآباد

شد این بلده بشهر اکبراباد | سپس شد جای شاهان اکبرآباد
بروحش رحمت الله اکبر | که کرد این شهر ویران اکبرآباد
پی هر سیر و سامان مهیا | نموده ساز و سامان اکبرآباد
گل و ریحان در انجا چار سو هست | بود رشک گلستان اکبرآباد
همه دهقان آنجا با دیانت | پرست از نور ایمان اکبرآباد
ز درگاه شریف میر صاحب | بود با عزت و شان اکبرآباد
ز نور بو العلا هر سو که بینی | بود بس نور افشان اکبرآباد

بشوق آستانه بوسی شاه
برو یحیی غزلخوان اکبرآباد

امروز دیگرم ز فراق تو شام شد | ناکام این شکسته دل خسته کام شد
یکبار هم نظاره رویت نشد نصیب | در اشتیاق عمر عزیزم تمام شد
این چشم شوخ دیده چو مستور باش دید | مشتاق یک نظاره ات از طرف بام شد
با آه ناله اشک روان بنشین آرزو | حاضر بر آستانه تو این غلام شد
در ذره ذره وحدت صرف است آشکار | از دولت وجود تو این انتظام شد
بیجام دل شراب بود ساغر عاشقان | در عشق ترک باده و مینا و جام شد

یحیی هر انچه ساختم اغاز و ابتدا
بر نامِ پاکِ سیدنا اختتام شد

ای بیادِ تو دلم خرم و خندان باشد
ذکرِ تو وجهِ سرور و طربِ جان باشد

جلوه کن در دلِ غمدیدهٔ من کامدنت
وجهِ آبادیِ این خانهٔ ویران باشد

همه قربان سرِ پاکِ تو یا سیدنا
جان و ایمانِ من و انچه در امکان باشد

نخلِ دل گرچه شد از صرصرِ غم پژمرده
از بهارِ رخِ تو رشکِ گلستان باشد

جن و انس همه تابعِ حکمت شاها
مور از نسبتِ پاکِ تو سلیمان باشد

بر خود اقرارِ زبانی و صداقت از قلب
پیشِ اربابِ یقین حاصلِ ایمان باشد

وارهان از غمِ دنیا و چنین دربدری
چند یحیای تو ستم‌کش و نالان باشد

گر چشمِ لطف جانبِ ما بو العلا کنند
فارغ دلِ مرا ز سرِ ما سوا کنند

یا بو العلا بحالِ منِ خسته کن نظر
شاهان نگاهِ لطف بحالِ گدا کنند

بے پرده کن تجلی و در چشمِ من درآ
بنگر که عاشقانِ تو آنگه چها کنند

قربانِ آن گروه کنم ناکِ جانِ خویش
آنانکه جان فدای رضای خدا کنند

خوش حال آن کسان که ز فیضِ ابو العلا
در راهِ عشق ترک همه مدعا کنند

خاکِ مزارِ پاکِ جنابِ ابو العلا — اہلِ نظر بدیدۂ دل توتیا کنند

یحییٰ جنابِ حضرتِ سید ابو العلا — حاجاتِ من مدام ز رحمت روا کنند

عشق در جان دلم طرفہ تصرف بنمود — کہ مرا بر رخِ تو والہ و شیدا فرمود

سجدۂ عشق نمودیم ادا از سرِ سر — این نماز ست کہ در وے نہ رکوع و نہ سجود

بید الحمد نماندہ اثر از ہستی من — عشقِ تو آمد و از خویش مرا پاک ربود

اگرت نیست حضورِ دل و صدقِ نیت — چہ دہد فایدہ تسبیح ز تہلیل چہ سود

چون مشرف شوی از طوفِ مزارِ سید — از سرِ صدق بخوان فاتحہ اخلاص و درود

منم و ہستی بیکیفیتِ تو یا سیدنا — نیست ما را غرض و مطلب ازین بود و نبود

نشود مست ز توحید چگونہ یحییٰ — از لبِ سیدنا انی انا اللہ بشنود

دارم ہوسِ وصالِ سید — شبہا منم و خیالِ سید

در روئے ابو العلا خدا بین — آئینۂ حق جمالِ سید

از لیس کمثلہ بعینہ — بے مثل بود مثالِ سید

تفسیرِ کلامِ قدس باشد — گفتارِ شکر مقالِ سید

این فرض محال هم محال ست | آنگه که شود زوال سیّد
هر فضل و کمال را زوال ست | دان لم یزل کمال سیّد
هر صبح و مسا رسد نصیبم | از خوانچهٔ نوال سیّد
حاصل بن فقیر گردید | جا در صفتِ نعال سیّد

سیمائی فقیر گشت الحال
مشهور جهان بلال سیّد

کسیکه عاشقِ اولادِ مصطفیٰ باشد | همیشه موردِ افضال از خدا باشد
کسیکه جرعه کشِ بادهٔ انا گردید | غلام و بندهٔ سلطانِ کربلا باشد
کسیکه پا بنهاده بکوچهٔ تحقیق | طریقه اش ز همه رسم و ره جدا باشد
بیا بسلسلهٔ بوالعلا تعلق گیر | درین طریقه فقط فیضِ مرتضیٰ باشد
بدیده سرمهٔ توحید کش نگاهی کن | جمالِ ذات ز هر ذره خودنما باشد
منم که از میِ عشقِ خدا شدم سرشار | همیشه در سرِ من نشهٔ انا باشد

نه سنیم نه مشائخ نه شیعه ام سنیی
منم که مذهب و دینم ابوالعلا باشد

بادهٔ خورِ بس ابوالعلا آمد | بخدا شهرهٔ خودنما آمد

ز اکبرآباد و عظیم آباد
تا زعین کرم مرا بیند
نیست الحال ہیچ غم ما را
مشکلِ من ہمہ شود آسان
نشود سیتم چرا افزون
بو العلا آمدہ بخانۂ من
حاجتِ من ہمہ روا گردد

پسرِ شاہِ ولا سے فتح آمد
خلفِ حسین ولام ویا آمد
از پئے دردِ من دوا آمد
شاہِ مشکل کشائی ما آمد
شاہِ مست آلائی ما آمد
اللہ اللہ چہ دلربا آمد
پیر حاجت روا دلا آمد

بندہ سیکے بہ پیشِ سیدنا
ہمچو بلبل غزل سرا آمد

ماہِ قدسیِ امیرِ من آمد
بلبل آسا دلا غزل خوان شد
چون نگردد دلم شگفتہ چو گل
چون معطر دماغ من نشود
ز اکبرآباد و عظیم آباد
از رہِ ذرہ پروری چو آن مہر

جان زخود رفتہ ام بتن آمد
سرورِ رعنائے گلبدن آمد
یارِ گلچہرہ در چمن آمد
بوئے گیسو بشش از ختن آمد
شاہ بندہ نوازِ من آمد
بو العلا نورِ پنجتن آمد

همچو پروانه شو فدا ای جی
بو العلا شمع انجمن آمد

جناب بو العلا آمد جناب بو العلا آمد — ولا فرزند دلبند حبیب کبریا آمد
چه حیرت اینکه چه قدرت این تعالی الله چه شفقت است این — ولا در کلبهٔ من غیرت شمس الضحی آمد
چه پنهم گره صد گره افتاد اندر کارهای من — وصی مرتضی آمد شه عقده کشا آمد
جناب بو العلا فوج مریدان گرد پیش او — چو ماه گرد وی انجم بصد نور و ضیا آمد
جناب بو العلا از محض فضل و لطف خود بنگر — درین دلکش فضا آمد درین بستان سرا آمد
بود هنگام عرس بو العلا ای دل دعا ها کن — اجابت از فلک نازل شده وقت دعا آمد
کنون حاجات من یکایک روا گردد ز فضل حق — امیر با سخا آمد شه حاجت روا آمد
ز روحانی مرضهای خودم نبود ملال اسحاق — جناب بو العلا آمد دوا آمد شفا آمد

چرا بیخود نگردم از شراب عشق ای جی
جناب بو العلا مست مئی انی انا آمد

این وقت وقت عرس تو یا بو العلا بود — هنگام فیض و وقت قبول دعا بود
این وقت وقت عرض همه مدعا بود — اینوقت وقت آمدن بو العلا بود
اینوقت آنچه عرض کنی یا ابو العلا — ایدل قبول گردد و حاجت روا بود

اینوقت مشکلم همه آسان شود ولا — اینوقت آمدِ شهِ مشکلکشا بود

اینوقت بهرِ جملهٔ عزیزان کنم دعا — اینوقت وقتِ حلِّ مهماتِ ما بود

اینوقت بو العلاست که بر جانِ ما زِ من — سرگرم و لطف و فضل بلا انتها بود

اینوقتِ مهدیم که در آغوشِ آن مه است — خواهان عمر و علم و حیات و بقا بود

مهدی که از زمانهٔ ممتد علیل بود — اکنون بفضلِ سیدِ پاکش شفا بود

اینوقت از عطائی جنابِ امیرِ من — عمر و غنائی بنده بدل باغنا بود

اینوقت بهرِ جملهٔ مرید و تلامذه — خواهم هر آنچه از کرمِ شه روا بود

گفتن بجی توان زخوش اقبالی خودم — مهمان چو این حضرتِ خیر الوریٰ بود

اینوقت وقتِ خاص جنابِ بو العلاست — اینوقت وصلِ سیدنا با خدا بود

اینوقت وقتِ مستی و وجد و سرور هست — وقتِ سماع مطرب نغمه سرا بود

اینوقت وقتِ سکر زِ جامِ انا الحق ست — اینوقت وقتِ مستیِ انی انا بود

یحییٰ زهی نصیب که امیدم زِ فیضِ عشق

مهمانِ بنده این شهِ کربلا بود

شاها بیارگاهت یحییٰ غلامت آمد — یحییٰ غلامت آمد بهر سلامت آمد

بشنو سلامِ یحییٰ بنگر غلامِ یحییٰ — سوی یہ صفت بشوقِ لطف کلامت آمد

ای آفتاب سوی این ذره کن نگاهی — امیدوار مهر و لطفت تمامت آمد

آزاد گشت مولا از قید بند عالم — خوش طالع مریدی آنکو بدامت آمد

غفلت ز یاد دلبر موتست بهر عاشق — ای جان حیات عاشق ذکر مدامت آمد

نگشود کار یحییٰ از ذکر و فکر مولا — هر درد را مداوا تکرار نامت آمد

دیوانهٔ تو سازد سودای حشر بیهم — با قلب پر ز وحشت گرد قیامت آمد

هستم ابو العلائی داریم سکر وحدت — چون بادهٔ انا الله جوشان بجامت آمد

امشب بود شب عرس بنما جمال زیبا — مشتاق دیدن تو هر یک غلامت آمد

نذر و نیاز ما را از لطف کن پذیرا — بر آستان والا این مستهامت آمد

بنگر بسوی مهدی کن یک نگاه رحمت — کای رحمت دو عالم این نو غلامت آمد

از کیش بت پرستی هرگز نتافتم رو — هر چند بر سرم صد سنگ ملامت آمد

از نسبت تو مولا در قلب و روح یحییٰ
فیض ولایت آمد نور امامت آمد

یا ابو العلا یا ابو العلا یحییٰ سلام میکند — وقتی لی فی انا یحییٰ سلام میکند

فرزند شاه کربلا دلبند شیر کبریا — سر دو ریاض مصطفی یحییٰ سلام میکند

ای معنی لفظ انا از هر زبان با صدا — بی حرف بی لفظ و ندا یحییٰ سلام میکند

انکه علیکش شاه من و زور و غم آزاد کن — اینجا ابد شکارکشا یحیی سلامت میکند

اینماه غوث الاعظم است این شهر قطب عالم است — بهرش بکن حاجت روا یحیی سلامت میکند

امشب شب معراج و شوق فزون باشد چه — بنما جمالِ حق نما یحیی سلامت میکند

نذر و نیاز دلنگر سوز و گداز او نگر — بپذیر بهرِ مرتضیٰ یحیی سلامت میکند

آورده مهدی راهبر ای بادشاه بحر و بر — با صد نیاز و التجا یحیی سلامت میکند

یحیی غلامت آمده بهرِ سلامت آمده
بشنو سلام بنده را یحیی سلامت میکند

هر چه بینم ابو العلا باشد — عشق و دینم ابو العلا باشد

هر چه بینم هر آنچه اندیشم — بیقینم ابو العلا باشد

دلِ من آن مکانِ پر نور است — که مکینم ابو العلا باشد

دلده و دلنواز و دلآرام — دلنشینم ابو العلا باشد

اینکه آنم ابو العلائی مست — و آنکه اینم ابو العلا باشد

اصلِ من بو العلا بود اسحق — ماء و طینم ابو العلا باشد

چه غم از هولِ حشر ای یحیی
چون معینم ابو العلا باشد

السلام آ در تو و ارامم باشد
آستان تو شہا قبلۂ جانم باشد

من چہ گویم کہ چنین بیاز و جہان کن شاہا
ای عیان بر تو ہمہ راز نہانم باشد

خلق شنشد ز چہ شود در تپشا تا محشر
ای گیسوی تو و چشم نگرانم باشد

بہر یادِ تو دلم بہر ہوائے تو سرم
ورد پی ذکر جمیلِ تو زبانم باشد

گوش کن از سر لطف آ گلِ باغِ رحمت
بہرِ تو اینہمہ فریاد و فغانم باشد

ہست امشب بشب عرس تو یا جلوہ نما
آرزو مندِ لقا روح و روانم باشد

نذر من ساز پذیرا زرہ لطف و عطا
ہمہ از تست شہا انچہ از آنم باشد

مہدی امروز بصد ولولہ و شوق حضور
در ثنا خوانیت از ہمنفسانم باشد

بندۂ ساقیِ کوثر ہم از دل مہدی
بو العلا سیدنا پیر مغانم باشد

گفتم چہ کار سیدنا بو العلا کند
گفتا مدام لطف بحال گدا کند

گفتم کہ بندگان درِ او چہ می کنند
گفتا کہ کسب دعا کنند و کسب ثنا کنند

گفتم کہ بادہ چیست بمیخانۂ امیر
گفتا ہمان کہ مست ز سکرِ آنا کند

گفتم کہ چیست نسبتِ پاکِ الفقیر
گفتا کہ بیخودیست ولی با خدا کند

گفتم کہ ذکر چیست در پاک سلسلہ
گفتا ہمیشہ یادِ شہ [illegible] کند

گفتم کہ چیست معنیِ ذکرِ مجردش — گفتا بری ز صوت و کلامِ صدا کند

گفتم کہ چیست ذکرِ خفی گفت لب ببند — این راز مخفی ست کرا آشنا کند

قطعہ

گفتم کہ چیست حالتِ سحیائی بقرار — گفتا بیادِ سیدنا جان فدا کند

از ذکرِ شاہ نیست بیک آن غفلتش — تسبیح نامِ پاک صباح و مسا کند

اظہارِ دردِ خود کہ و بیگہ ز جوشِ دل — یا ساقیِ غلامِ شہِ کربلا کند

او ہم حدیثِ عشق و ولا و غرامِ خود — با ما بہم نشیند و ظاہر سبا کند

گر بخوابم نظرِ آن چہرۂ انور آید — راست کارِ منِ برگشتہ مقدر آید

در جلو خیلِ مریدان بغل فرزندان — بو العلا با حشم و جاہ بمحشر آید

لذتِ سلسلۂ عالیۂ سیدنا — داند آنکس کہ درین راہ چو من در آید

قطرۂ اشک بیادت کہ چکید از چشم — قیمتی تر بمثل از دُر و گوہر آید

ہست موقوف بفضل و کرمِ تو کارم — کن ہمان آنچہ کہ در خاطرِ اطہر آید

رفتن اندر رہِ عشقِ تو بپائی ادبست — ادب نیست کہ در کوئی تو از سر آید

کار ہایم بہ عشق و محبت یحییٰ
راست کی بے مدد جہد و مظہر آید

ردیف الذال المعجمہ

ذکر ابو العلا بود از ذکر ہا لذیذ
ذکرش مرا چو ذکر رسول خدا لذیذ

شہد و شکر بکام تو و لفظ لذیذ باد
ذکر جناب سید والا مرا لذیذ

عاشق بدرد و رنج کند صبر اختیار
از یار اگر جفا رسد آنہم ولا لذیذ

گر تلخئی رسد بر عشق و عاشقی
آنہم بود بکام من بے نوا لذیذ

وابستہ و لاست بلا و بلا عطا
واللہ کہ درد ہست مرا از دوا لذیذ

از مدعائی خویش گذشتیم براہ عشق
ما را گذشتن ست ز ہر مدعا لذیذ

یحییٰ کنیم تذکرۂ ذاکرین شاہ
کاین ذکر نیز آمدہ ما را بسا لذیذ

ردیف الراء المہملہ

دارم بہ ابو العلا سروکار
عشقش بودم انیس و غمخوار

کی از صف عاشقان گریزم
ہستیم غلام غیر فرار

من بندہ و تو ابوالعلا ستی ہم
گویم و ردیم پر سر دار

من نگذرم از رہ ملامت
برمن سازند اگرچہ انکار

بیمارِ غمیم تو اعلاج ستی
پس شربت روح بخش بیار

در عشق ابوالعلا نمودند
مشہور ہم در دیار و امصار

از بادۂ عشق سید پاک
یحیی گردید مست و سرشار

مددے یا امیر ابن امیر
بر درت آمد این فقیر حقیر

ابن مشکلکشا بفریاد رس
بستہ ام اندر شکنج نفس اسیر

از سر من گذشتہ شاہا آب
چیست در کار این گدا تاخیر

جلوۂ حیدری تماشا کن
نفس من سرکش بود خبیث شریر

از تمناۓ من خبر داری
وصف پاکت بود علیم و خبیر

کیست اے اعتصام خلق بیار
او فتادم ز پاۓ دستم گیر

شاد یا بوالعلا بعشق توام
در کہن خرقہ و بساط حصیر

گر نگویش بیارکت نرسید
اندر آن آہ سے بود تاثیر

ہست ما را گریز از ہمہ چیز
نیست از عشق تو گریز دگریز

خلق دیوانهٔ ات همی گوید	یافتم من باین لقب تشهیر
خاک قبر تو کیمیایم هست	ما نداریم حاجت اکسیر
گر تو خواهی نجات خود ای دل	در سید بگیر و محکم گیر
خوش بعشق ابو العلا ستم	من ندانم طریقهٔ تزویر

قطعه

ای صبا در جناب سید پاک	حال من ساز یک بیک تقریر

که بهجر تو عاشقت شیدا
هست غمگین و خسته و دلگیر

بو العلا در جمع محبوبان بود محبوب تر	جمله خوبانند خوب خوب یکی از خوب تر
زیستن در عشق اگرچه مطلب عاشق بود	زیستن در عشق سید بو العلا مطلوب تر
سوز عشق چشم گریانم نگر ای بو العلا	سوخت بال مرغ نامه بر شده مکتوب تر
ای عزیزان در فراق یوسف گم گشته ام	دیده غم دیده ام چون دیدهٔ یعقوب تر
خویش را بگذار تا در غفلتش یابی گذر	با خودی خود شود حسن ازل محجوب تر
خویشتن بینی بود معیوب اندر راه فقر	خود نمائی خود پسندی آمده معیوب تر

شعر مسیح ابو العلا مرغوب دلہا آمده
شعر یحیی در ثنائے او بود مرغوب تر

یا ابو العلا یا ابو العلا سوئیم نگر
بہر خدا بہر خدا سوئیم نگر سوئیم نگر

شاہا سیاہم بر درت بر درگہ جان پرورت
روئی نکوئی خود نما سوئیم نگر سوئیم نگر

آگہ نیم از اصل دین و ز سر عرفان و یقین
بہر محمد مصطفی سوئیم نگر سوئیم نگر

مشکل کشائی عالمی حاجت روائے عالمی
بہر علی مرتضی سوئیم نگر سوئیم نگر

از بسکہ دارم حال بد شاہا مدد کن المدد
بہر شہید کربلا سوئیم نگر سوئیم نگر

ہستم غلام با وفا رحمی بحال این گدا
ابن امیر ابو الوفا سوئیم نگر سوئیم نگر

از غیر خود آزاد کن و ز وصل خود دلشاد کن
با خویشتن کن آشنا سوئیم نگر سوئیم نگر

در عشق تو دیوانہ ام بر روئے تو پروانہ ام
جان را کنم بر تو فدا سوئیم نگر سوئیم نگر

محبوب رب العالمین شاہ ہستی بالیقین
دیوانہ خود کن مرا سوئیم نگر سوئیم نگر

مست می انی انا ما را کن ای مست خدا
گر مست فیض بینم ترا سوئیم نگر سوئیم نگر

یحیی فقیر بینوا بر درگہت آمد شہا
میگوید از شوق لقا سوئیم نگر سوئیم نگر

یا ابو العلا بحال من زار کن نظر
ہستم بدرد و رنج گرفتار کن نظر

آخر نه من سگِ درِ پاکِ توام شها
در چشمِ خلق چند شوم خوار کن نظر

ما عاشقیم و مست شدائیم بیش و کم
هم اندکی نظر کن و بسیار کن نظر

کی دردِ من ز دارو و اغیار به شود
از راهِ مهر بر منِ بیمار کن نظر

شصت سال من بغفلت و بیهودگی گذشت
اکنون ز خویش ساز خبردار کن نظر

بسیار دور ماند فقیر از حضورِ تو
حاضر کنون شدست گنهگار کن نظر

یحیی بر آستانهٔ تو سر نهاده است
ای نورِ چشمِ حیدرِ کرار کن نظر

یا ابو العلا بهرِ خدا بر من نظر سویم نگر
بهرِ خدا یا ابو العلا سویم نگر بر من نظر

از بسکه دل رنجیده ام چون بلبلِ شوریده ام
در هجرِ تو نالیده ام وصلِ تو باشد چاره گر

از وصلِ خود مسرور کن وز فیضِ خود پر نور کن
نفسِ مرا مقهور کن ای بادشاهِ نامور

المِ هجرت هر نفس ای سیدِ فریاد رس
آزاده ام در این قفس هستم ز بس بیمار و بی

گه در سفر گه در وطن هستم قرینِ صد محن
یا ابنِ شهِ خیبر شکن تا چند باشم در بدر

از غیرِ خود آزاد کن وز وصلِ خود دلشاد کن
یا ابو العلا امداد کن جز تو ندارم دیگر

با خویشتن کن آشنا بر خویشتن کن مبتلا
تا جان کنم بر تو فدا بر پای تو افگنده سر

من تو شدم تو من شدی در من عیان شد تا تویی
گشتیم ما و تو یکی جز تو ز ما نبود اثر

یحیی ای فقیر بی نوا در حضرت آمد شہا
بہرِ خدایا بوالعلا بنگر سوئے آن بہنر

بوالعلا دارد بخیلِ اولیا شانی دگر — ہست او را در صفِ اہلِ صفا آنی دگر

مصحفِ روی جنابِ بوالعلا ایمانِ من — ما گدایان را بود دینی و ایمانی دگر

نیست اہلِ عقل را از دینِ عشاق آگہی — عاشقان را دین دیگر ہست و قرآنی دگر

کشتۂ تیغ نگاہِ نورِ چشمِ حیدرم — می دہند از غیب ما را ہر نفس جانی دگر

خویش را بشناختم از فیضِ خاصِ بوالعلا — حاصلم گردید در توحید عرفانی دگر

سر فرو شی آمدہ سودا بازار جنون — جنسِ زہد اینجا نمی ارزد ہست و دکانی دگر

وثنای بوالعلا امروز در گلزار ہند
نیست چون یحیی دیگر اندر غزلخوانی دگر

دارد جنابِ بوالعلا در اولیا شانی دگر — کز جلوہ آتشِ عشاق را ہر دم رسد جانی دگر

احسانِ آن شاہِ شہان ثابت بود بر انس و جان — بر خوانِ فیضش ہر زمان آید مہمانی دگر

اندر طریقِ بوالعلا گر زد جہان ما سرپا — اینجاست ای اہلِ صفا اسلام و ایمانی دگر

خورشید اشرف ہست با رونق جنت ما — سیر کن درگاہی بزن باغِ ارم گلستانی دگر

یحیی بمدحِ بوالعلا ہر چند گفتم شعر ما

دادم دل دیوانه را تکلیف دیوانگی

شہد شکر چکد ز دہان تو یا امیر
شان عسل شکست بیان تو یا امیر

ای نردبان طارم قدرت نه آسمان
برتر بود ز عرش مکان تو یا امیر

آئینهٔ جمال الٰہیست صورتت
شان خداست صورت و شان تو یا امیر

دانم حدیث قدسی و الہام منتشر
ہر آنچه بشنوم ز زبان تو یا امیر

اہل نظر ہمیشه بر و سجدہا کنند
ہر جا که بنگرند نشان تو یا امیر

ایمان و جان و مال من و آنچه از منست
والله جمله ہست از آن تو یا امیر

یحیی ہمیشه عرض تحیات میکند
از جان و دل بروح و روان تو یا امیر

ہر نفس از دست نفس خود تنگم یا امیر
وارہم از غیرت استمداد و ننگم یا امیر

مشکلم را زود آسان ساز از لطف و کرم
نیست در کار خودم با دگر جنگم یا امیر

ای نگاہت صیقل زنگار شرک و غیریت
چیستم آئینه پر گرد و زنگم یا امیر

تا بکی از آستان پاک تو باشم دور
زین غم و اندوہ [illegible] سنگم یا امیر

المدد ای ابن حیدر نایب شیر خدا
نفس دشمن میکند آہنگ جنگم یا امیر

نفس من با او فتاده خواری من گشته است
میتوان گفتن که در کار تو ننگم یا امیر

هر نفس تیرِ بلا میبارد از قوسِ فلک ... میکند مجروح و پر خون این خدنگم یا امیر
هردم از رنگی برنگی میکشد نفسِ سیاه ... بخشش از بیرنگیِ خود تازه رنگم یا امیر

گشته‌ام مانندِ یحیی در غمِ دنیا اسیر
وارهان زود از چنین قیدِ فرنگم یا امیر

بمهمانانِ نبی و بحیدر و صفدر ... بسبطِ اکبر و اصغر بہ بنتِ پیغمبر
بزینِ عابد و باقر بجعفرِ صادق ... بکاظم و برضا و تقی نقی سرور
بعسکری و بمهدی امام صاحبِ امر ... بسوی عاجز دلخسته کن ز لطف نظر
ببارگاهِ امیرِ ابو العلا صاحب ... مرا قبولیتی بخش قادرِ داور
منم غلام غلام غلامِ سیدِنا ... جنابِ سیدِنا هست شافعِ محشر
بروزِ حشر مرا از شفاعتِ آن شاه ... ببخش و جا بجوارش بده بایِن احقر

کمینه بندهٔ یحیای تو بود مشغول
بذکرِ سیدِ محبوبِ تو بشام و سحر

سلام علیک ای امیرِ کبیر ... سلام علیک ای بشیر و نذیر
سلام علیکم علیکم سلام ... من المصطفی و زعلی قدیر
سلام علیک از رسولِ خدا ... سلام من الله ای دستگیر

ز پیرم هزاران صلوة و سلام — بروح شریف تو ای پیر پیر

توجه الینا بفضل عظیم — لنا انت و الله نعم النصیر

رهان زین غم ای ابن مشکلکشا — شدم در بلا و مصیبت اسیر

گریزد و گریزم بود از همه — ز عشق تو نبود گریز و گزیر

شه لا مکانی معراج هو — که عرشش بر بنیست بهتر سریر

نداریم غیر تو یا بو العلا — تو ئی دستگیر و معین و ظهیر

مرادات من کن روا از کرم — برای بنی و جناب امیر

علیک الصلوة و علیک السلام

ز سیچیائی دیوانه مسکین فقیر

پروردهٔ احسان توام دست مرا گیر — در خیل غلامان توام دست مرا گیر

جز رای تو رایم نبود ای شه دیبا هستی — من تابع فرمان توام دست مرا گیر

من بندهٔ دیوانه دلدادهٔ مه‌وش — گرد سر و قربان توام دست مرا گیر

ای در رخ تو جلوهٔ حق هست نمایان — دلدادهٔ این شان توام دست مرا گیر

بی پرده نما آئینهٔ روی خدا ماه — خود رفته و حیران توام دست مرا گیر

کارم نبود جز ثنا خوانی حضرت — لاریب چو حسان توام دست مرا گیر

چون بلبل شیدا بر جنت آمد گل رعنا
یحیائی غزلخوان توام دستم بگیر

مشکلم افتاد فریاد دستگیری یا امیر
این شبابم شد زغم هر یک پیری یا امیر

عمر من آخر زستی بگذشت تا کی کجا
اندرین دام تعلقها اسیری یا امیر

لذت شاهی گدائی در تو میدهد
هست امیری بر در پاکت فقیری یا امیر

ذوالفقار نسبت تو غیر را باقی نماند
جلوهٔ شیر خدا شان امیری یا امیر

چون تو هستی همتا بی‌نظیر و بی‌عدیل
کیستم مداح تو رشک نظیری یا امیر

مصطفیٰ و مرتضیٰ سلطان وزیر مستنیر
تو ولی عهد الشان و وزیری یا امیر

آرزوی بندهٔ یحییٰ آنکه وقت مشکلش
بگذرانی از صراط و دستگیری یا امیر

صل علی حسن ابوالعلا آنگهی
صل علی محمد آئینهٔ خدا نگر

حسن ابوالعلا ببین مظهر مصطفیٰ ببین
صل علی محمد جلوهٔ مرتضیٰ نگر

جلوهٔ میر ابوالعلا هست عیان و آشکار
چشم خدانما کشا جلوهٔ دلربا نگر

جز سوی خود نه بیند او محو خودست یا شه
پاک حیا بود در حسن ببین حیا نگر

مشو از خشن خجل مهر حسن منفعل
حسن و صبا هشتن ببین تو حسن حیا نگر

عیسیِ ما ابو العلاست یک نگهش علاجِ ما
عیسیِ بنده را ببین دردِ مرا دوا نگر

بر درِ میر ابو العلا چیست حقیر بینوا
عاشقِ زارِ مبتلا خستهٔ یحیی انگر

ای آخرِ ہر اوّل ای اوّلِ ہر آخر
ای ظاہرِ ہر باطن و باطنِ ہر ظاہر

باذکر نمیسازم با فکر نمیپردازم
در ذاتِ تو فکر چه کار او ز نامِ تو دل ذاکر

آگاه شدم شاها از سرِّ انانیت
چون مستِ الست جانم شد ز مئی سرشار

حکمِ تو روان بر کل تو حاکمِ تقدیری
بر عالمِ خلق و امر بر ملک و ملک آمر

لاحول ولا قوة الا بک مولائی
نامِ تو بود ناصر و صفتِ تو بود قادر

آخر سگِ درگاهِ پاکِ تو منم شاها
گر نیک بود کارم ور نه فاسقم و فاجر

در بارگہت شاہا با عجز و تمنا ہا
دیوانهٔ خود رفتهٔ یحیی تو شد حاضر

السلام ای سرمه کش از کحلِ مازاغ البصر
السلام ای در مکانِ لامکانی جلوه گر

السلام ای غنچهٔ گلزارِ توحید و بقا
در گلستانِ رسول الله بار آور ثمر

السلام ای آنکه توحید است اصلِ نسبتت
السلام ای آنکه غیرِ تو نیاید در نظر

السلام ای آنکه من جز تو نمیدانم شها
السلام ای آنکه تو جز خود نمیدانی دگر

السلام ای هست فخرت در زمین و آسمان ‖ السلام ای از رخت تابان بود شمس و قمر

در رهت یا سیدی چون نقش پا افتاده‌ام ‖ از کرم روزی بر این افتادگیها یک نگر

در کفت باشد نظام کائنات و چون شوم ‖ شد جمعیتم از صرصر غم منتشر

السلام ای آنکه از خود با خبر کن یا امیر ‖ تا شوم از هر چه غیر خویش باشم بیخبر

السلام ای آنکه اشیا هست عرشت یا امیر ‖ بیحجابانه بیا و مضطرم بنگر

روز و شب اندر فراقت زار نالی میکنم ‖ نیست صد افسوس در راه فغان من اثر

آمده امیدوار لطف یحیی بر درت
رحم کن یا سید الکونین شاه بحر و بر

من غلام غلام سر السر ‖ عاشق زارانم سر السر

در سرم نثار آنا باشد ‖ مست گشتم ز جام سر السر

گشته‌ام فارغ از همه تکلیف ‖ چون شدم قید دام سر السر

بر در بوالعلا مقیم شدم ‖ تا بیابم مقام سر السر

از جناب ابوالعلا برسد ‖ درو روزم پیام سر السر

صبح روشن نموده تیره شبم ‖ نور ماه تمام سر السر

هست از قوت نبی و علی ‖ این همه انتظام سر السر

تا نه دامانِ مرتضیٰ گیری — نیست ممکن قیامِ سرّ السّر

هست مهمانِ کربلا امسال — شاهِ با احتشام سرّ السّر

سجدهٔ ذاتِ خویشتن سازی — بشنوی گر پیامِ سرّ السّر

همچو موسیٰ ز خویش بیخبر رفت

چون شنیده کلامِ سرّ السّر

السّلام ای صورتِ الله اکبر یا امیر — آشکارا از جلالت شانِ حیدر یا امیر

السّلام ای آنکه در عالم ندیدم غیرِ تو — ذرّه ذرّه هست از نورِ تو انور یا امیر

السّلام ای آنکه نامت در گروهِ اولیاست — سیّد و سردفتر و سالارِ سرور یا امیر

خواجهٔ هر هشت خلدی داورِ هر شش جهت — همچو حیدر مقتدی هر چار دفتر یا امیر

رحم کن بر حالِ زارِ این گدای مستمند — بهرِ زهرا و علی بهرِ پیمبر یا امیر

بهرِ غوثِ پاک عبد القادرِ سلطانِ دین — رحم فرما بر منِ بی پا و بی سر یا امیر

تا کند شیرازهٔ لطفِ تو بازش منتظم — نسخهٔ جمعیّتم گردید ابتر یا امیر

السّلام امشب شبِ عرسِ تو باشد بی حجاب — جلوه فرما خانهٔ دل کن منوّر یا امیر

بنده کاورده ام شایانِ درگاهِ تو نیست — کن پذیرا آنچه شد ما را میسّر یا امیر

تا شود مقبولِ درگاهِ تو چون اشکِ خویش — بنده ات آورده است این پُر در یا امیر

تشنہ لب بر آستانت آمدہ یحییٰ گو
جرعہ افشان پی ساقی کوثر یا امیر

بو العلا رحم کن وحال تباہم بنگر
مدتی در بدر خاک بسر بودم من
چشم رحمت بکشا سوی من افگن نظری
تا کجا در غم ہجر تو کنم آہ و فغان
میکنم بر در پاک تو فقیر بنیاز

پردہ کش زرخ ورو سیاہم بنگر
بر درت آمدم و روی براہم بنگر
منزل دور بین بار گناہم بنگر
شور و فریاد شنو پوششِ آہم بنگر
من گدائی توام ای خضر تشناہم بنگر

دامن سینہ بسر آمدہ یحییٰ رقت
شوکت و دبدبہ و عزت و جاہم بنگر

بو العلا شان پاک پیغمبر
بو العلا آفتاب چرخ انا
بو العلا مست بادہ توحید
بو العلا خسرو زمان و زمین
در آستانت کجا روم شاہا
خواہم از نسبت تو ستر الست

جلوہ خاص حیدر صفدر
بر سپہر خودی مہ انور
بو العلا ابن ساقی کوثر
بو العلا بادشاہ جن و بشر
ملجاء نیست جز در تو دگر
نیست مارا ورای این در سر

وارہانے دلم ز ہر غوغا — دہ نجاتم ز جملہ دردِ سر
شکرِ ایمان مرا عنایت کن — جرعۂ دہ ز بادۂ اطہر
مستیٔ بیخمار بخش مرا — از مئے حبِّ خالص حیدر
اوفتادم ز پائے دستم گیر — بارِ رنج و بلا شکست کمر
ستم و صد ہزار آفت و درد — وارہان از ہمہ بلا و خطر
شبِ عمرم بسر نشد بشتاب — شامِ ما را ز مہر ساز سحر
جلوہ فرمائے بیحجابانہ — کن منوّر تمام خانہ و در
سازِ نذر و نیازِ من مقبول — سوزِ دل بین گداز جان بنگر
حیدرے اینست بندہ خاصت — قرّة العینِ ما و لختِ جگر
بندہ آوردہ ام ورا کہ دہی — ز کرم عمر و عشق علم و ہنر

قطعہ

السلام تو آمدہ است بجا — با دلِ دردمند و دیدۂ تر
یک علیک از لبت ہمی خواہد — نگہی اے امیر پاک نظر
السلام ای بو العلا خسروِ الاکبر — السلام ای سید الکونین شاہِ بحر و بر

السلام ای دلنواز و دلده و دلدار من — السلام ای مهربان‌تر بر من از مادر پدر

ای گنه آمرز من پوزش پذیرم سلام — ای خطا بخش و خطا پوش من تفته جگر

ای شفیع مذنبین ای رحمة للعالمین — ای کریم و ای رحیم و ای حلیم خوش سیر

السلام ای مست از جام می انی انا — السلام ای معنی توحید من بشور و شر

السلام ای بو العلا شاه من ایامن — بر درت یحیی تو آمد سپاسش کن نظر

مدتی از آستانت آسانش داشت دور — بر در آمد حالیا این بنده‌ات با چشم تر

بر در آمد بنده بگریخته با حال زار — بر در آمد این گنهکارت شها افگنده سر

عهد بنیاد زد که اکنون بازنگذارد درت — خدمت درگاه پاک تو کند شام و سحر

السلام ای آنکه امشب عرس تو باشد شها — آمدم مشتاق دیدار تو با عشق دگر

این همه نذر و نیاز آورده‌ام از صدق دل — کن پذیرا از من دلداده بی بال و پر

جلوه فرما جلوه‌ات با حجاب و بی نقاب — کن منور ای مهین این همه دیوار و در

بر درت مهدی بصد عجز و نیاز استاده است — راحت جان من بخشیده‌ات هست این پسر

سالیان در کتبش نشانده‌ام ای شاه من — تا کند کسب کمال تو تا شود اهل هنر

از برای آب علم مصطفی علمش بده — از پی خیر النسا از بهر شبیر و شبر

از برای آن ضامن علی موسی رضا — دار در حفظ و امانش از همه خوف و خطر

یا مغیث المستغیثین یا معین العاجزین — رحم مطلق کن بحالش قصه کردم مختصر

هست یحیایت همان دیوانهٔ سرشار تو — هست یحیایت همان مشتاق با سوز جگر

هست یحیایت همان خسته تنِ اندوه‌گین — نیست در آه و فغان و نالهٔ زارش اثر

از برائے مصطفیٰ و سایر آلِ عبا — نالهٔ زارش شنہا کن گوش و احوالش نگر

پیشت این مصراع میخواند بصد شوق و جگر
یک نظر کن یک نظر کن یک نظر کن یک نظر

شبیهِ بو العلا بنگر جمالِ مصطفیٰ بنگر — مثالِ مرتضیٰ بنگر دلا شانِ خدا بنگر

اگر خواهی که بینی جلوهٔ نورِ الٰهی را — بیا در اکبرآباد و مزارِ بو العلا بنگر

غلامانِ امیر از بادهٔ توحید سرمستند — چو منصور این همه را قایلِ انی انا بنگر

شهان بر آستانِ بندگانِ او جبین سایند — گدایانِ درش را خسروِ صاحب لوا بنگر

حیاتِ تازه بخشد در تنِ مرده جانی — نگاهِ بو العلا را معجزِ عیسیٰ نما بنگر

زِ جامِ عشق سرشاری شهیدِ چشم بیماری — بهجرِ بو العلا زاری منِ دلداده بنگر

برو در اکبرآباد و علاجِ قلبِ مرده کن
بباغِ بو العلا یحیی نسیمِ جانفزا بنگر

آمدم بر آستانت در پناهت یا امیر — بیچجا بانه نمار دستے چو ماهت یا امیر

این نگویم پای بوسی من فرما نگاه
بس بود ما را نگاه گاه گاه هست یا امیر

این نگویم که بودم روز و شب بر راه تو
آری اکنون این زبانم رو براهست یا امیر

دلق پوشانید حیدر تو شهید کربلا
تاج بر سر کرد محبوب الٰهست یا امیر

مست از جام انا الله اند یک یک بنده ات
این شرابت داده محبوب الٰهست یا امیر

قدسیان بر آستانت جبهه سائی میکنند
الله الله احتشام و عز و جاهست یا امیر

آرزویم این که باشم بر درت باکت مقیم
سجده ها سازیم هر شام و پگاهست یا امیر

مهدی خود را بدرگاهت شها آورده ام
تا شود پر نور از فیض نگاهست یا امیر

ای گل تازه بهار بوستان مرتضیٰ
هست این پژمرده دل یحییٰ گیاهست یا امیر

ردیف الزاء المعجمه

بیا اے نور چشم حیدر امروز
بیا اے دلبر پیغمبر امروز

بیا اے دلبر پیغمبر امروز
بیا اے ماه نیکو منظر امروز

بیا اے بو العلا سوی نگاهے
بیا و حال زارم بنگر امروز

بیا اے ابن حیدر فتح الباب
غلامت هست حاضر بر درامروز

بیا اے ابوالعلا انظر الینا — کہ دل در سینہ دارم مضطر امروز

بیا و گلرخت خوناب ریزد — بجائے اشک از چشم تر امروز

بسر سودائے گیسوئے تو دارم — ندانم تا چہ آید بر سر امروز

خدا را روئے خود بنما کہ حالت — زبون ار روزہائے دیگر امروز

بیا و قامت طوبیٰ مثالت — بپا کردیم شور محشر امروز

زخاک آستان پاک سیّد — بحمد اللہ کہ دارم افسر امروز

بیا اے شاہ باز اوج لاہوت — کہ یحییٰ ہست بے بال و پر امروز

غلام خویش را از لطف بنواز — بجمع بندگانش کن سرافراز

نہم آنگہ زاسرار طریقت — دمی با خویشتن فرمائے ہمراز

دلی دارم کہ در وے صد خیال است — ز غیر خویشتن اینخانہ پرداز

بجز یاد تو ای مولائے کونین — من گم گشتہ را کس نیست دمساز

نیاز و عجز باشد شان عاشق — تو محبوب خدائی ناز کن ناز

تو در محبوبیت بے مثل ہستی — نمیداری [illegible] باز

پرم اندر قفس بشکست لیکن — کند مرغ دلم سوئے تو پرواز

فقیر آستان بوالعلا را | ملایک می کنند اکرام و اعزاز

بروئے عاشق دلخستہ یحییٰ
در لطف و عنایت باز کن باز

بر جناب بوالعلا داریم ناز | بی نیازم بے نیازم بے نیاز
سر بپائے بوالعلا افگندہ ام | سرفرازم سرفرازم سرفراز
عاشقم قربان نام بوالعلا | عشقبازم عشقبازم عشقباز
بر جمال بے مثال بوالعلا | شمع آسا جان گداز و سر بباز
چون رسم در حضرت تو یا امیر | پائے من بشکستہ و منزل دراز
خوار و زارا از گردش گردون شدم | بندۂ خود را بلطف خود نواز
حاجت خود را چرا آرم بلب | واقفی اے سید دانائی راز
ز التفات خاص تو یا بوالعلا | در غلامان تو دارم امتیاز
من تو ما نوس گشتم از ازل | دارم از غیر تو دائم احتراز
آتش عشق تو اے نور خدا | درون جانم فزودہ سوز و ساز
از نسیم لطف تو یا بوالعلا | جان و دل را گشت حاصل اہتزاز
وصل تو باشد توان ناتوان | دوری تو رنج کاہ و جان گداز

اندرو عقل و خرد بیگانه شو
با جنون و عاشقی ایدل بساز

راهِ توحید ست بیخوف و خطر
نے نشیب ست اندران نے فراز

از عطائی بو العلا بخشی دلم
پاک گردید از ہوا و حرص و آز

روز بذل و عطا بود امروز
درِ انعام وا بود امروز

بو العلا نورِ دیدۂ حیدر
در برِ مصطفیٰ بود امروز

در برِ خود گرفته سید را
شاہِ خیبر کشا بود امروز

این پسر وین پدر بہم شادند
بو العجب ماجرا بود امروز

از جمالِ ابو العلا حاصل
عید ہم عید را بود امروز

ہست امروز عیدِ ما و چہ سال
دیدنش عیدِ ما بود امروز

با ادب دست بسته استاده
بر درش این گدا بود امروز

عیدگاہ ہست کوئی سید نا
کوئے او جائے ما بود امروز

متوجه بحالِ ما ست چرا
شاہِ ما بو العلا بود امروز

بو العلا آشنائی خویشم ساز
از دل و جان فدائے خویشم ساز

در دلِ من ہوائی شاہی نیست | ای شہِ من گدائی خویشم ساز
چند کثرت شود حجاب رہم | فارغ از ماسوائے خویشم ساز
از خودی وا رہائیم مولا | بیخودم از انائے خویشم ساز
ای بقربانِ تو دل و جانم | بیخود از جلوہائے خویشم ساز
رضی اللہ عنک مولانا | محو اندر رضائے خویشم ساز
قالب خاکیم از ہدا است | خاکِ دولتسرائے خویشم ساز
عاشقِ خود برائے خود فرما | محوِ خویش از برائے خویشم ساز

ہمچو یحیی بشوق آمدہ ام
مستِ ذوقِ لقائے خویشم ساز

الصلوٰۃ والسلام اے بادشاہِ نیاز | محوِ حسنِ لایزالی عشقباز و مستِ ناز
کشتیِ نوح ست دامانِ تو ای پیرِ رسول | بندہ ات را چون فتد اندر تباہیہا جہاز
طی طریقِ حق ز جذبِ تو نمودم یا امیر | من نمیدانم نشیب .. در عشق و فراز
نسبتِ فخرِ کبیرِ تو ببین کہ دل از فیضِ تست | ہمچو شاخِ گل ز تحریکِ صبا در اہتزاز
این نسیمِ رحمتِ باشد از مہر و کرم | کن پدید اندرہائے بندہ آ بندہ نواز
بندہ رشید ہمدی ... ادہ آ | بخشش اورا از کرم علم و ادب عمرِ دراز

السلام ای آنکه یحیی را بود دائم ذکر تو
هست احبابش ذکر و فکر و ورد و تسبیح و ثنا

ردیف السین المهملة

بوالعلا ای خواجهٔ هر دو سرا فریادرس
ای ولی سبط علی مرتضی فریادرس

یا امیر ابن امیر بی نظیر قلعه گیر
جد تو حاجت روا مشکل کشا فریادرس

تا بکی آه و فغان در دوریت شاها کنم
طاقت هجرم نباشد حالیا فریادرس

در عظیم آباد هستم بی سر و پا یا امیر
بر مزار خود مجاور کن مرا فریادرس

جز تو نبود حال پرسم ای شه عالی مقام
رحم کن بر حال زار این گدا فریادرس

هست جانم در فراقت بیقرار و مضطرب
بند برقع برگشا رویم نما فریادرس

تا بکی نالم ز دست نفس نافرجام خویش
از شکنج نفس کن ما را رها فریادرس

پای من بشکست منزل دور و ره پر خطر
دست من گیر ای امیر رهنما فریادرس

آمدم بر آستان عالی تو مستغیث
کن عنایت بر من بی دست و پا فریادرس

من چرا در کارهای خویش درمانده شوم
نام تو مشکل کشا حاجت روا فریادرس

میکند در نظم یحیی عرض حال خویشتن

گوش کن اشعار دہر خدا فریادرس

جائے من در اکبرآبادست و بس — خاطرِ من دوستان شادست و بس

شد فراموش از دلِ من غیر دوست — لذت و کیفیتِ یادست و بس

آنکہ حاضر در حضورِ شہ شدم — ہمدمان از لطف امدادست و بس

بوالعلا از بسکہ شیرین کار ہست — پیر پیرِ شاہ فرہادست و بس

از گذرگاہِ جنابِ بوالعلا — این دلِ دیوانہ آبادست و بس

بر امیدِ یک نگاہت یا امیر — عاشقِ دیوانہ افتادست و بس

بسکہ خرسندست آسیحیِ دلم
خاطر از قیدِ غم آزادست و بس

السلام ای کسِ من بیکس — السلام اے بدادِ سیحی رس

روزہا در فراقِ تو نالم — من شبہا و نالہ شکل جرس

نظرے یا امیر حالم — یک نگاہِ تو ہست مارا بس

خاکسارانہ در ربت بودن — منم و بس ہمین ہوا و ہوس

گرچہ ہر ہر ولی بود ذیشان — شانِ والائے تو ولے اقدس

عشقِ تو کرد با تعلقہا — آنچہ شعلہ ہمی کند با خس

[illegible]

هست بیجا سوئی تو اسیر بلا
چون گرفتار وحشی بقفس

حضرت سیدنا در دو جهان ما را بس — آستانش نه همه کون و مکان ما را بس
گرچه بی تاب و توان گشته ام از دهر — نگهِ سیدنا تاب و توان ما را بس
پیر گشتیم و نکردیم عمل هیچ و لے — نگر آنجا نبود عشق جوان ما را بس
طمع از خلق بعشق تو ندارم زنهار — عشق تو سیدنا نفع رسان ما را بس
ما گدائیم و نداریم سر شوکت و شان — بو العلا خسرو با شوکت شان ما را بس
اگر وصل تو یا شاه میسر نشود — در غم هجر همین آه و فغان ما را بس

گر بمستی شدم از جائی خودم آ پیچی
نیست ترجیحی و قفی پیر مغان ما را بس

یا ابو العلا بهر خدا فریاد رس فریاد رس — بهر خدا یا بو العلا فریاد رس فریاد رس
گشتم گرفتار بلا هستم بصد غم مبتلا — ای خواجه مشکل کشا فریاد رس فریاد رس
دارم دل اندوهگین غمناک پر درد و حزین — کن شاد جان زار را فریاد رس فریاد رس
از دین و دنیا رانده ام وز هر طرف وا مانده ام — ای سید هر دو سرا فریاد رس فریاد رس
آزرده ام از زندگی دارم ز خود شرمندگی — بنگر بسوی این گدا فریاد رس فریاد رس

از جامِ وحدت مست کن مستِ شرابِ بہجت کن — ده بادهٔ اسقی آقا فریادرس فریادرس

در عرسِ خود امشب بیا بنگر تماشائے مرا — ندرم پذیرا کن شها فریادرس فریادرس

مهدی غلام ابن الغلام بر درگہِ عرش احتشام — آمد بامیدِ عطا فریادرس فریادرس

بیچارهٔ مسکین توام خستهٔ غمگین توام
ای سرورِ حاجت روا فریادرس فریادرس

مئ عشقے چشیده ام که مپرس — بمقامے رسیده ام که مپرس

در رهِ عشق و عاشقی همدم — رنج و محنت کشیده ام که مپرس

از دو عالم نموده رم یکبار — آنچنان آرمیده ام که مپرس

از لبِ یار در سرورِ آنا — حرف لفظی شنیده ام که مپرس

همچو موسیٰ ز تابِ جلوهٔ او — همچو دانه تپیده ام که مپرس

بر درِ پاکِ حضرتِ سید — خوش مقامی گزیده ام که مپرس

در جمالِ ابوالعلا شیخے
جلوهٔ خاص دیده ام که مپرس

ردیف الشین المثلثه

منم اندر خیالِ بوالعلا خوش — بود مارا وصالِ بوالعلا خوش

زرنج و راحتِ گیتی چہ کارم — مرا باشد جمالِ بو العلا خوش
مرا از تختِ شاہی نیست مطلب — بود صفِ نعالِ بو العلا خوش
تو ای واعظ بوعظِ خویش خوش باش — بنزم قیل و قالِ بو العلا خوش
کمالاتِ ملک ما را نباید — کہ ہستم با کمالِ بو العلا خوش
طلب در حضرتِ خود کرد ما را — تعالی اللہ تعالِ بو العلا خوش
بشورش حاملانِ عرش آیند — بمستی وجدِ حالِ بو العلا خوش
نباشد کار با ظلِ ہما یم — بفرقِ من ظلالِ بو العلا خوش
مبارک خوانِ جنت زاہدان را — مرا خوانِ نوالِ بو العلا خوش
منم دیوانۂ پروانۂ او — لقب ما را بلالِ بو العلا خوش

فقیرِ بینوا احیاے مسکین
بسودائے جمالِ بو العلا خوش

دلا بر آستانِ بو العلا باش — جبین سا بر درِ آن حق نما باش
دل و جان کن نثارِ آلِ اطہار — فدائی اہلبیتِ مصطفیٰ باش
مدہ از دستِ خود دامانِ حیدر — نثارِ جلوۂ شیرِ خدا باش
چو مہدی شو غلامِ سیدِ پاک — فدائی خاصِ آلِ عبا باش

موحد شو موحد شو موحد ‌ دلا سرمست صہبائے انا باش

بجان کن اقتدائی سید پاک ‌ امام و رہنما و مقتدا باش

اگر داری ہوائے بادشاہی ‌ دلا بہر در گہ سید گدا باش

اگر داری ہوائے وصل انشاہ ‌ بیا و فارغ از حرص و ہوا باش

بکن حاجات خود تفویض سید ‌ وزان پس خلق را حاجت روا باش

بیا زیر لوائے سید ما ‌ بجمع عاشقان صاحب لوا باش

غلام با وفا شو ہمچو بیتی
فدائے ابن سید بالوفا باش

محمد مہر ست تا بندہ ز نورش ‌ بہر ذرہ بود نور ظہورش

عیان ہر سو جمال بو العلا ہست ‌ نہ بیند ار کسی باشد قصورش

مگردان زاستان بو العلا رو ‌ کہ یکسان آمدہ نزدیک و دورش

بچشم خویش باشد بو العلا ست ‌ تعالی شانہ نازو غرورش

بچشم بو العلا دیدم جہان نور ‌ کہ موسی را نظر آمد بہ طورش

ز جام عشق او سرشار گشتم ‌ بماند تا دم محشر سرورش

بیا ہم نعمت کونین بیتی

نصیبِ من اگر گردد حضورش

بعشقِ بوالعلا هستیم مدهوش	می عشقش زند در سینه‌ام جوش
خبر از خویش و بیگانه ندارم	شرابِ عشقِ مطلق کرده‌ام نوش
سیاش ای دل ز ذکر و فکر غافل	بیادِ بوالعلا کن نعره بخروش
بفیضِ بوالعلا هستم تونگر	زنم بر سیم و زر نعلین و پاپوش
تو هر لحظه جانان همکلام ست	تو ای غافل چرائی پنبه در گوش
سرِ خود را چسان بر دارم از شرم	که باری از گنه داریم بر دوش

سراغ جوییم غیرِ خویش کسی
نشانِ یار چون دارم در آغوش

فدای بوالعلا کن هستیِ خویش	چه هستی از مئے هو مستیِ خویش
بقدر و شوکتِ سید نظر ساز	مکن وا چشم خود بر پستیِ خویش
کنم زیر و زبر ارض و سما را	زنم آهے اگر در مستیِ خویش
وجود ست و عدم هر دو نمایان	تماشا ساز اندر هستیِ خویش
کند هر انچه خواهند اهلِ توحید	دلا در عالمِ سرمستیِ خویش
بر آمد از لبِ منصور انا الحق	چو شد مست از شرابِ هستیِ خویش

بنقشی گشتم از کونین آزاد
شدم یحیی ز فارغ دستی خویش

ای دل بر آستانهٔ سید فتاده باش
دستِ نیاز عجز به پیشش کشاده باش

با صد نیاز و عجز و بدرگاهِ بوالعلا
کن عرض حاجت به ادب ایستاده باش

حرفِ دوئی ز صفحهٔ دل محو و حک نما
بی نقش نقش بندی چون لوح ساده باش

آتش صفت مساز بایین سرکشی
چون خاک در طریقِ فنا او فتاده باش

در قیلِ اهلِ عشق بپند از خویش را
بارے اگر سوار نباشی پیاده باش

صبر و قرار رسم و رهِ اهلِ شوق نیست
هر دم درین طریق تفکر زیاده باش

یحیی ز لافِ زهد و تقدس کناره گیر
رندے گزین و عاشق مینا و باده باش

ای دل ز جامِ عشق بذوق و سرور باش
از راهِ زهد و لافِ تقدس نفور باش

چشمی که حسنِ یار نبیند بهر طرف
آن نیست دیده نیست بگویش که کور باش

از جامِ عشق سید ما مست باش و بس
فارغ دلا ز فکرِ شرابِ طهور باش

با بوالعلائیان نشین قیل و قال کن
وز غیر این طریقهٔ پاکیزه دور باش

دائم بیادِ چهرهٔ پرنورِ بوالعلا
یحیی که غرقهٔ دریائے نور باش

ازپی بہ پی تجلیِ حسن و جمالِ ذات | ازفرق تا قدم ہمگی رشکِ طور باش

خواہی اگر ولا کہ سلیمانیی گہے | این چند یاد گیر کہ کمتر ز مور باش

در راہِ عشق ہر چہ رسد بر سرت رسد | صد مرحلہ ز شکوہ گریز و صبور باش

از کثرتِ گناہ میندیش و غم مخور | امیدوارِ فضلِ خدائے غفور باش

گر غیرِ یار بگذرد اندر دلِ تو عور | این راہِ عشق نیست مقرِ قصور باش

یحیی چنان مکن کہ شود بیحضور دل
غافل ز یادِ شاہ مشو با حضور باش

شہا بخوان ز عنایت بر آستانۂ خویش | کہ بسکہ خوار و زبون گشتہ ام بخانۂ خویش

چو صعوہ کہ بود بستہ بال و پر بقفس | ہمی طپم بفراقت در آشیانۂ خویش

ز بسکہ در تو فنا ساختیم ہستیِ خود | نماند فرق میانِ تو و میانۂ خویش

ز بسکہ آتشِ عشقت فروخت در جانم | چو شمع سر بفلک میکشد زبانۂ خویش

تو باش جلوہ نما در لباسِ معشوقے | منم کہ نگذرم از طرزِ عاشقانۂ خویش

شنو بگوشِ عنایت چو این دلِ نالان | بزمزمِ تو بسراید شبی ترانۂ خویش

حدیث و ذکرِ تو یا سید کند یحیی
بنہ ز راہِ کرم گوش بر فسانۂ خویش

ای رخت خوش زلف تو خوش قد رعنای تو خوش
راست میگویم ای خوشخو سراپای تو خوش

راضیم شادم بهر طرزی که سازی التفات
ایکه باشد گفتگویت خوش هم ایمای تو خوش

جلوهٔ تو آشکار و نهان بینم و بس
ایکه اظهار تو خوش در پردهٔ اخفای تو خوش

هست در میخانهٔ توحید تو شکر الست
سیدی صهبای تو خوش جام و مینای تو خوش

یاد میسازم بهر لفظ ای امیر بی نظیر
ایکه القاب تو دلکش هست و اسمای تو خوش

بهر ما مستان نباشد جایگه دیر و حرم
ایکه از دیر و حرم مارا بود جای تو خوش

نغمهٔ جانان شنو از راه کرم تحسین نما
این غزل را سیدی گفت است یحیای تو خوش

حاضر شدم بعرض امیر کبیر خویش
مولائے خویش مالک خویش و نصیر خویش

دستی نهاد بر سر من از سر کرم
قربان بنده پروری دستگیر خویش

یا بوالعلا نگاه عنایت کن از کرم
سوی مرید خویش و فقیر حقیر خویش

جد تو مصطفیٰ پدرت شاه هل اتیٰ
واللہ یا امیر نداری نظیر خویش

بشکن ز تیغ خیبر شرک و غرور ما
از نسبت علی شه قلعه گیر خویش

در مصحف تو ان مع العسر یسرا
از عسر ده نجات بلطف یسیر خویش

مارا حواله گاه نباشد بجز درت
سوئے تو آمدست گریزد گریز خویش

آزاد کن ز هر غم و تکلیف بنده را — کن از نگاهِ مهر مرید و اسیرِ خویش

یحیی! شهان گدایئ من آرزو کنند
مارا ابو العلا چو بگوید فقیرِ خویش

ردیف الصاد المهملة

سازد دلم بیادِ تو شاها مدام رقص — چون رندِ مست کو کند از دورِ جام رقص

از گردشِ نگاهِ تو گه مست میشوم — گه میکنم بشوخئ طرزِ کلام رقص

بر یادِ قد و زلف و دهانِ تو ای نگار — سازم بخواندنِ الف و میم و لام رقص

برکش نقاب پرده بر انداز یا امیر — مستان همیکنند بدورِ خیام رقص

مستان چنان خوش اند که بر نامِ تو کنند — وقتِ صباح مستی و هنگامِ شام رقص

بی پرده دید حسنِ تو خورشید چه کنند — بر طاقِ گنبدِ فلکِ نیلفام رقص

بی پرده هر که دید رخِ پاکِ تو کند — سازد مدام چون منِ مسکین غلام رقص

مستانِ عشقِ سیدنا راست طرفه حال — مستی قدم قدم بود و گام گام رقص

در عرس دیده ایم تماشا که می کنند — بر نامِ پاکِ سیدنا خاص و عام رقص

بیند اگر جمالِ تو عریان چها کنند — آنکس که میکند بسلام و پیام رقص

ای دل چرا فسرده بعزلت نشسته — بر نام پاک سید عالی مقام رقص
دل اندرون سینه بیاد توی طپید — چون تیغ کو کند بدرون نیام رقص

یحیی که بود محو سلام تو روز و شب
امروز میکند بعلیک السلام رقص

ردیف الضاد المعجمة

نیستم از جنت و طوبی غرض — هست ما را زان شه والا غرض
با جناب تو الهی داریم کار — با کسی باشد دلا کس را غرض
زود بی پروا شوی از این و آن — داری ار زان یار بی پروا غرض
با دو اشک و دیده و سوز جگر — نه ز سرما و نه از گرما غرض
بیغرض حاضر حضورت شدم — کی رسد کس اندر آنجا با غرض
جز تو نبود یا امیر دستگیر — مطلبی گر هست ما را بی غرض

یا الهی بر حال یحیی کن نظر
با تو دارد بنده‌ات یحیی غرض

ردیف الطاء المهملة

دارم بہ امیر ابو العلا ربط — کین ربط دہد بمصطفیٰ ربط

از روز الست و یوم میثاق — با سیدنا بود مرا ربط

ربطم بتو ہست امر لازم — چون آمدہ در شہ و گدا ربط

با سیدنا شود تعلق — چون قطع کنے ز ما سوا ربط

بر من نظر کرم ضرور ہست — آمد بافرع اصل زار ربط

دارند ہمہ ابو العلائے — از سر طریقۂ آنا ربط

با مہدے عقب از یحییٰ
دارد دل عشق آشنا ربط

ردیف الظاء المعجمہ

چنان بود بخیال تو جان و تن محفوظ — کہ بلبلی بہوائے گل و چمن محفوظ

شمیم زلف تو پنہان بجیب آوردست — صبا چنین کہ رسیدست از ختن محفوظ

دماغ ماست معطر ز بوئے پیرہنت — کجا شود دلم از نکہت سمن محفوظ

نہ ہمدمے کہ فزاید ہوائے عشق ترا — جہان شود دل شوریدہ در وطن محفوظ

ہمیشہ نعت جناب ابو العلا گویم — کہ تا شوند ازین ذکر پنجتن محفوظ

چو در چمن غزلی بحر بوالعلا خواندم — شدند بلبل و گل اہل انجمن محفوظ

اگر نہ لذت عشق ابوالعلا باشد
کجا شود دل یحیی ازین سخن محفوظ

ردیف العین المہملہ

زشب تا صبح ریزد چشم من دمع — ندیدم آن رخ روشن تر از شمع
جناب بوالعلا از نسبت خود — دل دیوانہ من ساخت پر لمع
کجا غیر تو گنجد در دل من — نمودم عشقش از دل قلع و ہم قمع
کنند ذکر تو شاہا بندہ تو — بہر بزم و بہر مجلس بہر جمع

کلامت ہست یحیی بسکہ دلکش
نیامد این چنین اشعار در سمع

من غلام بوالعلایم شان من باشد رفیع — مستفیض از فیضم آمد ہر شریف و ہر وضیع
این بود پاک از عنایت لطف فرمایدمرا — روز محشر در جوار بوالعلا جائے منیع
نسبت پاک جناب بوالعلا دارم بدل — ہستم اندر قطع راہ عشق چالاک و سریع
من نترسم از گناہ بیحساب خویشتن — حق غفور و مصطفا و بوالعلا باشد شفیع

ای بہار باغ امکان چہرۂ رنگین ما
بی گل روی تو باشد چون خزان فصل ربیع

حال من کس نشنود کس ننگرد سوی من بہر
بشنو و بنگر ز رحمت ای بصیر و ای سمیع

جلوہ فرما و قدم رنجہ بکن تشریف آر
خانۂ دل منزل خاصت شہا باشد وسیع

اندران بقعہ کہ باشد مرقد پاک شما
گر بیابم جا بود از بہر من ارض بقیع

ہست یحیی اندرین دیوان نعت بو العلا
ہر رباعی ہر غزل ہر قطعہ بی‌مثل و بدیع

دور از شمع جمالت اشک ریزانم چو شمع
عاقبت در ہجر تو شاہا رود جانم چو شمع

ای گل رعنا ز سوز عشق تو شام و سحر
گاہ نالان شکل بلبل گاہ گریانم چو شمع

آتش داغ غم عشق تو ای خورشید رو
کردہ است از فرق سر تا پای تابانم چو شمع

سوزم و گریم ز شب تا صبح استادہ بپا
این بود با خفتت اسعہد و پیمانم چو شمع

تا فتد عکس جمال روشنت ای برق طور
بس ہمین ارو تمنا جان ویرانم چو شمع

از عظیم آباد باشد آمد و رفتم مدام
یکشبی در بزم تو من نیز مہمانم چو شمع

سوز عشق بو العلا از نغمۂ القلم میچکید
گشت یحیی پر ضیا اوراق دیوانم چو شمع

ہر شب از درد فراقت میگدازم ہمچو شمع
دور از شمع رخت در سوز و سازم ہمچو شمع

هر کجا بینم جمالِ تو شوم پروانه اش | من ز دیر و کعبه شاها بی نیازم همچو شمع
مطلع از همت مردانهٔ پروانه ام | واقفی یا بوالعلا از جمله رازم همچو شمع
خویش را پروانه کردم بر جمالِ بوالعلا | شد به بزم عشقبازان امتیازم همچو شمع
خویشتن را میگذارم تا که فانی میشوم | در رهِ عشق و محبت یکه تازم همچو شمع
دور از شمع جمال بیتابِ بوالعلا | اشکِ چشم افشان بشبهاے درازم همچو شمع
دیر و کعبه هست یکسان در نگاهِ عاشقی | نیست از شیخ و برهمن احترازم همچو شمع
هر چه آید در طریقِ عاشقی آید بسر | خوفِ جانم نیست شاها سر ببازم همچو شمع

شکرِ حق در بزم جانبازانِ سید بوالعلا
همچو سیماے فدائی سرفرازم همچو شمع

ردیف الغین المعجمة

گشت دیوانه ات از دنیا و عقبی فارغ | عاشقِ زارِ تو شد از همه سودا فارغ
تا مرا بر درِ تو جاے کرامت کردند | گشتم از آرزوے جنت و طوبی فارغ
جز تمناے تو شاها بنود هیچ سرے | دلِ دیوانه شد از جمله تمنا فارغ
تا مرا لذتِ دردِ تو عطا کرد خدا | شدم از فکرِ دوا منتِ عیسی فارغ

نہ بدنیا المی دارو دنہ در دین رنج
عاشقِ زارِ تو باشد بہمہ جا فارغ

بوالعلا سیدنا از کرم و لطف لبان
از ہمہ درد و الم خاطرِ یحییٰ فارغ

ردیف الفاء

ای میر بوالعلا پسرِ شحنۂ نجف
بہرِ نثارِ ت آمدہ ام نقدِ دل بکف

بر آستانِ پاکِ تو آوردہ ایم رو
بسیار وقتِ من شدہ و از زرِ تلف

عمرِ عزیزِ خویش نمودیم رائگان
اکنون کنم بحضرتِ تو عذر ما سلف

از دیدہ ام روان گہرِ اشک دائمست
دل چاک چاک شد زغمِ ہجر چون صدف

دارم امید از نگہ پاکت یا امیر
تا حسنِ دلربائی تو بینم بہر طرف

از خلعتِ قبول مرا سر فراز کن
یا واسع العطاء و یا صاحب الشرف

ساقی و نازِ دہد یحییٰ بینوا
استادہ اند بر درِ تو جملہ صف بصف

با جنابِ بوالعلا دارم شغف
گشت دل از تیرِ عشقِ او ہدف

نیست غیرِ بوالعلا در دیدہ ام
حسن و سازم تماشا ہر طرف

دارم اندر سینہ نورِ بو العلا
این سخن گویم بسوگند و حلف

در جنابِ بو العلا عشق و ولا
مطلبِ من باشد از شاہِ نجف

بودِ سید گدائی کن کہ ہست
شوکتِ شاہانہ پیشِ او اخف

من فقیرِ آستانِ سیدم
دولتِ دنیاست پیشم چون خذف

ہر کہ دارد نسبتِ پاکش بدل
یافتہ لذت ز سرِّ من عرف

اکبر آباد ست جائے عشرتم
در عظیم آباد عمرِ من تلف

قطعہ

روزِ محشر ایستادہ چون کنند
انبیا و اولیا را صف بصف

من بخیلِ عاشقانِ بو العلا
شادمان فرحان رسم از یکطرف

شعرِ یحییٰ در جنابِ بو العلا
گر قبول افتد زہے عز و شرف

حسنِ ابو العلا متجلی ست ہر طرف
پوشیدہ نیست ظاہر و پیداست ہر طرف

ہر ذرہ ہست مظہرِ حسنِ ابو العلا
تابان جمالِ سیدِ والاست ہر طرف

سِرِّ انا الحق از لبِ ما موج می زند
منصور وار غلغلۂ ماست ہر طرف

در دوریٔ تو آنقدر اے شہ گریستم
کز اشکِ دیدہ دامنِ دریاست ہر طرف

کس خندہ نمایدو کس گریہ میکند
حسنی کہ بود دریں صدیدہ عجب
در کوئی دوست طرفہ تماشا ست ہر طرف
با نغایت بطون ہویدا ست ہر طرف

شاہا ز مدح گستری تو کہ کار است
شور کلام دلکش یحییٰ است ہر طرف

ردیف القاف

دارم بہ ابو العلا تعلق
جنت در آنجناب باشد
جان در رہ او کنم تصدق
واعظ تو مدہ مرا تملق
در ما و ابو العلا دوئی نیست
دارد دل عشق باز شیدا
بگذر ز طریقہ تفرق
با حضرت بو العلا تعشق

یحییٰ ما ئیم ابو العلائی
در من نگر از سر تعمق

عاشق حق اگر ترا ہست سر وصال حق
گر چہ مثال حق بود لاہست جمال مطلقا
حسن ابو العلا نگر آئینہ جمال حق
لیک جمال بو العلا ہست بحق مثال حق
مظہر حسن مصطفیٰ جلوہ شان مرتضےٰ
حسن جمال شاہ ما ہست جمال حق نما
سیدنا ابو العلا آئینہ کمال حق
عز و جلال بو العلا دبدبہ جلال حق

سیدنا ابو العلا ہست حبیب کبریا ہست خیال او ولا آئینہ خیال حق

مست انا شدم عاشق بو العلا شدم جوش زند ز سینہ ام قال صحیح قال حق

نام من ست نام او ہستی من ز جام او
نطق من از کلام او حال من ست حال حق

خوش آفریدہ اند مرا از برائی عشق سازم چرا نہ جان و دل خود فدائی عشق

محبوب مصطفیٰ و علی سید بو العلا باشد بنزد اہل صفا مدعای عشق

از نور ہم اقتباس کند مہر و مہ ضیا پر نور کردہ اند دلم از ضیای عشق

توحید نا سبب در دل او جوش می زند ہر کس کہ میشود بخدا آشنای عشق

آنگاہ ہیچ کس نشدہ جز ابو العلا از ابتدای عشق و ہم از انتہای عشق

بیچون و بیچگون بود اسرار عشق حق عشق ست ہستی محض خدائی عشق

در بحر ہستی ست ہمین عشق موج زن باشد بیان سر انا الحق انائی عشق

عالم تمام جلوہ عشق ست ہیچ نیست نبود بچشم اہل حقیقت سوای عشق

دارد امام اہل صفا شاہ ابو العلا بر سر کلاہ وحدت و در بر قبای عشق

از من کجا حساب کتابت دوستان آئیم روز حشر بزیر لوای عشق

سلطان بحر و بر و شہ انس و جن بود

یحیی غلامِ سیدِ پاک گدائے عشق

دلا بیا و بنه گوش بر فسانهٔ عشق — چه لذت است بگفتارِ عاشقانهٔ عشق

چه سحر بود نهان در نگاهِ آفت خیز — ز خود ربود مرا چشمِ جادوانهٔ عشق

چرا نه نسخهٔ اکسیر خاکِ من گردد — منم که سرمه کنم خاکِ آستانهٔ عشق

چرا نه نشاءِ توحید در سرم باشد — منم که مست شدم از مئی شبانهٔ عشق

ز فیضِ سیدنا بو العلا شدم پرنور — ز راز وحدت و اسرارِ عارفانهٔ عشق

ز محبتِ آلِ عبا بکف آمد — چو وا بجذبه بنمودم درِ خزانهٔ عشق

نهفته ست ز سرِّ دقیق مکرِ الله — ولی بفهم نیاید دلا بهانهٔ عشق

ز سرِّ مجلسِ نور و زمی شدم آگاه — هزار حیف نماندیم در زمانهٔ عشق

صدائے انّی انا الله بشنو یحیی
اگر نهی دمکی گوش بر ترانهٔ عشق

اِی از وجودِ پاکِ تو شد انتظامِ خلق — وابسته با تو حضرتِ حق کرده کامِ خلق

عالم بذاتِ پاکِ تو قایم بود شها — از دولتِ وجودِ تو شد انتظامِ خلق

گر نامِ پاکِ تو نبود در میان شها — از صفحهٔ وجود شود محو نامِ خلق

عشقت بود حلال و همه بهرِ من حرام — نبود مرا غرض ز حلال و حرامِ خلق

فرزندِ مصطفائے و دلبندِ حیدری — کس نیست غیرِ تو کہ شود او امامِ خلق

ای پنجۂ تو پنجۂ شیرِ الٰہیست — دادہ بدستِ قدرتِ تو حق زمامِ خلق

مولا بیاد ختا النقش آزاد کن زغیر

پچھپائے خویش را بر ہاتق زدمِ خلق

سلام ای بو العلا اے رحمتِ حق — سلامم ابو العلا اے لطفِ مطلق

وجودت اصل و دیگر فرع آمد — وجودت مصدر و کونین مشتق

وجودت مطلبِ لولاک آمد — دو عالم از ظہورت یافت رونق

گلِ نورستۂ گلزارِ توحید — درِّ نایاب دریائے انا الحق

اشارتہائے تو مفہومِ معنے — لبِ لعلت بود قرآنِ ناطق

شود از جنبشِ لعلِ لبِ تو — مفصّل مجمل و مفہوم مغلق

فرس در عرصۂ توحید راندند — تو مرکب راندۂ از جملہ اسبق

تو لی و غیر تو و اللہ نبود — ہمین معنی شدہ بر من محقق

ز طوفانِ بلا خیزِ حوادث — بتائیدِ تو سالم ماند زورق

قطعہ

بدرگاہِ تو پچھپائے تو آمد — دل از غم ہمچو منقارِ قلم شق

رہان یاسینے از لطفِ مجید
ورا از قیدِ زرق زرق دامِ تقلید

سلام ای شاہِ والا کے انا الحق … دُرِ نایابِ دریاے انا الحق
خمارِ کثرتم رنجور کردست … بدہ جامی ز صہباے انا الحق
بدہ جامِ مئے اِسے انا اللہ … شوم تا مست و شیدائے انا الحق
بدورت ای سفیرِ اقلیمِ توحید … بہر سو ہست غوغائی انا الحق
نیایم پیشِ تو رہ در کوے وحدت … سرِ ما و کجا پاے انا الحق

سوئے حسینی بیا و جلوہ بنما
الا اے سرورِ عنا انا الحق

ای مستِ مئی علمِ حق از جامِ انا الحق … یک قطرہ بمن ہم کہ بہم نامِ انا الحق
در خلوتِ تاریک دوئی چند نشینم … بنما رخِ پر نورِ خود از بامِ انا الحق
با ستیِ توحید اگر عشقِ تو بنود … فارغ نشود ذمہ ام از وامِ انا الحق
گر جذبۂ عشقت بود در دلِ سالک … حاصل چہ شود از طمعِ خامِ انا الحق
پروانۂ روی تو شدم چون نظر آمد … در جلوۂ روے تو دلارامِ انا الحق
آغازِ انا الحق شغفِ خاصِ تو ہست … عشقِ حسینی آمدہ انجامِ انا الحق

دیدن رخِ پُر نورِ حسین از مددِ تو	در مشربِ من آمده اتمامِ انا الحق
امروز بود عرس و شبِ وصلِ تو با دوست	کن عام شہا جلوه به انعامِ انا الحق

یحییٰ که ز قیدِ دو جہان آمده آزاد
گردید اسیرِ تو درین دامِ انا الحق

ردیف الکاف

نورِ نبی و علی شاه سلام علیک	والیِ جمله وصے شاه سلام علیک
اصلِ اصولِ ہدی نورِ بتول آلِ ہدی	سرِّ رسول آمدی شاه سلام علیک
آیۂ رحمت توئی نورِ ہدایت توئی	سرِّ سیادت توئی شاه سلام علیک
سرِّ ہویت توئی عینِ انا بیتی	صورتِ وجہ اللہے شاه سلام علیک
از ہمه مطلق توئی مصحفِ ناطق تو	سرِّ انا الحق توئی شاه سلام علیک
مبتدی راہِ تو بندۂ درگاہِ تو	بہ بود از منتہے شاه سلام علیک
سیدنا بو العلا عاشقِ تو خود خدا	مثلِ خودت خود خودی شاه سلام علیک
فیضِ تو در سینه ام روی تو آئینه ام	ہر چه که بینم توئی شاه سلام علیک
روی تو شمس الضحی موی تو بدر الدجی	از تو دلم منجلی شاه سلام علیک

شہی عیسی نفس پاک نہ مرض ہوس — از تو بود مهتدی شاه سلام علیک

بر تو نماید سلام عاشق تو صبح و شام — تو که چو الشمس دہی شاه سلام علیک

ای شہ با عزّ و جاہ جانب یحیی نگاه
کز تو بود ملتجی شاه سلام علیک

بسویم کن نگہ یا سید پاک — منم زار و نزار یا سید پاک

منیر اریم اے خضر طریقت — بجز سوئے تو رہ یا سید پاک

تو بیشک مظہر شان غفوری — منم غرق گنہ یا سید پاک

بیابی گر سگے بینی بسویم — خدا را کن نگہ یا سید پاک

بوجہ اللہ چو دیدم جمالت — چہ بینم مہر و مہ یا سید پاک

کن اشعار مرا از لطف مقبول — کہ باشد از ولہ یا سید پاک

بدرگاه تو حاضر گشت یحیی
باین روئے سیہ یا سید پاک

المدد یا سیدی روحی فداک — گشتہ ام از درد و رنج و غم ہلاک

دستگیرا دستگیری کن ز لطف — پائے من افتادہ است اندر مغاک

قلب بے عون تو چون گرد و شہا — وادئ عشق است از بس ہولناک

تا نمی بینم رخِ پُر نورِ تو ‎ ‎ میشود در جانِ سوزانم تپاک

کی توان دیدن بشوخی بر حضرت ‎ ‎ سیدِ حسنِ تو باشد نور پاک

بر امیدت هرچه می خواهم کنم ‎ ‎ نیست ما را از کسی واللہ باک

دوستان دارند این دیوان بگو

چون رود بیجاے دیوانہ بخاک

شہا سیدا عید قربان مبارک ‎ ‎ ترا وصلِ تازه بجانان مبارک

مبارک نبی و علی را تو باشی ‎ ‎ ترا احمد و شیرِ یزدان مبارک

مبارک ترا در خودی خودنمائی ‎ ‎ تماشائی مطلق بہر شان مبارک

بگیر آنچه خواہی ز شاہِ رسالت ‎ ‎ ترا از شہِ شاه مردان مبارک

مبارک مبارک مرا قرب با تو ‎ ‎ مبارک ترا وصلِ رحمن مبارک

بہیچ جا نباشند مشغول امروز ‎ ‎ مرا در جمالِ تو ای جان مبارک

شہا عید اضحی بود در روزِ انعام ‎ ‎ جمالِ من خسته احسان مبارک

دلا بوالعلا ہست سوئے تو ناظر ‎ ‎ بلی دردِ جانِ تو درمان مبارک

مبارک نصیبے بدرگاہ سید ‎ ‎ دلا سیدِ پاک سلطان مبارک

[illegible] توافق تصافح تعانق ‎ ‎ بمحبوب حق نور ایمان مبارک

بہ بزمِ تو بیچارۂ مداح آمد
شہا این فقیرِ غزلخوان مبارک

نائبِ مصطفیٰ سلام علیک	دلبرِ مرتضیٰ سلام علیک
مظہرِ کبریا سلام علیک	نورِ ذاتِ خدا سلام علیک
جلوۂ حیدرؑ حسینؑ و حسنؑ	حضرتِ بوالعلا سلام علیک
بہرِ عرضِ نیاز آمدہ ام	ای شہِ اولیا سلام علیک
در طریقِ تو ہست بے کیفی	مستِ انّی انا سلام علیک
گذرم دہ بکوئے الا اللہ	دارہانم ز لا سلام علیک
بر درت آمدیم حاجتمند	شاہِ حاجت روا سلام علیک
مشکل افتادہ است در کارم	شاہِ مشکلکشا سلام علیک
دردمندم علیل و رنجورم	از کرم کن دوا سلام علیک
عاشقِ نامت از ازل ہستم	عشقِ ما را فزا سلام علیک
ہست سہو و خطائی من مولا	بر امیدِ عطا سلام علیک
باوفایم غلامِ جانبازم	مظہرِ بوالوفا سلام علیک
تشنۂ آبِ رحمتم چو صدف	ای دُرِ باصفا سلام علیک

ردیف کاف فارسی

یا بو العلا ز بخت بد خود شدم بتنگ
وز غیر تو مدد طلبی ہست عار و ننگ

جائیکه او فتاده ام اے ابن مرتضیٰ
گویا که ہست قید اذیت ز فرنگ

آب از سرم گذشت بفریاد زود رس
یا شاه الغیاث نباید کنون درنگ

یا بو العلا بداد من خسته رس که چرخ
در خون من ز دست برآورده خدنگ

ما یم و عشق مذہب و عشق ست دین ما
واعظ تو خواه صلح بمن ساز خواه جنگ

رنگین برنگ خاص خودی صبغة الله
ده زآب رنگ خویش مرا نیز آب رنگ

یحییٰ از آستانه تو دور مینزند
از بیقراری دل دیوانه سر بسنگ

ردیف اللام

پرده بردار ای امیر خوشخصال
زود بنما از کرم ما را جمال

اے ازیں عیسیٰ مرتضیٰ
بو العلا اے ابن شیخ ذی الجلال

تا بکی در دوری تو مہجوریت
جان این پر غم کشد رنج و ملال

در سرم نیست جز سودای تو
غیر خیال تو ندارم خیال

عاشقِ روی شمائیم از ازل — یا فتیم فیضِ محبت از بلال

هر کسی خواهد مرادِ خود ز حق — حبِ تو از حق کنم شاها سوال

خوشتر از شاهیست گر در مجلست — جام را بخشند در صفتِ مثال

شاهِ من ماهِ من اندر هجرِ تو — این گدا گردید لاغر چون هلال

حسن وجه الله بالله العظیم — در رخت دیدم علی وجه الکمال

من سگِ درگاه میخواهم ز تو — لقمهٔ یا شاه از خوانِ نوال

کن بسوی ما توجه یا امید — درهم و برهم ز بس داریم حال

گرچه می پوشم کلاهِ چار ترک — ترکِ عشقِ تو بود از ما محال

صبر کن ای جانِ مضطر صبر کن — ای دلِ غمدیده در هجرش منال

بو العلا از غایتِ لطف و کرم — نزدِ خود خواند ترا گوید تعال

دانکه هرگز دهان قال و قیل — درسِ علمِ عشق باشد جمله حال

قطعه

کرد بیچاره بر درِ پاکت نثار — خان و مان و دین و ایمان جان و مال

بر امیدِ آنکه روزی از کرم — جان دهی دیدارِ تو در بزمِ وصال

بوالعلا سرگروہِ اہلِ قبول — فخرِ اسلام مے دینِ رسول

بوالعلا نائبِ رسول اللہ — بوالعلا جانشینِ زوجِ بتول

ہست بارانِ رحمتے کہ نمود — زآسمانِ عطا وجود نزول

ہست مقبولِ مصطفیٰ و خدا — ہرکرا ساخت بوالعلا مقبول

چشمِ حق بین بوالعلا را ساخت — کحلِ مازاغ و ماطغیٰ مکحول ؛

حب و عشقِ ابوالعلا دارم — از خدا و نبیِ یا مامول

شغلِ ذکرِ ابوالعلا دارم — من در روز و شبم و بدین مشغول

صرف کن عمرِ خود بعشقِ اسیر — نیست در عشق علت و معلول

خوش بعشقِ ابوالعلا گذران — بگذری کاز ہوا و حرص و فضول

ہنگامے مرا بکن خرم — چند باشیم یا امیر ملول

یا امیرِ کبیر کن مارا — ہمکامے زاہلِ قرب و وصول

یادِ تو باتے سنت در دل من — علم رسمی تمام یافت دہول

شد لقائے ابوالعلا سیے
للہ الحمد در منام حصول

ای زیادِ تو بود آرامِ دل — ہست در کامِ تو مختفی کامِ دل

باده وصل خودم دار چشان | تا بکی لب تشنه ماند جام دل
حاجت دام و قفس نبود مرا | تا که گیسوی تو باشد دام دل
خانه تاریک جان پر نور کن | جلوه فرما ماه حسن بر بام دل
قدر خانه قدر صاحب خانه است | می نمایم زین سبب اکرام دل
در نگاه اهل نفس بیهوش شد | دوستان آخر چه شد انجام دل

باش ای یحیی فدای بوالعلا
عشقبازی آمده اسلام دل

یا بوالعلا کنیم فدای تو جان و دل | زیرا که داده اند برای تو جان و دل
ای سرور زمان زمین رو بخود نما | دارند اشتیاق لقای تو جان و دل
پادشاه حظ لذت توحید یافته | از یک نگاه هوشربای تو جان و دل
نبود بکوی ملک الموت اگر گذر | خود سوده نور دیده برای تو جان و دل
کی از طواف کعبه تسلی شود شها | دارد چو عزم طوف بسرای تو جان و دل
هر جا که مرضی تو بود جلوه ده شها | باشد مقام و منزل جای تو جان و دل

سازد مدام با همه عجز و نیاز و شوق
یحیی اصفت سپاس ثنای تو جان و دل

ای رخت مظهر الله جمیل | هست پروانهٔ رویت جبرئیل
گشت رنجور دلم از تب هجر | ای لب لعل تو درمان علیل
درد من بر تو عیانست عیان | نیست محتاج بشرح و تفصیل
همچنان عشق تو گیرد ما را | منصب عاشقی تست جلیل
میکند ذکر تو مائل سوی حق | هست تقریر تو تفسیر تنزیل
یافتم راه مقام وحدت | عشق تو گشت درین راه دلیل
سیدی زنده جاوید شدم | گشتم از تیغ نگاه تو قتیل
در ید قدرت تو روحم هست | کی زند دست بمن عزرائیل
دعوی خلت تو کس چکند | تو خلیل اللهی و ابن خلیل
کار مایم همه تفویض بتو | انت لی خیر نصیر و وکیل

هست مداح تو پیچی هرچند
قوت ناطقه‌اش گشت کلیل

ای امیر العلا از من سلامی کن قبول | نور ذات کبریا از من سلامی کن قبول
جانشین مصطفی از من سلامی کن قبول | وارث شیر خدا از من سلامی کن قبول
از برای مصطفی و مرتضی و سیده | از برای مجتبی از من سلامی کن قبول

از برای سیدِ گلگون قبا شاهِ شهید
ای وصیِ مرتضیٰ از من سلامی کن قبول

بهر زین العابدین و باقر و جعفر امام
بهر موسیٰ و رضا از من سلامی کن قبول

هم تقی و هم نقی هم عسکری هم مهدی اند
شافعم این چار را از من سلامی کن قبول

از برای غوث اعظم شیخ عبد القادرم
رحم کن بهرِ خدا از من سلامی کن قبول

از پیٔ خواجه معین الدین شاهِ اولیا
شو معینم شها از من سلامی کن قبول

از پیٔ خواجه بهاؤ الحق محمد نقشبند
خواجه مشکل کشا از من سلامی کن قبول

از پیٔ نور العلا فیض العلاؤ ماجدم
از پیٔ تاج العلا از من سلامی کن قبول

جمله اولادِ ترا در حضرت آرم شفیع
استجب هذا الدعا از من سلامی کن قبول

از برای شاهِ وجه الله پیر و مرشدم
نورِ وجه الله نما از من سلامی کن قبول

این شبِ عرسِ تو باشد جلوه فرما یا امیر
مرحبا یا مرحبا از من سلامی کن قبول

بر درت یا سیدی آورده‌ام لختِ جگر
عمر و اقبالش فزا از من سلامی کن قبول

همچو عیسیٰ بر درت با صد تمنا آمدم
ای امیرِ خوش لقا از من سلامی کن قبول

السلام ای بو العلا محبوب الله و رسول
رونقِ باغِ وجود و گوهرِ تاجِ قبول

ز آسمانِ جود آن ابرِ کرم هستی که تو
کرده بر عاشقان سوخته شاها نزول

علمِ تو تعلیمِ محض و یادِ تو بحرف و صوتہا ‌ ‌ ‌ بس ہمین باشد حصول و بس ہمین آمد وصول

ساعتی مشغول در یادت نگشتم یا امیر ‌ ‌ ‌ منقضی عہدِ شبابم گشت در حرص و فضول

ہست امشب عرسِ تو آوردہ ام عجز و نیاز ‌ ‌ ‌ کن بلطفِ خود قبول از بہرِ سبطین و بتول

بر درِ خود از کرم جایم عطا کن یا امیر ‌ ‌ ‌ چند باشم در عظیم آباد غمناک و ملول

آمدہ بر درگہت بیچیائے تو یا ابو العلا

مطلبش در حضرتت باشد ہمین حرفِ قبول

السلام ای گلِ خوش رنگ ز گلزارِ رسول ‌ ‌ ‌ چکد از جبہہ نورانیت انوارِ رسول

ہر چہ از ذاتِ ہمایونِ تو گردد ظاہر ‌ ‌ ‌ ہمہ اعجازِ نبی ہست ہمہ آثارِ رسول

جز تو یا سیدنا کیست کہ داند بخدا ‌ ‌ ‌ رازِ توحید اتا مطلبِ اسرارِ رسول

ای ولائے تو خدا فرض نمودہ بر ما ‌ ‌ ‌ کرد این نکتہ بیان لعلِ شکر بارِ رسول

ہست تقریرِ تو تفسیرِ حدیثِ نبوی ‌ ‌ ‌ کہ کند جز تو بیان مطلبِ گفتارِ رسول

آمدم بر درِ والای تو ای سرورِ دین ‌ ‌ ‌ بار یابم ز لطفتِ تو بدربارِ رسول

دور از صحبتِ ناجنس مرا دار شہا ‌ ‌ ‌ پیِ اصحابِ نبی و پیِ انصارِ رسول

عمر بگذشت بکرم ساز دراز از مہر ‌ ‌ ‌ سیدی از پیِ ذریتِ اطہارِ رسول

آمدہ بر درِ والای تو بیچیائے حزین

بندۂ خاصِ تو پروردۂ سرکارِ رسول

یا بوالعلا سلامِ منِ زار کن قبول / تسلیمِ این گدائی گنہگار کن قبول

بر آستانت آمده ام بہرِ بندگی / این آرزوئے بندۂ بیمار کن قبول

عجز و نیازِ بندہ لوجہ اللہ الکریم / ای نورِ چشمِ خواجۂ احرار کن قبول

این سکر و ذوق و مستیِ خود میکنم نثار / ای از مئی آنا شده سرشار کن قبول

صد بار کرده ایم سلام و همی کنیم / از راهِ لطف و مهرِ تو یکبار کن قبول

هرچند هیچکاره ام از لطف و مهر خود / شاها غلامِ مهمل و بیکار کن قبول

این صبح وقتِ عرسِ تو یا سیدی بود / از من نیاز و جوششِ بسیار کن قبول

مهدی غلامِ تست پی خدمتِ درت / شاها برائے احمدِ مختار کن قبول

نذر و نیازِ این سگِ درگاهِ خویش را / مولا بروحِ سیدِ ابرار کن قبول

سوزِ دل و گدازِ تنم از هوائے عشق / یا بوالعلا برائے علمدار کن قبول

بی بال و پر فتاده ام اندر قفس اسیر / آه و فغانِ مرغِ گرفتار کن قبول

یحیائے خویش را بغلامی و بندگی
مولا برائے حیدرِ کرّار کن قبول

یا صاحب الجمال و یا صاحب الجلال / آمد پئی سلام تو یحیائے خستہ حال

ای شانش رفیع از صفت و ذکر و یاد و علم
وی برتر از گمان و دور از حد خیال

ای ذات پاک تست منزه ز چون و چند
خود قل خود و خودی و نباشد ترا مثال

قال صحیح یک سخن روح پرورت
آنی انا ز لعل لبت جانفزا مقال

از یاد جانفزاے تو داریم ذوق و شوق
وز ذکر دلنواز تو مستی و وجد و حال

تا عشق تو دمار بر آرد ز هستیم
روز الست ساختم از حق همین سوال

امشب بود شها شب عرس شریف تو
در خانه ام بیا ز کرم مرحبا تعال

مولا قبول کن ز ره بنده پروری
کاورده ایم نذر تو باپیش انفعال

تا بنگری ز لطف بحال شکسته ام
دارم حنین تضرع و زاری و ابتهال

امیدوار یک نگه لطف خاص تو
مهدی فتاده است بپا و صف نعال

یحییا سوئے خویش را طلبت یا ابو العلا
در مجلس حضور و سراپرده وصال

ردیف المیم

عزم سوئے ابو العلا دارم
آرزوئے ابو العلا دارم

کمتر از قصد کعبہ نیست چو من
شوق کوئی ابو العلا دارم

پئی تسخیرِ این دلِ وحشی — دام موئے ابوالعلا دارم

کردہ ام چشم از دو عالم بند — وا بروئے ابوالعلا دارم

کو بکو گشتنم مدان بے کار — جستجوئے ابوالعلا دارم

با دلِ خامشِ خود دم ہر دم — گفتگوئے ابوالعلا دارم

خویش را ہر نفس چو آئینہ — وا بروئے ابوالعلا دارم

من سطر دماغ آشفتہ — خوش ز بوئے ابوالعلا دارم

طرفہ مستی و ذوق ای ہیچیا
من ز بوئے ابوالعلا دارم

مداحِ اہلبیتِ رسولِ خدا منم — از جان غلامِ آلِ نبی الہدیٰ منم

با دوستانِ آلِ نبی دارم اتحاد — وز دشمنانِ کنارہ گزین وجدا منم

ما را ولائے سیدنا بوالعلا بس است — در بندِ فکرِ دنیا و عقبیٰ چرا منم

جان میکنم نثار سرِ آلِ مصطفیٰ — بر نامِ اہلبیتِ محمد فدا منم

از خمِ خاصِ میکدۂ میر ابوالعلا — سرشار دست ازمیِ انّی انا منم

در دیدہ ام چو نیست ورائے ابوالعلا — بینندۂ مقامِ ورا الورا منم

شکرِ خدا کہ از مددِ طالعِ رسا

ما چشم و چراغِ کائناتیم ما بر ثقلین بادشاہیم

یحییٰ بہ این ہمہ کمالات
خاکِ درِ پاکِ بوالعلاییم

اسیرِ طرۂ گیسوئے بوالعلا شدہ ام رہینِ سلسلۂ موئے بوالعلا شدہ ام

منم غبیرِ رستہ فتشم وجہ اللہ بہر طرف کہ شدم سوئے بوالعلا شدہ ام

مرا ز نکہتِ فردوس بعد ازین چہ غرض چو تر دماغ ز خوشبوئے بوالعلا شدہ ام

منم کہ روضۂ رضوان نثارِ من باشد بطوعِ دل چو رضاجوئے بوالعلا شدہ ام

بریں گواہ خدا و شہادتش کافیست قتیلِ تیغِ دو ابروئے بوالعلا شدہ ام

کشند سرمہ ملایک بدیدہ از خاکم کہ من غبارِ سرِ کوئی بوالعلا شدہ ام

بمعرکہ صفِ اعدا تمام برہم زد فدای قوّت و نیروئے بوالعلا شدہ ام

ز نارسائی و ناکردہ کارئے خود آہ منم کہ منفعل از روئے بوالعلا شدہ ام

چرا نہ نعرۂ انّی انا کنم یحییٰ
کہ مست از اثرِ ہوئے بوالعلا شدہ ام

توسّل از رسول اللہ پیروئے یا دارم کہ یحییٰ دستگیرِ خویش ابنِ مرتضیٰ دارم

مرنج از من اگر سودائے عشقِ بوالعلا دارم کہ ای ناصح بعشقِ بوالعلا عشقِ خدا دارم

چه غم از عقده‌های مشکل اندر کار من افتاد ‏ ‏ امیر بو العلا ابن علیم مشکلکشا دارم

چرا باشم بجا جیهای خود درمانده و مضطر ‏ ‏ که من چون بو العلا مشکلکشا حاجتروا دارم

منم از چشم مست بو العلا مست می وحدت ‏ ‏ ازآنرو بر لب خود نعرهٔ انّی انا دارم

ز اعجاز مسیح و حکمت لقمان غرض نبود ‏ ‏ نگاه بو العلا را بهر درد خود دوا دارم

گشتم بر سر دار از عشق بو العلا یحیی ‏ ‏ نه پیچم سر ز عشق و دار بهر خود روا دارم

بو العلا سیدنا روز و شبت یاد کنم ‏ ‏ غرضم اینکه ز دیدار تو دل شاد کنم

روزی ای شاه اگر رنجه قدم فرمائی ‏ ‏ دل ویرانهٔ وحشت زده آباد کنم

گر به مسند رشدی خویش مرا بنوازی ‏ ‏ مرشد خلق شوم دین حق ارشاد کنم

بی گل روی تو ای نوگل گلزار رسول ‏ ‏ روز و شب ناله چو مرغان چمن زاد کنم

هر شب از درد دل زار به هجرت شاها ‏ ‏ آه بر آه کنم ناله و فریاد کنم ؛

عاقبت در غمت ای دلبر شیرین حرکات ‏ ‏ تیشه بر سر زنم و جرأت فرهاد کنم

خوش سر و کار من دلشده با تو افتاد ‏ ‏ از غم هر دو جهان جان و دل آزاد کنم

اکبرآباد بود منزل جانان یحیی ‏ ‏ خیز کانجا روم و غمکده بنیاد کنم

یا ابو العلا یا ابو العلا مشتاق دیدار توام — دارم تمنای لقا مشتاق دیدار توام

بهر خدا و مصطفی بهر علی مرتضی — ما را جمال خود نما مشتاق دیدار توام

ای صدر جمع اولیا کان کرم بحر عطا — وی خواجهٔ هر دو سرا مشتاق دیدار توام

ای جلوهٔ حسن قدم از حجله بیرون نه قدم — بنما جمال خود مرا مشتاق دیدار توام

از بادهٔ انی انا من مست گردیدم شها — اکنون ندل آید ندا مشتاق دیدار توام

مشتاق دیدار توام جانان طلبگار توام — هم از تو میخواهم ترا مشتاق دیدار توام

هر دم خیال روی تو در سر هوای سوی تو — روز و شب و صبح و مسا مشتاق دیدار توام

سنجیده ام از دوریت منالم از مهجوریت — ای درد جانم را دوا مشتاق دیدار توام

نالم بهجرت هر نفس فریاد یم فریاد رس — از درد دوری ده شفا مشتاق دیدار توام

از غم شها آزاد کن وز درد دوستان یاد کن — تا کی من و رنج و بلا مشتاق دیدار توام

یحیی ای غلام خاص تو شیدای اخلاص تو
گوید بشوق التجا مشتاق دیدار توام

واقفی یا ابو العلا از سوز ساز سینه ام — آگهی باشی ز حسرت دیرینه ام

روی نیکویت که عکس حسن ذات مطلق است — پرتو افگن هست اندر قلب چون آئینه ام

جز هوای لطف تو اندر سرم نبود شها — غیر سودای رخت در سینهٔ بیکینه ام

شاه استغنائیم از فیض اسیر بوالعلا		سنگر اندر کهنه دلق و خرقه پشمینه ام

روز شنبه گر نظر آید جمال بوالعلا
باشد ای یحییٰ مرا خوش طالع همان آئینه ام

خوش آنکه ترک صحبت پیر و جوان کنم		اعراض از معیت اهل زمان کنم
بر حال زار خویش نمایم گریه ها		اشک از دو دیده ریزم و دریا روان کنم
عمری که هست هر نفسش سود آخرت		آنرا بلهو و بیهدگی چون زیان کنم
این عز و جاه فقر کز الفقر فخر ست		در آرزوی مال چرا رائگان کنم
از هر چه هست قطع تعلق مناسب ست		خود را جلیس حلقهٔ خود رفتگان کنم
لب بندم از حدیث خود و گفتگوی غیر		در یاد دلنواز خود آه و فغان کنم
اسرار عشق را نکنم فاش و آشکار		این نکته را چو روح بقالب نهان کنم
دعوای عشق و نثار توحید خویش را		فارغ شوم ز غیر خود و امتحان کنم
رازی که هست در پس صد پرده محتجب		با سالکان راه محبت عیان کنم
دارم بتی که ماه بود پیش او خجل		دل چاک در جدائی او چون کتان کنم
در نقش بنگریم تماشای نقشبند		از لوح دل چو محو خیال بتان کنم
چشمی که بهر دیدن خود داده اند و بس		بندش کنون ز دیدن نادیدگان کنم

ذکرِ شریف حضرتِ سیّد ابوالعلا
یحییٰ خموش باشم و وردِ زبان کنم

بہر سو چشم بکشودم جمالِ بوالعلا دیدم
جہان را ہمچو یک آئینہ سیّد نما دیدم

تجلّی کرد نورِ بوالعلا از عالمِ تنزیہ
چو در عالم نظر کردم جمالش برملا دیدم

نہ من بے بوالعلا باشم نہ بے من بوالعلا باشد
کہ در دینِ موحد فرق کردن ناروا دیدم

مرا در عالمِ لاہوت عشقِ بوالعلا بودہ
چو در ناسوت پیوستم چگویم تا چہا دیدم

کہ میگوید کہ حق صورت نہ بند چشم واساز
بشکلِ بوالعلا اینک جمالِ کبریا دیدم

عجب حسن و جمالِ بیمثالِ بوالعلا باشد
کہ خود حسن و جمالش را بحسن خود فدا دیدم

زچشمِ مستِ سیّد طرفہ مستی یافتم یحییٰ
کہ دل را مست از حبِ علی و مصطفیٰ دیدم

حبِ فرزندِ مصطفیٰ دارم
عشقِ سیّد ابوالعلا دارم

از نگاہِ جنابِ سیّد پاک
مستیِ بادۂ آنا دارم

خاکِ قبرِ مبارکش پئے خود
کحلِ ما زاغ و ماطغیٰ دارم

نامِ سیّد ابوالعلا صاحب
پئے ہر دردِ خود دوا دارم

بجمالِ اسیرِ ابنِ اسیر
دلِ دیوانہ مبتلا دارم

قولِ حق گویم و ندارم ہیچ پا | دار را بہرِ خود روا دارم

نشاءِ عشقِ بوالعلا ئیے
ہمہ از مستی انا دارم

حق سرِ الستر ز فیضِ بوالعلائی یافتم | چون گدائی بر درش کردم خدائی یافتم
عشق او آزاد کرد از قیدِ این و آن مرا | صد تعلق در طریقِ پارسائی یافتم
شہریاران را بشاہی نیست آن الحسیب | انچہ بر درگاہِ پاکش از گدائی یافتم
جبہہ سائی بر درِ من سیکندر جن و بشر | این ہمہ بر درگہش از جبہہ سائی یافتم
بر گلِ روی جنابِ مستطاب بوالعلا | ہمچو بلبل منصبِ نغمہ سرائی یافتم
سرمہ از خاکِ مزارِ بوالعلا کردم بچشم | در دلِ جان آئینہ سان روشنائی یافتم

مستِ توحیدیم از فیضِ نگاہِ بوالعلا
للہ الحمد از دوئی بیچی رہائی یافتم

من غلامِ ابوالعلا ہستم | مستِ جامِ ابوالعلا ہستم
ہستم از بندِ غیریت آزاد | قیدِ دامِ ابوالعلا ہستم
مستِ توحید نابِ دستِ الستر | از کلامِ ابوالعلا ہستم
تابعِ حکمِ من بود ثقلین | من چو رامِ ابوالعلا ہستم

نامور در جهانم ای سیدی
محو نام ابوالعلا استم

من بعشق ابوالعلا شادم — از همه رنج و درد آزادم
عکس حسن امیر پر تنویر — در دلم هست خانه آبادم
هست شیرین کلام خسرو ما — کیستم من غلام فرهادم
تا شدم محو یاد سیدنا — رفت علم خودی هم از یادم
رنج و محنت کشیده ام بیحد — ابن مشکل کشا کن امدادم
تا بگوشش مبارکت نرسید — بی اثر هست آه و فریادم

پای اندر رکابم ای سیدی
عازم شهر اکبرآبادم

فقیر بو العلا گردید نامم — ز فیض بو العلا پر گشت جامم
چو کردم بر در پاکش غلامی — زمین و آسمان گشته غلامم
دوائی درد من عیسی چه داند — بود در کام او پوشیده کامم
دوم اندر رکاب سید پاک — چه می پرسی ز عز و احتشامم
جنون بو العلا داریم در سر — نباشد ترس از طعن و ملامم

زشعر من مشو آزرده ناصح — ببین شوق تمنا و غرامم
دران شهری که باشد مرقد او — بود دلکش تر از دار السلامم
اسیری در طریق بو العلائی — رها فرمود از هر قید و دامم

کلیم عبد خود هستم یحیی
که من با سید خود همکلامم

دل و جان را فدای حسن پاک بو العلا کردیم — نثار نخبهٔ آل حبیب کبریا کردیم
دل و جان چیست قدر و قیمتی هرگز نمیدارد — خودی و هستی و ایمان و دین جمله فدا کردیم
خودی و هستی و ایمان و دین هم کم بود والله — نثار او بلاگردان او شکر انا کردیم
بود شکرانا البته شایان قبول او — چه خوش کردیم تا قربان بت مرتضی کردیم

مریدان طریق بو العلائی را بگو یحیی
که سر بازید باید کرد حالا انچه ما کردیم

غلامم بو العلایم فخر شاهان جهان هستم — زمین بوس درش هستم برفعت آسمان هستم
بیا در من تماشا کن جمال بو العلا بنگر — که من آئینه سان گویا نشان بی نشان هستم
شدم از چشم مست بو العلا مست می وحدت — ز صهبای انا الحق جرعه بخش عارفان هستم
شده اقبال و دولت همکنار و همعنان خود — که من اندر رکاب شهسوار خود دوان هستم

تو شاها بر سپهرِ فقر خورشیدِ جهانتابی — من اندر شعشعانِ نورِ پاکت ذره‌سان هستم

خدا را رحم کن بر حالِ زارم از کرم بنگر — ز درد و دوریت رنجور و بیتاب و توان هستم

گذشتم از سرِ مطلب بعشقِ بوالعلایی
بحمد الله فارغ از سرِ سود و زیان هستم

غلامِ بوالعلایم از مَنی اِنّی انا هستم — بذوقِ عشقِ الله دینی و مرتضی هستم

مرا با بوالعلا در عالمِ لاهوت عهدی بود — بر آن عهد و قرارم ثابت و با بوالعلا هستم

بعشقِ بوالعلا گفتم اگر چیزی مرنج از من — نباشد رخنه اندر شرع چون من ناصحا هستم

شبی در خویشتن دیدم جمالِ او نظر آمد — هنوز از لذتِ آن جلوهٔ حیرت فزا هستم

ز لوحِ سینه‌ام شد محو حرفِ اسم و رسمِ خود — بذوقِ یادِ آن محبوبِ خاصِ کبریا هستم

نباشد درمیانِ ما و او فرقِ اعتباری هم — بعشقِ بوالعلا هستم بعشقِ خویش با هستم

ز چشمِ مستِ سیدِ مستی داریم ای یحیی
سخن مستانه گویم زان نگاهِ خود ربا هستم

بعشقِ بوالعلا دیوانه هستم — ز غیرِ بوالعلا بیگانه هستم

منم شمعِ شبستانِ محبت — ببزمِ بوالعلا پروانه هستم

ز تاثیرِ نگاهِ مستِ سید — ز صهبای انا مستانه هستم

اسیرِ دامِ عشقِ بوالعلایم | بصورت گرچہ آزادانہ ہستم

شدم در لذّتِ عشقش چنان گم | نمیدانم کہ ہستم یا نہ ہستم

ربود از خویشم و ہم زخویشم گم کرد | فدائے جلوۂ جانانہ ہستم

بیان سازند حالم عشقبازان | بعشقِ بوالعلا افسانہ ہستم

ببوئے سرِ موئے مبارک | دلِ صدچاک ہمچون شانہ ہستم

بہجرِ بوالعلا سازیم فریاد | مریدِ استنِ حنّانہ ہستم

نترسم در رہِ عشق از ملامت | زطعنِ خلق بیباکانہ ہستم

شمارد خلق از اہلِ جنونم | ولے بہتر زصد فرزانہ ہستم

فدائے بوالعلا کردم دل و جان | فدائے ہمّتِ مردانہ ہستم

زجامِ بوالعلا مستم یکجا
نثارِ ساقی و پیمانہ ہستم

من غلامم باوفائے سیّدم | محو و مشتاقِ لقائے سیّدم

حاصلم گردد حیاتِ جاودان | جان رود گر زیرِ پائے سیّدم

اشکِ سرخ از دیدۂ من میچکید | یاد می آید چو پائے سیّدم

روزِ محشر باشد از بہرِ نجات | کافی و وافی ولائے سیّدم

دولت کونین باید جان و دل — پایہ از دولت سرائے سیدم

سینۂ من صاف شد آئینہ سان — از صفا و از ضیائے سیدم

شاد شاد آئیم در میدان حشر — بر سرم باشد لوائے سیدم

دست بردارید از من ہمدمان — آنچہ من ہستم برائے سیدم

من برائے خود چہ سازم اختیار — زانکہ را ایم ہست رائے سیدم

شد سر سودائیم پر چون حباب — للہ الحمد از ہوائے سیدم

بی نیازی دارم از خلق جہان — من غنی دل از عطائے سیدم

دین و ایمان جان و دل قربان کنید — عشقبازان بر ادائے سیدم

داروی درد دل ہر دردمند — ہست در دار الشفائے سیدم

بینوائی می کنم بر درگہش — آرزومند لقائے سیدم

باز می خوانیم تیجے اگوش کن
یک غزل اندر ثنائے سیدم

جان و ایمان کن فدائے سیدم — تا شود حاصل رضائے سیدم

مقتدائے اسود و احمر شوی — گر نمائی اقتدائے سیدم

مست کرد از بادۂ انی انا — یک نگاہ خود ربائے سیدم

یابی از قولِ جُنیدا ایدل نشان	سر بفگن در قبائے سیدم
موجِ سبحانی زند در سینہ جوش	بشنوی گر نعرہائے سیدم
لذتِ انّی انا یابے دلا	گر شوی مستِ انائے سیدم
ہر طرف بینم جمالِ بوالعلا	نیست در چشم سوائے سیدم
در رہ رائتم الورا ائتم الورا	من نمی بینم ورائے سیدم
یک نظر بنما جمالِ بوالعلا	در خودِ خود ائے خدائے سیدم
آشنا با ہستی مطلق شدہ	گشت تا دل آشنائے سیدم
ابتدایش انتہائے اولیاست	کس چہ داند انتہائے سیدم
واقفِ اسرارِ قرآنِ شریف	فہم سازد مدعائے سیدم
خاکِ من شد سرمہ چشمِ ملک	کیستم من خاکِ پائے سیدم
سینہ من وادئے ایمن بود	از پیاپے جلوہائے سیدم

قم بادنے نکتہ مسیحے بود
از حدیثِ جانفزائے سیدم

جنابِ بوالعلا باشد امیرم	امیر و دستگیر بے نظیرم
دلا بر آستانِ پاکِ سیدِ	فقیرم من فقیرم من فقیرم

چه باک ار بپائی من شکست از غم | که باشد بو العلایم دستگیرم

مرا تعلیم عشق بو العلا کرد | جناب شاه وجه الله پیرم

بود مقهور نفس سرکش من | مرید ابن شاه قلعه گیرم

بودها را گریز از دین و دنیا | ز شوق و عشق او نبود گریزم

ز قید دو جهان آزاد هستم | من اندر دام عشق او اسیرم

غزل خوانم بمدح سید پاک | رود از عرش بالاتر صفیرم

نه بگذاریم تیچے تا قیامت
اگر دامان پاکش را بگیرم

خیال جمال تو دارد دلم | شنیدند شفقت بآب گلم

شود حاصلم مدعائے دلی | بشارت شود گر همه حاصلم

ز ذکر شریعت تو یا بو العلا | عجب حالتی هست در محفلم

ز روز الست ای حبیب خدا | تو مائل بمن من بتو مائلم

بود شغل و ذکرم تعلق بتو | نه من اهل ذکرم نه من شاغلم

نه بینم رخت لیکن از چشم تو | بود علم و ادراک خود حائلم

ز خود بیخبر کن بخود آشنا | که من از خود اے خوبما غافلم

نمودیم دیوانگی اختیار | کہ گویند صاحبدلان عاقلم
شہا جودت از نسبت خود ببخش | ز لبس شکست رفتارم و کاہلم
تو ای ابن مشکلکشا یا امیر | بکن حل ہر عقدۂ مشکلم

تمنائے تسبیحے است کاندر لحد
رود دفتر نعت تو شاملم

شہا بندہ تا زندہ ام بندہ ام | بدرگاہ پاکت سر افگندہ ام
ز انوار فیض تو یا بوالعلا | چو خورشید رخشندہ تابندہ ام
بذکر تو مشغول مانم شہا | کنم ورد نام تو تا زندہ ام
ندارم سر و کار دنیا و دین | دل از ماسوی اللہ برکندہ ام
بود در تمنائے دیدار تو | اگر گریہ باشد و گر خندہ ام
بود در وجہم آنجا کہ شاہا توی | بظاہر درین شہر باشندہ ام

حضور تو گاہے میسر نشد
زہے جائے مشتاق نشدہ ام

بوالعلا مشتاق دیدارت منم | بیقرار و عاشق زارت منم
برمن بیبال برکن التفات | وارہان از غم گرفتارت منم

کن غلامِ خاصِ خود را سرفراز — خود تو فرمودی خریدارت منم

نیست اندر دیدهٔ من غیرِ تو — از مئی توحیدِ سرشارت منم

دمبدم بر من تجلّی بادت — زانکه سطحِ بحرِ انظارت منم

پرتوِ نورم بود خورشید و ماه — غرق در دریائے انوارت منم

دست بسته ہمچو بیچیاۓ گدا
باادب یا حاضر بہر کارت منم

یادِ ایامی که در شهرِ تو منزل داشتم — بر مزارت بود حاصل انچه در دل داشتم

حسن وجه الله تماشا می نمودم یا امیر — بر رخِ تو پیشِ چشمِ خود مقابل داشتم

یادِ ایامیکه در شوقِ مزارِ پاکِ تو — روز و شب چون مهر و مه قطع منازل داشتم

بر مزارِ نور آگینِ تو بودم جبهه سا — از حضورت دولتِ کونین حاصل داشتم

از مزارِ پاکِ تو مشکلکشائی می شدی — انچه ای مشکلکشا مشکل بمشکل داشتم

بیچیا باللہ تماشائے جمالت کردمی — نه حجابے داشتم نه پردهٔ حائل داشتم

چون نه در عشقِ تو چون بیچیاۓ شدی حاصل کمال
زانکه وجه الله شیخ و پیر کامل داشتم

ما خدائیم و خدائے می کنیم — بر دو عالم بادشاهی می کنیم

هم نبوّت هم ولایت از منست
مصطفائی مرتضائی می کنیم

در ردائے مصطفےٰ و مرتضیٰ
آشکارا کبریائی می کنیم

چون عزور حسن مستم می کند
شکل حیدر خود نمائی می کنیم

چون شوم بر حسن یحییٰ مبتلا
آشکار ابو العلائی می کنیم

از جور فلک تباه حالم
زین قید خلاص شد محالم

این زندگیست بدتر از مرگ
از زیستنم بود ملالم

در پنجرهٔ جفائے گردون
شد ریخته و شکسته بالم

بگذشته و بگذرد دریغا
در رنج و ملال ماه و سالم

یا سیّدنا بداد من رس
تا چند ز جور چرخ نالم

الحال نماند تاب دوری
یا سیّدنا ببین بحالم

بر در گہت آمدست یحییٰ
ای شاه بساز درد والم

ای نام تو زینت زبانم
دست ذکر تو راحت روانم

باشد سر پاک تو سلامت
غم چیست اگر شها بمانم

پیوند بده شکست مارا — از زمرهٔ دل شکستگانم

تا ید صبرم بدورے تو — کن رحم که سخت نیم جانم

تو خسرو کشور یقینی — من صورت وهم و گمانم

در مهلکها شدم گرفتار — از لطف بده خطِ امانم

یا سید نا بکن سبکبار — بر خاطرِ خلق بس گرانم

این مطلع سعدی است یحیی — کز ذوق به پیشِ شاه خوانم

گر دست دهد هزار جانم
در پائے مبارکت فشانم

یا ابو العلا بهجر تو فریاد می کنیم — فریاد می کنیم و ترا یاد می کنیم

دارم بدل خیالِ جمالِ تو یا امیر — دشت سرائے خویشتن آباد می کنیم

هر چند دوری تو زبس رنج سیاه — دل را بامیدِ وصلِ تو دلشاد می کنیم

در اشتیاقِ گلرخِ تو یا ابو العلا — شور و فغان چو مرغِ چمن زاد میکنیم

بر لوحِ دل شبیهِ جمالِ تو می کشم — گویا که کار مانی و بهزاد می کنیم

شعری که در خیالِ دو چشمِ تو گفته ام — انصاف می کنیم و بران صاد میکنیم

یحیی شدیم در وطن از بسکه بی نشان

در شہرِ شاہ خانۂ بنیاد می کنیم

غلامِ حضرتِ شاہم دگر نمیدانم
ز نورِ شاہ چو ماہم دگر نمیدانم

بر آستانۂ سید فتادہ ام بہ نیاز
بس ست عزّت و جاہم دگر نمیدانم

بباغِ حضرتِ سید ابو العلا حقا
چو تازہ برگِ گیاہم دگر نمیدانم

بر آستانۂ تو یا امیرِ ابنِ امیر
امیدوارِ نگاہم دگر نمیدانم

منم کہ بر درِ پاکت امیدوار کریم
فتادہ شام و پگاہم دگر نمیدانم

بصد نیاز سرِ خود بسجدہ افگندہ
ز حق وصالِ تو خواہم دگر نمیدانم

در جنابِ امیر ابو العلا تتمیہ

بس ست پشت و پناہم دگر نمیدانم

بر درِ سید گدائی ساختم
در گدائی پادشاہی ساختم

دیدم اندر خود جمالِ بو العلا
با خودی چون آشنائی ساختم

در جمالِ حق مثالِ بو العلا
سیرِ انوارِ خدائی ساختم

جبہہ سا شد بر درِ من جن و انس
بر درش چون جبہہ سائی ساختم

کارِ منصور و جنید و بایزید
در طریقِ بو العلائی ساختم

بینوایان را شدم من چارہ ساز
بر درش تا بینوائے ساختم

در طریقِ بوالعلا گشتم مرید — گمرهان را رهنمائی ساختم
بلبل آسا بر گلِ روئی اسیر — روز و شب نغمه سرائی ساختم

گفتم ای یحیی مریدِ پیرِ عشق
قطعِ ربطِ پارسائی ساختم

من بہ وجه الله حسنِ بوالعلا نگریستم — بیحجابانه جمالِ کبریا نگریستم
چون ز خود بگذشتم و بر خویش گشتم مبتلا — در جمالِ بوالعلا حسنِ خدا نگریستم
آشکارا حسنِ وجه الله باشد هر طرف — من بحسنِ سیّد او را برملا نگریستم
آستانش بود حاجت روائے کائنات — سر فگنده بر درش شاه و گدا نگریستم
در طریقِ بوالعلا توحید باشد موجزن — آشکارا جلوهٔ انی انا نگریستم
چشمِ من جز تو نه بیند آنچه می بیند توئی — هر چه دیدم آنچه می بینم ترا نگریستم

ذاتِ پاکِ سید السادات اے یحیی بحق
چون علیِ مرتضیٰ مشکل‌کشا نگریستم

شها بلبلِ نغمه خوانِ توام — کمین بنده از بندگانِ توام
همین کار دارم ز روزِ الست — ثناگو بروح و روانِ توام
بنامِ تو قربان کنم جان و دل — بجان عاشقِ عاشقانِ توام

ندارم برخویشتن اختیار
نترسم ز آسیب گردونِ دون
مرا قوت افزای یا بوالعلا
بکن سر بلندی اسیرِ کبیر
شها رحم کن رحم کن رحم کن

ازانِ توام من ازانِ توام
چو یا سیدی در امانِ توام
که من بوالعلائی جوانِ توام
سر افگنده بر آستانِ توام
که درمانده و ناتوان توام

ز لعلِ لبِ خود مرا کام ده
که سگ پای شیرین زبانِ توام

بر درِ سیدنا خاک شدم خاک شدم
تا دهد چاک مرا سیدنا ربط وصال
بوالعلا دستِ منِ خسته گرفت و برداشت
سید پاک مرا عارفِ خود فرموده
نسبتِ سیدنا تا بدلِ من جا کرد
ز اکبرآباد از آن روز که گشتم مهجور

تیرگی رفت ز من پاک شدم پاک شدم
پا ز سر کردم و با دامنِ صد چاک شدم
از شکستِ دو جهان ایمن و بیباک شدم
در رهِ عشق و فنا صاحبِ ادراک شدم
بندهٔ ذریتِ صاحبِ لولاک شدم
زار و رنجور شدم خسته و غمناک شدم

قطع کردیم رهِ عشق و محبت یکجا
لله الحمد که مردانه و چالاک شدم

غلامِ سیدِ ذیشانِ خویشم — گدائے درگہِ سلطانِ خویشم

جمالِ بو العلا دیدیم در خود — فدائے بو العلا قربانِ خویشم

نثارِ بو العلا کردیم خود را — فدائے خود بلاگردانِ خویشم

بر دلش حسنِ وجہ اللہ دیدیم — فدائے جلوۂ جانانِ خویشم

جنابِ بو العلا سازد شفاعت — نباشد ترس از عصیانِ خویشم

سنم مداحِ آلِ شاہِ لولاک — چو حسّان اندرین دورانِ خویشم

شوم عارف بذاتِ سیدِ پاک
اگر یحییٰ شود عرفانِ خویشم

شہا ز نیک و بدِ خود خبر نمیدارم — سوائے یادِ تو کارے دگر نمیدارم

ہر آنچہ در دلم آید کنم بلا تشویش — کہ جز امیدِ تو از کس خطر نمیدارم

مرا گدائیِ تو خوشتر است از شاہی — ہوائے جاہ و حشم مال و زر نمیدارم

علاجِ دردِ دلِ من ز غیر نتوان شد — بجز تو سیدنا چارہ گر نمیدارم

اگر رود سرِ من گو رود سرے نبود — کہ من بعشقِ تو پروائے سر نمیدارم

چسان رسم بحریمِ تو یا اسپ کبیر — شکستہ پشت ز غم بال و پر نمیدارم

بجز محبت و عشقِ ابو العلا یحییٰ

بیخود چو غور نمودم ہنر نمیدارم

غلامِ بو العلا ہستیم ہستیم
زجامِ بو العلا مستیم مستیم

شدم آزاد از ہر قید و خود را
بدامِ بو العلا بستیم بستیم

نثارِ بو العلا سازیم خود را
برین سوگند از روزِ الستیم

بجو بستم ز فیضِ سیدِ پاک
ز خود و از قیدِ خود چون پاک رستیم

مرا شد دولتِ کونین حاصل
گدایانہ بدرگاہش نشستیم

نمودم چاک دامانِ خودی را
براہِ بیخودی چالاک دستیم

زکفر و دین نیم آگاہ ہیچے
مریدِ سید و سید پرستیم

اشتیاقِ اکبر آباد ست در جان و دلم
طینتِ آن سرزمین شد مضجع آب و گلم

کی بود یارب کہ باشد اکبر آبادِ شریف
جای من یا وای من ہم مضجعم ہم منزلم

مجلسِ من از حدیثِ بو العلا نورانیست
نیست جز ذکرِ شریفِ بو العلا در محفلم

گرچہ دورم از مزارِ پاکِ او صد مرحلہ
فیضِ او ہر دم رسد بیغو و حجابے بی حائلم

جز بعشقِ بو العلا و ربط با آن حق نما
راستے ہمدم اگر کسی نباشد حاصلم

نسبتِ او از پیِ توحیدِ ما راست کرد
بر طریقِ عالیِ آن شاہ زنجیر و مائلم

یا فتح فیضِ امیرِ بی‌نظیرِ باکمال
در رهِ فقر و فنا و عشق شیخِ کاملم

بو العلا مشکل‌کشا و جدِّ او مشکل‌کشا
نیست غم افتاد اگر در کارِ باطن مشکلم

هست یحیی آرزوی من همین اندر لحد
دفترِ اشعارِ نعتِ شاه ماند شاملم

بر خیالش دیده عمدیده را پُر خون کنم
گر بچشمش بنگرم از بیقراری چون کنم

چون خیالِ گل‌رخِ او بگذرد اندر دلم
دامنِ دل جیبِ جان از اشکِ خون گلگون کنم

عشقِ او در جان و دل آمیخت چون شیر و شکر
وا اخطا گر گفته تو کی ز دل بیرون کنم

روز و شب صبح و مسا در وصفِ قطبِ ابو العلا
مصرعِ برجسته ای همدمان موزون کنم

سی‌شوم یحیی از صهبای فنا و عشق مست
چون بدل یکدم خیالِ آن لبِ میگون کنم

از آن زمان که مریدِ ابو العلا شده ام
براهِ فقر و فنا مردِ باخدا شده ام

زند ز سینهٔ من جوشِ فیضِ مرتضوی
که من ادیبِ فرزندِ مرتضی شده ام

سنم که زنده نمودم طریقهٔ منصور
ز فیضِ سیدنا قائلِ انا شده ام

لوای سیدنا کرد سایه تا بسرم
بجمعِ اهلِ فنا صاحبِ لوا شده ام

چرا نه من بوفا و صفا شوم مشهور
غلامِ ابن امیرِ ابو الوفا شده ام

بحسنِ سیدنا دیدہ ایم وجہ اللہ
بیا بیا کہ خدا بین خدا نما شدہ ام

بر آستانۂ حضرت ابوالعلا یحییٰ
گذشتہ ام ز سر شاہی و گدا شدہ ام

ہر طرف جلوۂ خدا دیدم
ہر چہ دیدم ابوالعلا دیدم

بندگانِ جناب سید را
مستیِ عشق مرتضیٰ دیدم

در نگاہِ اسیر ابنِ امیر
قوّتِ شاہِ ہل اتیٰ دیدم

بود ار الوراست آنچہ خفی
در رخِ شاہ برملا دیدم

خاکِ درگاہِ سید السادات
از پئے دردِ دل دوا دیدم

یافتم آنچہ جستم اندر خود
خویشتن را خدا نما دیدم

در جمالِ ابوالعلا یحییٰ
جلوۂ شاہِ انّا دیدم

فدائے اہلبیتِ مصطفائیم
غلامِ خاصِ سید بوالعلائیم

منم مستوجبِ الطافِ سید
یکی از بندگانِ مرتضائیم

بگویم از زبانِ مہدیِ پاک
کہ خاکِ راہِ شاہِ کربلائیم

بود در اختیارم ہر دو عالم
غلامی از غلامانِ رضائیم

بحسنِ شاهِ وجه الله دیدیم — کنون حق گوی حق بین حق نمائیم

بود بر فرقِ من ظلِّ امامت — بجمعِ عارفان صاحب لوائیم

منم سلطانِ ملکِ کنتُ کنزاً — بصورت گرچه عور و بینوائیم

فتد در علوے و سفلی تنزل — بستی گر سرِ دعوائے آئیم

حیاتِ جاودان دادند مارا — قتیلِ ابروے آن دلربائیم

چو بلبل بر گلِ رخسارِ سید — غزلخوانیم و دردِ دل سرائیم

شدم مستِ مئی توحید یحیی
نثارِ جلوهٔ آلِ عبائیم

بو العلا بندهٔ درگاه هستم شادم — از مئی حب و تولائے تو مستم شادم

از دماغم برود نشارِ توحید کجا — مست یا سیدی از جامِ الستم شادم

الفتِ پیرِ مغان از دلِ من کے برود — بنده از روزِ ازل باده پرستم شادم

خویش را از همه تقیید نموده آزاد — اندرین سلسلهٔ پاکِ تو بستم شادم

عمر بر باد نمودم بسرِ دیر و حرم — بر درِ پاکِ تو اکنون بنشستم شادم

با تو آمیختم و طرفه حلاوت دارم — سیدی از همه پیوند گسستم شادم

خرقهٔ هستیِ خود پاره نمودم یحیی

سگامده دامن آن شاه بدستم شادم

بحرف و صوت قایلِ اِنّی اَنَا منم
وان کلمهٔ علیّ و نبیّ و خدا منم

در هر چه بنگرید نمودار بوده ایم
از تحت تا بفوق و وراء الورا منم

گاهی بشکلِ احمدِ مختار آمدیم
گاهی بشانِ حیدرِ خیبر کشا منم

ما سیّدیم و والهٔ و شیدائے سیّدیم
وان نسبتِ سیادتِ آلِ عبا منم

عالم تمام مظهرِ اسمائے من بود
نامم محمّدست و درین نامها منم

جانبخش مردگانم و انفاس عیسوی
حلّالِ مشکلاتم و حاجت روا منم

در شکلِ بوالعلا شده کردم قیامتی
یحیی کنون فدائے همان بوالعلا منم

بیادِ شاه دلِ خویش شاد میسازم
بهر زبان و بهر لفظ یاد می سازم

مریدِ سیّدنا گشته ایم از دل و جان
نگر بنور که کارِ مراد می سازم

بیادِ سیّدنا هر غزل که می گویم
بر آن غزل ز کفِ عشق صاد میسازم

پی نوشتن اشعارِ نعتِ سیّدنا
من از سیاهیِ چشمان مداد میسازم

روانه این غزلِ شوقِ خود بحضرتِ شا
براهِ عجز و نیاز و وداد می سازم

چو هست واقفِ اسرارِ بوالعلا ازرو
بقولِ مهدیِ دین اعتماد می سازم

زهی نصیب که آن شاه گفت یا یحیی
برائی تو لقبِ غنا نه زاد میسازم

غلامِ بوالعلایم شاهِ شاهم — فقیری بر درِ او عز و جاهم
بملکِ دل جنابِ بوالعلا شاه — بود بر آسمانِ روح ماهم
بباغِ نو گلِ گلزارِ حیدر — اگر گل نیستم بارے گیاهم
زهر آفت زهر درد و زهر رنج — درِ پاکت بود شاها پناهم
بحشر صبح رویم ساز شاها — بدنیا گرچه باروے سیاهم
بود کوی تو شاها قبله ما — نباشد جز بسویت هیچ راهم
نیم خاموش از ذکرت بیکدم — بیادِ تو بود فریاد و آهم
چسان در دوریت مانم شکیبا — جمالِ خویش بنما گاه گاهم

بجز عشقِ جنابِ پیر صاحب
سن ای یحیی ز حق چیزی نخواهم

ما سرِ انا اللهِ خویشیم + — بر مسندِ عشق شاهِ خویشیم
خود عاشقِ خود شدیم بر خود — دیوانهٔ رسم و راهِ خویشیم
در راهِ ابوالعلا شدم خاک — ما سرمهٔ پی نگاهِ خویشیم

در خانقهِ ابو العلا هست — ما خادمِ خانقاهِ خویشیم

چون هست ابو العلا شفیعم — ما شیفتهٔ گناهِ خویشیم

در کوی تو ره نیافت شاها — شرمندهٔ زآه آهِ خویشیم

یحییٰ ہستم گدای سید

نازان بر عز و جاهِ خویشیم

هر چه بر امیدِ تو آید بدل آغاز کنیم — کوه را صحرا کنیم و دشت را دریا کنیم

چون خیالِ قامتِ طوبیٰ مثالت آیدم — آه میسازیم و حشری در جهان برپا کنیم

با همه شوق و تمنا حاضر آییم بر درت — در طریقِ عاشقی با سید سر پا کنیم

گر مرا از چشمِ لطفِ خویش شاها بنگری — مشکلاتِ خلق را آسان بیک ایما کنیم

کی فرو آرم سرِ خود را بدرگاهِ کسی — چون غلامی بر درِ سلطان چه پروا کنیم

بو العلا مشکل‌کشا و جدِّ او مشکل‌کشا — عقده‌ها از مشکلاتِ خلقِ عالم وا کنیم

روز و شب سال و مه و صبح و مسا یا بو العلا

ہمچو یحییٰ شعرها در مدحتِ تو انشا کنیم

بو العلا سیدنا جز درِ تو نیست درم — بر درِ پاکِ تو افگنده شبها و سحرم

جلوهٔ پاکِ تو یا شاه همی بینم و بس — نیست بالذات مرا مطلبی از دیر و حرم

توئی و غیرِ تو واللہ نباشد واللہ ہر کجا مینگرم جلوۂ تو مینگرم

ہمہ از دولتِ عشقِ تو مرا شد حاصل جذبۂ عشقِ تو شد سوئی خدا راہبرم

قوت از نامِ تو داریم بباطن شاہا ظاہر انیست اگر قوتِ بازو و زرم

اشک از دیدۂ من پاک نما از رہِ لطف بر درت آمدہ با سوزِ دل و چشمِ ترم

بر درت آمدہ یحییٰ کہ فقیرِ مسکین
کن بسویش نگہ ای سیدِ باجود و کرم

بہر طرف کہ نگہ ساختم ترا دیدم ز دیدنِ تو چگویم کہ من چہا دیدم

بروی تو کہ شبیہِ جمالِ مصطفویست جمالِ شاہدِ انی انا انا دیدم

تجلیی کہ بسرِ طور دیدہ بود کلیم بیک ادای تو ای میر ابوالعلا دیدم

جمالِ ذات کہ در پردۂ صفات بود بجبینِ پاکِ تو واللہ بیحجاب دیدم

چرانہ مست شوم گر ز رازِ سر السر درین طریقہ ہمہ فیضِ مرتضیٰ دیدم

ابوالعلائیہ یاران عجب طریقہ بود کہ اندران بفنا لذتِ بقا دیدم

بر آستانِ تو یحییٰ ابوالعلائی را
فقیر عاجز و افگندہ سر گدا دیدم

خوش آنکہ زندگی بدرِ تو بسر کنم از خلق گوشہ گیرم و قطعِ نظر کنم

یادِ تو کارِ من بود از شام تا سحر
ذکرِ تو یا امیر ز شب تا سحر کنم

در یادِ شمع روئے جنابِ ابوالعلا
پروانہ وار سوزم و پس ترکِ سر کنم

ہر چند ریخت بال و پرِ من فطرتم
عزم حضورِ شاہ باین بال و پر کنم

در راہ گرچہ عشق ہزاران تردداست
ہر آنچہ پیش آید از ان در گذر کنم

با منکرانِ عشق نداریم آشتی
زان قومِ کج سرشت بکلی حذر کنم

یحییٰ اگر کنم گذارہ بیادِ ابوالعلا
دریا و کوہ را ہمہ زیر و زبر کنم

السلام اے سیدِ عالی جنابم السلام
السلام اے شافعِ یوم الحسابم السلام

بر درِ تو آمدم اے ابنِ حیدر الغیاث
از کلیدِ لطف فرما فتح بابم السلام

موجِ طوفانِ بلا یا سیدی از سر گذشت
دستی ای بحرِ کرامت غرقِ آبم السلام

پردہ بردار از جمالِ حق مثالِ خویشتن
تا بکی در دوریت این سوز و تابم السلام

جلوہ فرما لے نقابے انورِ حسنِ احمدی
آتشِ عشقِ تو افزود التہابم السلام

ذرہ ام در مہرِ تو اے نورِ چشمِ بوتراب
آفتابم آفتابم آفتابم السلام

بختِ من بیدار گردد یا امیر ابنِ امیر
گر نظر آید جمالِ تو بخوابم السلام

کی شہا روئے ارادت سوئے دیگر آورم
از جنابِ فیضیابِ کامیابم السلام

بر درِ والا خود ما را طلب کن یا امیر — در عظیم آباد با حالِ خرابم السلام

شاہ وجہ اللہ پیر و والد و مولای من — با غلامانِ تو فرمودا نتسابم السلام

مست کن از بادهٔ انّی انا اللہ العلی — بخش مولا لذّتِ توحیدِ نابم السلام

صد سلامت میکنم اے افتخارِ اولیا — حبذا گر یک علیک آید جوابم السلام

بر درِ تو آمده یحییٰ تو با صد نیاز

السلام ای ابن ابن بوترابم السلام

بوالعلا از همه شی قطع نظر ساخته ام — سینه را بهرِ تو از غیر بپرداخته ام

شاهانِ جهان پست نمودم شاها — هر کجا نامِ تو بگرفته سر انداخته ام

با تو داریم سر و کار و ز غیرت آزاد — دین و دنیا همه در عشقِ تو در باخته ام

همقدم با منِ شوریده که گرد مولا — پا نمودم ز سر در رهِ تو تاخته ام

در لباسِ که نهان ساختی ای مه خود را — جلوهٔ قامتِ زیبائے تو بشناخته ام

جلوه کن بر دلم ای سروِ گلستانِ علیؑ — کو بکو نعره زنان از هجرِ تو چون فاخته ام

همه یا سیّدی از شغلهٔ نعتِ تو هست

رایتِ نظم که یحییٰ نمط افراخته ام

یا بوالعلا ز فیضِ تو جائی رسیده ام — کز لعلِ مصطفیٰ سخنِ حق شنیده ام

در اشتیاقِ روی تو ای ابنِ مصطفیٰ | گاهی بمکہ گہ بمدینہ طپیدہ ام
در جستجوی تو ز کجا تا کجا شہا | انصاف کن چہ رنج و مشقت کشیدہ ام
در شہرہا بصحرا تلاشِ تو بودستی | با پای لنگ در طلبِ تو دویدہ ام
احسانِ تست و ہمتِ تست ای ابو العلا | نورِ خدا جمالِ محمد کہ دیدہ ام
امروز پیشِ ہیبتِ خدا در خیالِ تو | یک آہِ سوزناک ز دل بر کشیدہ ام
بختم نگر کہ پیشِ سراپردۂ حضور | بوئی ز پیرہانِ لطیفت شنیدہ ام
در گلشنِ مدینہ کہ بہتر ز جنت است | عشقِ تو آن گل است کہ از دیدہ چیدہ ام

آہو صفت ز دنیا و عقبیٰ نمودہ رم
سیمی بیادِ سیدنا آرمیدہ ام

دامن ز خارِ دنیا و عالم کشیدہ ام | از باغِ عشق تا گلِ وحدت شنیدہ ام
کردیم سیرِ گلشنِ دنیا تمام تر | بودست بیخزان گلِ عشقت کہ چیدہ ام
عالم تمام ہست پر از ماہ طلعتان | ای آفتابِ حسن ترا زان گزیدہ ام
ہم روی خویشتن بنما عرضِ من شنو | رویت ندیدہ ام سخنِ تو شنیدہ ام
زین غم کہ در میانِ من و تو بود حجاب | از سر گذشت سیدنا آب دیدہ ام
پژمردہ و فسردہ دل از صرصرِ بلا | بر آستانِ پاکِ تو شاہا رسیدہ ام

آہو نمط ز دیر و حرم ساختیم رم — بر آستانِ پاکِ تو خوش آرمیدہ ام
دامانِ بوالعلا بگرفتیم استوار — چون رشتۂ تعلقِ عالم بریدہ ام

یحییٰ شدیم مست و خرابِ بوالعلا
از جامِ عشقِ تلخیِ وحدت چشیدہ ام

آنم کہ بر خیالِ تو جان را فدا کنم — بینم اگر بدیدہ جمالت چہا کنم
از جوشِ عشق نعرہ بیادت کنم اگر — شوری دگر بعرصۂ محشر بپا کنم
در گردشِ نگاہِ حقیقت نمائی تو — نظارۂ کمالِ فنا و بقا کنم
تا در حضورت ای گلِ تر سازِ التماس — ہر صبح شوقِ خویش بیان از صبا کنم
شاہا اگر ز لعلِ لبت بشنوم کلام — مستانہ شورِ نعرۂ انی انا کنم
در ماسوای تو واللہ نگرم — صرفِ نگاہِ خویش گر از ما سوا کنم
زیرِ لوای پاکِ تو جایم اگر دہند — بر عرش سیر سازم و نصبِ لوا کنم
صبح و مسا بذکرِ دعا یا ابوالعلا — عشقِ محبتِ تو طلب از خدا کنم

یحییٰ تمام عمر عزیز الوجود خویش
در ذکر و یادِ سیدنا بوالعلا کنم

قربانِ نامِ سیدنا بوالعلا شدم — آگاہ از سلوکِ فنا و بقا شدم

گشتم فقیر درگہِ پاکِ ابو العلا
چون آفتاب صاحبِ تاج و لوا شدم

آگاه بر حقیقت و سرِّ خودیِ خود
از فیضِ بو العلا خلفِ مرتضیٰ شدم

گشتیم خاک درگہِ ابنِ ابو تراب
خاکِ شفائیم و باثر کیمیا شدم

مستم ز چشمِ مستِ امیرِ خود آشنا
ته جرعه کش ز بادهٔ آن آشنا شدم

تا در سرم هوای تو پیچ گشت یا امیر
پاک از زهد کدورت و حرص و هوا شدم

یحییٰ ز فیضِ حضرتِ سید ابو العلا
مهدی صفت غلامِ شهِ کربلا شدم

صد شوق بدل هست که من پای تو بوسم
گرد سرِ تو گردم و خوش جای تو بوسم

سلطنت و جاه نهم پا بدلِ شاد
روزی اگر آن شاه قدمهای تو بوسم

هر سرو که بینیم درین گلشنِ هستی
در آرزوی قامتِ یکتای تو بوسم

هر ذره بود مظهرِ انوارِ تو شاها
هر چیز که بوسم تمنای تو بوسم

اسمای تو بنوشتم چو بینم یکجا سے
از جا روم آسیدی اسمای تو بوسم

این هستی و این کن فیکون را چه شمارد
خاکِ قدمِ همتِ اعلای تو بوسم

عمریست که خون میرود از دیده ازین غم
تا بار دگر قدِ والای تو بوسم

از پنجهٔ دیو سیه نفس رها ببند
شکرِ تو کنم پنجهٔ گیرای تو بوسم

در نعت تو اشعار بگوید نتوید

شاها دهن و خامهٔ یحییٰ تو بوسم

همه جا جلوه آیات تو ما می بینیم
آشکار او نهان حسنِ خدا می بینیم

چه عجب این که نه اینجا و نه آنجا هستی
بو العجب تر که ترا در همه جا می بینیم

در جمالِ تو که دیدن نتوان بی پرده
بی پرده حسنِ خدا جلوه نما می بینیم

مرده را زنده کنی زنده نمائی مرده
در تو یا سیدنا شانِ خدا می بینیم

آنقدر در ره تو فنا ساخته ام هستی خویش
که چو خود را نگرم رنگِ ترا می بینیم

تو نهان ساخته جلوهٔ خود در تنِ من
چه عجب این که ترا من بکجا می بینیم

دارد از بادهٔ توحیدِ تو مستی یحییٰ
در طریقِ تو همه مسلکِ آنا می بینیم

ای آنکه پر ز فیضِ تو دل گشت و سینه هم
زله ربا ز خوانِ تو خلق این کمینه هم

در هند تا فگندهٔ ابا صیتِ حسن
شوری بمکه است و میان مدینه هم

توحید تا جمال نماید چنانکه هست
فارغ دلم کن از حسد و جان ز کینه هم

ز آنسان که هست نامِ تو نقشِ نگینِ دل
نامم تو نقش ساخته ام بر نگینه هم

روزی بیا و کن دلِ یحییٰ تو وصل شاد

امروز در فراق تو بگذشت و سینه‌ام

با روی تو نگه بسوی مهر و مه کنم — ظلم عظیم هست که من بر نگه کنم

حسنت نه آنچنانست که بینند و میدهم — من بر جبینت نگاه خفی گه بگه کنم

روزی بسوی من اگر آئی ز راه مهر — این چشم انتظار شها فرش ره کنم

ذات تو هست مظهر اسم غفور حق — من بر امید عفو تو شاها گنه کنم

از آب لطف خویش بگردان سپید و صاف — تا چند نامهٔ عمل خود سیه کنم

یا بو العلا ز لطف و کرم سازش قبول — انشاء شعر با همه شوق و وله کنم

یحیی منم گدای در پاک بوالعلا
کی دیده وا بکرّ و فر پادشه کنم

بر آستان تو با صد نیاز آمده‌ام — ز راه دور بشوق دراز آمده‌ام

ز چهره برقع برافگن جمال خود بنما — که بهر دید تو با چشم باز آمده‌ام

ز بسکه سوخته‌ام آتش جدائی تو — بشوق وصل بصد سوز و ساز آمده‌ام

بحالت دل شیدا ترحمی باید — ببارگاه تو اے دلنواز آمده‌ام

نظر بپستی من ساز از سر الطاف — ببارگاه شه سرفراز آمده‌ام

ز بی‌نیازی خود بی‌نیازیم بخشا — گرفته این دل پر حرص و آز آمده‌ام

بحضرتِ تو چو یحییٰ با ادب شاہا
بصد نیاز و ہزار امتیاز آمدہ ام

از رہِ دور بصد شوق و طرب آمدہ ام
سید با ہمہ اخلاص و ادب آمدہ ام

بر درِ تو کہ بود جائی امان دار پناہ
من گرفتار بصد رنج و تعب آمدہ ام

حلقۂ بندگی انداختہ در گوشِ نیاز
بگذشتہ ز سرِ نام و نسب آمدہ ام

طالبان را چو بمطلوب رسانی ز کرم
پا نہادہ برہِ شوق و طلب آمدہ ام

بفغانِ منِ دلخستہ شہا گوش بنہ
بر درِ پاکِ تو با شور و شغب آمدہ ام

رحمتت ہست چو بیعلت و بیوجہ و سبب
قطع کردہ نظر از جملہ سبب آمدہ ام

سوی یحییٰ خود از عینِ عنایت بنگر
بر درت ای پسرِ شاہِ عرب آمدہ ام

ای کہ ہر جا رخِ پاکِ تو عیان می بینم
جلوۂ خاصِ تو در روح و روان می بینم

ہر چہ اندیشہ کنم آن توئی و غیرِ تو نیست
خود ترا من بیقین نہ بگمان می بینم

خویش را غیرِ تو اندیشہ نمودن خوش نیست
کہ درین ظنِ غلط جملہ زیان می بینم

قلزمِ وحدتِ تو موج زند چار طرف
کشتئ عمر درین بحرِ روان می بینم

قصۂ عشق بود مجمل و مغلق بالکل
شرح اینست کہ بشرح و بیان می بینم

بو العلا ہست بمیخانۂ وحدت سرمست ——— خویش را بر ورش از بادہ کشان می بینم

شکر توحید کہ دارد دل من ای یحییٰ
ہمہ فیض نگہ پیر مغان مے بینم

بو العلا پروردۂ الطاف و انعام توایم ——— مست از جام توایم و عاشق نام توایم
مطلق از قید خود م کردہ و بخود وابستہ ساختہ ——— ما فدائی حل و عقد تازہ دام توایم
من ز قید کفر و دین آزادم از رو نما است ——— نا مریدان تابع ایمان و اسلام توایم
کامرانی سیکنم بر علوی و سفلی کہ من ——— کامیابی کامران عالم از کام توایم
تا بر آئی مہر وار و ذرہ فرمائی شمیم ——— دیدۂ غمدیدہ بکشادہ سوئی بام توایم
ای گل گلدستہ باغ علی و مصطفےٰ ——— بلبل آسا نغمہ خوان بر دئی گلفام توایم

مستم و سرشارم از صہبای عشق تو ز فرشتا
سیدی یحییٰ ای تو دردکش جام توایم

یا ابو العلا حبیب خدا بر تو صد سلام ——— ای دستگیر ہر دو سرا بر تو صد سلام
ای آفتاب اوج انا بر تو صد سلام ——— ای بن شاہ کرب و بلا بر تو صد سلام
ای خواجۂ زمین و زمان بر تو صد صلوٰۃ ——— ای بادشاہ ارض و سما بر تو صد سلام
ای قطب و غوث فرد و ولی سید و امام ——— از ما و جملہ اہل ولا بر تو صد سلام

ذوق فنا چشیده ام از چشم مست تو
میگویم از زبان ہمہ بو العلائیان

ای شہریار ملک بقا بر تو صد سلام
شام و پگاه صبح و مسا بر تو صد سلام

بر در گہ تو آمده یحیای مستمند
خواند ہمیشہ سیدنا بر تو صد سلام

بر درت عذر خواه آمده ام — غرق بحر گناه آمده ام
از ہمہ سو نموده ام اعراض — سوی تو رو براه آمده ام
نظر لطف کن بحال غلام — کہ بحال تباه آمده ام
شود از نسبت تو تا روشن — با درون سیاه آمده ام
بر در پاک تو بعجز و نیاز — ای حبیب اله آمده ام
بر در تو ز جور چرخ شہا — از برای پناه آمده ام
از پی حادثہ پناہم ده — نہ پی عز و جاه آمده ام
گذرم ده بکوی الا اللہ — تنگ از لا الہ آمده ام

بنگر بر فقیری ستیحیے
پیشت ای بادشاه آمده ام

ای مہ خوبان عالم السلام
افتخار نسل آدم السلام

یاد کرد و بازگشت از تو بود — فیض بخشِ هوش و بردم السلام

اندرونِ خلوتِ محبوبیت — آمدی محبوبیا باہم السلام

مالکِ ملکِ کرم بیشک توئی — اکرمی از هر مکرّم السلام

با خدا و مصطفیٰ و مرتضیٰ — همنفس همراز همدم السلام

مُستَعِینا اَجِباً جاءَ الفقیر — سیّدی مولائی اَحِم السلام

گشت از بارِ تعلّق سیّدی — پشتِ این دلریش صد خم السلام

گشته است از گردشِ گردونِ دون — حالِ این دلخسته درهم السلام

چند باشم دربدر یا بوالعلا — بر درِ خود بخش جایم السلام

ای نگاهت غم زدا ہا می برد — سوخته جانِ من از غم السلام

بر درِ پاکِ تو یحییٰ‌ی فقیر
آمده با چشمِ پرنم السلام

بر درِ سیدنا آمدم و شاد شدم — للّٰه الحمد که از قیدِ غم آزاد شدم

بود ویرانه دلم دور ز درگاهِ شها — رفت ویرانیِ ویرانه‌ام آباد شدم

مبتلی گشتم بعشقِ شهِ شیرین نگار — متوجه بسوی حضرتِ فرهاد شدم

عاقبت خاکِ من آمیخت بخاکِ درگاه — گرچه در تیشه بته گشتم و برباد شدم

لله الحمد که از فیض امیر فیاض | مخزن فیض شدم حسن ارشاد شدم

موجی از بحر انا آمد و ما را بربود | غرق در بیخودی از یاد خداداد شدم

دیدنی بود که یحیی ابجیان حاضر
پیش شه با طرب و مستی و فریاد شدم

السلام ای ماه اوج کبریائی السلام | السلام ای آشکارا تو خدائی السلام

السلام ای آنکه حسن تو ندارد غایتی | در صباحت نور خد مصطفائی السلام

السلام ای حامل اسرار شاه مرسلین | وارث علم علی مرتضائی السلام

السلام ای آنکه چون آمد بکام عقده | مینمائی جلوه مشکل‌کشائی السلام

السلام ای آنکه ما و آستان پاک تو | وین گدائی خوشترم از پادشاهی السلام

این شب عرس تو باشد جلوه کن در خانه ام | جان فدا سازم اگر مولا بیائی السلام

باد بر روح شریفت یا امیر دستگیر
از من مسکین یحیی بوالعلائی السلام

دوستان من بنده جانانه ام | نیست در قابو دل دیوانه ام

آشنا با آن بت نا آشنا | گشته ام وز خویشتن بیگانه ام

از حدیث عارض تابان دوست | گشت پر نور و صفا کاشانه ام

سوختم از آتشِ رخسارِ یار
عاشقِ جانبازِ چون پروانہ ام

در دلِ دلدار تاثیری نمود
پُر اثر این آہِ بیتابانہ ام

دوستانِ ہستم فقیرِ بوالعلا
بنگرید این شوکتِ شاہانہ ام

از مئ توحید و عشقِ بوالعلا
ہمچو یحیی بیخود و مستانہ ام

در بارگاہِ سیدِ سادات آمدیم
ما جملہ بہرِ حلِ مہمات آمدیم

این آستانہ دار امان پناہِ ماست
ما جملہ بہرِ دفعِ بلیات آمدیم

حاجاتِ من روا ہمہ یکیک شود ضرور
زیرا کہ پیشِ قاضی حاجات آمدیم

تا عرضِ من قبول نماید ابوالعلا
بر آستانہ بہرِ مناجات آمدیم

کشف و کرامتم ہمہ لطفِ ابوالعلاست
کی در ہوائے کشف و کرامات آمدیم

عمری کہ ساختم بفضولے تمام صرف
اکنون پی تلافیِ مافات آمدیم

یا سیدی بسوی من انداز یک نظر
امیدوارِ لطف و عنایات آمدیم

از گردشِ نگاہِ جنابِ ابوالعلا
از سیرِ لا بدورۂ اثبات آمدیم

اندر حضورِ سیدنا بی حجاب علم
یحیی پی ملاحظۂ ذات آمدیم

بدنام جهانیم و رسوائے زمانیم — گو باعث بدنامی خود هیچ ندانیم

من مومن و من کافر و با هر دو موافق — هر چند که در اصل نه اینیم و نه آنیم

بر مذهب من شیعه و سنی کند انکار — ما بندهٔ شبیر امام دو جهانیم

در چشم موحد بکنم جلوه گر اهیا — وز دیدهٔ اغیار نهانیم و نهانیم

در هیچ تعین نبود جا و مقامم — بیرون ز یقینیم و منزه ز گمانیم

در پائے بتو سجدهٔ مستانه نمایم — از روز ازل شیفتهٔ پیر مغانیم

یحیی بطفیل ابو الاعلی شه اعلا

جز خویش ندانیم و بجز خویش نخوانیم

در چشم طلبگار عیانیم عیانیم — وز دیدهٔ اغیار نهانیم نهانیم

هر چند شدم خسته دل و پیر کهن سال — از یاد رخ یار جوانیم جوانیم

از دل نرود جلوهٔ آن شوخ دلآرا — از لذت دیدار طپانیم طپانیم

دیدیم چو از چشم یقین جمله تو بود — والله که ما جمله گمانیم گمانیم

ما و دل سودا زده در پیروی ما — اندر طلب دست دوانیم دوانیم

چون سرمهٔ توحید کشیدیم بدیده — دیدیم که ما جمله همانیم همانیم

یحیی بود اندر سر من نشهٔ توحید

جز سید ناہیچ ندانیم ندانیم

دامن ز نفی و نانی و منفی کشیدہ ایم — از لا گذشتہ ایم و بہ الّا رسیدہ ایم

در دیر و کعبہ چون گرہ کار وا نشد — دل نام گوشہ ایست کہ او را گزیدہ ایم

تا عاقبت بکوچہ جانانہ یافتیم — بسیار در سراغ دل خود دویدہ ایم

از ہر چہ غیر دوست بود ساختیم رم — با ذکر یار جانب خود آرسیدہ ایم

گلزار کائنات نمودیم تمام سیر — از باغ عشق یک گل توحید چیدہ ایم

کردیم سرمہ خاک مزارات اولیا — چون بو العلا غلام نوازی ندیدہ ایم

یحیی بہ بینیم جلوہ سید ابو العلا
چون برق بیقرار شدیم و طپیدہ ایم

سلام ای پسر شاہ تشنہ کام سلام — سلام ای خلف کربلا مقام سلام

ابو العلا مہ تابندہ سپہر وجود — ابو العلا شہ انّی انا کلام سلام

سلام ای خلف شیر ذو الجلال علی — امام ابن امام حسین امام سلام

بدہ ز لعل لب خود جوابا چون بسد — بروح پاک تو آقا ازین غلام سلام

مہ شہادت جد تو ہست ای مولا — بروح جدت ازین عبد مستہام سلام

درود باد بجان تو از نبی و علی — رسد بروح لطیف تو از سلام سلام

بروحِ اطہر سید ابو العلا یارب
ز بندہ عاجزِ یحییٰ علی الدوام سلام

سلام ای خلفِ شیرِ ذو الجلال سلام — سلام ای پسرِ حبیبا الجمال سلام
امیر ابنِ امیر و امام ابنِ امام — علی و عالی و اعلا و عال سلام
ز چشمِ مستِ تو منصور از انا الحق مست — سلام سیدِ انّی انا مقال سلام
بود ز فیضِ نبیؐ و علی کہ ہمدمِ تو — سلام ای شہِ بیمثل و بیمثال سلام
رسد بروحِ تو یا ابو العلا ازین مسکین — بصد تضرع و زاری و ابتہال سلام
فقیر و عاجز و مسکین نثارِ تو آورد — بصد خجالت و بسیار انفعال سلام

بروحِ سیدنا از بنی علی یحییٰ
علی الدوام صلوٰة و با الاتصال سلام

چنانکہ وقتِ طلوعِ آفتاب می بینم — جمالِ سیدنا بے حجاب مے بینم
درین طریقۂ والائے حضرتِ سید — فیوضِ خاصِ رسالت مآب می بینم
ز شانِ حضرتِ سید ابو العلا صاحب — ظہورِ دبدبۂ بوتراب مے بینم
درین طریقہ کہ ذکرِ مجرد ست دوام — بجوشش ہر نفس از دل خطاب می بینم
درین طریقہ کہ سکرِ انا شود حاصل — عجیب لذتِ توحیدِ ناب مے بینم

به پیش آینهٔ روی سیدی بینم
جمالِ مهر تجلیات در آب می بینم

چو چشم بند نمودم جمالِ شه دیدم
چه دولت ست که یا رب بخواب می بینم

چنین که گرد فروزور شور من با شاه
بسلسله اش ز انتسابی می بینم

بیا و سیدنا اشک کز دو دیده چکید
بآب رنگ چو درِ خوشاب می بینم

هزار شکر که دل را ز لطفِ وجه الله
ز فیضِ سیدنا کامیاب می بینم

چنین که مست شرابِ انا شدم یحیی
عنایتِ خلعتِ بوتراب می بینم

السلام ای خسرو دنیا و عقبی السلام
السلام ای سید ارض و سما اعلا السلام

شد ز فیض باب علم مصطفی بحرِ علوم
موجزن در سینهٔ پاکِ تو مولا السلام

عصمت احیا سوی هم کلامی یافتی
همچو یحیی همچو عیسی همچو موسی السلام

صد سلامت سیفی هستم با همه عجز و نیاز
یک علیک از لعل تو کافیست ما را السلام

مرده دل بر آستانت ای مسیحا آمدم
قم باذن الله گویان سوی من آ السلام

این همه عرس تو باشد رحم کن بر حالِ من
جلوه ده در خانهٔ ویرانهٔ ما السلام

نذرِ تو سوز و گداز قلبِ خود آورده ام
کن پذیرا زین گدائی بی سر و پا السلام

بر درت فرزندِ خود را سیدی آورده ام
تا بیفزائی حیاتش دلنوازا السلام

آمده بیچارهٔ مسکین بر درت یا بو العلا
در دلش شوق و بلب حرف تمنا السلام

شمع حریم احمد مختار السلام
نور نگاه خواجهٔ احرار السلام

آئینهٔ جمال خداوند ذی الجلال
تصویر حسن حیدر کرار السلام

از فرق تا قدم همه دادند خوبیت
خوشخوی خوش صفات خوش اطوار السلام

توحید و ذوق و مستی یا بو العلائیان
باقی ز تست این همه آثار السلام

جامی بده مرا و رهان از غم خودی
ای نامی آنا شده سرشار السلام

بکشای لعل لب بجواب سلام ما
بشنو از این گدای گنهگار السلام

بر روح اطهر تو بلا حرف و لفظ و صوت
باد از زبان ایزد غفار السلام

مهدی بر آستانه در آغوشم آمدست
میگوید از زبان گهربار السلام

بیچارهٔ خویش را ز کرم داده قربت
آمد بر آستان تو بیمار السلام

السلام ای سید عالی مناقب السلام
السلام ای خواجهٔ والا مناصب السلام

خلق احمد خوی حیدر سیرت سبط رسول
یافتی اندر وراثت این مراتب السلام

چون شوم مغلوب نفس دیو سیر یا امیر
جد پاکت غالب است از جمله غالب السلام

عفو فرما بر گناہِ من مکن مولا نگاه ❊ آمدم بر درگہِ پاکِ تو تائب السلام

در حضورِ خود طلب فرما منِ مہجور را ❊ چند باشم از درِ پاکِ تو غائب السلام

این شبِ عرسِ تو باشد جلوه فرما بیحجاب ❊ وین شبِ یلدا اگر لیلِ رغائب السلام

بر درت آورده ام فرزندِ خود یا بوالعلا ❊ دار او را دور از جملہ نوائب السلام

گر روم از جا و در خشت برآید جانِ تن ❊ این پسر باشد بجای بنده نائب السلام

بسکه سجیائی تو شد اندر غم محنت اسیر
ده امانش از بلیات و مصائب السلام

السلام ای قائلِ انی انا الله السلام ❊ السلام ای بر سپہرِ علمِ حق ماه السلام

السلام ای آنکه تو جز خود ندید الٰہی دگر ❊ دارم از غیرِ تو ای محبوب اکراه السلام

بیخبر تا چند باشم از طریقِ معرفت ❊ سازم از سرِّ انا آگاه ای شاه السلام

دور از بزمم مقرِ ما حلقه سان یا بوالعلا ❊ بہرِ حق در مجلسِ خود ده مرا راه السلام

در عظیم آباد باشم تا بکی خوار و ذلیل ❊ ده مرا از نسبتِ خود عزت و جاه السلام

بر درت نذر و نیاز آورده ام یا سیدی ❊ استعینه بہرِ علی مشکل‌کشا شاه السلام

سکینه سجیائی مسکین بندهٔ کمترین تو
ایستاده مستمند اند بدرگاه السلام

السلام ای درخت اِنّی اَنَا الله دیده‌ام — همچو موسی زان تجلّی بر زمین غلطیده‌ام

السلام ای از وصال خود دلم مسرور کن — بسکه از دردِ فراقت خسته و رنجیده‌ام

چون نشد در دیر و کعبه اگره از کار من — آستانت با من و ملجای خود بگزیده‌ام

تا دهی از جنبش لعل لبِ خود تازه جان — یک نفس در سینه ای عیسیٰ نفس ورزیده‌ام

قم باذن الله گویان سوی من آ کید و گام — زود کن بیدار شاها طالعِ خوابیده‌ام

دامنِ پاک تو تا پایِ ابو العلا آید بکف — دامن از کونین چون اهل تجرد چیده‌ام

هان بیا کن پذیرا این همه نذر و نیاز — آنچه باشد خاکِ نعلین تو کحلِ دیده‌ام

کن نگاهِ لطف سوی این پسر یا ابو العلا — حاضر درگاهِ پاکت هست نورِ دیده‌ام

ارچند بیاکشتم نیست مکی بی سبب
برمزارِ سیدِ والا جبین سائیده ام

ای سرو باغ احمد بیهم السلام — بیحیا بیت آمده بی تسلیم السلام

در مصحفِ مجید ثنا یت خدای کرد — اندر زبور ساخته تکریم السلام

ای آنکه هست بر منِ دلداده فرض عین — تسلیم خاصت از سر تعظیم السلام

سِرّ اَنا علومِ آئمه کلام قدس — از بابِ علم یافته تسلیم السلام

هر چند شد ظهور تو در دورِ آخرین — ثابت بِن شد از همه تقدیم السلام

عرس تو امشب ست و غلامان آمدند — کن فیض خود باین همه تقسیم السلام

دارم برای مهدی خود التماسها — تخصیص میکنم پس تعمیم السلام

نذر و نیاز من چه بیارم ز سر کرم — ای بی نیاز صاحب تفهیم السلام

بر آستانت آمده یحیای مستمند — جمله امید بی خطر و بیم السلام

الصلوة و السلام ای نور حیدر السلام — نور حیدر السلام ابن پیمبر السلام

مالک اقلیم امکان خسرو ملک قدم — خواجه کونین شاه هفت کشور السلام

السلام ای قائل انی انا بی لفظ و حرف — از می توحید بر دست تو ساغر السلام

تشنه لب بر آستانت آمدم یا بوالعلا — جرعه افشان بی ساقی کوثر السلام

این شب عرس تو باشد درگه عالیشان — دست بسته حاضرم پادشاه پرور السلام

این همه نذر و نیازم کن قبول از لطف محض — ای نیاز تو نیاز رب اکبر السلام

نور عین خویش را آورده ام بر درگهت — میکند با صد ادب خم ساخته سر السلام

صد سلامت میفرستم با امید یک علیک — کن سلام من قبول ای بنده پرور السلام

هول از روز قیامت نیست یحیای ترا — چون توئی یا سیدی حامی محشر السلام

السلام ای یوسف مصر انا الله السلام
دی باقلیم خودی عجبا لوا شاه السلام

سالها کردم سفر السعی از تایید تو
یافتم در کوچهٔ شهر انا راه السلام

از پی خواجه معین الاولیا هند الولی
شو معین و ز سر وحدت ساز آگاه السلام

این همه نذر و نیازم کن پذیرا از کرم
هست اصغر حسن نقوی ای شاه ای السلام

چشم رحمت برگشا حال تباه من ببین
با تضرع هستم استاده بدرگاه السلام

مهدی آمد بر درت ای مالک ملک کرم
بخش او را هم و علم و حشمت و جاه السلام

السلام ای آله یحیی را گدائی بر درت
سیدی بخشید استغنائی دلخواه السلام

فرزند سید الشهدا بر تو صد سلام
ابن امام کرب و بلا بر تو صد سلام

یا بو العلا ولی خدا نور مصطفا
نور ظهور شیر خدا بر تو صد سلام

در بارگاه شاه شهیدان مرا رسان
بهر شفیع روز جزا بر تو صد سلام

در شکر این که پور مرا داده شفا
خوانیم هر صباح و مسا بر تو صد سلام

این نذر من قبول بجاه حسین کن
ای سید حسین نما بر تو صد سلام

این شب نهم ز ماه محرم بود شها
از کار من گره بگشا بر تو صد سلام

یحیی ابر آستانهٔ تو تشنه آمدست

یک قطره ده زجام انا بر تو صد سلام

السلام ای آفتاب چرخ توحید السلام
السلام ای شاهباز اوج تفرید السلام

السلام ای آنکه در جنت جمال حیدری
بندهٔ تو بی حجاب دیده ها دید السلام

السلام ای آنکه دیدار جمالت یا امیر
عاشقان را خوشتر است از شادی عید السلام

گشت مست از بادهٔ انی انا یا بوالعلا
هر که از لعل لبت یکحرف بشنید السلام

تا کجا نالیم از فرط تعلق روز و شب
درد ما را کن دوا مولا ز تجرید السلام

کرد ما را نفس سرکش بس زبون یا سیدی
کن بضرب تیغ غیر خویش تهدید السلام

ذکر تو صبح و مسا یاد تو مولا روز و شب
هست ما را آیت تمجید و تحمید السلام

اجتهاد اندر طریق عشق کن یا را علا
هیچ با کان رهان از پی تقلید السلام

هست امشب لیل عمر تو نیازم کن قبول
عاشقان را ده صلا یک نظر دید السلام

بی حجابانه بیا بنما جمال دلربا
ای که انوار تو از هر گوشه تابید السلام

یک نفس مسیحای تو در باغت آمد شگفت
صد گل توحید از گلزار توحید السلام

ما عاشق روے مصطفائیم
دیوانهٔ حسن مرتضائیم

شد شمع انا سینه روشن
پروانهٔ شاه کربلائیم

از دولتِ ساقیِ میِ عشق — سرمستِ زبادهٔ انائیم

غواصیِ بحرِ عشق فرما — بنگر که چه دُرِّ بی بهائیم

ما روحِ مجرّدیم الحق — نه جسم نه جان نه سرپائیم

پیشِ نظرِ زمین کنم فلک را — گر بر سرِ او عبا برآئیم

برباد دهیم گنجِ دنیا — در ظاهر اگرچه بے نوائیم

سر بر درِ بوالعلا فگنده — افراشته بر فلک لوائیم

از فیضِ ابوتراب سیّدا
خاکِ درِ سیّد ابوالعلائیم

چو بی پرده خواهم خدارا به بینم — عیان و نهان مصطفیٰ را به بینم

زتوحیدِ احمد چو مستانه گردم — بذات و صفت مرتضیٰ را به بینم

چو از خمِّ ساقی شوم مست و بیکش — بهر شئے شهِ کربلا را به بینم

طریقِ نجاتِ ابد گر بپرسے — تولای آلِ عبا را به بینم

چو در ابتدائے خود اندیشه نایم — نهایاتِ لاانتها را به بینم

عیان انچه بینم نهانست الحق — نهان دیدم و آشکارا به بینم

چو در خود تماشا نمائیم سیّدا

ز سر تا قدم ابوالعلا را بہ بینم

از رهِ دور بصد عجز و نیاز آمده ام
پیشِ تو دست طلب کرده فراز آمده ام

ز آتشِ عشقِ تو چون شمع ز سر تا بقدم
اشکریزان همه تن سوز و گداز آمده ام

کفر در مشربِ من یاس بود از رحمت
بامیدِ کرمت بنده نواز آمده ام

وارهان از غمِ دنیا طلبی ای شہ دین
با هوسناک دل و طبع پر آز آمده ام

هوسم نیست که ز تو عشقِ حقیقی خواهم
گرچه آشفته بسودائے مجاز آمده ام

باز مشتاق همان جلوه به بیداری خواب
با دلِ خفته و با دیدهٔ باز آمده ام

این نگویم که در خورِ قبول ست نیاز
تکیه بر فضلِ تو دارم همه ناز آمده ام

سوز و سازم بپذیر از سرِ لطف و احسان
بادشاها همه سوز و همه ساز آمده ام

من غلامِ توام ای بادشہِ بنده نواز
این نگویم که بپیشت چو ایاز آمده ام

نظرِ لطف ضرورست بسویم مولا
که بدرگاهِ تو با ولوله باز آمده ام

بشنوم از لبِ تو تا سخنی چون عیسیٰ
نغمه سنج آمده ام نکته طراز آمده ام

پرورت یا ابوالعلا مشتاقِ دیدار آمدم
آرزومندِ نگاهِ رحمت آثار آمدم

تا شود از آتشِ عشقِ تو جانم سوخته
همچو موسیٰ از انا الله مست و سرشار آمدم

ای شفایم در لبِ جانبخشِ تو باشد نهان ‌ ‌ ‌ سستم و دردمند و زار و بیمار آمدم

تا شوم از سر مسلمان سجده آرم پیشِ تو ‌ ‌ ‌ سبحه بر کف زیرِ دلق افگنده زنار آمدم

روی تو بینیم و از لعلِ تو حرفی بشنویم ‌ ‌ ‌ بحرِ انوار آمدم دریای اسرار آمدم

آسمان در کارِ مایم صد گره افگنده است ‌ ‌ ‌ بر درِ پاکِ تو بهرِ چاره کار آمدم

مدتی گم گشته یحیی بوده ام در لا اله

گفته الا الله با تصدیق و اقرار آمدم

این بگویم که مهمانِ تو ام ‌ ‌ ‌ چون سگ پروردهٔ خوانِ تو ام

بر درت امیدوارِ یک نظر ‌ ‌ ‌ ایستاده با گدایانِ تو ام

هر چه فرمائی بجان آرم بجا ‌ ‌ ‌ تابع و منقادِ فرمانِ تو ام

این بگویم که لولوئے ترم ‌ ‌ ‌ خشت و سنگم لیکن از کانِ تو ام

در دلِ من می زند عشقِ تو موج ‌ ‌ ‌ قطرهٔ از بحرِ عمانِ تو ام

بے حجابانه جمالِ خود نما ‌ ‌ ‌ صورتِ آئینه حیرانِ تو ام

ای ز تو سازِ من و سامانِ من ‌ ‌ ‌ در پریشانم پریشانِ تو ام

بر امیدِ بوئے زلفت چون صبا ‌ ‌ ‌ محوِ سیرِ سنبلستانِ تو ام

سوخته از سر تا قدم مانند شمع ‌ ‌ ‌ آتشِ سودائے پنهانِ تو ام

گر چو منصور مست از جامِ عشق | یک سخن از لعلِ خندانِ توام
چون کلیم الله بخود ساخته | جلوهٔ رخسارِ تابانِ توام
نیست ما را منزلت همچون ایاز | من غلامے از غلامانِ توام

برنگِ ردیفت چو چیپا حزین
عندلیب آسا غزلخوانِ توام

ردیف النون

خیالِ بو العلا دارد دلِ من | ولایش هست در آب و گِلِ من
نباشد جز بذکرش سینہ پاک | حدیثی دیگر اندر محفلِ من
چہ خوش باشد کہ باشد اکبرآباد | مقام و مستقر و منزلِ من
کند کامل بعشقِ خویش ما را | اسیرِ بی نظیرِ کاملِ من
چو دارم میلِ قلبے جانبِ او | دلِ دیوانہ گشتہ مائلِ من
جمالِ بو العلا ہر سو عیانست | حجابی ہست لیکن حائلِ من

بجز عشق و ولائے بو العلا نیست
اگر پرسند چیزی حاصلِ من

یا سید نا برمن بیچاره نظری کن
ما سیئیم ز خود بیخبری با خبری کن

از غیر بپیر اختتام بهر تو دل را
از لطف درین خانهٔ مسکین گذری کن

درد دل ما از کرم ساز دوائی
یعنی تو بدین درد دل افزون قدری کن

تا چند کنم نعره ز تا سحرا
آه دل افسردهٔ ما پر اثری کن

نخلیست دلم ریخته برگ و برش از غم
ای ابر کرم نخل دلم پر ثمری کن

ما را بگل آدم مسجود خدایا
خاک در آن سید عالی گهری کن

یحیی هنری جز بولای تو ندارد
شاها نظر مهر بر آن یحیی هنری کن

ای میر ابو العلا مدد کن
وی سید حق نما مدد کن

افتادگی بکار هائیم
این مشکل کشا مدد کن

مسکین و غریب و بینوایم
بنگر سوی این گدا مدد کن

من بندهٔ با وفایم ایشاه
از بهر ابو الوفا مدد کن

از دست حوادث زمانه
تا چند کشم جفا مدد کن

مائیم و عنای سخت شاها
یک نقطه بر و فنا مدد کن

جز درگه تو درسے ندارم
شاها بهر خدا مدد کن

تا چند اسیرِ پیچ باشم | اے شاہِ گرہ کشا مدد کن

از دستِ جفائی چرخ تحسینے
افتادہ نہ ہر دو پا مدد کن

بو العلا ہم جان ہم جانانِ من | بو العلا ہم دین و ہم ایمانِ من
دارم از اسلام تحقیقی خبر | مصحفِ رویش بود قرآنِ من
ہجر و وصلش درد و درمانِ منست | بو العلا ہم درد و ہم درمانِ من
عشق آن شمعِ شبستان قدم | آتشی افروخت در ارکانِ من
خویش را بشناس تا بشناسیش | این بود تحقیقِ من عرفانِ من
چون شدم قربانِ او ہم بو العلا | شد زمین و آسمان قربانِ من
در جوارِ بو العلا دفنم کنند | چون برآید از تنِ من جانِ من
جز ثنای بو العلا عشق و شوق | ق | نیست اے تحسینی درین دیوانِ من

آسمان تحسین مدح من کند
بو العلا گوید اگر حسانِ من

آستانِ حضرتِ سید بود ملجای من | قبلۂ من کعبۂ من جنت الماوای من
گر بپای بو العلا افگندہ سر باشم بعجز | عاجزانہ افگند سر آسمان بر پای من

دل غنی هستم ز فیض منعم خود بوالعلا   کی بمال و زر گراید همت اعلای من

عاشق دیوانه و دردکش ز جام بوالعلا   در کتاب عشق باشد این همه اسمای من

گر روم از جا چه غم ای عاشقان بوالعلا   بعد مردن گرم دارد عشق سید جای من

من اگر در عشق سید جان دهم نبود عجب   جان شیرین در رهش دادند آبای من

نیست رایم از برای خود چه سازم اختیار   شد فنا در رای والای تو شاها رای من

من مرید بوالعلایم دوستانم کامیاب   از ازل مقهور و مخذول آمد اعدای من

در شبی کاید نظر ما را جمال بوالعلا
فی الحقیقت هست یحیی لیلة الاسرای من

بوالعلا ملجای من ماوای من   هست مولای من آقای من

کی فرود آرم سر خود بر دری   آستان بوالعلا ملجای من

سر بپای بوالعلا افگنده ام   آسمان سر افگند بر پای من

هست از فیض جناب بوالعلا   عالمی در پنجهٔ گیرای من

حسن وجه الله بینم از شبی   هست آن شب لیلة الاسرای من

از ازل من بوالعلائی بوده ام   بوالعلائی بوده اند آبای من

از علوم رتبتم ستیکی مپرس

من غلام و تو بوالعلا مولائی من

بر درِ بوالعلا فقیری کن — آنِ آن شاه شو امیری کن

او فتادم ز پاے وا غوثاه — دست من گیر دستگیری کن

در غم تو شوم گرفتارم — زود م آزاد ازین اسیری کن

میکند روبهی فلک با من — ابنِ شیرِ اله شیری کن

گرچه عهد شباب شد یحیی
عشقبازی بوقتِ پیری کن

نگهی یا بوالعلا بر من — نگہے بہرِ مصطفیٰ بر من

جلوهٔ حیدرے نما شاہا — آسمان میکند جفا بر من

بر درت آمدم بعجز و نیاز — نظر لطف سازدا بر من

جان فداے رضائی تو کردن — فرض و واجب بود شہا بر من

از تو هست ابتدا چو کار مرا — آمده فیضِ انتہا بر من

شده از چشم مستِ سیدنا — غلبهٔ مستی آنا بر من

سیدِ یحیی نامِ یحیی است
جلوهٔ نامِ من نما بر من

یا سیدنا سوی من زار نگہ کن ۞ | گشتم بغم و رنج گرفتار نگہ کن ۞

تا چند ز جور فلک آزردہ دلیہا | الحال برین خوار و تبہ کار نگہ کن

شاہا تو کریم ابن کریم ابن کریمے | از رحم برین زار و گنہگار نگہ کن

شاہا نظر لطف ضرورست بسویم | تا چند شود بندۂ تو خوار نگہ کن

دردم نشود بہ ز طبیبان زمانہ | ای عیسی من بر من بیمار نگہ کن

از دیدن تو سیر شود کی دل مشتاق | بسیار ز بسیار ز بسیار نگہ کن

یحیی شدہ پامال جفای فلک دون
ای ابن علی حیدر کرار نگہ کن

ای دل بیاد سیدنا آہ آہ کن | گر پی بہ پی ز تو نشود گاہ گاہ کن

ای دل رکاب شاہ بیاید گر بدست | کحلی بچشم خویش ز گرد سیاہ کن

گشتم بدر تو چنین زار و بیقرار | یا سید بیا و بر ویم نگاہ کن

تا چند خوار و زار ز جور فلک شوم | شاہا نگاہ بر من حالت تباہ کن

بیراہ نفس سرکش من میکند خرام | ای شہسوار عرصۂ ہورہ براہ کن

تا چند با ولا بود نفی بی ثبات | آگاہ از حقیقت الا اللہ کن

یحیی بر آستانۂ سید فتادہ باش

از دل برون هوای زر و مال و جاه کن

عشقبازی با جناب بو العلا ایمان من
دین من اسلام من ایقان من عرفان من

من مرید بو العلا و بو العلا پیر من است
من گدای بو العلا و بو العلا سلطان من

هستی من از وجود بو العلا دارد قیام
بو العلا روح من و جان من و جانان من

سوختیم و هستی‌ام خاک شد بر باد رفت
آتشی افروخت عشقش در تن و در جان من

جلوهٔ نور قدم تابید بر جان و دلم
رنگ واجب میچکد از معنی امکان من

تا ربودم بهرهٔ خود را ز خوان بو العلا
بهرهٔ خود می‌رباید عالمی از خوان من

مورد احسان لطف بو العلایم از ازل
عالمی زین وجه دارد چشم احسان من

کی شود درد دل من به ز داروی مسیح
در لب لعل تو باشد سیدا درمان من

جز ثنای بو العلا و ذکر عشق و عاشقی
نیست آسیی از شعر با دیوان من

یا بو العلا به بندگیم سرفراز کن
وز اتباع غیر خودم بی نیاز کن

ای دل ز گفتگوی خود غیر لب ببند
آهی بیاد آن صنم دلنواز کن

با بندگان سیدنا ساز ارتباط
وز غیر این گروه بجان احتراز کن

سر را بجیب افگن و اکثر خموش باش
در حال خویش غور نما امتیاز کن

کورانه بیدلیل مرو در ره فنا — در راه عشق باخودی یار ساز کن

در شرح آرزوی دل بیقرار خود — کوته مکن حدیث بشوق دراز کن

بیخوف و بی خطر به ره عاشقی برو — در راه عشق ترک نشیب و فراز کن

بر شمع روی حضرت سید ابوالعلا — پروانه سان ز سر بگذر جان گداز کن

یحیی اشدی مرید شهنشاه بی نیاز
هان ای مرید سید نا ناز کن

ساقیا از چشم مست خویش ما را مست کن — هست ما را نیست فرما نیست ما را هست کن

چون ید الله دست پاک تو است دستگیر — دست ما را گیر و از هر دست بالادست کن

بسکه از جور فلک شد کار من بی انتظام — یا امیر ابن امیر از لطف بندوبست کن

سربلندی بخش احباب مرا در دو جهان — دشمنان را در دو عالم خوار ساز و پست کن

خویش را بر آستان بوالعلا یحیی افگن
زود ازین دام تعلقها برون جست کن

بوالعلا هر دم بنور خویشتن — میکند بر من ظهور خویشتن

از شعور بوالعلا آگه شدم — چون گذشتم از شعور خویشتن

بی نیاز بها ز فیض بوالعلا — دارد این طبع غیور خویشتن

بوالعلا است از میِ توحید کرد
بیخودم اندر سرورِ خویشتن

میکنم هر لحظه با خود ذکرِ خود
وردِ خود دارم زبورِ خویشتن

بی نیاز پیاسے من از من بی بہا
مست هستم از غرورِ خویشتن

خواند سیمابی را جنابِ بوالعلا
از کرم اندر حضورِ خویشتن

این بارگہِ سید ناہست ادب کن
با حسنِ ادب انچه بدل ہست طلب کن

خواہی اگر از عالمِ اطلاق رسد فیض
از قیدِ خودی بگذر و ترکِ سبب کن

در مدرسۂ عشق نہ قال ست نہ قیل است
ای یار خموشی بگزین مہر بلب کن

پابستۂ اوہام و خیالاتِ چه هستی
در یادِ خدا کوش و دلا فکرِ عقب کن

در عشق دلا ہستیِ خود جملہ فنا ساز
بگذر ز سرِ نام و نشان ترکِ نسب کن

در عشق اگر نوش رسد نوش بدانی
در عشق گوارا همہ تکلیف و تعب کن

سیمابی همہ دم تذکرۂ سیدِ خود ساز
لب بند ز ذکرش نہ بروز و نہ بشب کن

تا از تو گزیدیم شدہ ہا الفتِ باطن
هر لحظہ مرا با تو بود صحبتِ باطن

در ظاہرم از خلق بود ربط و محبت
لیکن نبود غیرِ تو در خلوتِ باطن

هرچند بظاهر منم از جمله معرّا ‌ ‌ از فیض تو داریم شها نسبت باطن

بر حال پریشان من آشیخ چه خندی ‌ ‌ دارم ز ازل نسبت جمعیت باطن

از بسکه زبون گشت شها ظاهر حالم ‌ ‌ از رحمت خود ساز کنون همت باطن

یا سیدی از تفرقه ام بخش رهائی ‌ ‌ تا چند شوم دربدر از وحشت باطن

یحیی چه غم از شوکت ظاهر نبود بود ‌ ‌ از سیدنا یافته حشمت باطن

آموخت درس وحدت بچو پیر کامل من ‌ ‌ جز بو العلا نگنجید یحیی در این دل من

قطع نظر نمودم از حاصل دو عالم ‌ ‌ عشق ابو العلا شد یکباره حاصل من

چون از خودی گذشتم دیدم ابو العلا را ‌ ‌ این پردهٔ خودی بود از وصل حائل من

روز الست بستم میثاق بر ولایت ‌ ‌ آمیخت عشق تو چون در آب در گل من

بحر کرم بسویم گر موج زن نگردید ‌ ‌ لب تشنه ماند و آهم افسوس حاصل من

مشکلکشائی عالم جدّ تو بود مولا ‌ ‌ آسان بیک نگه کن این جمله مشکل من

دارند دوستانم بعد از وصال یحیی ‌ ‌ دیوان نعت سید در گور شامل من

در خانه ام ای سید ذیجاه کرم کن ‌ ‌ از مقدم خود خانهٔ من رشک ارم کن

تنها منم افتاده درین وادیِ پر هول
یا سیدی از لطف گذاری بسرم کن

جا بر درِ خود ساز عنایت ز رهِ لطف
آزاد ز سرگشتگی در بدرم کن

یکبار نقاب از رخِ پر نور بر انداز
ای مه نظرِ مهر برین چشمِ ترم کن

با صاحبِ خانهٔ تو تعلق بکن اوّل
آنگاه سفر بیر نما عزمِ حرم کن

در حرص و هوا نفس گرفتارم اگر کرد
فارغ ز سرِ خواهشِ دینار و درم کن

یحیی بوطن چیست بجز قیدِ مصیبت
زین عرصه تو ای آهوی وحشت زده رم کن

بیا ای شاهِ من در خانهٔ من
بیفزا رونقِ کاشانهٔ من

نباشد دیگر کعبه قابلِ تو
بیا اندر دلِ دیوانهٔ من

بود شهرِ دلم بی تو خرابه
بکن آباد این ویرانهٔ من

جنابِ بو العلا اندر تنم روح
جنابِ بو العلا جانانهٔ من

شها ذکرت چه در ظاهر چه باطن
حدیثم باشد و افسانهٔ من

شود پر هم تمام هر دو عالم
ز شورِ نعرهٔ مستانهٔ من

نباشد جز شرابِ عشقِ سید
بحق سوگند در پیمانهٔ من

کجا بیگانه او را میگذارم
شود گر کس بخود بیگانهٔ من

گداز و شمع شان زین سوز یحیی
نمی گوئی چرا پروانهٔ من

جمال حق بحسنِ بوالعلا بین
بشانِ بوالعلا حسن خدا بین

جمالِ بوالعلا ای دل بیا بین
خدا بین مصطفیٰ بین مرتضیٰ بین

عیان چهرِ خدا در هر دو عالم
تو در هر ذرّه نورِ کبریا بین

تماشای جمالِ شاه سازی
دلا گر واکنی چشمِ خدا بین

دلا اندر طریقِ بوالعلائی
همه فیضانِ شاهِ اِل تی بین

چو این بیگانه باشد زان یگانه
تو هر بیگانه را نیز آشنا بین

مکن هیچ شی اید دست انکار
نمایان ذاتِ حق در شهها بین

نباشد عشقبازی کارِ هر مرد
عروس حسن سر گیر و کجا بین

تو ای یحیی بحسن سید پاک
جمال شاه اسے آنا بین

ساقیا از جامِ عشقت مست کن
در نگاهم قدرِ هستی پست کن

دستگیرا کن نظر بر خواریم
دستِ من برگیر و بالا دست کن

کارهایم بسکه شد بی انتظام
سیّدا از مهر بند و بست کن

از خود بے خود نمیدارم خبر — مست کن ای مستِ خود خود مست کن
ساز اندر عالمِ اطلاق جا — جهد کن زین قیدا یدل حست کن
تا می از خمخانهٔ باقی خورے — فانی اندر هستی شه هست کن

برجمالِ بوالعلا یحییٰ فدا
آنچه اندر اختیارت هست کن

سیدی برحالِ زارم رحم کن — ده قرارم بیقرارم رحم کن
مرہم زخم بود دیدارِ تو — لبسکه شاها دلفگارم رحم کن
ده ز طوفانِ بلا ما را نجات — غرقِ بحرِ انتشارم رحم کن
در غم و رنج و مصیبت غمخویش — تا بکی شاها گزارم رحم کن
غم زتم بخش ای امیرِ مقتدر — در نگاهِ خلق خوارم رحم کن
ملجا و ماوائے خود یا بوالعلا — جز در پاکت ندارم رحم کن

عاشقِ دیوانه ات یا بوالعلا
بندهٔ یحییٰ جان نثارم رحم کن

ای شہِ خوبان بنزم خویشتن یاد کن — خاطرِ غمدیدهٔ ما را بوصلت شاد کن
ریخت از غم سیدی بال و پرمن چون رهم — خاطرِ ویرانه ام از لطفِ مهر آباد کن

مشکل افتادست اندر کارہایم یا امیر — بر سرِ مشکلکشائی ہان بیا امداد کن

آسمان دارد باین بیچارہ صد گونہ خلاف — ای شہ با داد و نصفت داد این بیداد کن

تا بکی در گوشِ گل افتد صدای نالہات — بلبلِ آسا از سرِ شب تا سحر فریاد کن

در رہِ عشق و محبت دم مرا رشد و ثبات — راہ بنما رہبری فرما شہا ارشاد کن

در فراقِ خسرو شیرین ادای خود دلا — تیشہ بر سر زن چو مردان ہمتِ فرہاد کن

ہان بسکرِ عشق گر رمزی توانی گفت گو — روح حلاج از حدیثِ تازہ خود شاد کن

بندہ یحیی اگر شدہ ام در صد غم و محنت اسیر
ای امیرِ پاک ازین قیدِ بلا آزاد کن

الصلوٰۃ و السلام ای بو العلا جانانِ من — الصلوٰۃ و السلام ای سید و سلطانِ من

الصلوٰۃ و السلام ای روی تو قرآنِ من — الصلوٰۃ و السلام ای دینِ تو ایمانِ من

الصلوٰۃ و السلام ای علمِ تو عرفانِ من — الصلوٰۃ و السلام ای وحیدِ تو ایقانِ من

الصلوٰۃ و السلام ای عیسیِ دورانِ من — الصلوٰۃ و السلام ای دردِ تو درمانِ من

الصلوٰۃ و السلام ای آفتابِ اوجِ ذات — ای مہِ تابانِ من و تیرِ رخشانِ من

السلام ای برزخِ کبرای امکان و وجوب — ای بہارِ واجب و ای رونقِ امکانِ من

الصلوٰۃ و السلام ای آنکہ پیدا و نہان — آشکار و خفی ہستی تو در ہر شانِ من

السلام ای مصطفیٰ و مرتضیٰ را جانشین
مظہر ذات الٰہی جلوۂ یزدان من

السلام ای نائب خواجہ معین سنجری
خواجۂ مشکلکشا و ہم بلاگردان من

السلام ای آنکہ از تو نیست مخفی حال ما
واقفی یا سیدی از سر و از اعلان من

السلام ای آنکہ جز ذکر و ثنا و مدح تو
نیست ای مولا نکتہ سنج در دیوان من

میکنم عرض سلام و کشف حال اندر غزل
گوش کن یا ابوالعلا از لطف این دستان من

السلام ای آنکہ یحییٰ را ز لطف خود بگو
عاشق دیوانۂ من تابع فرمان من

بیا اے دلبر مہ پارۂ من
بیا ای غمزدہ و غمخوارۂ من

بکوہ و دشت میگردد برایت
دل دیوانۂ آوارۂ من

طواف کوی تو سازد شب و روز
فلک آسا دل دوارۂ من

منم وقف ندائے جانفزایت
چہ حکم تو شود در بارۂ من

علاج درد دل عیسیٰ چہ داند
بود اندر لب تو چارۂ من

بیا در روئے تو صدپارہ گردید
دلم شد مصحف سیپارۂ من

نظر فرما ز چشم لطف سویم
کہ بہر تست این نظارۂ من

شود کی مطمئنہ نفس سرکش
نشد لوامہ ہم امارۂ من

نشد موم و نگشتہ نرم ہیہات
دلِ ہمسنگِ سنگِ خارۂ من

السلام ای بو العلا محبوبِ رب العالمین
جانشینِ مصطفیٰ و مرتضیٰ سلطانِ دین

السلام ای جلوہ گاہِ تو بود عرشِ برین
خادمِ درگاہِ جدِ پاکِ تو روح الامین

السلام ای اول و آخر بہ بیچون و چند
السلام ای افتخارِ اولین و آخرین

السلام ای سیدِ ساداتِ شیخِ انس و جن
قاضیِ ہر چار ملت مفتیِ شرعِ متین

عالمِ علمِ لدن تفسیردانِ کاف و نون
واقف و دانندۂ اسرارِ قرآنِ مبین

دلنوازِ قائلِ انی انا بیحرف و صوت
عارفِ اسرار در رمزِ طا و ہا و یا و سین

ای انا الحق از لبِ لعلِ تو دارد ہستئی
شکرِ وحدت از تو باشد در قلوبِ عارفین

آمدم بر درگہِ پاکِ تو شاہا مستغیث
برکش از روئے منیرِ خود نقابِ عنبرین

بر درِ تو صف بصف استادہ اند عشاقِ تو
تا ابد گلہا ہزار ای ریح و روحِ عاشقین

از پی خواجہ معین الدین چشتی سنجری
کن اعانت در امورم یا معین العاجزین

این پسر کز فضلِ خود فرمودہ ما را عطا
از وجودش شاد کردی خاطرِ این کمترین

ہم ز لطفِ خود عنایت کن با و عمرِ دراز
تا بساید بر درِ پاکِ تو ای مولا جبین

خاطرِ غمدیدۂ ما را ز طولِ عمرِ او
شاد فرما یا امیر ابن امیر المؤمنین

قطعه

آمده یحیای تو در حضرت والای تو | با درونِ سوگوار و خاطرِ اندوهگین

از نیاز و آز سازی بی نیازش یا امیر
رحم فرما لطف کن ای چاره سازِ قاصرین

ای ز فیضِ تو انتظامِ جهان | از وجودِ توشد نظامِ جهان
گر نه لطفت شود مربیِ او | کی بدینسان بود قیامِ جهان
بیشک و ریب صبح و شام رسد | بادهٔ جودِ تو بجامِ جهان
گر نمی شد وجودِ با جودت | می فتاد ی بنای خامِ جهان
هست در اختیارِ تو مولا | بخدائی جهان زمامِ جهان
پیرِ تو رِ دست الوہیت | کرد اظہار صبح و شامِ جهان

هست از اقتدای تو یحیی
مقتدای زمان امامِ جهان

السلام اے واقفِ سر و علن | السلام ای مالکِ نو و کہن
السلام ای دلبرِ نازک بدن | السلام ای سیدِ گل پیرہن
جانشینِ حضرتِ ختمِ رسل | ای وصیِ حیدرِ خیبر شکن

بر درِ تو آمدم یا سیدی / وارہانم زین غم و درد و محن

نیستم خالی ز یادت یا امیر / گر شوم اندر سفر یا در وطن

بوئے تو آید شہا از سینہ ام / طینتِ من ہست از خاکِ یمن

از برائے نورِ عینینِ نبی / یک نظر بر من فگن بر من فگن

از برائے خواجۂ ہند الولی / رحم کن ای شاہِ من آماہِ من

ہست امشب عرسِ تو یا ابو العلا / بی حجابانہ بیا در انجمن

نذرِ تو سوز و گداز آوردہ ام / استغیثُ بہرِ حسین و الحسن

یک علیک اندر جوابِ سلام / خواہم از لعلِ تو ای شیرین دہن

مطلبم حرفِ قبولِ تو بود / زین غزل خوانی و زین طولِ سخن

با تنِ رنجیدہ سیکھا آمدہ
السلام ای جانشینِ پنجتن

السلام ای گلِ گلزارِ رسول الثقلین / سرو نوخاستۂ باغِ علی و حسنین

ای وجودِ تو بود واجبِ غیرتِ باطل / زانکہ غیرِ تو وجود آمدہ بین العدمین

بر تو از مہرِ خود اقرار نمایم ہر دم / زانکہ در ہستیِ تو ریب نداریم و نہ شین

بر دل افتادہ حجابے کہ نخیزد از من / ای بعینیتِ خود رفع کن از قلب غین

آشکار و نهان جلوهٔ ذات باشد — ای ز نورِ تو بود نور و ضیای قمرین

چشم رحمت بگشا بر منِ مسکین نظری — به نبی و به علی بهرِ حسن بهر حسین

در حریمِ حرمِ حضرتِ خود جایم ده — ای شهِ عرش نشین بهرِ نبی الحرمین

این شبِ عرسِ تو در ماه صیام است شها — جلوه فرما که سرِ خویش نهم بر قدمین

روزه دارانِ جمالِ تو ام ای ماه بیا — چیست صومِ منِ جان سوخته قطع از کونین

بر درت آمده مهدی بکنارِ والد — نور و عرفان و یقین بخش باین نور العین

بر درت آمده با عجز و نیاز و زاری
بندهٔ یحیای جگر سوخته پر شور و شین

بیا ای دل صفای نیت و اخلاص پیدا کن — پس آنگه عشقِ معشوقِ حقیقی را تمنا کن

بیاسا یکنفس در راهِ عشق و عاشقی ایدل — بشوقِ دوست شو چالاک گام از فرق سر پا کن

بیا در کوی جانان هر سحر از دیده اشک افشان — بشوقِ زلفِ مشکین آه پیچا پیچ شبها کن

اگر صد لن ترانی در جواب آید مشو نومید — سوالِ رویتِ جانان بجان با همچو موسی کن

همه جا جلوهٔ حسن است بگشا دیدهٔ باطن — ز هر ذره جمالِ با کمالِ او تماشا کن

هوای سبحه و سجاده تا کی در سرت باشد — بیا در بزمِ مستان سرخوشی با جام و مینا کن

نمیدانی اگر با عالمِ ارواح ربط ایدل — تو چندی اختیارِ صحبتِ کامل ز احیا کن

بجود اکنون مخاطب میشوم ای جان من بشنو | تو فکر خویش ساز و بند لب زین گفتگوها کن
بشوق اکبرآباد از عظیم آباد شو بیرون | بیا در بارگاه بوالعلا عرض تمنا کن
تو اوّل بر مزارش بوسه زن بر جبین فرسا | طواف مرقد پرنور آن سلطان والا کن
سپس با صد تمنا این دو سه شعر را برخوان | ولی دل را موافق با زبانِ عرض فصحا کن
الا ای بوالعلا دارم تنِ افسرده دل مرده | زلبهای دُرافشان زنده اعجاز مسیحا کن
زبس در کارهای من گره انداخته گردون | شها از پنجه رحمت گشا این عقدها واکن
اگر شاهی بود اندر گدائی خواهش جانست | جبین سائی بباب سید والای اعلا کن

نمیگویم که این کن آن مکن از کن مکن بگذر
بعشق بوالعلا قربان او جان هیچمیچ کن

گدائی سیدنا باش بادشاهی کن | بر آستانه اش افتاده هرچه خواهی کن
بحکم سیدنا سر فرود آر آنگاه | نفاذ حکم خود از ماه تا بماهی کن
اگر ز کثرت عصیان سیه درون گشتی | بنور سیدنا دور این سیاهی کن
مدان گنه سبب بعد و دوری از در او | هوای قرب تو در حال پرگناهی کن
بیا بحضرت مولا ابوالعلا ای دل | بیان حال زبون خود و تباهی کن
منم غریب و فقیر و گدا و ذو الحاجت | بمحض فضل روا حاجتم الهی کن

بر آستانۂ سید ابو العلا بیکسے
بیا و زاری و الحاج و عذر خواہی کن

سلام ای سید و سلطان کونین — سلام ای حامی و ملجائے دارین
سلام ای نو گل گلزار حیدر — سلام ای آب و رنگ باغ حسنین
سلام ای شان تو شان پیمبر — بلا شک و بلا ریب و بلا مین
وجودت برزخ امکان و واجب — ز تو یا بو العلا شد جمع بحرین
حجاب اکبر آمد علم غیرت — شہا از عین خود بردار این غین
خمار جبر و قدرم داد آزاد — بدہ یک جام امرٌ بین امرین
شب عرس تو باشد جلوہ فرما — بیفزا خانہ ام را زینت و زین
نیاز و نذر ما مقبول فرما — ازین ناکارۂ پر شور و پر شین
با امید نگاہے ہست حاضر — شہا این مہدی من قرة العین
بدرگاہ تو کو دار الامان ست — غلامت آمدہ بالراس والعین

کرم فرما بحال زار بیکسے
خدارا از برائے جد سبطین

السلام ای گل شاداب گلستان حسین — قرة العین نبی روح علی جان حسین

ای عیان از رخِ پُر نورِ تو یا سیّدنا | جلوهٔ حیدری و نوربخشیِ شانِ حسین
بر دلم مهرِ انا اللّه متجلّی فرما | تا نه بینیم بجز نورِ درخشانِ حسین
بی حجابانه نما جلوهٔ طورم ای ماه | دہ تجلائے جمالِ رخِ تابانِ حسین
خیمه در عالمِ لاهوت نمایند بیا | اللّه اللّه چه بود جاهِ غلامانِ حسین
خارِ خارِ غمِ اندوه برآر از دلِ من | از بنی عابد و باقر گلِ ریحانِ حسین
تشنه و گرسنه بر درگهِ تو آمده ام | لقمه ده بمن از خوانِ پر الوانِ حسین
نظرِ لطف ضرورست بسوی مهدی | هست مخصوص غلامی ز غلامانِ حسین

دستگیری کن و برگیر دو دستِ یحیی
ساز آویخته در گوشهٔ دامانِ حسین

ای خسرو ذیشانِ من امشب نظر بر من فگن | ای بو العلا سلطانِ من امشب نظر بر من فگن
با تو سروکارم بود جز تو که غمخوارم بود | رحمی بکن بر جانِ من امشب نظر بر من فگن
رنجور و بیمارم شها پژمرده و زارم شها | از لطف کن درمانِ من امشب نظر بر من فگن
ای بو العلا ای بو العلا سویم بیا سویم بیا | نه گوش بر افغانِ من امشب نظر بر من فگن
ای دلبر دلدارِ من هم مونس و غمخوارِ من | وی جانِ من ای جانانِ من امشب نظر بر من فگن
ای قائلِ انّی انا از لعلِ پاکِ مصطفی | سرّ السّر و قرآنِ من امشب نظر بر من فگن

نذر و نیاز آوردہ ام شوقِ دراز آوردہ ام
مولا بشو مہمانِ من امشب نظر بر من فگن

مہدی کہ باشد پورِ ما و ایم شو و یا ابوالعلا
پُر نور از چشمانِ من امشب نظر بر من فگن

یحیی ستادہ دین بے خبر گن با خبر از یک نظر
ای مایۂ ایمانِ من امشب نظر بر من فگن

یا ابوالعلا بجز تو نباشد معینِ من
کوئے تو ہست کعبۂ ایمان و دینِ من

باشد مرا ز بندگیت رونقِ قبول
از سجدہ درِ تو منور جبینِ من

جز آستانۂ تو نباشد پناہِ ما
صد دیدہ ہست دشمنِ جان و کمینِ من

تا بدرِ تو ناصیہ سائی نمودہ ام
از آسمان بلند ترآمد زمینِ من

کردیم سیر خویش نگہبان زمانہ را
تیر نگاہِ نازِ تو شد دلنشینِ من

مہر وفائے تو بدلم ثبت کردہ اند
نامِ تو نقش آمدہ اندر نگینِ من

بنما جمالِ خویش و برافگن نقاب را
کن شاد و شاد جانِ ملول حزینِ من

از گردشِ زمانہ بتنگ آمدم شہا
رحمی بجانِ خستہ اندوہگینِ من

نذر و نیازِ من بپذیر از سر کرم
منگر ز لطف کوتہی آستینِ من

استادہ است بادلِ پُر آرزو شہا
مہدی بآستانۂ پاکت قرینِ من

یحیی ہمی تو شہا ہمہ تن چشم آرزو است

بنما جمالِ خود زلیبار و ببین من

میکشد سوئی بوالعلا دلِ من ‏ — ‏ دلِ بیتاب نیم بسملِ من

داد حبِ ابوالعلا ما را ‏ — ‏ پدر و پیر و شیخ کاملِ من

یافت از خاکِ آستانۂ او ‏ — ‏ بوالعجب حسنِ صورتِ گلِ من

صورتِ بوالعلا چو آئینہ ‏ — ‏ ہمہ دم آمدہ مقابلِ من

زاقتدائے ابوالعلا گردید ‏ — ‏ پاک و پاکیزہ تر شمائلِ من

نیست جز ذکرِ پاکِ سیدنا ‏ — ‏ داستانی دگر بمحفلِ من

گشت از ذکر و فکر و شوقِ فنا ‏ — ‏ علمِ توحیدِ دوست حاصلِ من

وقتِ عرسِ امیر پاک سید ‏ — ‏ نیست بیہودہ وحشتِ دلِ من

ہست در باطنِ من آتشے
سیدِ ہشیال قائلِ من

وابستہ عنایتِ تو ہست کارِ من ‏ — ‏ ای مونس و شفیقِ من و غمگسارِ من

خود را سپردہ ایم بتو یا ابوالعلا ‏ — ‏ بنمود بکارہائے خود اختیارِ من

واللہ کہ بگذرد سرم از فرقِ فرقدین ‏ — ‏ گردد اگر بکوئے تو شاہا گذارِ من

واحسرتا کہ بے گلِ رو تو یا امیر ‏ — ‏ بیآب و رنگ شد ہمہ باغ و بہارِ من

پژمرده ساخت تند هوای بلا مرا — از لطف خویش تازه بکن گر بهار من

رنجور بسکه گشته ام از جور آسمان — یا بوالعلا بیا بنگر حال زار من

شاها اگر به پای تو ساید سر غلام — اقبال و بخت هر دو شوند پایدار من

قطعه

یحیی برای بنده همان بس است اگر — گردد دگر به روضهٔ حضرت مزار من

بخشندم ار جوار مزار بوالعلا
رحمت کند نزول به تربت جوار من

بوالعلا دست بنهادی ز کرم بر سر من — بگذرانیدی ز سر عرش برین افسر من

چه کرمها که به بر حال تباهم کردی — من بقربان تو ای شاه و گدا بر در من

تا نهادیم سر عجز به درگاه امید — شد زمین بندهٔ قربان و فلک چاکر من

دل من بهر نثار قدم شاه آورد — لعل و گوهر که چکیدند ز چشم تر من

گوهری گر نبود دست مرا هیچ افسوس — بس بود عشق و ولای تو شها گوهر من

جرعه از بادهٔ توحید و ولای آن شاه — داد وجه الله من مهدی من مظهر من

دلبری این بود و ذره نوازی — یک نفس هم نرود از بر من دلبر من

آن مه اوج علا کرد نظر از سر مهر — در گذرد از مه و بخت بود اختر من

چشمِ گریان بغمِ عشقِ تو یا ستیدنا — چشمۂ آبِ حیات آمد وہم کوثرِ من

وقتِ رخصت بمن آن شاہ من یحیی اگفت
مرحبا ذاکرِ من شاعرِ مدح نگرِ من

ردیف الواو

ای دل زجامِ بوالعلا مستانہ شو مستانہ شو — یکدم بنامِ بوالعلا دیوانہ شو دیوانہ شو
یا بوالعلا کن ورد جانرا بگوشش کن ندا — از ماسوای بوالعلا بیگانہ شو بیگانہ شو
بحر وشش ابدل روز و شب دوران بوالعجب — مینال چون جسمِ خطب حنانہ شو حنانہ شو
در شہر پاکش ساز جا با ذکرِ او شو آشنا — در ظاہر و باطن دلا ہمخانہ شو ہمخانہ شو

خواہی اگر یحیی بقا بنامِ او کن جان فدا
بر شمع روی بوالعلا پروانہ شو پروانہ شو

اسمِ اعظم ہست شاہا نامِ تو — ہستی اِنّی اَنا در جامِ تو
یا امیر آزاد از کونین شد — ہر کہ شد بستہ اندر دامِ تو
ہست تعظیمِ نبی و مرتضیٰ — در حقیقت یا امیر اکرامِ تو
پختۂ تو من ندانم چون کند — یحیی گان را پختہ سازد خامِ تو

چیست خاصِ درگہت یا بوالعلا / خاصگان را فیض بخشد عامِ تو

جن و انس و اسود و احمر ہمہ / تابعِ حکم و مطیع و رامِ تو

اللہ اللہ نورِ رویت یا امیر / جلوۂ ذات ست حسن نامِ تو

چیست پیشم دولتِ دنیا و دین / دل غنی داریم از انعامِ تو

ای لبِ لعلت دوائے دردِ دل
کامِ یحیی ہست اندر کامِ تو

در ذاتِ ابوالعلا فنا شو / در ہستیِ محض خود فدا شو

بر روئے ابوالعلا نگہ کن / محوِ رخِ پاکِ مصطفیٰ شو

شو عاشقِ حسنِ سید پاک / مستِ مئ حبِ مرتضیٰ شو

از نسبتِ خاصِ بوالعلائی / تہ جرعہ کشِ مئے انا شو

کن ترکِ محبتِ دو عالم / قربانِ رخِ ابوالعلا شو

خاکِ درِ پاکِ بوالعلا باش / اے یارِ عزیز کیمیا شو

یحیی گذر از خیالِ شاہی
بر درگہِ بوالعلا گدا شو

برتر ز عرش آمدہ شاہا مکانِ تو / حاجت روائے خلق بود آستانِ تو

شاهانِ روزگار بصد عجز و افتقار
افتاده اند بر درِ وابستگانِ تو

استاده اند بر درِ تو یا ابو العلا
مشتاق یک نظارهٔ تو عاشقانِ تو

افتاده است این سگ درگاه بر درت
یک لقمه تا کند عنایت ز خوانِ تو

در آرزوی این همه تن گوش گشته ام
تا نکته بشنویم شها از دهانِ تو

هنگامها بعالم علوی نموده اند
دارند قوتی عجبی بندگانِ تو

دارند از شرابِ انا الحق مستئی
ای مستِ جامِ لم یزلی میکشانِ تو

من تو شدم تو من شدی ای جانِ عاشقان
لا فرق درمیانِ من و درمیانِ تو

آنکس که بی نشان بود و لا مکان شود
یا بدرهٔ مکان و نشانِ نشانِ تو

یا ابو العلا بسوی منِ زار کن نظر
بر آستانت آمده این خسته جانِ تو

عجیبی بوصفِ سیدنا شوغر السر
باشد حلاوتی عجبی در بیانِ تو

ای صد هزار جانِ گرامی فدای تو
بادا نصیب عاشقِ شهیدِ لقای تو

ایمان و دین و عقل و خرد مال و جان همه
آماده کرده ایم شها از برای تو

داریم آرزو که شود وصف یا امیر
این عمر چند روزه بگیرد سرای تو

غافل کجا شود دلم از یادِ تو شها
دل آشنای من شده من آشنای تو

آید چو وقتِ عرض کمالاتِ عاشقان — شاہا کنیم پیش کش حق ولائے تو
موجِ انا الحق از دلِ من جوش میزند — تا گوش کردہ ایم صدائے انائی تو

بر حالِ زارِ او نظرِ التفات کن
یحیی ابو العلائی مسکین گدائی تو

یا بو العلا غلام تو ام خاکسارِ تو — دیوانۂ تو عاشقِ تو بیقرارِ تو
در اشتیاق یک نگہت یا ابو العلا — سیداشتم ہر انچہ بودم نثارِ تو
لا تقنطیم انچہ بدل ایمان کنیم — لیکن بہ اعتمادِ تو و اعتبارِ تو
خود را سپردہ ایم بتو یا ابو العلا — در کارِ این ضعیف بود اختیارِ تو
ہر چند بے حساب و کتاب است جرمِ من — امیدوارم از کرمِ بے شمارِ تو
ما را جوارِ رحمتِ رب است بالیقین — جایم اگر دہند بقرب و جوارِ تو
مرغِ دلم کہ طائرِ عرش آشیانہ ہست — بالا پرید و گشت شکارِ شکارِ تو
در آرزوئے مقدم تو جان بلب رسید — باشد دو دیدہ فرشِ رہِ انتظارِ تو
خرم بود حدیقہ با بو العلا بیان — ای نونہالِ باغِ نبی از بہارِ تو
در عشقِ تو ہر انچہ رود بر سرم رود — شاہا منم غلامِ عقیدت شعارِ تو

یحیی بصد نیاز و تمنا و عشق و شوق

وارد کنون ارادهٔ طوف مزار تو

یا سیدی غلامم توام خانه زاد تو — باشد نشاط جان حزینم بیاد تو

شاها هر آنچه در دلم آید همی کنم — لیکن بر اعتبار تو و اعتماد تو

گشتیم بی نیاز شها از نیاز خلق — مستغنیم بصورت و معنی ز داد تو

من تابع رضای توام یا ابو العلا — باشد مراد و خواهش بندہ مراد تو

در راه فقر امام طریقت تو بیشکی — باشد قرین صدق و صواب اجتهاد تو

ای دل بکار خویش میندیش و غم مخور — باشد کفیل توشهٔ والا ز زاد تو

مسکین تو فقیر تو یحیی هر آنچه داشت
شاها نمود صرف ره اتحاد تو

خلق سید اند مرا دیوانه جانباز تو — عارف اسرار تو دانای کنه راز تو

هر چه آید در دلم اندیشه بنمو میکنم — ناز ها داریم ای محبوب حق بر ناز تو

الله الله شاها ز اوج لاهوتی شها — ماورای عالم قدس آمده پرواز تو

برتر از عرش معلی هست جلوت یا امیر — تا کجا نزد خدا شاها رسید اعزاز تو

در گروه اولیاء الله داری شان خاص — نیست کس یا سیدی همتای تو انباز تو

شاه حبه الله پیر دستگیر و والدم — بود شاها در زمان خویشتن دمساز تو

کی بقا صد جان دهد تا در حضور تو برد
خود رساند یحیی مشتاق تو بر آواز تو

ای فروغ ماه و خور از طلعت زیبای تو
مطلع نور الوهیت بود سیمای تو

در رخ پر نور تو سر خدائی مکتتم
جلوهٔ شان خدائی هست سر تا پای تو

پنجهٔ تو پنجهٔ مشکل‌کشا لا ریب فیه
هر دو عالم هست اندر پنجهٔ گیرای تو

انس و جن جبهه و سر ملک و ملک افگنده سر
با همه عجز و تمنا بر در والای تو

پا بهم بر آسمان و ز عرش فرقم بگذرد
گر سر شوریدهٔ خود را زنم بر پای تو

بی نیازی از جهان داریم ای بنده نواز
انس و جن پروا کنند و دارند و من پروای تو

هستی خود ساختم پاشیده در تو فنا
من برای خود چه سازم فکر رایم رای تو

بسکه رنجور از جفای چرخ گشتم یا امیر
مشکل من میشود آسان بیک ایمای تو

چیست غم یحیی ترا در مشکل دنیا و دین
بو العلا آقای تو ملجای تو مولای تو

ای شه عکس رخ زیبای تو
مطلع نور خدا سیمای تو

هست از شان تو پیدا شان حق
نور باشد نور سر تا پای تو

هست شاه لامکان [illegible]
برتر از عرش معلی جای تو

عالمے را زیر و بالا می کند
شورِ آہِ عاشقِ شیدائی تو

این چنینم خوار و زار اندر جہان
کی گذارد ہمتِ والائے تو

جان برآید از تنِ من آن زمان
چون سرِ خود را نہم بر پائی تو

دستگیرا دستگیری کن ز لطف
بر درِ تو آمدہ یحیائے تو

بوالعلا ہر مشکلم آسان ز تو
دردہایم را بود درمان ز تو

ما و از ما ہر چہ باشد آنِ تست
جان ز تو ایمان ز تو عرفان ز تو

واجب و امکان بروئے تو عیان
ای بہارِ واجب و امکان ز تو

پرتوِ حسنت یدِ بیضا بود
یافت معجز موسیِ عمران ز تو

از لبِ لعلِ تو عیسیٰ کام یافت
قم باذن اللہ بود گویان ز تو

تابِ حسنِ تو مرا از خود ربود
حیرتِ این دیدۂ حیران ز تو

وصلِ تو شادم کند ہجرت حزین
روئی خندان دیدۂ گریان ز تو

آتشِ عشقِ تو ما را پاک سوخت
سوز و سازِ سینۂ بریان ز تو

می‌کند پروازِ ما فوق الخیال
ذہنِ یحییٰ اینقدر جولان ز تو

شدم از جان ز دل دیوانهٔ تو
چو دیدم ناز معشوقانهٔ تو

بیا پر نور کن از مقدم خود
که باشد خانهٔ من خانهٔ تو

شدم از بادهٔ توحید سرمست
بیاد نعرهٔ مستانهٔ تو

انا الحق گفت چون منصور نوشید
می توحید از پیمانهٔ تو

کند شمع از جمالت کسب انوار
فدا پروانه بر پروانهٔ تو

شهریان عالم هست شاه
فدای شوکت شاهانهٔ تو

همه تن گوش پیچید آگر دود
رود در خانهٔ کاشانهٔ تو

رونق باغ جهانم تننا ها یا هو
زینت کون و مکانم تننا ها یا هو

بی نشانم نهان و نهانم عیان
آشکار و نهانم تننا ها یا هو

ز یقین و ز گمانست برتر ز منزل من
نه یقینم نه گمانم تننا ها یا هو

ما پیانیم که در و نبود فوق و نه تحت
من نه اینم نه من آنم تننا ها یا هو

ذرهٔ سیدنا خاک شدم خاک شدم
بی نشانیست نشانم تننا ها یا هو

بادهٔ عشق مرا کرد عطا سیدنا
بندهٔ پیر مغانم تننا ها یا هو

نسبت سیدنا هست قوی در دل من
نیستم پیر جوانم تننا ها یا هو

شهسوارم نظرِ لطف بسویم فرما
در رکابِ تو دوانم تننا ہا یاہو

بو العلا ہست بیادِ تو ز شب تا بسحر
این ہمہ شور و فغانم تننا ہا یاہو

ناتوانم کہ از بسترِ غم برخیزم
دور از آن ماہ چنانم تننا ہا یاہو

کیستم ہیچ سرائے تو محمد یحییٰ
شاعرِ عشق بیانم تننا ہا یاہو

ای آفتاب ذرہ بہ پیشِ جمالِ تو
در کائنات نیست نظیر و مثالِ تو

عکسِ فروغِ ذات بود در دو گانہ ذات
کثرت ظہور ساختہ از خط و خالِ تو

از مشتِ خاک نیز بود جامِ جم حقیر
در پیشِ قدر و عزتِ جامِ سفالِ تو

ادراک پا شکستہ بود یا ابو العلا
باشد محالِ محض کہ دانم حالِ تو

از آفتابِ حشر نداریم ہیچ غم
گسترده اند بر سرِ عاشق ظلالِ تو

گر دید بی نیاز و بری شد ز حرص و آز
ہر کس کہ دوخت دیدہ بخوانِ نوالِ تو

شاہا علی الدوام بقا حاصلم شود
باشد اگر وصالِ من اندر وصالِ تو

ایمان و جان و مالِ خود و ہیچہ از خود است
کردم فدائے نامِ تو قربانِ آلِ تو

خاموش نیست یکدم و یک لحظہ یا امیر
یحییٰ بینوائی تو از قیل و قالِ تو

باشد جمالِ ذاتِ جمال کمالِ تو
شانیست از شیونِ خدا وجه جمالِ تو

در جنت ست جلوهٔ حسن جمالِ تو
دوزخ بود تجلیِ شانِ جلالِ تو

آن دل که از خیالِ بتان بود تنگ
اکنون درو نماند درائی خیالِ تو

بیرون رود ز خاطرِ من حرص و تخت و تاج
جایم اگر دهند بصفِ نعالِ تو

در کارِ من درنگ چرا یا ابو العلا
وادست اختیار ترا ذی الجلال تو

قطعه

ای دل بکارِ خویش میندیش و غم مخور
باشد بسوی حضرت سید مآلِ تو

باشد کریم حضرتِ سید ابو العلا
سازد بجا ز راهِ کرم هر سوالِ تو

کی احتیاج عرض بود در حضورِ شاه
خود آشکار هست بر او جمله حالِ تو

سیمای تو علامِ تو ای ابن مصطفی
مشهور گشته است بعالم جلالِ تو

سیدنا امامنا محوِ وحدت خدائی تو
جلوهٔ ذات دیده ام در رخِ حق نمائی تو

روی تو روی مصطفی شانِ تو شان مرتضی
سید مرادِ تو قضا خواهشِ حق رضای تو

حسنِ تو در گرفته است از سر عرش تا بفرش
مهر و مه است نور یاب سید از ضیای تو

شربتِ عیسوی شفاست بکارِ این گدا
هست دوای درد ما ز لبِ جانفزای تو

ای گُلِ باغ آرزو مست شدم ز بوی تو ‌ ‌ ‌ این سرِ ما دو بو بهست پُر از هوای تو

وحدتِ تو بجان و تن آمد و ساخته وطن ‌ ‌ ‌ نیست کنون بچشم من غیر تو و سوای تو

سیدنا ابو العلا در بر من بیا بیا ‌ ‌ ‌ جان من و هوای تو در دل و دیده جای تو

آمده با همه نیاز بندهٔ ابو العلائیت
در دلِ او گرفته جا آرزو و لقائی تو

در جمالِ بو العلا کردیم سیرِ حسنِ هو ‌ ‌ ‌ الله الله بو العلا و الله الله حسنِ او

یافته اندر وراثت سیدِ ما بو العلا ‌ ‌ ‌ از علیِ مرتضی خو از رسول الله بو

جامِ وحدت از شرابِ عشقِ سید خورده ام ‌ ‌ ‌ هست وجه الله چون کردم نظر در چارسو

چیست جامِ جم به پیشِ جرعه نوشانِ الست ‌ ‌ ‌ بادهٔ بیکیف مینوشیم بیجام و سبو

سجدهٔ عشقِ حقیقی آن زمان کردم ادا ‌ ‌ ‌ اول از ترکِ خودی خود نمودم چون وضو

بو العلا روز و شب و سال و مه و صبح و مسا ‌ ‌ ‌ کو بکو و در بدر بهر توام در جستجو

گفت ایزد کل شیٔ هالک الا وجهه
غیر وجه الله ای یحیی چه باشد خود بگو

صبح و مساء حق سلام خدا بر روانِ تو ‌ ‌ ‌ بادا هم از زبانِ تو و از دهانِ تو

شانِ خدا جمالِ نبی جلوهٔ علی ‌ ‌ ‌ یا بو العلا چکد ز سراپا شانِ تو

بی پرده کن تجلی و در چشم من درآ
استاده اند بر در تو عاشقان تو

ای ابن مرتضیٰ ز کرم سوی من نگر
هستم کمینه بندهٔ از بندگان تو

کونین از وجود تو موجود گشته است
بر هر دو عالم است شها امتنان تو

هر ذره ذره هست ز فیض تو کامیاب
عالم تمام زله ربا ید ز خوان تو

آمد پی سلام تو یحییٰ ای بی‌نوا
تا بشنود جواب سلام از زبان تو

ای آدمی با بوالعلا همخانه شو
در ماسوای بوالعلا بیگانه شو بیگانه شو

در گریه سوز و فنا کن هستی خود را فدا
بر شمع روی بوالعلا پروانه شو پروانه شو

در عشق آن شیرین‌ادا فرهادوش شو بالقا
چون کوهکن اندر جهان افسانه شو افسانه شو

جان کن نثار بوالعلا کن هستی خود را فدا
از قید تن بیرون بیا جانانه شو جانانه شو

بیگانه شو از عقل و دین در کوی رندان جا گزین
دیوانه شو دیوانه شو فرزانه شو فرزانه شو

راه سلامت ترک کن از لومة لائم مترس
عشق محبت پیشه شو دیوانه شو دیوانه شو

یحییٰ ز فیض بوالعلا شو قائل انی انا
مانند منصور ای گدا مستانه شو مستانه شو

بر آستانت آمده یا بوالعلا مسکین تو
مسکین بی‌تمکین تو ناواقف از آیین تو

افتاده ام در صد خلل در فرقت از طول امل
تلوینِ من سازد بدل جمعیت تمکین تو

امی پرتو نورِ قدم آئی گر از راهِ کرم
روشن شود بام و درم از جلوۂ رنگین تو

ستِ مئی انی انا مدہوش عشقِ مرتضے
در یک نظر کردہ مرا چشم حقیقت بین تو

غمگین و مسکینِ توام مشتاق تمکینِ توام
عمریست بر دینِ توام اے من فدائے دین تو

در مدح تو در سفتہ ام رازِ خفی نہفتہ ام
اشعارِ رنگین گفتہ ام در شوق یک تحسین تو

جائی دگر اندر سحد در قالب یحیی او
در کوشش از مولا رسد حق خوش تلقین تو

نہ لا و نہ الاست در راہِ تو
انا اللہ ورخسار چون ماہِ تو

کجا بخت تا وصل دائم شود
غنیمت بود دیدِ یکہ گاہِ تو

کسی جلوہ در حشر با مصطفےٰ
تعالی اللہ این قدر و این جاہِ تو

ملک سجدۂ او کند صبح و شام
بود برتر از عرش درگاہِ تو

رضا جوئے تو خالقِ تو بود
کند کارہائے تو دلخواہِ تو

ندارد ز دیدارِ تو ہیچ نصیب
بود دار زویم نہ اللہ تو

تو ہیچ اکمن ناز بر بخت خویش
بود بوالعلا سید و شاہِ تو

ردیف الہا

بنامِ بوالعلا کن جان فدای مردِ فرزانہ
نہ غیرش باش بیگانہ بعشقش باش دیوانہ

چہ خوش باشد کہ آید بوالعلا با عزّ و شاہانہ
بہ پیشش من شوم حاضر غلامانہ گدایانہ

خوشم با بوالعلا در عالمِ تنزیہ و بی کیفی
شدم از ماسوائے بوالعلا آزاد و بیگانہ

بنامِ بوالعلا یکجرعہ ام پیرِ مغان بخشید
شدم از بادۂ الّا انا بیہوش و مستانہ

گدائی بوالعلایم مست از فیضِ جہان باشد
ز چشمِ مستِ ساقی ساختم لبریز پیمانہ

اگر آید ببزمم بوالعلا روشن شود مجلس
نثارِ شمعِ روی او کنم جان شکلِ پروانہ

بحمد اللہ روی بوالعلا دیدم بچشمِ سر
جمالِ پاکِ وجہ اللہ دیدم بی حجابانہ

تو ای واعظ بمسجد باش و ما را نصیحت کن
نباشد جز حدیثِ بوالعلا ذکرے درین خانہ

رود از سینۂ من حسرتِ دیرینہ بیکسی
اگر بر آستانِ بوالعلا باشم فقیرانہ

بعشقِ بوالعلا دیوانگی بہ
ببزمِ بوالعلا پروانگی بہ

خوشم با بوالعلا در عالمِ ہو
ز کارِ دو جہان بیگانگی بہ

دلا بر گفتۂ ناصح میندیش
جنونِ تو ازین فرزانگی بہ

فقیری بر در آن شاه کونین
ز جاه و حشمت شاهانگی به

دلا بر درگهش افگنده سر باش
که دوری ناخوش و همخانگی به

فدا کردی بنام بو العلا جان
دلا صد آفرین مردانگی به

شراب عشق سید نوش کیجیے
که از هشیاریت مستانگی به

یا بو العلا بسوی من خسته کن نگاه
گر نیست بی بهی ز کرم ساز گاه گاه

من عاجز و غریب و فقیر و گدای تو
تو سید و غریب نواز و امیر و شاه

جز آستان پاک تو ای شاه ابو العلا
نبود برای ما همه بیچارگان پناه

از آب لطف خویش بگردان سپید و صاف
تا چند نامهٔ عمل ما خود سیاه

تو از ازل سفینهٔ نوح آمدی شها
من بو العلائیم نشود کشتیم تباه

بر درگهت که کعبهٔ مقصود آمده
بنهاده اند شاه و گدا انس و جن جباه

چون نیستم مجال که بوسم رکاب شه
باری کشیم سرمه ز گرد رهِ سپاه

افتادگی بس است مرا لیک بر درت
نبود بسر هوای زر و مال و عز و جاه

فرزند مصطفائی و محبوب مرتضیٰ
معشوق بی نیازی و هم عاشق اله

شاها جمالت آئینهٔ حق نما بود
وجه الله است روی تو بی‌ریب و اشتباه

کارت ہدایت است و دلالت براہ حق — بیرہ ز راہِ راست شدیم آریم براہ

ہر روز در فراق تو شور و فغان کنم — ہر شب ز درد ہجر تو سازیم آہ آہ

ایمان و جان چہ بود کہ میساختی نثار

یحیی نمود ہستی بکیفِ خود فدا

جمالِ بوالعلا اللہ اللہ — بود شانِ خدا اللہ اللہ

بشانِ بوالعلا ہست آشکارا — کمالِ مصطفےٰ اللہ اللہ

اسیرِ این اسیرِ دستگیرم — بود مشکل کشا اللہ اللہ

جنابِ بوالعلا ہنگامہ سا کرد — ز عشقِ مرتضےٰ اللہ اللہ

خدا فخرِ اب و جد داد فرزند — بسیدِ بوالوفا اللہ اللہ

جمالِ بوالعلا واللہ دارد — عجب نور و صفا اللہ اللہ

بود نامِ جنابِ سیدِ ما — سپہر ناہما اللہ اللہ

کسی کو مبتلائے بوالعلا گشت — بحق شد آشنا اللہ اللہ

بود ہر قطرۂ اشکم بیادش — چو دُرِّ بے بہا اللہ اللہ

ز لطفِ بوالعلا ہر حاجتِ من — روا گردد روا اللہ اللہ

بنامِ بوالعلا یحیےٰ نمودہ

دل و جان ما فدا اللہ اللہ

بسوئے من خستہ فرما نگاہ
خدارا خدا را خدا را نگاہ

بدہ چشم خود بین مرا از کرم
که تا بروئے تو شاہا نگاہ

بکن باز باز از نگاہِ کرم
ہمان عمر با عیش افزا نگاہ

نگاہے کن از لطف یا بو العلا
که بر باید از خویش ما را نگاہ

من این چشم دارم ز الطاف تو
که سازی دگر جا نبِ ما نگاہ

جمال تو آمد نظر یا السید
چو در خود نمودیم حقا نگاہ

تماشا ہی وجہ اللہ آمد نظر
چو بر رویت افگندہ یحییٰ نگاہ

بادۂ عشق چو فرمود عطا وجہ اللہ
عاشقِ سیدنا کرد مرا وجہ اللہ

یافتم لذتِ توحیدِ جنابِ سید
مست کردہ دلم از سکرِ آنا وجہ اللہ

ہر چہ دیدم ہمہ از دیدۂ وجہ اللہ است
اندرین سلسلہ شد راہنما وجہ اللہ

تا مر البتہ این سلسلۂ عالیہ کرد
ساختہ از ہمہ تقیید رہا وجہ اللہ

جلوہ ہمہ جا ہیست کہ پیشش ندا نور نفس
ہست آئینۂ انوارِ خدا وجہ اللہ

بدرِ سیدنا زود رسانی ما را
حاجتِ بندہ کن از لطف روا وجہ اللہ

بر درِ پاکِ تو جاروب کشی می‌سازم
شکر صد الطافِ ره سیدنا وجه الله

آخر این ولولهٔ شوق هم از تو باشد
جلوهٔ سیدِ پاکم بنما وجه الله

بوالعلائی ستم و فخر کنم ای یحیی
که بود سیدنا والدنا وجه الله

بر حالِ من التفات ای شاه
ده از همه غم نجات ای شاه

تا چند من و صفت پرستی
ده عشق و وله بذات ای شاه

در عشقِ خودم ده استقامت
گشتم بس بی‌ثبات ای شاه

در یادِ تو بگذرد اگر عمر
باشد لطفِ حیات ای شاه

بی یادِ تو زیستن نخواهم
زین زیست خوشم ممات ای شاه

انوارِ جمالِ پاکِ تو هست
تابان در شش جهات ای شاه

نامِ تو رقم کننده بر دل
یحیی چه کند وفات ای شاه

حسنِ خود از ذره ذره آشکارا کرده
ذره ذره را بحسنِ خویش شیدا کرده

سیدی با تجلی‌ها تو بی انتها
جلوهٔ تازه برنگی تازه هر جا کرده

گرچه اندر هیچ جا شاها مقید نیستی
در دلم جا ساختی طرفه تماشا کرده

آتشِ عشقِ خود اندر جانِ من افروختہ
سینہ بسکینہ من طورِ سینا کردہ

جلوۂ قامت نمودی یا امیرِ بی نظیر
صد قیامت در دلم زان جلوہ برپا کردہ

تا بدستِ خود نمودی دستگیر بیکسی
در جہان دستِ من از ہر دو بالا کردہ

در ثنای بو العلا شعرِ تو یحیی اجلہ خوب
این غزل لیکن بطرزِ تازہ انشا کردہ

یا بو العلا توئی کہ بدامِ رسیدہ
احوالِ بیقراریِ من چون شنیدہ

حسنِ خدا جمالِ نبی شانِ مرتضیٰ
واللہ توئی کہ در خودیِ خویش دیدہ

عالم تمام زیر و زبر کردہ شہا
تا بادۂ حقیقتِ وحدت چشیدہ

قربانِ ذرہ پروریِ تو کہ بندہ را
با این ہمہ عیوب و خرابے گزیدہ

قطعہ

ای دل ز فیضِ نسبتِ مولای دو جہان
از فرق رم نمودہ بجمع آرمیدہ

شاباش مرحبا کہ چو مردان قدم زدی
از دل تعلقاتِ دو عالم بریدہ

یحیی مگر بدستِ تو دامانِ شہ رسید
دامن ز خارزارِ دو عالم کہ چیدہ

یا بو العلا توئی کہ غمِ من ربودہ
از یادِ خود دلِ من فرحت فزودہ

نگذاشتی معطلم تنها مرا گهی — با من بهر زمانه و هر حال بوده

وجه الله است آینهٔ حسن پاک تو — در روی خود جمال الٰہی نموده

از نسبت صحیح خود آن نور مصطفیٰ — زنگار شرک از دل تارم زدوده

تا بر در تو ناصیه سائی نموده ام — بر روی بنده صد در عرفان گشوده

ناصح خموش عشق کجا از دلم رود — بسیار گفته و مرا آزموده

یحیی اگر چه ز ناصیت نور کبریا — آیا بپای سیدنا جبهه سوده

السلام ای امیر عالی جاه — السلام ای رخ تو وجه الله

السلام ای بچرخ وحدت ما — السلام ای بملک هستی شاه

بو العلا ستر کلمهٔ احمد — معنی لا اله الا الله

نه فلک نردبان بام تو هست — چیست عرش مجید یک درگاه

از ازل آمدی سفینهٔ نوح — کشتی من شود چگونه تباه

قبله و کعبه ام درت باشد — بنده را نیست جز بسوی تو راه

بر درت جن و انس ملک و ملک — به نیاز و ادب نهاده جباه

آستان مبارکت مولا — از همه آفت ست و رنج پناه

چند در دوری تو ناله کنم	چند سازیم در فراقت آه
چشم رحمت بسوی من انداز	آمدم بر در تو غرق گناه
ساز از آب لطف خویش سفید	نامهٔ من ز بسکه گشت سیاه
این شب عرس تست سیدنا	کن قدم رنجه اے حبیب الله
خانه ام کفش خانهٔ تو بود	ای ز خاک رهت مرا ست کلاه
نذر سوز و گداز آوردم	کن قبول اے ولی حق آگاه

از برائے شه ابو البرکات
سوی یحییٰ خویش باز نگاه

از حال عالم بیخبر و ز قید کل آزاده	بر آستان بو العلا یحییٰ بود افتاده
نقش انا الحق ثبت کن بر لوح دل یا بو العلا	طفل دبستان توام وین لوح دارم ساده
از بادهٔ توحید تو تا مست خود مولا شدم	شد رهن می گر بیخودی میداشتم سجاده
در بارگاه بو العلا این خسته دل مسکین گدا	باشد بر امید عطا با صد ادب استاده
ای دل ازین دیر و حرم کی راه حق پیدا شود	در کوچهٔ توحید آئین راست باشد جاده
تاکی بقید آب و گل باشیم یاران یا گل	بهر سفر در ملک دل هر ساعتم آماده

دیدیم یحییٰ را دلا در اشتیاق بو العلا

دیوانهٔ مستانهٔ خود رفتهٔ دلداده

از ازل مستِ ناز آمده — بی نیاز از ناز آمده

باهمه دلبری و محبوبی — چه قدر دلنواز آمده

تو که معشوقی از چه رو جانان — عاشق و عشقباز آمده

چارهٔ کار بنده کن مولا — کز ازل چاره ساز آمده

نیست پوشیده بر تو احوالم — واقفِ جمله راز آمده

در حضورِ ابو العلا ای دل — با همه امتیاز آمده

بر مزارِ ابو العلا سحری
خوش نصیبی که باز آمده

ای ز زخمِ تیغِ هجرِ تو جگر خون آمده — در فراقت چشم پر خون رشکِ جیحون آمده

قطرهٔ اشکی که دریای تو از چشم چکید — ای شهٔ والا گهر چون درِ مکنون آمده

عاشقانِ حضرتت آبای بنده بوده اند — عشقبازی با تو ما را فعلِ مسنون آمده

جن و انس و خلق و دام و علوی و سفلی همه — ای بدام لطف و احسانِ تو مرهون آمده

رتبه ات را کس چه داند نیست مقدورِ بشر — کز قیاس و از گمان و عقل بیرون آمده

در دبستانِ محبت عقل را نبود گذر — طفلِ ابجد خوانِ این مکتب فلاطون آمده

گفتنِ دردِ دلِ خود هست یحیی را غرض
خاطرش فارغ ز فکرِ لفظ و مضمون آمده

بوالعلا فرزندِ شاهِ کربلا روحی فداه
بوالعلا مستِ می انی انا روحی فداه

آب رنگی یافته چون چمن از بستنشر
نو گلِ باغِ جنابِ مصطفیٰ روحی فداه

مست از خمخانهٔ توحید باشد بوالعلا
صاحبِ سرِّ علیِ مشکل کشا روحی فداه

میچکد از جبهه نورانیش نورِ سبط
مطلعِ انوارِ فخرِ انبیا روحی فداه

این ولایت خاص از شاهِ ولایت یافته
مظهرِ آثارِ شاهِ اولیا روحی فداه

اصطفا و اجتبا در ارث بخشیدش خدا
از جنابِ مصطفیٰ و مجتبیٰ روحی فداه

بندهٔ یحییٰ آمده بر آستانِ بوالعلا
میکند جان را بشوقِ او فدا روحی فداه

امشب جنابِ سیدِ ذیجاه آمده
سرمست از شرابِ انا الله آمده

امشب جنابِ سیدِ ذیجاه از کرم
ناگاه آمده وچه دلخواه آمده

شاهان سرِ نیاز نمودند خم بعجز
در انجمن چو تختِ شهنشاه آمده

اکنون سیاهی از دلِ من دور میشود
در دل خیالِ جلوهٔ آن ماه آمده

یا بوالعلا بحالِ منِ خسته کن کرم
این ناتوان ز در بدرگاه آمده

خورسند کن دلم که غلام کمینه ات — با جوش رنج و صدمهٔ جانکاه آمده

یحیی ز بارگاه جناب ابو العلا
سوی وطن بجبر و باکراه آمده

در ارض و سما کون و مکانست هو الله — پیداست هو الله نهانست هو الله

گویم بیقینست که هر شان همانست — هر چند که بیشان و گمانست هو الله

یکسان بود اندر نگهم نفع و مضرت — چون خالق هر سود و زیانست هو الله

در کعبه بتنزیه عیانست نگه کن — در دیر بتشبیه بتانست هو الله

مستانه هو الله کنم ذکر مجرد — این تربیت پیر مغانست هو الله

ای زاهد بدبین چکنم گر تو نبینی — والله که در عین عیانست هو الله

دیدم رخ وجه الله و در خویش نماندم — هر لحظه مرا ورد زبانست هو الله

هر شرح و بیانست پر از تذکرهٔ او — هر چند که بی شرح و بیانست هو الله

یحیی منم و سینه‌ام هو و انا هست
این سرّ تن و او بیانست هو الله

یا بو العلا در بزم خود یک لحظه ما را بار ده — بیهوشی و محویتم از لذت دیدار ده

ای مست توحید انا اندر خمار کثرتم — ذوقی بمن بهر خدا زان هستی سرشار ده

از راه بیره گشته ام از بهر مسلمان کن مرا — وارستگی ها را از قید سبحه و زنار ده

این طراق کن فکان بنود تمنا دلم — اندک مرا یا سیدی از فیض همت چاره ده

از نسبت یا ابو العلا توحید در دلها فتحا — این لذت انی انا بسیار ده بسیار ده

محو خیال خویش کن در یاد خود فانی نما — از غیر خود انکار ده بر خویشتن اقرار ده

ای پادشاه روح و جان و دلنواز بیکسان — از آستان خود مران در مجلس خود بار ده

بهر سلامت آمدم بشنو سلامم از کرم — یکره جوابم ای صنم از لعل شکر بار ده

امشب شب عرس است بو ندر و نیاز آورده ام — بپذیر و افزون همت این کار و این کردار ده

بر بیهدی خود کن نظر ای پادشاه بحر و بر — عمر و بقا علم و هنر از لطف خود بسیار ده

بیچاره ای تو از نعت تو یکدم نشا زد بلب
آن بیزبان را از کرم توفیق این گفتار ده

السلام ای صورتت معنای معنی گر آمده — محو در نور جمالت صد تجلی آمده

یک نظر فرما بسوی این گدای بی‌نوا — ای نگاهت مایه صبر و تسلی آمده

هر کرا از نسبت پاکت رسید فیضها — نقد وقت او تعلی بر تعلی آمده

هر که جا بر آستان پاک تو شاها گرفت — خاطرش فارغ ز سیر عرش و کرسی آمده

هر کرا فیض انانیت ز چشم تو رسید — بی تکلف حاصل و علم هستی آمده

از مئی الستی آنا ایک جرعه ام دیا امیر
ای نگاهت فیض بخشِ عشق و مستی آمده

هست آن شب لیلة القدر که آمنا شاگاه وا
جلوهٔ تو مظهرِ شانِ الٰهی آمده

بی حجابانه تجلی کن بیا در چشم ما
دیدهٔ مجنون برائے دیدِ لیلیٰ آمده

از رهِ ذره نوازی کن پذیرا نذرِ من
ای مقامِ نورِ اعلیٰ نیز عالی آمده

بر درت امیدوار یک نگاهِ التفات
ابن یحییٰ بندهٔ درگاهِ مهدی آمده

شاد زی یحییٰ که در تقدیرِ تو از روزِ ازل
نعمت فیضانِ خاصِ بوالعلائی آمده

جلوه فرمائے بی حجابانه
کن منور تمام کاشانه

جانب این گدا ز راهِ کرم
جلوه فرما بشانِ شاهانه

پی سودائے عشق می آرم
دل و جان هر دو در رهِ بیعانه

دل دیوانهٔ من شیدا
شد ز یادِ بتان پریخانه

دین و ایمانِ من شکار نمود
آن دو چشمِ سیاه ترکانه

بوالعلا هست دین و ایمانم
بوالعلا هست جان و جانانه

کن بسر عمرِ خویش ای یحییٰ
به درِ بوالعلا گدایانه

ای ز جودت نوح را کشتی بجودی آمده
موسی عمران بصحرا ای تجلی آمده

در دماغ پیر کنعان از نسیم فضل تو
بوی یوسف مایهٔ صبر و تسلی آمده

در شب معراج از دست حبیب ذوالجلال
در کف تو جام توحید وجودی آمده

ای قمیص خامس آل عبا بر قامتت
راست همچون خلعت روز عروسی آمده

بوالعلا نام تو و جدت علی مرتضی
زین سبب شاها ترا بر کل تعلی آمده

دوری تو موجب رنج و غم یحیی است
عاشقان را وصل تو صد عیش و شادی آمده

کن نگاه لطف شاها وارهان از رنج و غم
بر در پاکت بهم یحیی و ساقی آمده

ردیف لام الف

یافت در لوح دلم نقشی هوای بوالعلا
می‌کنم جان عزیز خود فدای بوالعلا

آرزو داریم یحیی از خدای بوالعلا
تا ببینیم روی پر ضیای بوالعلا

می‌کند از گوشهٔ چشمی نگاه نیم باز
سوی شاهان جهان کمتر گدای بوالعلا

دل که غوص تنها از موج لامکان عشق مست
می‌پرد از شوق مستی در هوای بوالعلا

کن تماشا چشم وحدت بین خود را باز کن
کیست در کون و مکان پیدا سوای بوالعلا

رویت حق اندرین عالم الیقین گردیده چون
شد نصیب این تمنا لقای بوالعلا

منتهای آرزویم هست از رب ودود
سینه عشاق بیدل ساز جای بوالعلا

هم رضای مصطفا و هم رضای مرتضا
گر بکف آری دلا نقد رضای بوالعلا

نیست ای یحیی درینجا دخل شرکت نیز هم
بوالعلا بهر منست و من برای بوالعلا

ماییم و اشتیاق امیر ابوالعلا
دارم خیال روی منیر ابوالعلا

بی مثل و بی مثال بود ذات پاک او
نبود بکاینات نظیر ابوالعلا

نبود کم از سریر سلیمان تقدیر جاه
شان کهن حصیر فقیر ابوالعلا

وجه الله آنکه پیر من و والدین ست
بالاتفاق بود وزیر ابوالعلا

یحیی زمانه حکم بر افلاک میکنیم
میگوییم چو خلق فقیر ابوالعلا

ما و خیال حضرت سید ابوالعلا
امیدوار رحمت سید ابوالعلا

یاران بروضهٔ خضر تماشا نمودنیست
جاه و جلال و شوکت سید ابوالعلا

ماییم دولتی که نباشد ورا زوال
از دولت زیارت سید ابوالعلا

خلق عظیم عفو گنه رحمت عمیم
این هر سه هست عادت سید ابوالعلا

بیرہیب ہست پرتوِ اعجازِ مصطفیٰ ‌ ‌ ‌ هان بنگری کرامتِ سید ابوالعلا

مانا بود بسیرتِ پاکِ محمدی ‌ ‌ ‌ لاریب فیه سیرتِ سید ابوالعلا

این قم فانذر است که در مصحفِ مجید ‌ ‌ ‌ باشد حدیثِ قامتِ سید ابوالعلا

حق در کلامِ خویش بنمودست فاستقم ‌ ‌ ‌ توضیحِ استقامتِ سید ابوالعلا

ساری بود بسلسلها فیضِ پاکِ او ‌ ‌ ‌ بینید زدر نسبتِ سید ابوالعلا

یارب بجاهِ آلِ محمد شود دلم ‌ ‌ ‌ معمور از محبتِ سید ابوالعلا

یحیی بچشمِ باطنِ خود سرمه می‌کنیم
از خاکِ پاکِ تربتِ سید ابوالعلا

یحیی است گدائیِ درگاهِ بوالعلا ‌ ‌ ‌ جاروب می‌کشیم سرِ راهِ بوالعلا

باشد چه حدِ سعرِ فہم در بطونِ ذات ‌ ‌ ‌ آمد وراست فہم من اللہ بوالعلا

فردا بروزِ حشر خجل منکران شوند ‌ ‌ ‌ چون بنگرند منزلت وجاهِ بوالعلا

تاثیرِ آه وشورشِ وجدش من مپرس ‌ ‌ ‌ در اسمِ ذات هست نهان آهِ بوالعلا

یحیی بکارِ خویش مرا هیچ دخل نیست
باشد هر آنچه مرضی و دلخواهِ بوالعلا

بازم همی کشد دردِ فراقِ بوالعلا ‌ ‌ ‌ بازمیدارم سرِ طوفِ رواقِ بوالعلا

قبلهٔ اهلِ جمال و کعبهٔ اصحابِ حال — حبذا جاه و جلال و طمطراقِ بو العلا

لذّتِ کونین را برخود همیداند حرام — هر کرا شد ذوق حاصل از مذاقِ بو العلا

یا الٰهی زود از زر و اکبر آبادم رسان — بسکه میدارد دلِ من اشتیاقِ بو العلا

در حقیقت نیست یکی از طاقِ کعبه کم

پیشِ اربابِ صفا طاقِ آتاقِ بو العلا

داریم باز عزم دیارِ ابو العلا — سازیم تا طوافِ مزارِ ابو العلا

در بوستانِ من نرسد صدمهٔ خزان — دارد نضارتی زبهارِ ابو العلا

بارِ دلم که داشت نشیمن باوجِ قدس — بالا پرید و گشت شکارِ ابو العلا

اهلِ نظر کنند شب و روز سجده‌ها — بر هر زمین که گشت گذارِ ابو العلا

سازند قدسیان گهرِ رحمت و درود — از امر کردگار نثارِ ابو العلا

قطعه

یا رب بحقِ ذریتِ انجاب پاک — یا رب بحقِ خویش و تبارِ ابو العلا

یا رب بحقِ جاه و جلالش که نزد تست — یا رب بحقِ عز و وقارِ ابو العلا

یا رب بحقِ راز و نیازش که بو ابو است — وان با تو عهد با تو قرارِ ابو العلا

آندم که دیو نفس بمن حمله آورد — محفوظ داریم بحصارِ ابو العلا

بکن ظلمتِ دلم بدل از نورِ معرفت — یارب برائے لیل و نہارِ ابو العلا

یحییٰ بروزِ حشر برآریم سر زخاک
باخفتگانِ قرب و جوارِ ابو العلا

دارد دل اشتیاقِ جمالِ ابو العلا — جانِ من آرزوئی وصالِ ابو العلا

ذاتِ مقدسِ شہ ملت بے نظیر — نبود بہر دو کون مثالِ ابو العلا

در عالم اند کامل و تکمیل ہزار ہا — امیدوار فیضِ کمالِ ابو العلا

فردا ز آفتابِ قیامت مرا چہ بیم — باشد بفرقِ من چو ظلالِ ابو العلا

بر فرقِ آسمان نہم پائے فرطِ ناز — جا یافتم بصفِ نعالِ ابو العلا

ذکرِ خفی و ذکرِ مجرد چرا کند — دارد بدل ہر آنکہ خیالِ ابو العلا

آمرزش و شفاعتِ ما بو العلائیان — از حق بود کلام و سوالِ ابو العلا

قطعہ

یارب بحقِ عترتِ آن شاہِ حق نما — یارب طفیلِ حرمتِ آلِ ابو العلا

یارب بحقِ منزلت و اقتدا راو — یارب بحقِ جاہ و جلالِ ابو العلا

یارب بحقِ میر مبارک حسین شاہ — دہ نعمتم ز خوانِ نوالِ ابو العلا

یحییٰ بعشق شہرۂ آفاق گشتہ ام

گویند تمام خلق بلال ابوالعلا

من خوردہ ام شراب ز جام ابوالعلا — داریم سکر و ذکر مدام ابوالعلا

منصور وار هست انا الحق حدیث من — تا گوش کردہ ایم کلام ابوالعلا

دل را بدل رهیست رسد هر نفس مرا — بیواسطه سلام و پیام ابوالعلا

برپا نمودہ اند بعالم قیامتی — خاصان بذوق نعمت عام ابوالعلا

ما را چه غم ز کشمکش روز رستخیز — چشمه زدم بدور خیام ابوالعلا

فکرم بود خیال جمال بهار کش — ذکرم بود وظیفه بنام ابوالعلا

یحیی بس است عزت ما هم که در جهان
مشهور گشته ایم غلام ابوالعلا

یحیی استم مرید جناب ابوالعلا — تا جرعه کش ز جام شراب ابوالعلا

عالم علم کن فیکون چون خضر شدم — تا خواندہ ام سبق ز کتاب ابوالعلا

آنکه کند ز معنی اسنی انا مرا — توحید صاف و خالص و ناب ابوالعلا

نذر و نیاز ساز بدرگاه ذی نیاز — حب جناب فیض مآب ابوالعلا

زید و زبیر نظم جهان اختیار کند — مستانه نعره مست خراب ابوالعلا

رفته عنان صبر بر از اختیار من — در شوق بوسه بر کاب ابوالعلا

افتادگی نتیجه دهد سربلندیت
یحیی فتاده باش بباب ابو العلا

شور انا الحق منیر ندست شراب ابو العلا
دعوای لاغیری کند خوش فیضیاب ابو العلا

دیدیم هر سو خویش را دیگر نباشد جز بلا
خواندیم تا حرف انا اندر کتاب ابو العلا

پر زور باشد نسبتم عالی و اعلا حالتم
بیکیف و با کیفیتم از انتساب ابو العلا

کار جهان برهم شود عالم ز نظم خود فتد
آندم که مستانه کند نعره خراب ابو العلا

منظور حق مرغوب حق مقصود حق مطلوب حق
معشوق حق محبوب حق یا خطاب ابو العلا

شیخ ست جالیش در حرم ماند برهمن با صنم
باشند دل پروانه ام اندر جناب ابو العلا

در کعبه بتخانها شیخ و برهمن در دعا
دارد نیاز و التجا یحیی بباب ابو العلا

سوئے من فرما نظر یا ابو العلا
آه من کن پر اثر یا ابو العلا

با خبر از خویش فرما یا امیر
هستم از تو بیخبر یا ابو العلا

آه با حال تبه افتاده ام
سوئے من یکدم گذر یا ابو العلا

ق

سرو آزادیم در باغ جهان
نخل من کن پر ثمر یا ابو العلا

تا بشفقت یادگار من بود
از تو خواهم یک پسر یا ابو العلا

کارِ من دائم بلطفِ تست راست	نیست کارم با دگر یا بو العلا
وای عشقِ تو میسازیم ملے	هست راه بیخطر یا بو العلا
بر درِ خود از کرم جایم بده	چند باشم دربدر یا بو العلا
دارم اندر دوری تو حیرتے	آه سرد و چشم تر یا بو العلا
جز خیالِ تو ندارم هیچ کار	جز هوای تو بسر یا بو العلا
چیست این دیوانه عاشق مزاج	عاشقِ شوریده سر یا بو العلا
کارِ من جز ناله و فریاد نیست	از سرِ شب تا سحر یا بو العلا
می ندارد این فقیرِ بے هنر	جز بعشقِ تو هنر یا بو العلا
بسکه بی بال و پرم اندر جهان	کن عنایت بال و پر یا بو العلا
بر درِ پاکِ تو حاضر چون شوم	من باین دامانِ تر یا بو العلا
اندرین مجموعهٔ اشعارِ من	هست ذکرت سر بسر یا بو العلا
کارِ من بس گفتن و در سفتن است	شعر تر با چشمِ تر یا بو العلا

قطعه

از عظیم آباد بیچارهٔ حزین	سوی تو سازد سفر یا بو العلا

عمر او با عشق و شوقِ تو شود

بر درِ پاکت بسر یا بو العلا

سوی من فرما نگه یا بو العلا
هست یحیی پُر گنه یا بو العلا

رهبر و خضرِ طریقِ ما تویی
نیست جز سوی تو ره یا بو العلا

زاب لطفِ خویش گردانی سفید
شد ورقهایم سیه یا بو العلا

شادم از نظارهٔ رخسارهات
من چه بینم مهر و مه یا بو العلا

در عظیم آباد باشم جاگزین
چند با حالِ تبه یا بو العلا

نیست اشعارم بطرزِ شاعران
هست از عشق و وله یا بو العلا

هست مشتاقِ تو یحیی حزین
روی خود بنمای گه یا بو العلا

موتم ابو العلا و حیاتم ابو العلا
ذاتم ابو العلا و صفاتم ابو العلا

زافزونیِ گناه ندارم بدل هراس
حامی چو هست در عرصاتم ابو العلا

اندر کلامِ من اثرِ اسمِ اعظم است
چون گوش میکند کلماتم ابو العلا

شد حاصلم حیاتِ ابد چون عطا نمود
از لعلِ خویش آبِ حیاتم ابو العلا

مارا چه غم ز کشمکشِ روزِ رستخیز
کافی بود برای نجاتم ابو العلا

بودم ز بسکه مضطرب بحالِ بیقرار
بخشیده در سلوکِ ثباتم ابو العلا

یحییٰ میانِ طائفهٔ بوالعلائیان
افزود عزت و درجاتم ابوالعلا

میکشد ما را فراقِ بوالعلا — بسکه دارم اشتیاقِ بوالعلا
پاسبانِ درگهش کروبیان — الله الله طمطراقِ بوالعلا
طاقِ کعبه سجدگاهِ زاهد است — مسجدم طاقِ اتاقِ بوالعلا
هست مشغولِ طوافِ کعبه شیخ — من کنم طوفِ رواقِ بوالعلا

لذتِ توحید و لطفِ زندگی
یافت یحییٰ از مذاقِ بوالعلا

وصلِ تو باشد دوای دردِ من یا بوالعلا — از عنایت یک نظر بر من فگن یا بوالعلا
یا خودِ خود آشنا کن بر خودم قربان‌ها — چند باشم بیخبر از خویشتن یا بوالعلا
آرزویم اینکه باشم بر درِ پاکت مقیم — می‌نمایم حالیا ترکِ وطن یا بوالعلا
تنگکامم آرزو دارم که بر درگاهِ تو — جانِ شیرینم برآید از بدن یا بوالعلا
بی گلِ روی تو بسیار دل رنجیده‌ام — ناله‌های زار چون مرغِ چمن یا بوالعلا
بسکه دارم حالِ زار از لطف فرما یکنگاه — تا بکی این سختی و رنج و محن یا بوالعلا
مشکلم را ساز آسان و شمنم مقهور کن — حیدرِ تو مشکل‌کشا خیبرشکن یا بوالعلا

عرض احوال دل شیدائی خود در نظم و نثر / مطلب من باشد از شعر و سخن یا ابوالعلا

نیست در هجرت عوض غم پیچپی را بجا
کن نظر بر وی برائی پنجتن یا ابوالعلا

من هی هست و پیر پیغانم ابوالعلا / من بی‌نشان و نام و نشانم ابوالعلا

آئینه ایم عکس نمای جمال او / پیدا است در نهان و عیانم ابوالعلا

هرچند شاه ملک یقین بیگمان منم / اعلاست از یقین و گمانم ابوالعلا

بیتاب و بی توان نشوم از جفای چرخ / تا هم ابوالعلا و توانم ابوالعلا

در خیل عاشقان و جمال و کمال خویش / افزود قدر و عزت و شانم ابوالعلا

بی روح و بی روان بود این جسم خاکیم / روحم ابوالعلا و روانم ابوالعلا

پیچپی از شاعری غرضم ذکر و یاد اوست
صبح و مساست ورد زبانم ابوالعلا

چند باشم در فراقت مبتلا یا ابوالعلا / از کرم ما را جمال خود نما یا ابوالعلا

تا بکی دین و یقین من بود تقلید محض / رحم فرما از برای مصطفی یا ابوالعلا

دور دوران فلک باشد خلاف خواهشم / لطف کن بهر علی مرتضی یا ابوالعلا

جد تو مشکلکشا حاجت روای جن و انس / زود کن حاجت روا مشکلکشا یا ابوالعلا

کن نثار جلوهٔ بیکیفه جان و مال من — از برای خامس آل عبا یا بوالعلا

من غلام باوفایم بندهٔ درگاه تو — تو امیر ابن امیر بوالوفا یا بوالعلا

جد و آبایم همه بودند ارباب کمال — رونق سجادهٔ ایشان فزا یا بوالعلا

هست وجه الله پیر دستگیر و الدم — لطف او بر من فزا بهر خدا یا بوالعلا

تا بکی با و عنا و سختی و جور فلک — ده فراغ خاطر و سیر و صفا یا بوالعلا

مال و جان روح و روانم جمله اعضایم همه — بهر ادای دلربای تو فدا یا بوالعلا

عرض حاجت بر تو حاجت نیست میدانی همه — حال ما پوشیده نبود از شما یا بوالعلا

تو کریم ابن کریمی ساز و برگ من فقیر — بر درت آمد فقیر بینوا یا بوالعلا

در عظیم آباد با شوق دو له افتاده ام — مینمایم نعت تو صبح و مسا یا بوالعلا

شعرهایم در ثنای تو بود از درد دل — گوش فرما از کرم یا بوالعلا یا بوالعلا

نیست غم از جا اگر یحیای دیوانه رود
گر کرم دارد بعشق تو جائی ورا یا بوالعلا

هر نفس دارم ای یحیی خیال بوالعلا — دیده باید کی نظر آید جمال بوالعلا

آرزوی تخت شاهی از دلم گردد برون — جا اگر یابم در صف نعال بوالعلا

از زمین تا آسمان شاه تا ماهی همه — زله بردار شد از خوان نوال بوالعلا

چون توئی فرزند دلبند حبیب کبریا — خلق میگوید مرا شاہا بلال بو العلا

حاصل ذکر مجرد بنوا یحییٰ زمن
میکنم در روی خود سیر شال بو العلا

مظہر ذات کبریا سیدنا ابو العلا — آئینۂ خدا نما سیدنا ابو العلا

صورت مصطفیٰ توئی معنی مرتضیٰ توئی — جلوۂ شاہ کربلا سیدنا ابو العلا

اصل اصول ہدی سِر رسول ہدی — گوہر درج لافتی سیدنا ابو العلا

نشاء احمدی توئی سکر محمدی توئی — مست حقیقت انا سیدنا ابو العلا

عز و وقار چشتیان رونق کار چشتیان — ناصر دین مصطفیٰ سیدنا ابو العلا

عزت نقشبندیان فخر زمین و آسمان — ابن امیر ابو الوفا سیدنا ابو العلا

مہدی صادقان توئی سرور عاشقان توئی — ای تو دوای ہر دوا سیدنا ابو العلا

مرشد کاملان توئی رہبر واصلان توئی — روح و روان اولیا سیدنا ابو العلا

جان ابو العلائیان راحت روح عاشقان — جلوۂ خود بین نما سیدنا ابو العلا

نام تو حرز جان من ورد دل و زبان من — سیدنا ابو العلا سیدنا ابو العلا

ماہ من و نگار من رونق و زنگار من — در بر من بیا بیا سیدنا ابو العلا

عاجز تو اسیر تو خستۂ تو فقیر تو — بردرت آمدہ شہا سیدنا ابو العلا

نام من اندرین غزل گشته زنام تو بدل
ای سر نام نامها سیدنا ابو العلا

عشق ورزیدم بنام بو العلا — هست نام من غلام بو العلا

در ازل پیر مغان ما را چشاند — بادهٔ وحدت بجام بو العلا

اقتدای او نماید مقتدا — الله الله احتشام بو العلا

تا شوم آزاد از قید خودی — بسته ام خود را بدام بو العلا

اسم اعظم از کلامش میچکید — گشته ام تا همکلام بو العلا

نردبان او بود گنبد آسمان — عرش اعلا هست بام بو العلا

برتر از ادراک عقل کل بود — راست گر پرسی مقام بو العلا

جلوهٔ حق آشکارا میکند — قامت محشر خرام بو العلا

عاشقان را میرسد هر صبح و شام — بهره از انعام عام بو العلا

در لب لعلش شفای بیدلان — کام ما مخفی بکام بو العلا

ذکر و مذکور هست ذاکر هر یکی — میکنم ذکر مدام بو العلا

جن و انس و اسود و احمر همه — تابع حکم اندر و رام بو العلا

هر نفس بیواسطه پیچی رسد

در درون من پیام بو العلا

مظهر شان رسالت بو العلا	مطلع نور امامت بو العلا
یوسف مصر طریقت بو العلا	حاکم ملک شریعت بو العلا
ماحی ظلمات بدعت بو العلا	حامی ارکان سنت بو العلا
جام بخش بادهٔ انی انا	ساقی صهبای وحدت بو العلا
قایل انی انا الفرد الصمد	واقف سر هویت بو العلا
لولوی شهوار دریای قدم	گوهر بحر حقیقت بو العلا
هست سرور گروه اولیا	نایب شاه ولایت بو العلا
باطن او باحق و ظاهر بخلق	خازن سر نبوت بو العلا
روی و خوی مصطفی و مرتضی	یافته اندر وراثت بو العلا
هست فرزند شه مشکل کشا	دافع رنج و مصیبت بو العلا
آفتاب آسمان سروری	اختر برج کرامت بو العلا
سید القوم و شریف ابن شریف	در دریای سیادت بو العلا
عارف اسرار لاریبی بود	عالم غیب و شهادت بو العلا
ما گنهگاران نمیداریم بیم	هست ماذون شفاعت بو العلا

عقدهٔ کارم شود مشکل اگر — بیند از عین عنایت بوالعلا

میکنم در حضرتت والتماس — با همه عجز و ضراعت بوالعلا

آمدم بر درگهت از راه دور — کن بسوی خود هدایت بوالعلا

سوی یحیی از کرم فرما نگاه

ای سراپا شان رحمت بوالعلا

دارد دل دیوانه تمنای تو مولا — خواهد سر شوریدهٔ من پای تو مولا

روحم ملک الموت کجا قبض توان کرد — از تن بدر آید بیک ایمای تو مولا

زان روز که آمد بنظر جلوهٔ پاکت — گشتست یحیی عاشق و شیدای تو مولا

دریا شوم و شور انا البحر نمایم — نوشیم چو یک قطره ز دریای تو مولا

چون شیر خدای متصرف بدو عالم — باشند همه در پنجهٔ گیرای تو مولا

بیچون و چگون جلوهٔ ذاتت نمایان — وا اند که در چهرهٔ زیبای تو مولا

مشتاق جمال تو بصد شوق و تمنا

بر درگه تو آمده یحیای تو مولا

در ازل من بنده لای بوالعلا — گفته ام در عالم وحدت بلی

بوالعلا هست آشکار و هم نهان — گویم این سر هم خفی هم برملا

هیچ شی از بوالعلا نبود تهی — بوالعلا هم در ملا هم در خلا

حسن الا الله گردید آشکار — بهر دو عالم چون کشیدم خط لا

در تو سازد حضرت سید مقام — خانه را از غیر خالی کن دلا

انت مولائی کریم ابن الکریم — لا تحرم مستغیثا سائلا

کی رود کس بی نصیب از درگهت — داده بر خوانِ جودِ خود صلا

بسکه هستم در غم و محنت اسیر — می رسد از شش جهت بر من بلا

نیست اکنون وقت تاخیر و درنگ — گوشهٔ چشمی بسویم کن هلا

هر که حسنت را تماشا کرده است — قال صل علی صل علی

از ازل یحیائی دیوانه شده است
بر جمالِ بوالعلائی مبتلا

راحتِ روح و روانم بوالعلا — طاقت و تاب و توانم بوالعلا

نیست از نام و نشانم مطلبی — بس بود نام و نشانم بوالعلا

من نیم والله یاران من نیم — رنگ و روی و جسم و جانم بوالعلا

بوالعلا هم ظاهر و هم باطن است — در نهان و در عیانم بوالعلا

چون نباشم از شرابِ عشق مست — هست چون پیرِ مغانم بوالعلا

بوالعلا سلطان عالیجاه من ‏ — خسرو با عز و شانم بوالعلا
هرچه این گویم بود این بوالعلا ‏ — آنچه می اندیشم آنم بوالعلا
هستی من گرچه باشد چون حباب ‏ — سوی بحر روانم بوالعلا
ناله و آهم همه از بوالعلاست ‏ — شورش قلب طپانم بوالعلا
هرچه گویم هرچه اندیشم همان آنست ‏ — ورد وردم بر زبانم بوالعلا

از خود ای یحیی نمیگویم هیچ
اینهمه ذکر و بیانم بوالعلا

دلبر جانان من سیدنا بوالعلا ‏ — شمع شبستان من سیدنا بوالعلا
مرشد برنا و پیر سید روشن ضمیر ‏ — هادی ایمان من سیدنا بوالعلا
خسرو والا گهر پادشه بحر و بر ‏ — حاکم و سلطان من سیدنا بوالعلا
نسبت توحید ناب اصل وی از بوتراب ‏ — یافت ز تو جان من سیدنا بوالعلا
نور ظهور اتم سر حدوث و قدم ‏ — واجب و امکان من سیدنا بوالعلا
جلوه طور هم تویی شعله نور هم تویی ‏ — موسی عمران من سیدنا بوالعلا

باهمه شوق لقا آمده یحیی گدا
ای مه تابان من سیدنا بوالعلا

وارد غمتم حضورِ مولا — این بندهٔ پُر قصورِ مولا

دریا رود از دو دیدهٔ من — هستم ز درِ تو دور مولا

از جلوهٔ خود بدیده و دل — افزا نور و سرور مولا

باشد ز تجلیاتِ ذاتت — دل رشکِ فزای طور مولا

از نسبتِ این طریقهٔ تو — دارم ناز و غرور مولا

دارد برلب انا سلیمان — در سلسلهٔ تو مور مولا

غیرِ تو اگر کنم نظاره — چشمانم باد کور مولا

اندیشه نبایدم ز عصیان — شانِ تو بود غفور مولا

هیچی دیوانِ مدحتِ تو — با خود ببرد بگور مولا

ای نورِ چشمِ سیّد و سالارِ کربلا — در روی تست جلوهٔ دلدارِ کربلا

زودم شفائی از مرضِ قلب کن عطا — مولا بحقِ عابدِ بیمارِ کربلا

تابان جمالِ ذات و منوّر رخِ صفات — نگریستیم از در و دیوارِ کربلا

آن کو بدیده سرمهٔ انّی انا کشید — البته دید لمعهٔ انوارِ کربلا

واللہ بگذرد سرم از فرقِ فرقدین — پا بر سرم نهند چو زوّارِ کربلا

بحال ما دمی هست التفات خاص — کو را نمودی آگه از اسرار کربلا

یحیای خویش را بیان از همه بلا
یا بوالفضلا برای علمدار کربلا

سلام ای جای تو عرش معلا — پی پیشت از نورت یک تجلا

بود این مذهب تحقیق بنده — تبرا از خود و با تو تولا

گذر در کوی الا الله دادند — کشیدم بر دو عالم چون خط لا

گذشتم در رهت از نفی و اثبات — ندانم جز تو من این لا و الا

گذر آنجا نباشد هیچ کس را — مقامت حق نمود ارفع و اعلا

بدرگاه تو دستم من دراز است — خدا دست تو مولا کرد بالا

جناب بوالفضل از بحر توحید — بود و الله چون لولوی لالا

مرا آزاد کرد از جمله تکلیف — بعشق بوالفضلا مولی تعالی

ز دین و مذهبم آزاد و عشق — نمیدانم تسبیح و مصلا

زدم بر هر دو عالم سکه خود — زدم در عشق او هر دم تلالا

بدرگاه تو یحیای تو آمد
نظر فرما بعین لطف مولا

بهرِ سلام آمده ام یا ابو العلا — کن باز چشمِ لطف و کرم یا ابو العلا

جز یادِ لطفِ تو که رساند بساحلم — افتاده ام بورطهٔ غم یا ابو العلا

خواهم ز تو عدم که نباشد ورا وجود — با هستیِ بهری ز عدم یا ابو العلا

به بستانِ خویش مرا جای کن عطا — تا کی خیالِ دیر و حرم یا ابو العلا

امشب بیا بخانهٔ من هست عرسِ تو — از جلوه ساز رشکِ ارم یا ابو العلا

نذر و نیازِ بنده پذیرا کن از کرم — بهرِ امیرِ عرب و عجم یا ابو العلا

بهرِ علی و سیده و شبّر و شبیر — کن دور جمله درد و الم یا ابو العلا

مهدی که خاصِ تست بدرگاهت آمدست — سویش نگر ز لطفِ اتم یا ابو العلا

یکجائیِ خویش را بجودی ارتباط بخش
تا کی سیرِ حدوث و قدم یا ابو العلا

آورده ایم رو بسلامِ ابو العلا — در آرزوی لطفِ کلامِ ابو العلا

سرشار مست از مئی انّی انا الله — یک قطره ام نمود ز جامِ ابو العلا

کی باز گردد این که شود چشمِ شوقِ من — پُر نور از مزار و مقامِ ابو العلا

خاصان نموده اند چه هنگامها بپا — از لذّتِ توجهِ عامِ ابو العلا

از معنیِ دوامِ حضور اینقدر بدان — حاصل شما حضور دوامِ ابو العلا

آزاد بیست و لذت اطلاق محض و ان ❊ خود را اسیر ساز بدام ابوالعلا

یحیی منال از غم و آزرده دل مباش
باشد دوائی درد تو نام ابوالعلا

دلداده جمال تو ام یا ابوالعلا ❊ آشفته خیال تو ام یا ابوالعلا

تو ابن مصطفائی و فرزند مرتضی ❊ من قنبر و بلال تو ام یا ابوالعلا

مست شراب انی انا الله ساخته ❊ لعل شکر مقال تو ام یا ابوالعلا

هر صبح و شام میرسدم فیض لایزال ❊ از خوان پر نوال تو ام یا ابوالعلا

ای قامت تو سرو گلستان وحدت است ❊ قمری آن نهال تو ام یا ابوالعلا

ذاتیم کز خیال دو عالم غنی تریم ❊ بی حرف و صوت و قال تو ام یا ابوالعلا

یحیی نیم گدای در عالی تو ام
وز جان فدای آل تو ام یا ابوالعلا

عشق دارم با جناب مستطاب بوالعلا ❊ سرمه چشمم بود خاک جناب بوالعلا

لا اله الا انا انی انا الفرد الصمد ❊ در درون من رسیده هر دم خطاب بوالعلا

عالم اسرار توحید و فنا شد بالیقین ❊ هر که خواند حرف لفظی از کتاب بوالعلا

بوالعلائی مستم از خورشید محشر نیست باک ❊ سایه گستر بر سرم باشد سحاب بوالعلا

فیضِ او جاری شود بر جن و انس و خلقِ ام
شاہ وجہ اللہ پیر دستگیر و والدم

ہر کہ گردید از دل و جان فیضیاب بو العلا
حظِ وافر یافت از توحید ناب بو العلا

چیست یحییٰ عاشق و دیوانۂ عشقی مزاج
نیست لا یعقل خود و رفتہ خرابِ بو العلا

ای مست جامِ ساقی کوثر ابو العلا
ما را بدہ از آن می اطہر ابو العلا

جامی بدہ از می اِتّقی آتای حق
بہر جناب حیدر صفدر ابو العلا

توحید ناب در دل من جوش تا زند
دہ جامِ عشق سبط پیمبر ابو العلا

دارم دلی کہ چون شیشۂ دیجور تیرہ است
فرما ز نور خویش منور ابو العلا

بی پردہ کن تجلی و بنما جمالِ خود
برکش نقاب از رخ انور ابو العلا

امروز روزِ عرس تو ہست اندکی بمن
دہ بادۂ طہور و مطہر ابو العلا

یحییٰ گدای تو ز تو امید وار ہست
ای بادشاہ با حشم و فر ابو العلا

ردیف الیاء التحتانیہ

ای مظہر شانِ مصطفائی
بنمائی کرشمۂ خدائی

در شکل محمدی نمائی — تو جلوۂ خاص کبریائی

محبوب علی مرتضائی — فرزند شہید کربلائی

یحیی خوشتر ز بادشاہی — بر درگہ بو العلا گدائی

دلہا ببری بیک کرشمہ — اللہ اللہ چہ دلربائی

ادراک بذات تو نگنجد — ای شاہ وراء ہر ورائی

زیبد بتو ای امیر بیشک — دعوای انا و ما سوائی

دریک نگہت شدم خدا بین — لا ریب امیر ابو العلائی

محمدی کہ بود یگانۂ عصر — بر درگہ تو کمند گدائی

در سلسلۂ علیۂ تو — ہرگز نبود توئی و مائی

از دولت بو العلا امیرم — داریم اگرچہ بینوائی

از جاہ و جلال ما مپرسید — یاران مائیم ابو العلائی

یحیی آہنگ اکبر آباد
دارد با این شکستہ پائی

یا سیدنا سوی من انداز نگاہے — فرما بنگہ شاد دل غمزدہ گاہے

در ہجر تو ہر روز کنم نالہ و زاری — در دوری تو کار شبم نالہ و آہے

بجز عشق تو ای سید نابندہ ندارد
ای ہادی مطلق کہ نماید رہ توحید
ہمہ در گہ تو بندگی و عجز و نیازم
بردار سر از خاک شہا تاکی و تا چند

سرمایہ اگر طاعت اگر ہست گناہے
بجز تو ہمین گم شدۂ وو ز زرا ہے
ای شاہ شہان ہست زہی عزت و جاہے
باشیم باین خستگی و حال تباہے

یحیٰی بدرت آمدہ ای سید سادات
با حال تباہی و باین روی سیاہے

الا ای بو العلا فرد زمانی
تو غوث عالم و قطب جہانی
نمیگنجی تو اندر فہم و ادراک
مرید خاص تو ہستیم ای شاہ
ہمہ در قبضۂ تو ہست شاہا
توئی درمان درد دردمندان
گدای آستان پاکت اے شاہ
اگر خواہی بقا ای سالک راہ

نمیداری تو در کونین ثانی
تو بیشک بادشاہ انس و جانی
کہ بیرونی ز یقین و از گمانی
مرا از لطف دہ خط امانی
من و کار من و باقی تو دانی
تو بیتاب و توانا را توانی
چہ سازد تخت جم تاج کیانی
بعشق شاہ خود را ساز فانی

قطعہ

بعشق بو العلا شد محو و منسی — ز روح سینه ام علم معانی

چه خوش فرمود شیخ جام جامی — چو عشق آید الف با تا ندانی

ز یحیی ای صبا در بزم سید

به لحن دلکش این اشعار خوانی

که ای محبوب رب دو جهانی — شهنشاه زمین و آسمانی

بتو ما راست عیش و کامرانی — شها هیچ است بی تو زندگانی

مرا ای خسرو کونین حاصل — ز ذکر تو شده شیرین زبانی

کهن حسرت رود از سینهٔ من — اگر روزی به بزم خویش خوانی

خدارا عقده کن از کار من حل — مرا از رنج و ایذا وا رهانی

نظر فرما که جان تازه یابم — خدارا رحم کن بر نیم جانی

بهجرت آنقدر گشتیم لاغر — که جان هم میکند بر تن گرانی

گران چون کوه بودم کاه گشتم — فزون گردید از حد ناتوانی

نه بینم گر جمال پاکت ای پیر — چه کار آید مرا عهد جوانی

بتو آورده ام روی ارادت — ز صدق قلب و اقرار زبانی

شها بر زار نالیهای من رحم — بکن از راه لطف و مهربانی

بعشقِ بو العلا جان داد یحییٰ
شدش حاصل حیاتِ جاودانی

بو العلا سیّدنا سیدِ ذیشان مددی	دستگیرِ منِ سرگشته و حیران مددی
گشت مجروح دل و جانِ من از نشترِ غم	مرهمِ خسته دلان عیسیٔ دوران مددی
خسته جانم نظرِ رحم بحالم فرما	جانِ جانان مددی جلوهٔ رحمان مددی
من و روح و دل و جان جمله ازآنت باشند	خواجهٔ روح و دل و پادشهِ جان مددی
جان و ایمان همه در راهِ تو کردیم فنا	قبلهٔ جان مددی کعبهٔ ایمان مددی
شبِ تاریک بود روزِ منِ تیره درون	ماهِ تابان مددی مهرِ درخشان مددی
دردِ من هر ز علاجِ دگران نتوانست	ای شفابخشِ دل و جانِ طبیبان مددی
گشته‌ام چون گلِ پژمرده ز نهیبِ خزان	ای بهارِ چمنِ عالمِ امکان مددی
چند دور از تو بپایم به سر و سامانها	ساز و سامانِ منِ بی‌سر و سامان مددی
این گدا از تو جدا چند بسا خسته بکجا	حالیا آمده با حالِ پریشان مددی

بر درت آمده یحییٰ با امیدِ کرمت
شاهِ شاهان مددی رحمتِ یزدان مددی

مددی یا بو العلا مددی
مددی ابنِ مرتضیٰ مددی

دہ ز کرب و بلا نجات مرا — از پئے شاہِ کربلا مددے
دیدِ گردون ہمین کند پیکار — دور کن این بلا ہا مددے
بندہ باوفای تو ہستم — از برائے ابوالوفا مددے
دردمندم علیل و رنجورم — بہر ست از کرم دوا مددے
سینہ ہی تنگ شد زمین برمن — دہ فراخی بکارِ ما مددے

ہر دو آمد فقیرِ تو یحییٰ
صاحبا بجود و العطا مددے

رحم کن بر حالِ زارم سیدی — خوار و زار و بیقرارم سیدی
چند باشم در نگاہِ خلق خوار — از کرم دہ اعتبارم سیدی
در غم و رنج و بلا گشتم اسیر — نیست جز تو غمگسارم سیدی
بسکہ مجبورم ز جورِ آسمان — نیست بر خود اختیارم سیدی
تا کجا باشم ذلیل و بیوقار — بخش عزّ و اقتدارم سیدی
التفاتِ تو بود شاہا ضرور — چون غلامِ جان نثارم سیدی

ہمچو یحییٰ دور از شمعِ رخت
شب ہمہ شب اشکبارم سیدی

ای مونس و غمگسار یحیی — کن رحم بحال زار یحیی

آسان ز تو مشکل دو عالم — افتاده گره بکار یحیی

بی روی مبارک تو باشد — مانند خزان بهار یحیی

در دیدهٔ عارفان ز عشقت — ده چند شد اعتبار یحیی

یا سیدنا ابو العلا هست — در دست تو اختیار یحیی

یا بهر تسکین بیک نگاه هست — این وحشت و انتشار یحیی

در کار خود استعانت ای شاه — با غیر تو هست عار یحیی

در دوری تو چو شمع گردید — این دیدهٔ اشکبار یحیی

یحیی شده بر رخ تو قربان
گشت ارض و سما نثار یحیی

یا امیر ابن امیر ادرکنی — شد یتیم بنده اسیر ادرکنی

اوفتادیم ز پا وا غوثاه — سیدی دست بگیر ادرکنی

نصرت و عون من از تو باشد — تو معینی و نصیر ادرکنی

بازگشتم نبود جز سوی ت — جز در ت نیست مصیر ادرکنی

چند در بیکسی و خواری باشم — ای شه عرش سریر ادرکنی

عفو تم بخش و وقارم افزا
گشته ام خوار و حقیر آدیکھی

خسته جان بیدلِ غمگین یحیی
بر درِ تست فقیر آدیکھی

بو العلا هست کمین بندهٔ حضرت یحیی
یافت از بندگیت عزت و شوکت یحیی

کی بغیرِ تو کند حاجتِ خود را اظهار
تو غیوری بود صاحبِ غیرت یحیی

مال و جان ساخته قربان بهوات شاها
در رهِ عشق بود صاحبِ همت یحیی

اندرین شهر بود کلفت و وحشت ما را
اکبرآباد بود جای مسرت یحیی

هست امید که حاضر بحضورِ تو شود
یابد از حضرتِ والای تو دولت یحیی

از لبِ لعلِ تو ناکامِ دلِ خویش بود
یافت در نظمِ بیان طرفه ملاحت یحیی

سیدی کی شود از ذکرِ تو یحیی خاموش
از ثناخوانی تو یافته شهرت یحیی

مسیحا کن علاجِ دردِ یحیی
تماشا ساز روی زردِ یحیی

رخِ پرنورِ خود ای مه برافروز
برای دفعِ آهِ سردِ یحیی

ز خاکِ درگهت شد غازه پیدا
نگر این چهرهٔ پرگردِ یحیی

ز سرد و گرمِ دهر آزرده دل است
بکن تدبیرِ حر و بردِ یحیی

بمدحِ بو العلا محبوبِ کبریاست
کلام آمد و آورده یحیی را

بو العلا محبوبِ حق شانِ نبی جانِ علی
گوہرِ یکتائی توحید ارکانِ علی

ہر کہ عرفانِ جنابِ بو العلا پیدا نمود
بی مشقت حاصلِ او گشت عرفانِ علی

بو العلا چون ہست فرزندِ جنابِ مرتضیٰ
آشکارا از جمالِ بو العلا شانِ علی

ہست اویسی علیِ مرتضیٰ مولائی من
موجزن اندر طریقش ہست فیضانِ علی

دیدم اندر روی وجہ اللہ حسنِ بو العلا
در جمالِ بو العلا انوارِ تابانِ علی

ہر کہ شد اندر طریقِ سید الامرا مرید
حصہ او را میرسد ہر روز و شب از خوانِ علی

با مریدانِ جنابِ بو العلا باشد مدام
لطف و انعام و عطا و جود و احسانِ علی

تند بادِ حادثہ سازد کجا شان را ہلاک
چون چراغم کردہ دور زیرِ دامانِ علی

مستحقِ رحمتِ خاصِ جنابِ سیدم
ہستم ای یحیی غلامی از غلامانِ علی

در عمرِ خویش ہیچ نکردیم طاعتی
در حشرِ ما و حسرت و اشکِ ندامتی

آنجا کہ مجمعِ صلحا باشد و کنند
اعمالِ عرض ما و ہزاران خجالتی

کاری نساختم کہ شود توشۂ سفر
باشد مرا ز نسبتِ سیدِ خود شفاعتی

نشستم آه سر بگریبان بیاد حق
عمرم تمام گشت بحرف و حکایتی

نبود امید غیر ازینم که بوالعلا
سازد به پیش خالق اکبر شفاعتی

عفو گناه من کند ایزد بعز ضیای او
سازد عنایتی و نه بیند شناعتی

آری جناب سید والا ابوالعلا
زآیات خاص حضرت حق بست آیتی

در جمع اولیاست ذوی العز والعلا
باشد درین گروه مر او را کرامتی

ما را کجا معطل و مهمل گذارد او
بر حال بندگان خودش هست عنایتی

در دو جهان عنایت آن شاه دو سرا
سازد ز جمله درد و مشقت کفایتی

سازد عنایت و کرم و لطف خاص او
از جمله درد و رنج و مصیبت حمایتی

کارم ثنای آن شه هر دو سرا بود
سازم سپاس شاه و نمایم طلاقتی

یا بوالعلا کنون من و شغل ثنای تو
وین شغل هست خوشترم از هر عبادتی

ما انچه یافتیم ز نعت تو یافتیم
علم و کمال و عزت و جاه و جلالتی

یحیی ز شغل نعت تو در نظم و نثر یافت
طرفه طلاقتی و عجائب فصاحتی

راحت جان و دل عاشق ناکام توئی
خود تو بردی دل و خود یار دلارام توئی

ظاهر و باطن و پنهان و عیان ذات تو هست
اول و آخر و آغاز و سرانجام توئی

چون نه در دام تو مرغ دل من صید شود
گر خود ای شاه شکار افگن و خونخوار توئی

اینهمه مستیم از بادهٔ توحید تو است
بو العلا آنکه نهد بر کف من جام توئی

درد ما را ز کرم ساز دوا ای عیسی
کاشف رنج توئی دافع آلام توئی

آب و رنگ چمن شرع بود ذات شریف
رونق دین توئی و عزت اسلام توئی

هست مداح تو صحبی بزبان تقصیر
وانکه بر هر غزلم میدهد انعام توئی

بو العلا ای خلف ساقی کوثر مددی
قرهٔ باصرهٔ احمد و حیدر مددی

مستغیث آمده ام بر در تو ای سید ما
گشته ام خوار و زبون عاجز و مضطر مددی

صد قیامت بسرم رفت و قیامت باقیست
مالک روز جزا شافع محشر مددی

میگریزد دلم از شر و فساد عالم
ای شه جن و بشر سید سرور مددی

مشکل من همه آسان شود از یک نگهت
جلوهٔ شیر خدا حیدر صفدر مددی

سیدی جد شریف تو بود شاه شهید
من غلام توام ای سید اطهر مددی

لیل تاسع بود از ماه محرم امشب
بهر عباس و علی اکبر و اصغر مددی

از پی سیدهٔ پاک و جناب حسنین
مددی ای گل گلزار پیمبر مددی

بو العلا ابن حسین ابن علی سبط نبی
قاسم نار و جنان ساقی کوثر مددی

کمترین بندهٔ درگاہ توام ای مولا | از همه بهتری ای بهتر بهتر مددے

آمده بر درِ پاکِ تو ثنا خوان یحییٰ
ای ثنا خوانِ تو خود خالقِ اکبر مددے

مستِ ابوالعلا شو از فیضِ مرتضائی | انگاه ساز یحییٰ دعوای کبریائی
روی ابوالعلا بین تصویرِ مصطفیٰ بین | این حسنِ مرتضیٰ بین با جلوهٔ خدائی
بی نفی و با ثباتم بیرون ز شش جهاتم | بیکیفیت ذاتم هستم ابوالعلائی
در صورتِ محمد بنگر ابوالعلا را | در حسنِ بوالعلا بین انوارِ مصطفائی
عالی بود مقامم انّی اَنا کلامم | هر نام هست نامم واللہ ما سوائی
ما و ابوالعلا ہم مست از می انا ہم | دیگر کجا بگنجد ای مرد بی ردائی

یحییٰ بحقیقت اجزا ما دگر ندانم
جز بوالعلا نباشد واللہ فی ثنائی

مشکل من ساز آسان سیدی | گشته ام زار و پریشان سیدی
نفسِ من گبر ست از دین بیخبر | از کرم فرما مسلمان سیدی
میکنم هر شب ز درد ہجرِ تو | ناله و فریاد و افغان سیدی
از پی دردِ دل زارم بود | در لبِ لعلِ تو درمان سیدی

حسنِ وجہ اللہ دیدم در رخت | زان چنین ہستیم حیران سیدی

قطعہ

تا قبولِ تو نصیبِ من شود | در رہت کردیم قربان سیدی
دولتِ دنیا و زادِ آخرت | دین و ایمان عشق و عرفان سیدی

قطعہ

بندہ یحییٰ بر گلِ رویت بود | عندلیب آسا غزل خوان سیدی

سال و ماہ و روز و شب شام و پگاہ
ہست مدح و ثنا خوان سیدی

خداوند البشانِ بو العلائی | کہ پیدا شد زشانِ مرتضائی
جمالِ بی‌مثالِ مصطفائی | بحسنِ خاص وجہ اللہ نمائی
دلا کن بہر در سیدگدائی | گدائی خوشتر است از پادشائی
دلا بگزین طریق سیدیائی | کہ اینست اصل راہِ پارسائی
شود عالم حبیبین سا بدر تو | اگر بینی ہستانش چبہ سائی
زفیضِ بو العلائیہ پر نور گردی | بسر الستر چو سازی آشنائی
قفائی ستانہ شانِ تو مولا | چکید از شانِ تو شانِ خدائی

چو نبود ما سوی الله هیچ موجود ــ ترا زیبد کلامِ ما سوائی
بود از رازِ تو آگاه مهدی ــ غلامِ خاصِ شاهِ کربلائی
مرا من هست اندر کیشِ نادان ــ گذشتم از طریقِ پارسائی

تعالی الله یحیی شانِ پاکم
که هستم صاحبِ شانِ بوالعلائی

بوالعلا لختِ دلِ حیدرِ کرار توئی ــ پسرِ پاکِ نبی و نقشِ شهِ ابرار توئی
در جمالِ تو عیان جلوۀ سترِ اسرار ــ گنجِ اسرار توئی مطلعِ انوار توئی
در خراباتِ ازل از میِ نابِ توحید ــ مست و بیخود توئی و باخود و هشیار توئی
هستیِ محضِ تو پس هستیِ مطلق باشد ــ وانکه بر خویش کند هر نفس اقرار توئی
تو سمیعی تو کلیمی علی الاطلاق شها ــ قوتِ سامعه و طاقتِ گفتار توئی
منم آن بندۀ ناکاره و پر عیب تمام ــ که مرا با همگی عیب خریدار توئی

هست مداحِ تو یحیی بزبانِ تقصیر
وانکه بخشنده صلهایش برین اشعار توئی

ای از رخت هویدا آثارِ کبریائی ــ وز جبهۀ تو روشن انوارِ مصطفائی
فیضِ نبیّ و حیدر از تو رسد بعالم ــ در شکلِ مصطفائی در حُسنِ مرتضائی

برتر ز هر ولی هست شاها مقام پاکت — والله ابوالعلائی والله ابوالعلائی

سرّ عبودیت را هر کس کجا بفهمد — عبدیت تو شاها عین سنّة با خدائی

از آب دیدهٔ خود کردیم شست شویش — در خانه اسم کرم کن در چشم من درآئی

ای دل بر آستانت عالم جبین بساید — گر سر در جنابت سائید جبین بسائی

یحییٰ تو ز فیض سلطان تیره بختست
دارد بچشم ظاهر هر چند بینوائی

زهی جاهِ جلالِ بوالعلا محبوب یزدانی — امیرِ دستگیرِ دو جهان سلطان ذیشانی

اویسیِ علیِ مرتضیٰ حلالِ مشکلها — علی گوئی علی خوانی علی دانی علی سانی

مپرس از من دلیل و حجت تو چیا ای نادان — که عشقِ بوالعلا اندر درونم هست برهانی

پیمبر خواست اجرِ خویش حبِّ اهلبیتِ خویش — محبت هست با اولادِ حیدر اصلِ ایمانی

شنو هر مشکلم آسان ز ذکرِ آن ولیِ حق — پیِ دردِ دلِ من نامِ پاکش هست درمانی

دل و جانِ مرا روشن نموده نسبتِ پاکش — بود این نسبت ماهِ تابان مهرِ رخشانی

تو بیامان برو زحشر ای یحییٰ چرا باشی
که آید بوالعلا در عرصه پیما رسانی

زهی عزّ و جلالِ بوالعلائی — کند در بندگی کارِ خدائی

چکید از جبههٔ نورانی او — تجلای جمال مرتضائی
بود بس سرو گلستان امامت — گل رنگین باغ مصطفائی
باولاد عبید الله احرار — شه من مینماید حق نمائی
پی حل مهمات دو عالم — نماید جلوهٔ مشکلکشائی
تعالی شانه الله الله — ز شان او هویدا کبریائی
کسی کو اقتدا ایش می نماید — کند بر هر دو عالم مقتدائی
جبین سا بر در من عالمی شد — نمودم بر درش تا جبهه سائی

بیا یحیی ز خود بیگانگی گیر
بآن حق آشنا کن آشنائی

ای ولایت بود مرا کافی — نام تو بهر درد دل شافی
طمع از دیگران نمیدارم — لطف تو هست کافی و وافی

قطعه

واعظا من بعشق دارم کار — پیش ما این همه چه میلافی
طعنه بر عاشقان روا نبود — چکنم چون نه ز اهل انصافی
مهره از ناسره شناسم من — میکنم در سلوک صرافی

عاشقِ ذاتِ والا توحید	بر دو عالم کشد خطِ نافی

بو العلا رہنمائی اہلِ صفا
بندہ یحیی ست صوفی و صافی

شود جائے من اکبرآباد الٰہی	بکن خاطرِ غمزدہ شاد الٰہی
دلم ہست ویرانہ از ہجرِ آن شہر	کن از وصل دلشاد و آباد الٰہی
درین شہر بنشستہ‌ام خوار و غمگین	کنم در جنابِ تو فریاد الٰہی
بصد رنج و غم قید گشتم درین شہر	ز قیدِ غمم ساز آزاد الٰہی
رسان زود در اکبرآباد خاکم	مکن اندرین شہر برباد الٰہی
من و اکبرآباد و در مدحِ سید	غزلہا [illegible] انشا الٰہی

شود بادہ پیمائے آن شہر یحیی را
کن امداد الٰہی کن امداد الٰہی

ز اکبرآباد مرا ای دل بخاطر جائے	کہ این چنین عیش و طرب نیست بہ سر جائے
ہست گو منصفِ دانا بخدائی اکبر	کہ نہ بے خویش چہ خوش ساختہ اکبر جائے
اندران شہر اگر گوشہ ببخشند مرا	باز ہرگز نرود بندۂ احقر جائے
نورِ حق ہست درخشان ز در و دیوارش	اکبرآباد بود چون مہِ انور جائے

هر کسی را ربطه باشد با کسی — ای کس بیکسی ای من توئی

زاوّل و آخر نصیده ام خبر — ابتدا و انتهای من توئی

هست حسنت آشکار او نهان — هم ظهور و هم خفای من توئی

در جمالت دیده ام حق آشکار — الله الله حق نمای من توئی

سیدی در خلوت انی انا — رهست گویم آشنای من توئی

بیچه یحیی چون نباشم مست حق
ای العلا شورش فزای من توئی

کجائی دلنواز من کجائی — کجائی چاره ساز من کجائی

نظر کن بر نیاز و عجز بنده — کجائی بی نیاز من کجائی

ازین پستی مرا ده سربلندی — کجائی سرفراز من کجائی

ز هجر شد بیقراری های جانم — ببین سوز و گداز من کجائی

بخود عاشق بخود معشوق هستی — کجائی عشق باز من کجائی

ز غم کرده بحیرت قمری آسا — کجائی سرو ناز من کجائی

بود یحیی ای تو بیکس درین ملک
شده بیکس نواز من کجائی

بیا ای عشق کن مشکل‌گشائی
دمی از خویشتن ده ما رهائی

بده یکجرعه‌ام از بادهٔ وصل
نمیدارم کنون تاب جدائی

شود هر مشکلم ای عشق آسان
دمی گر بر سرِ الطاف آئی

جبین من شود چون ماه روشن
کنم بر درگهت از جبهه‌سائی

رهانیدی مرا الحمد لله
ازین قیدِ توئی دوام مائی

پس من از من فقیر عشق هستم
نمیدارم نشان میرائی

بیا بیدل العلا یحیی گدا باش
گدائی خوشتر است از بادشائی

یا سیدنا فداک روحی
ای شاهِ خدا فداک روحی

جز یکدو نفس نماند در من
هان زود بیا فداک روحی

تا پردهٔ غیریت نماند
بی پرده درآ فداک روحی

تا جان بکنم نثارِ رویت
یک جلوه نما فداک روحی

در لعلِ لبت شفای ماهست
دردِ تو دوا فداک روحی

پرکن مئی بیخودی و درده
در جامِ انا فداک روحی

یحیای تو از تو عشق خواهد

عشقش بفزا فدای وحی

نگهی یا ابو العلا نگهی	نگهی بر من گدا نگهی
نور عینین مرتضی نگهی	مظهر شاه کربلا نگهی
سلام آمدم سلام علیک	یا جدا ایم بخشش یا نگهی
از پی عشق بهر مرشد من	مست شکر یه ام آنا نگهی
سوی من ساز بهر وجه الله	ای اسیر خدا نما نگهی
ای اسیرا ای فدای تو جانم	سوی من ساز از ادا نگهی
دردمندیم خسته احوالیم	هست درد و مراد وا نگهی
شب عرس تو امشب است شها	سوی من بهر مصطفی نگهی
نذر سوز و گداز میسازم	بکنی تا بسوی ما نگهی

بر درت آمدست بیکیاپیت
است تجلای کبریا نگهی

بر در سید نشستم یللی	دست از کونین شستم یللی
گشتم آزاد از کمند کفر و دین	دل بزلف یار بستم یللی
از نگاه سید مست آنا	مست مستم مست مستم یللی

کی حریفان آگه اند از مستیم / بنده یک می پرستم یا علی

من نمیدارم خبر از غیر یار / مست از جام الستم یا علی

هستی او کرد جا اندر دلم / هست هستم هست هستم یا علی

کس چه داند شوکت شان مرا / من غلام شاه هستم یا علی

دین و اسلام من آمد بو العلا / دل ز کفر و دین گسستم یا علی

امشب ای یحیی ز فرط اشتیاق / بهر نذرش دل بدستم یا علی ؎

ای بدرماندگی از تست پناه یحیی / خاک درگاه شریف تو کلاه یحیی

گر شبی سیدنا جلوه کند اندر دل / صبح امید شود شام سیاه یحیی

جز تو یا سیدنا مرشدنا مولانا / که کند رحم برین حال تباه یحیی

سجدا چهره زیبای تو وجه الله هست / نور وجه تو بود شمع براه یحیی

گر کند جلوه گری رحمت تو ای مولا / رنگ طاعت چکد از جرم و گناه یحیی

خاکساری بدر سیدنا مولانا / هست لاریب بجز عزت و جاه یحیی

بو العلا سیدنا ابن علی شیر اله / سید و خواجه یحیی مه شاه یحیی

اللہ اللہ چہ دلبری داری
جلوہ و شانِ حیدری داری

از ازل دلبرے بتو دادند
نورِ حسن پیمبری داری

اولیا اند دوستانِ خدا
اندرین جمع سروری داری

اللہ اللہ جمالِ حق تمثال
رشکِ خورشید انوری داری

بطفیلِ ابوالعلا بیجیؔ
در طریقت قلندری داری

السلام ای گلِ گلزارِ رسولِ عربی
انت مولائی و ملجائی بامّی و ابی

پدرت حیدر و جدِ تو بود پیغمبر
چہ مبارک حسبی و چہ معلی نسبی

چہ لقبہا کہ ندادست ترا ایزدِ پاک
آنکہ بر نامِ خوشت ناز کند خوش لقبی

تا نمودی رخ و دیوانہ خویشم کردی
ایشہِ حسن چگوئیم ازین بوالعجبی

منصبِ عقدہ کشائی بتو الشاہ رسید
در وراثت ز علیؓ و بسیادت ز نبیؐ

دردمندیم علیلیم جگر سوختہ ایم
آمدم بر درِ تو از پی درمان طلبی

جگرم سوختہ از آتشِ غم واسفاہ
رشحاتِ کرمت چارۂ این تشنہ لبی

دلِ چون سنگ من از دردِ فراقت نالد
گر این شیوہ بیاموخت ز جسمِ خطبی

بندۂ عشقم و دارم ز تو امیدِ معاف
در رہِ عشق بسا رفتہ ز من بی ادبی

گر در سلسلهٔ پاک تو از طفلی قید — رحمت الله ابد الدهر علی روح ابی
هست امشب شب عرس تو و من در سفرم — بپذیر آنچه بیارم ز ره بی ادبی
مطلب این سفرم بر تو عیانست و عیان — وارهان ای شه دین از غم دنیا طلبی

بنده یحیای تو هر شب بفراقت نالد
گوش کن ای مه من زمزمهٔ نیم شبی

از قید دین و دنیا آزاده است یحیی — بر آستان پاکت افتاده است یحیی
تا بو العلا ببیند از چشم لطف سویش — بر آستان پاکش استاده است یحیی
از دست قدرت خود نقشی نابدل زن — مانند لوح طفلان بس ساده است یحیی
بر یک ندای جانان با جان شود روان — هر آن هر زمان بس آماده است یحیی
در کوی عشق شود تقلید هیچ مذهب — بیرون ز کفر و اسلام این جاده است یحیی
در بزم میکشان آ جامی بنوش و خوش است — زنار ره کلاه و سجاده است یحیی

یاران بحال یحیی انکار نیست جائز
دیوانه است یحیی دلداده است یحیی

ای آنکه توئی شمع شبستان تجلی — تابان ز رخت نیر تابان تجلی
جز شمع جمال تو ندیدیم منور — ای نور سر طور در ایوان تجلی

سرتا قدمت نورِ الٰہیست که دیدم
گویا که سراپات بود کانِ تجلی

تا غیر مکرر بر خت کرد نظاره
افزود ز لبس آئینۂ شانِ تجلی

ہر کس که تجلائی جمالِ رخِ تو دید
چون آئینه شد ششدر و حیرانِ تجلی

دیدیم تجلاے تو از عالم مجرد
آنجائی که خود نا مده امکانِ تجلی

در زلف و رخ ہمچو گل و سنبلت ای گل
دیدیم بہارِ چمنستانِ تجلی

یا سیّد نا میرسد از فیضِ تو ہر دم
صد لقمۂ نورانیم از خوانِ تجلی

سیّجا ہمی تو در وصفِ جمالِ تو نظر کرد
صد مطلعِ پر نور بدیوانِ تجلی

السّلام ای نورِ چشمِ سبطِ پیغمبر توئی
قرۃ العینِ نبیؐ و حیدِ صفدر توئی

السّلام ای تو گلِ گلزارِ پیغمبر توئی
در ریاضِ شاہِ مردان نخلِ بار آور توئی

آیۂ تطہیر نازل شد پئے آبائے تو
در حسب اعلا توئی و در نسب اطہر توئی

السّلام ای در گروہِ اولیائے باصفا
اکرم و اعظم توئی و افضل و اکبر توئی

از وجودت یافته دینِ متین تازه حیات
محی دینِ مصطفیؐ ای شاہِ دین پرور توئی

کیست تا با تو نماید ادعائے ہمسری
از ہمه بہتر توئی و از ہمه برتر توئی

السّلام ای در کفِ تو انتظامِ کائنات
بو العلا مشکلکشائے خلق چون حیدر توئی

جلوهٔ معشوقی از سر تا بپا یا بو العلا ‏ دلربا دلنواز و دلده و دلبر توئی

این شب عرس تو باشد پرده از رخ بر کشا ‏ ای نظر فرما بحالِ عاشقِ ششدر توئی

بهرِ دیدِ تو آمدم با بیقراریهای دل ‏ ای تسلی بخشِ این آشفتهٔ مضطر توئی

نذرِ تو آورده ام هر انچه در جیبِ منست ‏ ای مجیبِ دعوتِ این فقرِ احقر توئی

از منی من وا رهان یا بو العلا بهرِ انا ‏ از خود خود آشنا کن بیخودم اندر توئی

السلام ای آنکه یحیی را چه باشد هراس
حامیِ روزِ قیامت شافعِ محشر توئی

السلام ای نورِ عینِ ساقیِ کوثر توئی ‏ راحتِ جانِ نبیؐ و حیدرِ صفدر توئی

گه بشکلِ مصطفیٰ ظاهر شوی یا بو العلا ‏ آشکارا گاه در شانِ شهِ خیبر توئی

دیدم از علمِ مجرد نورِ تو بیکیف و کم ‏ شاهبازِ روح را یا بو العلا شهپر توئی

ای شهِ ملکِ خودی سلطانِ اقلیمِ انا ‏ بر سپهرِ علمِ سر السر مهِ انور توئی

در کتابِ اولیائے اولین و آخرین ‏ ای ولیِ مجتبیٰ سرخیل و سر دفتر توئی

ای ولایت فرض از حکمِ خدا و مصطفا ‏ واجب التجلیل اندر مصحفِ اکبر توئی

چون نیاید بر درت یحیی فقیرِ بینوا
زانکه ای سلطانِ دین شاهِ گدا پرور توئی

شاہا اگر بجانب یحیی کرم کنی
ویرانہ اش ز مقدم رنگین ارم کنی

از فرق فرق دین تو سرم بگذرد شہا
پا ہی بذرک خویش اگر بر سرم کنی

من طرز دلکشت بشناسم تو جلوہ ہا
خواہی بدیر خواہ بہ بیت الحرم کنی

در دوری تو خانہ چشم شدہ خراب
از مہر پاک اشک ز چشم ترم کنی

ای دل تو آرمیدہ بذکر خدای شو
آہو نمط بوادی دنیا چہ رم کنی

دل کعبہ الیست عرش خداوند کبریا
یاد خدا درین حرم محترم کنی

یحیی زبسکہ در غم دنیا بود کم
فارغ دلش ز خواہش سیم و درم کنی

بزم بوالعلا شد جائے یحیی
زہی اپنی قسمت والائے یحیی

در پاک جناب سید پاک
ہمیں اب جنت الماوائے یحیی

تماشائے جمال بوالعلا ہست
غرض لا لیلۃ اسرائے یحیی

جناب بوالعلا السید اللہ
ملاذ و ملجا و ماوائے یحیی

بود از دستگیر بہر سید
جہان در پنجہ گیرائے یحیی

اگر پا بر سر او افگند شاہ
فلک سر افگند بر پائے یحیی

یکی بین ویکی دان ویکی گوی
ہمین رمزست از سرائے یحیی

چراغان شد چراغان شد چراغان | زداغ عشق سرتا پای یحیی

چرا یحیای تو گردد هراسان
تو چون هستی کرم فرمای یحیی

نظری یا الولی العلا نظری | گر نه بسیار اندکی قدری
جلوهٔ تو ز ذره هاست عیان | گو نه بیند کدام بی بصری
با وجود تو هستیم تلف است | از وجودم نمانده است اثر
آن قدر گم شدم بهستی تو | نیست از هستیم کنون اثری
جز در تو که ماسنم باشد | نه هر آستانه نه دری
دارم از دیده و دل وحشی | در بغل آرسیده هجر و بری

وقت آنست کز جهان گذرد
سوی یحیای خویش کن گذری

ای ز هر ذره آشکار توئی | جلوهٔ ذات کردگار توئی
وحدتت هست در همه ساری | یک توئی ده توئی هزار توئی
از تو هست انتظام کون و مکان | حاصل جمله اعتبار توئی
هست توحید اصل نسبت تو | صاحب هشت و چار توئی

ای زیادت تو زندگانی من — دل بیتاب را قرار توئے

نرسد صدمهٔ خزان اینجا — ای گلزار من بهار توئی

نیست از کثرت غم و هم هم — زانکه غمخوار و غمگسار توئی

چیست در کارهای من تاخیر — صاحب حکم و اختیار توئی

دامن شاه گیر ای ثنیے
نیست بیم از گناهگار توئے

یا امام همام ادرکنے — شاه عرش احترام ادرکنی

مست فرما ز بادهٔ توحید — ای انا الحق کلام ادرکنی

از کرم ده مقام بر در خویش — سید والا مقام ادرکنی

در رهٔ عشق پخته کارم کن — من و سودای خام ادرکنی

از پی قتل دشمنان بکش — ذوالفقار از نیام ادرکنی

از برای حسین ابن علی — این ثالث امام ادرکنے

بهر عباس و اکبر و اصغر — رحم کن بر غلام ادرکنے

نعرهٔ ماست یا امام حسین — سید تشنه کام ادرکنے

گوش فریاد من کن از ره لطف — وین صلوة و سلام ادرکنی

نعت تو یا بوالعلا باشد — کار من صبح و شام ادرکنی
یعلیک السلام عزت بخش — من و عرض سلام ادرکنی
شب عرس تو امشب ست بیا — سوی من خوش خرام ادرکنی
این همه شد من پذیرا کن چه — از رہ لطف عام ادرکنی
با امید عطای تو آمد — عاجز مستهام ادرکنی

بر در آمد فقیر تو یحیی
شاه ذی الاحتشام ادرکنی

الصلوة والسلام ای محی دین مصطفی — وارث شیر الهی جانشین مصطفی
بوالعلا را حق عطا فرمود است علم لدن — صاحب اسرار باب العلم امین مصطفی
حسن وجه الله دیدم در جمال بوالعلا — بوالعلا فرزند فرزند حسین مصطفی
آنچنان توحید جاری ساخته مولای ما — کز زبان حق شنیده آفرین مصطفی
رحم کن بر حال زار ما اسیرن امیر — از برای اهلبیت طاهرین مصطفی
تا کجا باشیم در شرک طریقت مبتلا — بوالعلا تا کی ببنده ساز دین مصطفی
تا بکی باشد دلم تاریک از زنگار شرک — کن دل ما روشن از نور یقین مصطفی
مرز و بوم هند ما را سیک شد یا بوالعلا — قالب خاکم رسان در سرزمین مصطفی

با همه شوق و تمنا بهر دیدار تو
آمده یحیی غلام کمترین مصطفیٰ

السلام ای آفتاب آسمان سروری — وی بملک سروری با تاج و تخت و افسری
السلام ای از جمال حق مثالت آشکار — طلعت پیغمبری عز و جلال حیدری
آفتاب روی تو عکس فروغ ذات است — مشتری نور رخت را همچو ماه مشتری
مسکنی در قلزم اسمای خود شنا — الله الله ای وحیدت چه والا گوهری
مسکنی صید نظر ای نور چشم بوتراب — دل بری از دلبران چشم مست تو دلبری
دامن آل عبا شد سایه افکن بر سرت — فی الحقیقت ذات حقی لیک در چادری
چرخ کج رفتار با من میکند جور و جفا — ای شه ارض و سما در کار من کن داوری
چشم بر راهیم و در شوق لقا افتاده ایم — تا بیایی مهر وار از راه ذره پروری
بر درت آورده ام فرزند دلبند خودم — سایه لطف و عنایت بر سرش گستری
نذر تو سوز و گداز قلب خود آورده ام — بو که فرمایی قبول از راه عاشق پروری
هر کسی گیرد غلام صاحب جوهر بها — آن تویی ما را گرفتی با همه بی جوهری
کی توان گفتن هیچ لائقت یا ابوالعلا — در ثنایت هر چه اندیشیم از آن بالاتری

قطعه

چیست سلطان من پیش گدایان درت — شوکت دارا و جاه و حشمت اسکندری
این گروه از فیض تو مستغنی الاحوال اند — ذات ایشان ز اعتبارات حدوث آمد بری

آمده یحیای مسکین بر درت یا سیدنا
از کرم یا بو العلا بر حال زارش بنگری

ای رونق و آرایش کاشانهٔ یحیی — پر نور شد از مقدم تو خانهٔ یحیی
شاهی که بود مسند او عرش معلی — آمد ز ره مهر به ویرانهٔ یحیی
آن مست که جز قصهٔ توحید نداند — خوش آمده تا بشنود افسانهٔ یحیی
بی دیدن رخش نرود شورش سودا — ای اهل خرد از دل دیوانهٔ یحیی
یا سیدنا کن نگهی از نظر لطف — بر جوشش اخلاص مریدانهٔ یحیی
ای مستی حسن بیا پرده برانداز — بشنو ز کرم نغمهٔ مستانهٔ یحیی

یا سیدنا آمده یحیی بدر تو
بنگر ز کرم حال فقیرانهٔ یحیی

سلام ای مالک مختار یحیی — سلام ای انبیای کار یحیی
سلام ای سرور سالار یحیی — سلام ای سید و سردار یحیی
منور در رخت اِنّی انا الله — بود اِنّی انا دلدار یحیی

شنید از لعلِ تو حرفی بلا ست ۔۔۔ ازان شد مهج زن سراً یحیی
بتو اقرارِ ش از قلب زبانست ۔۔۔ ز ضمیرِ تو بود انکارِ ستیحیی
نباشد غافل از یادِ تو یکدم ۔۔۔ دلِ دیوانهٔ ہشیارِ ستیحیی
بدل ذکر و بلب یادِ تو باشد ۔۔۔ ہمین ست و ہمین بس کارِ یحیی
شہا از پنجهٔ مشکل کشائی ۔۔۔ بکن وا عقدهٔ دشوارِ یحیی
ہمه از نامِ والائے تو باشد ۔۔۔ شہا این رونقِ بازارِ یحیی
مسلمانی کن مسلمان کن مسلمان ۔۔۔ شکن این سبحه و زنارِ یحیی
ز بس درمانده و رنجور گردید ۔۔۔ بیا بنگر بحالِ زارِ ستیحیی
مسیحا در لبِ لعلِ تو باشد ۔۔۔ مداوائے دلِ بیمارِ ستیحیی
شہا باشد کثیرم پیشِ تو کم ۔۔۔ روا کن حاجتِ بسیارِ یحیی
بیا سایه دلم از یادت ایماه ۔۔۔ خیالِ تو بود غمخوارِ ستیحیی
شبِ عرسِ تو باشد جلوه فرما ۔۔۔ منور کن در و دیوارِ یحیی
منم صوم و ابوجہ الله دائم ۔۔۔ بود دیدارِ تو افطارِ یحیی
پذیرا کن نیازم از سرِ مہر ۔۔۔ بحقِ نالہائے زارِ یحیی
بود از بادهٔ انّی انا الله ۔۔۔ بدورت مستیِ سرشارِ یحیی

سپردم مہدی خود را بتو چون ‌‌‌ بذاتت ہست استظہار یحییٰ
زتو خواہم مراد دین و دنیا ‌‌‌ سوال از غیر باشد عار یحییٰ

بیا مدبر درت یحییٰ مداح
بیا و گوش کن گفتار یحییٰ

یحییٰ بیابت آمد با چہرہ سیاہی ‌‌‌ یا بوالعلا نگاہے یا بوالعلا نگاہے
در ذکر اسم اعظم شد رفع از عطایت ‌‌‌ میداشتیم مولا ہر آنچہ اشتباہے
واللہ کہ من ندیدم واللہ کہ من نبیدم ‌‌‌ چہ تو بملک ہستی شاہی بعز و جاہی
چشم عطا و رحمت سوی من از عنایت ‌‌‌ گر پی بہ پی نباشد آشنا گاہ گاہے
از درد ہجر یارے ہستیم بیقراری ‌‌‌ مائیم و سوز بیدل ہستم درد و آہی
امشب بود شب عرس مقبول کن نیازم ‌‌‌ بی پردہ ام خدا را بنما رخ چو ماہے

یحییٰ گدائی مسکین با حال زار غمگین
آمد بر آستان والا چون تو شاہے

بوالعلا سید و مولائے ‌‌‌ بوالعلا قبلتی و ملجائی
در لب لعل بوالعلا باشد ‌‌‌ اثر معجز مسیحائی
چون تو یک کس نباشد ای محبوب ‌‌‌ با چنین دلبری و رعنائی

راست از دستِ خویش حق ز تو بود
بر قدِ تو قبائے یکتائی

گر نہ بینم جمالِ بے مانند
چہ بود حاصلم ز بینائی

تا شود نور در دلم پیدا
سرگشتم بر درت جبین سائی

حاضرِ آستانہ اَت گشتم
با تنِ زار و آبلہ پائے

ہمچو سعدی ستادہ بر درِ تو
ہست یحییٰ گدائی شیدائی

ہمہ گوشیم تا چہ فرمائی
ہمہ چشمیم تا برون آئے

بر حالِ زارِ یحییٰ یا بو العلا نگاہی
بہرِ خدا نگاہی بہرِ خدا نگاہے

گوہر فشان ز لعلِ دربارِ خویش مولا
چشمانِ نرگسین را بگشا شہا نگاہے

بی برگ و بینوائیم در رنج مبتلائیم
از لطف کن بحالِ این بینوا نگاہے

مشتاقِ یک نگاہت بندہ بہ پیشت آمد
ای ہستِ شرابِ باقی آنا نگاہے

امشب بود شبِ عرسِ نذر و نیاز بیدم
ای رحمتِ دو عالم للمصطفیٰ نگاہے

آمد بر آستانت مہدی قورِ عینم
بر روی نورِ چشمِ رحمت آشاہ ما نگاہے

مشتاقِ رویتِ تو یحییٰ است روزہ دارا
ای شاہِ روزہ داران بہرِ خدا نگاہے

بقعرِ بیخ و غم افتاده ام یا بو العلا دستی | خدا را ابنِ شاهِ یل تنی دستِ خدا دستی
ز پا افتاده ام از بارِ غم مشکل که برخیزم | ز فضلِ خود دهد آن دستگیرِ دوسرا دستی
ز کوته دستیم ها خود هم بس دور می‌افتم | که آویزد بدامانِ شریعتِ تو مرا دستی
کنی حاجت روا بخشی مرادِ عاشقانا | برآرد گر بدرگاهِ کریمت بینوا دستی
چو شد اثباتِ توحیدِ تو در جان و دل رحیم | کشیدم خطِ لا وانگه زدم بر ماسوا دستی
بیا شاها تو پا افتادگان را دستگیری کن | نهد بر فرقِ ما از لطف بهرِ مصطفی دستی

عنانِ انجم و افلاک در کف آید یحیی را
زدم در دستِ پاکِ بو العلا از شوق تا دستی

بو العلا بر فلکِ علم خودی ماه توئی | ساقیِ میکدهٔ عشقِ انا الله توئی
در صفِ اهلِ ولایت ز عطای حیدر | صاحبِ عزت و مجد و شرف و جاه توئی
حسنِ روی تو بود نورِ نبی و حیدر | اخترِ مجد توئی مهر توئی ماه توئی
ای حدوثِ تو قدم کیفیتِ تو بیکیفی است | سرِ الله توئی معنیِ سبحاه توئی
حلِ همه مشکلم از گوشهٔ چشمِ تو شود | من بقربانِ تو شانِ اسد الله توئی
کارِ من صبح و مسا یادِ گلِ روی تو هست | نالهٔ نیم‌شب و آهِ سحرگاه توئی
طی نمودیم رهِ عشق بآسانیها | هادی و راهبر و خضر درین راه توئی

منم آن بنده که از یاد تو غافل همه دم
ور زمن در کار من و حال من آگاه توئی

بندهٔ خاص در پاک تو سیحیی باشد
سید و مالک و سلطان و شهنشاه توئی

سیّدی مستندی معتمدی خذ بیدی
حسبی فی حضرتکم خذ بیدی خذ بیدی

بیخود افتاده پریشان تا بکنار مقصود
چند مانیم بگرداب خودی خذ بیدی

ظلم بر نفس خود از سهو هزاران کردم
بس گنه ساخته ام من احد خذ بیدی

وقت آنست که ایمان نبود جز سیحیی
آمده در دو ده و چار صدی خذ بیدی

بشفاعت بکشا لب بحضور داور
گنهم آمده فوق العدد خذ بیدی

مطلبم حرف قبول تو بیامد محبت
تا گذشتیم ز نیکی و بدی خذ بیدی

پا شکسته بدرت آمده مسکین سیحیی
یا ملاذی بحضور الصمد خذ بیدی

مخمسات

مخمس غزل حضرت مولانا نورالدین عبدالرحمن جامی قدس اللہ سرہ السامی

ما بلبلِ باغِ بوالعلائیم
بر درگہِ او ہمین سرائیم
با طائرِ سدرہ ہمنوائیم
ہر چند تو شاہ و ما گدائیم
دامن مفشان کہ مبتلائیم

بر مسندِ عشق شہریاریم
چون یوسفِ صاحب اقتداریم
مشہور و عزیزِ روزگاریم
تا داغ غلامیِ تو داریم
ہر جا کہ رویم بادشائیم

در عشق یگانہ ایم و فردیم
با این ہمہ سوز و درد مردیم
خونین جگریم و روئے زردیم
ہر جا الم تو مرد دردیم
ہر جا قدم تو خاک پائیم

ما ساکنِ کنجِ لامکانیم
فارغ ز تعلقِ جہانیم
بیرون ز زمین و آسمانیم
دربستہ بروے این و آنیم
بنشستہ بگوشۂ بلائیم

با خلوتیان انس انیسیم | در مجلس عاشقان جلیسیم
هر چند که ساده و سلیمیم | گر نکتهٔ عشق می نویسیم
گر نغمهٔ درد دے سرائیم

از هند و عراق و ترک تاجیک | مشتاق تو عالمے بد و نیک
عشق تو روا نداشت تشریک | بودند نظارگے بسی لیک
آنکس که ترا شناخت مائیم

از غورسے طالعیم مغموم | دادند مرا هر انچه معلوم
در دست تو هست اگر مقسوم | از طوق سگان مدار محروم
گر خلعت خاص را نشائیم

در راه نسیم نوبهاری | با ناله و آه و اشکباری
استاده بصد امیدواری | بیا گفتی که در چه کارے
کس بیتو بیاد در دعائیم

یحیی نبود بناله تاثیر | در عشق گذر ز فکر و تدبیر
چون کار آمد بحکم تقدیر | جامی بجفا و جور خو گیر
دانی که نه در خور وفائیم

مخمس غزل حضرت منصور ثانی مخدوم حکیم شاہ محمد مہدی مسعود باب اللہ ابوالعلائی قدس اللہ سرہ وافاض علینا برہ

برتر بود ز عرش بریں جائی تو شہا — باشد مقام و منزلت از عقل ما ورا
خوش گفت حسب حال تو منصور وقت ما — شہباز آشیانہ وحدت ابوالعلا

قمری سرو قامت سلطان انبیا

باشد جناب سید نا نور پنجتن — از نور او ست نور چہ در سر چہ در علن
منصور ست او شد و خوش گفت این سخن — سرمست عشق حضرت خلاق ذوالمنن

از دست بوتراب چشیدہ می انا

ارفع نمودہ است خدا شان ذکر او — سید است شتی نبی و علی ذکر و فکر او
بر ہر دو عالم آمدہ احسان خیر او — مدہوش شد ز جام انا اللہ سر او

تا دید حسن عارض سلطان کربلا

یا سیدی علیک صلوۃ مع السلام — بر در گہ تو آمدہ مشتاق تشنہ کام
از گردش نگاہ عطا ساز یک دو جام — در ساغر تو بادہ وحدت بود مدام

سکر انا ہمیشہ بود بندہ ترا

ای مہر و ماہ پرتوِ نورِ تو آمدہ
قایم جہان ز لطف وفورِ تو آمدہ
یحییٰ ای تو بباب سرورِ تو آمدہ
مہدی بدین امید حضورِ تو آمدہ

از لطفِ خویش جامِ انا الحق مکنی عطا

مخمس غزل حضرت مولوی شاہ آل حسن ابو العلائی خلف اوسط حضرت مخدوم حلیم شاہ محمد مہدی مسعود باب اللہ ابو العلائے قدس اللہ اسرارہما

یا شاہ سید توئی کہ کنی از کرم عطا
ہر انچہ ہست مطلب و مقصود و مدعا
بشنو کلام آل حسن بہر مرتضیٰ
ای شاہباز اوج سیادت ابو العلا

عنقائی قاف وحدت عرفان کبریا

از فرش تا بعرش بہر شے نمودِ تست
موجود انچہ ہست ہمہ فیض وجودِ تست
در کائناتِ نورِ وجود و شہودِ تست
شمع حریم عشق اسے الٰہے وجودِ تست

پرنور از فروغ تو قندیل اولیا

ای آنکہ ذرہ ذرہ ز فیضِ تو کامیاب
واریم در طریقۂ پاکِ تو انتساب
امیدوار آمدم ای ابن بوتراب
از نور نسبتِ تو شود ذرہ آفتاب

سنگی شنو بیک نگہت لعل بے بہا

بابو العلا خلیفۂ خاص خدا شدی — ظاہر بشکل حیدر مشکل کشا شدی
گفتن نمی توان کہ چہ ای بو العلا شدی — یا سیدی تو قلزم اِنّی انا شدی

تاریخت ارشمہ در دہنت لعل مصطفا

ای از جبین تست عیان نور بو تراب — وی مقتبس ز نورِ تو مہتاب و آفتاب
وجہ اللہست وجہ کریم تو بی حجاب — محجوب طور کرد تجلی بی نقاب

تا بر سرِ تو دست نہادند مرتضا

ای ذرہ را کند نگہِ مہرت آفتاب — دین متین ز نسبتِ تو یافتہ شباب
تنہا نہ از تو اہلِ حجاز اند فیضیاب — تا آمدی بہند تو ای ابن بوتراب

این خاکِ ہند از قدمت گشت کیمیا

در کارہای خویش نداریم انتشار — دامانِ پاکِ تو بگرفتیم استوار
ای شانِ حیدری ز جبینِ تو آشکار — نامِ تو در بسر دگند کارِ ذو الفقار

عقدہ کشائی ظاہر و باطن توئی شہا

ای ذاتِ تو بکشورِ توحید ہست شاہ — جن و بشر فگندہ بدرگاہِ تو جباہ
اندر طریقِ پاکِ تو ہر کس کہ یافت راہ — واصل بحق کنی و بخشی بیک نگاہ

عرفان و عشق و ولولہ و مستی اِبا

به درگهِ تو آمده یا سیدی رهی
در کشتِ زارِ قلب چه تخمِ اَنَا نهی
سترم ابساز ز قیدِ خودی تهی
حق الیقین علمِ اَنَا الحق همیده‌ای

از غیرتِ طهارتِ کامل کنی عطا

بر خستگانِ بیسر و سامان نگاه کن
بر بندگانِ خسته و حیران نگاه کن
بر عاشقانِ حالِ پریشان نگاه کن
از بهرِ چه بسوی غلامان نگاه کن

تا چند خوابِ ناز بگوی دلربا

آمد بر آستانهٔ والا تو رهی
یا ابو العلا برائے جنابِ محمدے
یا ابو العلا بحقِ حسینِ همه ولے
یا ابو العلا بحرمتِ شیرِ خدا علی

بهرِ حسین یک نگهی کن بسوے ما

بهرِ نبی و بهرِ علی و سبطِ حسن
کن حاجتم روا و رهان از غم و محن
بهرِ امامِ تشنه دهن شاهِ گلبدن
گفتی که بی نصیب نیاید حضورِ من

من با مراد از کرمِ خود کنم ورا

شاها بجالِ آلِ حسن از رهِ کرم
بیچارهٔ مستمند کند عرض دمبدم
کن یک نگاه تا رهد از جملهٔ رنج و غم
ظلِ همای ایں اَنَا اللہ سر و علم

افتد بلطفِ تو که سلیمان شود گدا

مخمس غزل جناب مولانا مولوی غلام امام شهید رحمة الله تعالی رحمة واسعة

هست همیشه در سرم آرزوی لقای تو
ای سر من بپای تو در سر من هوای تو
شام و پگاه میکنم ناله شها برای تو
سیدنا ابو العلا جان و دلم فدای تو
دیدهٔ مهر و ماه را سرمه خاک پای تو

طرفه نمودی منکر دشت چشمهای تو
معجز عیسوی عطا کرد ترا خدای تو
قوت روح من فزود از لب جانفزای تو
در تن مرده جان دمد نرگس سرمه سای تو
تاب و توان جان برد سنبل حلقه زای تو

حسن محمدی توئی جلوهٔ حیدری توئی
مهدی مهدی توئی منعم منعمی توئی
مظهر ایزدی توئی محو خودی خودی توئی
عکس رخ نبی توئی آینهٔ علی توئی
والی هر ولی توئی مرتضی حق رضای تو

هست همه امور ما سیدنا بدست تو
هستی من هست تو ستیم از الست تو
یافت نظام کار ما جمله ز بند و بست تو
نرگس چیره پرست تو محو نگاه مست تو
ساغر مل بدست تو جام جهان نمای تو

داد ترا خدای پاک معجزهٔ پیمبران
حسن و جمال مصطفی هست ز چهره‌ات عیان

نکتهٔ قم باذنی است در دهنت نهان — از تو نصیب مردگان گشت حیات جاودان

معجز عیسوی عیان از لب جان فزای تو

شهر بشهر کو بکو ساخته ایم جستجو — شور و فغان و ہا و ہو کرد دلم برای تو

سوی تو کرده ایم رو با تو کنیم گفتگو — باغ و بہار آرزو از تو گرفت رنگ و بو

مست نسیم آنچو شیفته ہوای تو

بہر خدا و مصطفی بہر علی مرتضی — حاجت بنده کن روا عقدهٔ مشکلم کشا

سید ما حبیب ما بر در تست آمد این گدا — درد شہید خویش را از سر مہر کن دوا

از در تو رود کجا خستهٔ تو گدای تو

مخمس غزل خودم

یارب بحق خواجه بہر دو سرا مرا — یارب بشان حیدر خیبرکشا مرا

یارب بذات خامس آل عبا مرا — یارب جمال سید والا نما مرا

مست ساز زمی الست آشنا مرا

این خواہشم بزرگ مرا گو نمی شود — زیرا که در کدام حسابیم و در چه عد

روح ابوتراب ولیکن کند مدد — تا کحل چشم اہل صفا خاک من شود

کن خاک راه سیدنا بوالعلا مرا

هستم غریب و عاجز و مسکین و بیوطن
کن رحم بر فقیری و بر عاجزیِ من
دستِ نیازِ ماست بدامانِ پنجتن
محشور روزِ حشر کن ای ربِّ ذوالمنن
در اولیائے اُمتِ خیرالورا مرا

پُر از خیالِ خام بود هر رگ و پیم
شایان برائی مجلسِ خاصانِ تو کیم
نالان ازین خراش گلوسوز چون نیم
من لایقِ تقربِ اہلِ صفا نیم
پاک کن از کدورتِ حرص و ہوا مرا

در عمرِ خود صواب نکردیم جز خطا
هر چند نیست فائده زو وائے لمّتا
لیکن امیدِ فضلِ تو داریم ای خدا
یا رب چسان رسم بحضورِ ابوالعلا
می آیدم ز بسکه حجاب و حیا مرا

یا رب تمام زندگیم گشت در قصور
داریم آه آه ولے بسکه بیحضور
در قلبِ من ز نورِ ولایت بخش نور
یا رب منم گدا و فقیر از حضور دور
ذره در بساطِ انجمنِ شاه جا مرا

دیگر هر انچه بر سرِ من گو رود رود
لیکن مرادِ بندهٔ عاجز همین بود
در شعرِ التماس نمائیم یا احد
یحیی کمینه بندهٔ تو عرض میکند
یا رب بجنِ سیدنا کن فدا مرا

ایضاً مخمس غزل خودم

کسی کہ نشأ توحید ہمچو ما دارد
کسی کہ حب و تولای مصطفیٰ دارد
کسی کہ رابطہ و عشق مرتضیٰ دارد
کسی کہ لذتِ یادِ ابو العلا دارد
سبحان علاقہ و پیوند با خدا دارد

ز رازِ وحدت و اسرارِ عشق آگہ شد
بر آسمانِ تجلای کبریا سہ شد
بملکِ روحِ اولی الامر گشتہ و شہ شد
کسی کہ جرعہ کشِ بادۂ انا اللہ شد
بدل محبتِ اولادِ مرتضیٰ دارد

ولائی آلِ نبی کافیست بہرِ نجات
بکار آمدنی ایدل ست در عرصات
ولائی آلِ نبی خوشتر از ہمہ طاعات
کسی کہ در دلِ او نیست آفتِ سیئات
کجا علاقہ بتوحیدِ مصطفیٰ دارد

دمی بمجلسِ من رنجہ کن قدم بنشین
بود نصیحت و اندرزِ من بعقل قرین
شنو اگر بدلِ تو بود حلاوتِ دین
بیا و سلسلۂ پاکِ بو العلا بگزین
کہ این طریقہ عجب نازکی دلا دارد

بساز کار کہ آید بکار بعدِ وفات
نہ بعدِ موت فقط بلکہ ہم بقیدِ حیات

گذار پستی و کن فکر رفعت درجات | فروتنی بدر پاک سید السادات

بلند رتبه دلا هر کجا ترا دارد

ز ذره ذره جمال خدا هویدا هست | بهر طرف که نگه ساختیم پیدا هست

ببین اگر نظرت یار بین چو یحیی هست | جمال ذات ز هر ذره آشکار هست

ببیند آنکه بدل نزهت صفا دارد

چه چیز هست دلا مال و منصب دنیا | که چون حباب شود در دمش بقا و فنا

اگر مراد تو باشد علی الدوام بقا | گدای سید ما شو که عاقبت یحیی

غلامی در او نثار آنا دارد

ایضاً مخمس غزل خودم

بوالعلا سرو خرامان گلستان علی | زیب دامان علی و نور چشمان علی

ماه تابان علی و صبح خندان علی | بوالعلا محبوب حق شان نبی جان علی

گوهر یکتای توحید است از کان علی

هر که من حیث صمد در عرفان گم شود | لذت توحید ذوق و عشق در جانم فزود

راست میگویم یاران این سخن باید شنود | هر که عرفان جناب بوالعلا پیدا نمود

بی مشقت حاصل او گشت عرفان علی

بوالعلا نورِ نگاہِ حضرتِ خیر الوریٰ — جانشین و وارثِ بابِ علومِ مصطفیٰ
از وجودِ مرتضیٰ باشد ظہورِ بوالعلا — بوالعلا چون ہست فرزندِ جنابِ مرتضیٰ

آشکار از جمالِ بوالعلا شانِ علی

آستانِ او بود ماوا و من ملجای من — بیگمان یا بوالعلا در خلد باشد جای من
ہست فرزندِ شہِ خیبر کشا آقای من — ہست استادِ سمیِ علیِ مرتضیٰ مولای من

موجزن اندر طریقش ہست فیضانِ علی

شاہ وجہ اللہ باشد والدِ پیرِ ما — مستِ عشقِ بوالعلا و مرتضیٰ کردہ مرا
ساختم تا بر تیغِ عشقِ یحییٰ سالہا — دیدم اندر روی وجہ اللہ حسنِ بوالعلا

در جمالِ بوالعلا انوارِ تابانِ علی

بوالعلائی بوالعلائی باش ای مردِ سعید — ہست از خاصانِ حق این سلسلہ آنکو گزید
لذتِ حبِ علی باشد درین مسلک مزید — ہر کہ باشد در طریقِ سیدی الا مرید

حصہ او را امیر سدر و نشانِ اخوانِ علی

بوالعلائی ہر کہ شد از بادہ ہوش گشت مست — ایخوشا آنکس کہ خود را در طریقِ شاہ بست
دہ بدستِ حق بیعتِ بوالعلا آید و دست — با مریدانِ جنابِ بوالعلا مخصوص ہست

لطفِ انعام و عطا و جود و احسانِ علی

بوالعلا باشد سرم قربان تو روحی فداک | بودم افتاده اگرچه در مقام هولناک
در دلم نور علی دادی بود اکنون چه باک | تند باد حادثه سازد کجا شاها هلاک

چون چراغم کرده در زیر دامان علی

مست چون منصور از توحید ناب سیدم | بادهٔ وحدت عطا فرمود باب سیدم
یا علی گویم خوش افتاده بباب سیدم | مستحق رحمت خاص جناب سیدم

هستم آری یکی غلامی از غلامان علی

ایضاً مخمس غزل خودم

بوالعلا از همه پیوند گسستم شادم | از همه قطع نمودم بتو بستم شادم
مست در عشق تو از جام الستم شادم | بوالعلا بندهٔ درگاه تو هستم شادم

از پی حب و تولای تو هستم شادم

در نگاهم نبود غیر تو یا سید ما | هست اندر سر شوریدهٔ من شکر آنا
کی رود از دل من لذت عشقت سیدا | از دماغم برود نشأ توحید کجا

مست یا سیدی از جام الستم شادم

واعظا سخنت گوش کجا بنده نهد | مستم و قول تو در مشرب مستان همه رد
صحبت باده کشان ترک کنم چون گردد | الفت پیر مغان از دل من کی برود

بنده از روز ازل باده پرستم شادم

خانهٔ پیر من از فضل خدا باد آباد — که مرا ساخته در سلسلهٔ تو ارشاد

نسبت مطلق او بر دل من چون افتاد — خویش را از همه تقیید نموده آزاد

اندرین سلسلهٔ پاک تو بستم شادم

من شوریده چها غصه نخوردم از غم — هر طرف در طلب دوست نهادیم قدم

وانگه دیده بجای گره مقصودم — عمر برباد نمودم سبب دیر و حرم

بر در پاک تو اکنون بنشستم شادم

با تو آمیخته و طرفه بشاشت دارم — با تو آمیختم و شاه وحدت دارم

با تو آمیختم و طرفه مسرت دارم — با تو آمیختم و بسکه حلاوت دارم

مستی از همه پیوند گسستم شادم

صد در اندر طلب دوست کشودم یحیی — بر در دیر و حرم ناصیه سودم یحیی

خبری بود کی از بود و نبودم یحیی — خرقهٔ هستی خود پاره نمودم یحیی

کامده دامن آن شاه بدستم شادم

ایضاً مخمس غزل خودم

ای مقامت ز عقل بیرون است — در سپاس تو خامه وارژون است

حسن تو هر که دید مجنون ست | ای رخت عکس حسن بیچون ست

بر تو خود خالق تو مفتون ست

بو العلا شاه بی نظیر تو ئی | ما مرید تو ایم پیر تو ئی
دست من گیر دستگیر تو ئی | بمقامی که یا اسیر تو ئی

از گمان و قیاس بیرون ست

سجد ابو العجب بود شانت | من و انچه از من ست قربانت
میرسد قوت بنده از خوانت | دل و جانم بجیل احسانت

از ازل یا امیر مرهون ست

در طریقت مرید فرمودند | بکمند تو قید بنمودند
در دلم عشق و شوق افزودند | والدم نیز عاشقت بودند

عشق من با تو فضل مسنون ست

بنما روی خویشتن ما را | نظر رحم سوی من فرما
بسکه رنجور گشته ام شاها | دل و جانم ز دوریت مولا

آن یکی آب و دیگری خون ست

ای مقامت تو از همه بالا | فرض حب تو آمده بر ما

نعتِ تو نیست ممکن از یحییٰ	حد من نیست وصفِ تو شاہا
در ثنای تو خامہ واژون ست

ماندایم قدرِ شعرِ اصلا | عشق شورے فگند در دلہا
ہست دیوانِ من پر از سودا | وارداتِ دل ست این یحییٰ
نہ درین شاعری نہ مضمون ست |

ایضاً مخمس غزل خودم

مددی شاہِ حق نما مددی | مددی شانِ کبریا مددی
مددی اے امیرِ ما مددی | مددی یا ابو العلا مددے
مددی ابن مرتضےٰ مددی |

من و از ہر طرف ہجوم بلا | چند سازیم آہ و واویلا
ساز ما را ازین شکنجہ رہا | دہ ز کرب و بلا نجات مرا
از پئے شاہِ کربلا مددی |

بو العلا ابن حیدرِ کرار | نیست پیشِ تو حاجتِ اظہار
فلکم دادہ است بس آزار | دیو گردون ہمن کند پیکار
دور کن این بلا ہلا مددی |

از شرابِ محبّتت مستم
خویش را در کمندِ تو بستم
آمدہ بر درِ تو بنشستم
بندۂ باوفائے تو ہستم

از برائے ابوالوفا مددی

بی جمالت چراغ بینورم
ای مسیحا ز درگہت دورم
از درت بسکہ دور و مہجورم
دردمندم عليل و رنجورم

بحضرت از کرم دوا مددی

از غریبی زبون ترست وطن
چون بود در وطن بلا و محن
میدہد تازہ رنج چرخ کہن
سینہ تنگ شد زمین بر من

دہ فراخے بکارِ ما مددی

گوش کن گوش التماسِ مرا
نظرِ لطف سوئے من فرما
مبتلا در ہزار رنج و بلا
بردر آمد فقیرِ تو یحیی

صاحب الجود و العطا مددی

ایضاً مخمس غزل خودم

کہی بصورتِ زیبائی مصطفیٰ دیدم
کہی بشانِ تجلّی شاہِ لا فتیٰ دیدم
ز ذرّہ ذرّہ جمالِ تو بوالعلا دیدم
بہر طرف کہ نگہ ساختم ترا دیدم

ز دیدن تو چگویم من چها دیدم

خیال و ذکر تو ذکر و خیال مصطفوی ست — شود که مثل تو مثلت مثال مصطفوی ست

کمال شان تو شان کمال مصطفوی ست — بروی تو که شبیه جمال مصطفوی ست

جمال شاهد الی انا انا دیدم

بود جمال تو آئینهٔ خدای کریم — به مهر و ماه کنی نور حسن خود تقسیم

چها که می نمائی شها ز زیر گلیم — تجلیئی که سر طور دید بود کلیم

بیک ادای تو ای میر تو العلا دیدم

ترا نگر به همه سر التفات بود — شوند تیره و تار این همه جهات بود

جمال پاک تو عکس فروغ ذات بود — جمال ذات که در پردهٔ صفات بود

بحسن پاک تو و الله بیر وا دیدم

سنم ز روز ازل عشقباز سر الست — چها که ما نکشیدیم ناز سر الست

کنون ز فیض تو ای دلنواز سر الست — چرا نه من شوم آگه ز راز سر الست

درین طریقه همه فیض مرتضی دیدم

ز غیب غیب اندرین طریقه مدد — زهی نصیب کسی گو مرید شاه شود

حلاوتی که درین یافتم دلم داند — ابو العلائیه یاران عجب طریقه بود

کہ اندرو فنا لذت بقا دیدم

شہا ز خوانِ نوالِ تو خلق زلہ ربا
کریم ابن کریمی قسم بذاتِ خدا
کرم نما و ز قیدِ غم بیاز رہا
بر آستانِ تو بیچی ابوالعلائی را
فقیر و عاجز و افگندہ سر گدا دیدم

ایضاً مخمس غزل خود

ہمہ جہاں نورِ کبریا دیدم
آشکارا و بر ملا دیدم
بو العجب طرفہ ماجرا دیدم
ہر طرف جلوہ خدا دیدم
ہر چہ دیدم ابو العلا دیدم

نسبتِ بو العلا رسد بخدا
نسبتش ہست عشقِ آلِ عبا
ای دلِ گم شدہ بیا و بیا
بندگانِ جناب سیدنا
مستیِ عشقِ مرتضیٰ دیدم

بو العلا ہست امیر ہر شہ سیر
بو العلا ہست بمیثالِ نظیر
صحبتش ہست در اثر اکسیر
در نگاہِ اسیر ابن امیر
قوتِ شاہِ ہل اتیٰ دیدم

بو العلا ہست عکسِ روئے نبی
بو العلا ہست جانشینِ علی

حق مبین ابو العلاست جلی | بو راز او راست انچه خفی

در رخ شاه برملا دیدم

عشقِ او کافیست بهر نجات | عشقِ او خوشتر از همه طاعات

گزران بر در شش و روزه حیات | خاکِ درگاهِ سید السادات

از پئے دردِ دل دوا دیدم

مدتے ما و خاکِ دیر و حرم | گه بکعبه گہے بہ بیتِ صنم

تا ز فیضِ ابو العلا دردم | یافتم در خود انچه می جستم

خویشتن را خدا نما دیدم

ابو العلا ہست ماهِ اوجِ علا | نور پاشد ز فرق تا بپا

ہست آئینہ جمالِ خدا | در جمالِ ابو العلاست بجا

جلوهٔ شاهدِ انا دیدم

ایضاً مخمس غزل خودم

زلہ ربا ست خلق ز خوانِ تو یا امیر | قند ست لعل شہد فشانِ تو یا امیر

پُر از حلاوت ست زبانِ تو یا امیر | شہد و شکر چکد ز دہانِ تو یا امیر

نشانِ حسن شکست بیانِ تو یا امیر

قاصر بود بوصفِ تو پاسخ زبان — یابد نشانت آنکہ کند گم ہمہ نشان

بر آستانۂ تو جبین سا شہنشہان — ای نردبانِ طارمِ قدرتِ تو آسمان

برتر بود ز عرش مکانِ تو یا امیر

مہر و مہ ست ناصیہ فرسا بحضرتت — حسنِ محمدیست درخشان ز طلعتت

انوارِ ذاتِ بحتِ خدا نور نسبتت — آئینۂ جمالِ الٰہیست صورتت

شانِ خداست صورت و شانِ تو یا امیر

منصور تا شنید ز لعلِ لبت انا — شورِ انا الحق از دلِ وجوش زد شہا

قرآن کلامِ تست بتحقیق ہمسرا — دائم حدیثِ قدسی و الہامِ کبریا

ہر آنچہ بشنوم ز زبانِ تو یا امیر

در طاقِ ابروی تو نماز و دعا کنند — در روی تو نظارۂ حسنِ خدا کنند

در حضرتِ تو عرضِ تمنا شہا کنند — اہلِ نظر ہمیشہ بر و سجدہ ہا کنند

جائیکہ سنگ بہ نشانِ تو یا امیر

در دستِ حق پرستِ تو خوش دادہ ایم دست — از بادۂ محبتِ تو گشتہ ایم مست

یکجائی تو ز ہستیِ خود صاف و پاک ہست — ایمان و جان و مال ہمہ آنچہ از من ست

واللہ ہست جملہ از آنِ تو یا امیر

نامت گرفته حق مہمات میکند | از قوّت توکشف و کرامات میکند
این کار اوّل از ہمہ طاعات میکند | یحییٰ ہمیشہ عرض تحیات میکند

از جان و دل بروح روان تو یا امیر

ایضاً مخمس غزل دوم

بر در پاک تو یحییٰ آمدست | با ہمہ شوق و تمنا آمدست
جبہہ فرسا ناصیا آمدست | بندہ ات یحییٰ شیدا آمدست

عاشق روئے تو مولا آمدست

کن نگاہ رحم از بہر خدا | در بدرتا چند ماند این گدا
وارہان از محنت و رنج و بلا | مفلس و عاجز فقیر و بینوا

در حضور ای شاہ والا آمدست

بر جمال بو العلا پروانہ | از شراب عشق تو مستانہ
دل بتو بستہ ز خود بیگانہ | عاشق خود رفتہ دیوانہ

با چنین القاب و اسما آمدست

آسمان سنگدل چرخ ترند | صد گرہ در کارہائے من فگند
ای امیر فی الکرم رحمت پسند | رحم فرما کین گدائے دردمند

باچنین آشفتگیها آمدست

ای امیر بے نیاز دلنواز　　ای مرا با نازِ تو باشد نیاز
داستانِ هجرِ تو باشد دراز　　جلوه فرما کین گدائی عشقباز

آرزومندِ تو شاها آمدست

عاشقِ دیوانهٔ دلدادهٔ　　با تو بسته وز همه آزادهٔ
بر درت با صد ادب استادهٔ　　از شرق این ز پا افتادهٔ

کرده سر را در رهت پا آمدست

ای ستمها یم دلت باشد نهان　　تم با ذنبے گوی ای وح روان
زار و بیمار و نزار و ناتوان　　بندهٔ یحیی دردمندم شجان

بر درِ تو ای مسیحا آمدست

مسدس

چون کنی در اکبر آباد ای صبا روزی گذر　　کن طوافِ روضهٔ ذالا شاهِ بحر و بر
بو العلا نورِ نگاهِ حضرتِ خیر البشر　　در ریاض حیدر کرار بار آور شجر

وز من مهجور یاد آری کن عرض سلام
ساز با عجز و تمنا التماسِ من تمام

کای شهِ ملکِ خودی سلطانِ اقلیمِ انا
جانشینِ مصطفیٰ و نایبِ شیرِ خدا

نورِ چشمِ خواجهٔ احرار ابنِ بوالوفا
حاکمِ رودِ چناب و زینتِ ارض و سما

در عظیم آباد حیائی تو زاری میکند
دور از درگاهِ پاکت بیقراری میکند

هر نفس ایذا رسانش هست این چرخِ دژم
از سرش بگذشت سیلابِ غم و رنج و الم

از برای مرتضیٰ ماهِ عرب میرِ عجم
رحم کن بر حالِ زارش از رهِ لطف و کرم

دستگیرا دستگیری ساز پا او شکست
کن رها از قیدِ غم ای سیدِ بالا و پست

آن توئی کاندر زمین و آسمان انوار گشت
آن توئی چرخِ برین فرمانبرِ سرکار گشت

آن توئی کز دورِ دستانت بلخ و کردن کار گشت
آن توئی بر حالِ مسکینان کرم کردار گشت

آن توئی کاندر لباسِ فقر شاهی میکنی
آن توئی ظاهر ز خود شانِ الٰهی میکنی

آن توئی کز نورِ تو شمس و قمر پرنور شد
آن توئی کز هستیِ تو هستِ حق منصور شد

آن توئی ذی قدرت از فیضت چمن معمور شد
آن توئی آمر ز امر و مهرِ تو مأمور شد

آن توئی کز تو بود شاد سلطانِ رسل

آن توئی کز دولت شد انتظام جزو کل

آن توئی کز فیض تو پیدا شود راہ نجات / آن توئی کز تست شاہا انتظام کائنات

آن توئی کز ہستی تو ہست ہستی را ثبات / آن توئی کز نور تو بر قلب تابد نور ذات

آن توئی کز گردش چشمت فنا را ہم بقاست

در جمال تو ہمہ نظارہ حسن خداست

آن توئی کاندر طریق عالی تو ہست طیر / سالکان این طریقہ را بود در طیر سیر

ای ثنا خوان تو شیخ کعبہ و رہبان دیر / ہر چہ می بینم محیط آن توئی کس نیست غیر

آن توئی پاک از ہمہ آفت نمودی سلسلہ

پیشرو از جملہ باشد رہرو این قافلہ

آن توئی کز خوان احسان تو عالم فیضیاب / چون نباشد کیست حیدر شاہ مردان بوتراب

یافتہ حلاج از میخانہ عشقت شراب / کین ہمہ شوری فگندہ اندرین دار خراب

اللہ اللہ کیستی و اللہ اللہ چیستی

اللہ اللہ چیستی و اللہ اللہ کیستی

آن توئی کز پرتو لطف تو گردد نار نور / آن توئی کز نور تو ریاض دہر از رنگ ظہور

آن توئی در حضرت وحدت ترا دائم حضور / آن توئی کز حق لقب باشد ترا عبد شکور

آن توئی باشد شہا احسان تو بر دو جہان	آن توئی نور تو باشد از زمین تا آسمان
وان منم کز عہد طفلی عاشق نام توام	وان منم تا عہد پیری قید در دام توام
وان منم کز عہد طفلی مست از جام توام	وان منم پروردهٔ احسان و انعام توام
آن منم کام بود مداحی تو روز و شب	میکشم از صدمهٔ ہجران تو صد تاب و تب
وان منم دامان پاک تو گرفتم استوار	چون کشیدم از شراب غیرت تو سرخ خمار
خرقهٔ ہستی خود کردم بشفقت تار تار	وحدت تو آمده در روح من کرده قرار
وان منم کز نشأ توحید تستایم مستقیم	باشد اندر ہستی ذات تو فانی مستقیم
وان منم دادم بدست شاه وجه الله دست	از مئی توحید تو یکجرعه داد و کرد مست
شاه وجه الله دست من بدامان تو بست	بیخبر بود مارا از سر بالا و پست
آن منم دیوانهٔ تو خلق میگوید مرا	خلق میگوید مرا دیوانه ات یا ابو العلا
چشم رحمت کشا سویم نظر کن ای کریم	رحم فرما یا کریم یا لطیف یا رحیم

لطفِ تو باشد قدیم و جودِ تو آمد عمیم
کیستم من خانه‌زادت از غلامانِ قدیم

بندهٔ خود را مکن خوار ای غیور ابن غیور
از عظیم آباد ما را کن طلب اندر حضور

آمدم بر درگهت امیدوار ای بوالعلا
سینه‌ام از دشنهٔ غم شد فگار ای بوالعلا

با تنِ رنجور و جانِ سوگوار ای بوالعلا
حاجتِ ما را ز لطفِ خود برآر ای بوالعلا

مستمندم دردمندم بینوایم سیدی
در غم و رنج و مصیبت مبتلایم سیدی

سیدی از دوریت بیمار گشتم الغیاث
در نگاهِ اهلِ عالم خوار گشتم الغیاث

بسکه از دردِ فراقت زار گشتم الغیاث
بر دلِ اربابِ دنیا بار گشتم الغیاث

حالیا در حضرتِ خود کن مرا شاها طلب
تا شوم آزاد ازین قیدِ غم و رنج و تعب

ای خوش آن وقتی که یا از فرق سر کرده بپا
حاضر آن روضهٔ دلکش بمانم دائما

آیم اندر بارگاهِ تو بشوق و التجا
در ثنای تو غزلخوانی کنم صبح و مسا

ای خوش آن وقتی که بر درگاهِ تو حاضر شوم
روضهٔ پاکِ ترا از جان و دل ناظر شوم

حاصلم یا بوالعلا گردد نشاطِ زندگی | گر کنم بر روضهٔ پاکِ تو سر افگندگی
تا بعمرِ خود بجا آریم شرطِ بندگی | وارهد جان و دلم از قیدِ چون و چندگی

زیستن هم در حضورت مردنم هم در حضور
هرچه باشد در حضورِ تو شود ای نورِ نور

می نمایم این مسدس ختم شاها بر دعا | یا الٰهی از برای مصطفیٰ و مرتضیٰ
از برای خامسِ آلِ عبا گلگون قبا | هم بجاهِ بوالعلا در بارگاهِ بوالعلا

جانِ یحیای حزین چون آید از بدن
فدیش در پای شه کن ای خدای ذو المنن

رباعیات

یا سیدنا ابوالعلا المددی | ای واقفِ اسرارِ خدا المددی
عمریست که در سلسلهٔ تو قیدم | ای سلسله دار این گدا المددی

ولہ

قربانِ جمالِ بوالعلا شو یحییٰ | خواهانِ وصالِ بوالعلا شو یحییٰ
خواهی که شود خاکِ تو کحلِ چشمان | خاکِ رهِ آلِ بوالعلا شو یحییٰ

وله

در بند هوای نفس هستیم اسیر — عذرم بپذیر یا امیر ابن امیر
بر در گهت افتاده ام همچو فقیر — یا سیدنا ابو العلاء دستم گیر

وله

ازبسکه گرفتار هوا و هوسم — نالان از خبث نفس همچون جرسم
از حسن توجه تو یا سیدنا — من نیز بمقصد حقیقی برسم

وله

هرچند که ناکاره و ناچیز ترم — از دائرهٔ صلاح و تقوی بدرم
لیکن تو کریم ابن کریمی شاها — از تست مرا امید هرگونه کرم

وله

دارم من خسته سر و کار بتو — وابسته همه کار من زار بتو
ذات تو که هست مظهر اسم غفور — خود را بسپرد این گنهگار بتو

وله

یارب با خویش آشنا کن ما را — راهی بنما و رهنما کن ما را
تا سرمه کشند اهل نظر از خاکم — خاک در پاک بوالعلا کن ما را

وله

از بادهٔ عشق بوالعلا مستی ماست
در هستی او هستی این هستی ماست
من کیستم اندر چه شمارم یحیی
از نسبت عالیش زبردستی ماست

وله

از عشق ابوالعلا دلم چاک خوش است
بودن بره‌اش فتاده چون خاک خوش است
هر لحظه نظارهٔ رخ او یحیی را
از بهر علاج جان غمناک خوش است

وله

ای طالب و سالک ره عشق خدا
مطلوب تو هست اگر بقا بعد فنا
بی پرسش و بی حساب چون یحیی آ
در سلسلهٔ ابوالعلائیه بیا

وله

جز میر ابوالعلا دگر یارم نیست
با غیر سر و کار دل زارم نیست
چون جلوه‌گر است در دلم مهر خوشش
یحیی اندیشه از شب تارم نیست

وله

از خود رستم ابوالعلائی هستم
در خود بستم ابوالعلائی هستم
با خود هستم ابوالعلائی هستم
بیخود مستم ابوالعلائی هستم

وله

ای راحتِ آغوشِ پیمبر مددی
وی روشنیِ دو چشمِ مضطر مددی
از بهرِ حبیبِ خاصِ خود وجه الله
بر دیدهٔ بیقرار و مضطر مددی

وله

دیدیم ز دیده تربتِ سیدنا
گشتیم قرینِ حضرتِ سیدنا
حاصل شده نعمتِ دو عالم در دم
یحیی ایمن از زیارتِ سیدنا

وله

آن کیست که از عنایتِ الطاف و کرم
در حضرتِ بو العلا رساند خبرم
یک لحظه کند حدیثِ حالِ منِ زار
گوید ز دلِ خون شده و چشمِ ترم

وله

فرعیم و ابو العلا بود اصل
باشد با اصل فرع را وصل
یحیی چون یار رهِ وصلی
دربارِ ابو العلا کجا فصل

وله

از بسکه خیالِ بو العلا سیدارم
در دیده مثالِ بو العلا سیدارم
قربانِ دلِ خود نشوم چون یحیی
گو محوِ جمالِ بو العلا سیدارم

ولہ

یک قطرهٔ شراب بو العلا مستم کرد — فارغ از قید نیست و هستم کرد
تا دست زدم بدست پاکش یحیی — بیعت جمعی کثیر بر دستم کرد

ولہ

در روی ابو العلا خدا را دیدم — در وجه الله مصطفی را دیدم
از نصب العین برزخ وجه الله — بی پرده جمال بو العلا را دیدم

ولہ

از عشق ابو العلا بود زنده دلم — ایزد بولای او سرشته آب گلم
دوریم بظاهر از جنابش یحیی — لیکن از قرب معنوی متصلم

ولہ

اندر دل من ابو العلا باشد و بس — در منزل من بو العلا باشد و بس
ترکیب عناصرم از و یحیی است — آب و گل من بو العلا باشد و بس

ولہ

خاک من کوی بو العلا باشد و بس — چشم من روی بو العلا باشد و بس
هر قوم بقبله گرایند یحیی — روی من سوی بو العلا باشد و بس

وله

یحیی ز طریق عشق آگاه شویم	افتاده اگر در ره آن شاه شویم
در محفل بو العلا اگر یابیم بار	آگاه ز راز لی مع الله شویم

وله

ماییم و ابو العلا سر او و درش	چون خاک فتاده ایم در رهگذرش
در کوی ابو العلا صبا گر گذری	از حال من زار نمائی خبرش

وله

آنکس که روشن ز ره عشق ست آگاه	در کوچهٔ توحید بود او را راه
طی منزل خویش مینمایم چون ماه	نور رخ بو العلا بود وجه الله

وله

بیچون و چگون ابو العلا را دیدم	بی شبه و نمون ابو العلا دیدم
در عین ظهور ابو العلا هست عیان	در کنز بطون ابو العلا را دیدم

وله

از دوری بو العلا دل من خون است	چشمیست که رشک قلزم و جیحون است
دریاب ای میر ابو العلا یحیی را	یحیی بفراق تو ز بس محزون است

وله

در وصفِ ابو العلا قلم واژون ست — زاندازهٔ من ثنای او افزون ست

این چون و چرا گذار و شو ما خامش — یحیی ز انرو که شاهِ ما بیچون ست

وله

در هجرِ ابو العلا فگار ست دلم — جانی تپد در رهِ سوگوار ست دلم

ای میرِ ابو العلا خدا را دریاب — دور از قدمِ تو بیقرار ست دلم

وله

فرزندِ علی مرتضی را دیدم — نورستهٔ باغِ مصطفا را دیدم

والله جمالِ کبریا را دیدم — یحیی در دلِ ابو العلا را دیدم

وله

یحیی اگرچه بادشاهی خوب ست — بودن در شانِ کبریائی خوب ست

گویم سخنی چو پیر یابی خوب ست — بر درگهِ بو العلا گدائی خوب ست

وله

دل عاشقِ زار و مبتلا خوب تر ست — بر میرِ ابو العلا فدا خوب تر ست

احمد است و نیاز و بندگی ای یحیی — بر درگهِ پاکِ بو العلا خوب تر ست

ولہ

در ذاتِ ابوالعلا فنا باید شد
از ہستیِ خویش رہا باید شد
مقصود ازین فنا چہ باشد یحییٰ
یعنی عینِ ابوالعلا باید شد

ولہ

من مظہرِ شانِ کبریائی ہستم
مستجمعِ اوصافِ خدائی ہستم
یحییٰ ز حقیقتم سانہ استغنا
اللہ اللہ ابوالعلائی ہستم

ولہ

در کوے ابوالعلا فتادن خوب است
در روے ابوالعلا ستادن خوب است
زین ہر دو اگر یکے میسر نشود
سر بر درِ پاکِ او نہادن خوب است

ولہ

کاریست بزرگ کبریائی کردن
بر عالمِ امر پادشاہی کردن
یحییٰ من این حوصلہ ام از ہمہ خوب
خوش بر درِ بوالعلا گدائی کردن

ولہ

در سلسلۂ ابوالعلائی بستیم
از قیدِ تعلقاتِ عالم رستیم
از جاہ و جلالِ ما چہ پرسی
ما خاصِ الخاصِ ابوالعلائی ہستیم

ولہ

از ہر چہ کہ ہست بی نیازی خوشست
در عشق امیر جانگدازی خوشست
گویم بتو پرسی از من باز ہیچ
با سید پاک عشقبازی خوبست

ولہ

خوش سلسلۂ ابو العلائی باشد
در بندگیش چہ کبریائی باشد
کمتر نبود ز بادشاہی یحییٰ
گر بر در ابو العلا گدائی باشد

ولہ

ای سیدنا المددی المددی
ای شان خدا المددی المددی
جز سوی تو رو سوی کہ آرد یحییٰ
ای قبلۂ ما المددی المددی

ولہ

در دیدۂ خلق اقتدارم گردید
در چشم ملائک اعتبارم گردید
این جملہ ہمین از چہ سبب یحییٰ را
در محفل ابو العلا گذارم گردید

ولہ

ہر چیز کہ ماورای ادراک بود
بی دغدغہ حاصل ہمین خاک بود
این جزئی و کلی اختیارات مرا
احسان جناب سید پاک بود

ولہ

یحیی ز نالہ رنج دوری تا کے ‌ ‌ ‌ دوری تو کند صبوری تا کے
در محفل خود بار کرامت فرما ‌ ‌ ‌ دوری تا چند بےصبوری تا کے

ولہ

یحیی سخن از حقائق و راز مکن ‌ ‌ ‌ ابواب علوم و معرفت باز مکن
خود بد علم ہراس از زبان قال و مقال ‌ ‌ ‌ بر سید ما ابوالعلا ناز مکن

ولہ

در کوچہ عاشقان گذر نیست ترا ‌ ‌ ‌ از عشق اثر نیست خبر نیست ترا
یا سید ما سوی من انداز نظر ‌ ‌ ‌ جز ذات مقدست دگر نیست مرا

ولہ

یحیی از چہ غمگین و پریشان باشم ‌ ‌ ‌ از سرکشی نفس گریزان باشم
چون ہست معین و یاورم سید ما ‌ ‌ ‌ از جور فلک چرا ہراسان باشم

ولہ

در عشق ابوالعلا گرفتاری خوب ‌ ‌ ‌ در دوری مہجوری او زاری خوب
آہی و فغانے بخیال پدرش ‌ ‌ ‌ یحیی ز اندیشہ بیکاری خوب

ولہ

خواهی اگر از رنج و تعب آسودن — جام می عیش و خرمی پیمودن
خوش است ولا ابو العلائی بودن — بر درگه بو العلا جبین فرسودن

ولہ

یا محمد یا علی یا ابو العلا — گوشهٔ چشمی بسوی این گدا
هست یحییٰ سائلا اندر بلا — وا رهانید از بلا بهر خدا

ولہ

نوشیدن بادهٔ محبت خوب است — پیمودن جام مے وحدت خوب است
گویم با تو سخن نصیحت خوب است — با میر ابو العلا عقیدت خوب است

ولہ

هر چند دلا گوشه گزینی خوب است — از خلق جهان کناره گیری خوب است
گویم سخن از نیاز پذیری خوب است — بر درگه بو العلا فقیری خوب است

ولہ

حالی دگر از حالت سید دارم — یک کیفیتی کیفیت سید دارم
یحیی یم نور شمع لاهوت — نوری بدل از نسبت سید دارم

وله

یاران ما چیزی از شما میخواهیم — آن از شما بالتجا می خواهیم
گوییم که آن چیست و را می خواهیم — خاک در پاک بوالعلا میخواهیم

وله

بر دست ابوالعلا چو کردم بیعت — گشتم مخمور از شراب وحدت
المنة لله که اکنون یحییٰ — حالی داریم بزرگ منصور صفت

وله

آنکس که ولای ابوالعلائی گردید — آگاه ز اسرار خدائی گردید
بر درگه بوالعلا فقیری ما را — یحییٰ بهتر ز پادشائی گردید

وله

رو از هوس و حرص و هوا تافته ایم — بسیار براه عشق بشتافته ایم
تا عاقبت از عنایت وجه الله — سیر که از ابوالعلا یافته ایم

وله

بحر است ابوالعلا و من قطرهٔ آن — مهر است ابوالعلا و من ذرهٔ آن
چون نسبت بوالعلا بود در دل من — یحییٰ داریم ناز بر غرهٔ آن

وله

یا سیدنا ابو العلا بس شغف است
ما را ز مریدیش هزاران شرف است
عشقم به ابو العلا بنا شد بوجهی
من سیدم این نسبت ز شاه نجف است

وله

یا سید پاکم تو بست شغف است
دل هست که تیر نسبتش را هدف است
هر کس که محمدی بود فهم کند
کین ولوله ام ز عشق شاه نجف است

وله

هر چند منم ضعیف و بیتاب و توان
درمانده ام از جفای چرخ گردان
با این همه هستیم قوی دل یحیی
داریم ابو العلا معین در دو جهان

وله

در دل هوس کعبه و دیری نبود
در خاطر ما هوای سیری نبود
خوش میگذرد روز و شب یحیی
تا ایم ز ابو العلا بغیری نبود

وله

خوبست بعشق ابو العلا زندگیم
بر در گدا و عبادت و بندگیم
یحیی سر من بلند سازد در حشر
بر عتبهٔ عالیش سر افگندگیم

وله

هر چیز که در ذاتش نهان بود نهان	در جلوهٔ بوالعلا عیان گشت عیان
این سلسلهٔ ابوالعلائی حقا	بی شبهه و لاریب جوانست جوان

وله

خوبست دلا ابوالعلائی بودن	از نسخهٔ عشق سر وحدت خواندن
دامن ز کدورت دوئی افشاندن	در وادی توحید فرس راندن

وله

بر حال خراب خواری من بنگر	بر ناله و آه و زاری من بنگر
از بهر مبارک ای میر ابن امیر	بر زاری و بیقراری من بنگر

وله

قربان تو ای سید با جان و تنم	باشد ذکر تو در دل و بر دهنم
اینست وصیتم چو میرم ز احباب	نام تو نماید رقم بر کفنم

وله

ما هم ابوالعلائی با نسبت	داریم ز فیض بوالعلا کیفیت
کیفیت این سلسله گر مطلوبست	چندی کن اختیار با ما صحبت

وله

عرفانِ کمالم همه جا مشهور است — آفاق بذکرِ خیرِ من معمور است

وجه این ز درد و شور گویم یحیی — از نورِ ابو العلا دلم پر نور است

وله

محسودِ ابو العلائیان یحیی است — محمودِ ابو العلائیان یحیی است

چون هست ظهورِ بو العلا در یحیی — مقصودِ ابو العلائیان یحیی است

وله

یحیی غمِ نان مخور چو دونِ زنان — تا چند کنی شور و فغان همچو زنان

دل دار قوی و باش مردِ میدان — کافی بودت ابو العلا در دو جهان

وله

یحیی هر چند نزدِ یاران خوار است — در دیدهٔ نادیدهٔ ایشان خار است

گویند یاران ز زبانِ یحیی — من هیچ نیم ابو العلا بسیار است

وله

یا سیّدنا سفارشِ ما را کن — از والدِ من برای من ایما کن

گر نعمتِ خاصِ تو کند بهره ورم — گوئی که نگاهی بسوی یحیی کن

وله

یا سیدنا قبولِ اشعارم کن — مقبولِ جنابِ خویش گفتارم کن
خواہم صلۂ بزرگ از حضرتِ تو — از لطف عطا دولتِ دیدارم کن

وله

در شعر و سخن کیست نظیرم یحییٰ — بالا رود از عرش صفیرم یحییٰ
یابم صلہا در عوضِ این ابیات — من شاعر و مدّاحِ امیرم یحییٰ

وله

بر اہلِ سخن مفتخر صد اکرامم ہست — مشہورِ جہان کلامِ فرجامم ہست
داریم مساوات بحسّان یحییٰ — مدّاحِ امیر ابو العلا نامم ہست

وله

در شاعری و سخنوری یکتاییم — در کشورِ نظم خسرو ذی راییم
ہمپایۂ ما که بود و اکنون که بود — مدّاحِ امیر ابو العلا یحیاییم

وله

ما ہم حقیقتِ صفات و اسما — در ہر نام ست نامِ من جلوہ نما
شادیم باین که خلق خوانند ما را — دیوانۂ بو العلا محمد یحییٰ

وله

هستیم تر دوات بسیار اسیر — از فکر کثیر گشته ام زار و حقیر
از پا افتاده ایم لا قوة لی — یا سیدنا خذ بیدی دستگیر

وله

پا بستهٔ اوهام و خیالم مددی — در فکر و تصور محالم مددی
از بهر ابو العلا میان خالص — یا سیدنا شکسته حالم مددی

وله

یا سیدنا غلام خاص تو منم — مستی حب جام خاص تو منم
دارد اثری چو اسم اعظم نامم — تا ذاکر ذکر نام خاص تو منم

وله

یحیی بنجدا آنچه ترا مقصود ست — در سلسلهٔ ابو العلا موجود ست
کن جهد که با سلسله اش گیری ربط — پس بعد ازان عاقبت محمود ست

وله

دردی دارم که ناتوان جان منست — درمان بغیر تو ز خدا امکان نیست
از لطف و کرم شربت دیدار چشان — یا سیدنا وصل تو درمان منست

وله

از فیض ابو العلا دلم پر نور است
وز لطف حضور جان و تن مسرور است
در حضرت او حضور باطن دارم
هر چند بظاهر تن خاکی دور است

وله

خود را بکمند عشق سید بستیم
از شکر شراب عشق سید مستیم
یحیی بر ذات خویش تا زیست مرا
گر زر وز از ازل ابو العلائی استیم

وله

یک قطره ز باده اش چشیدن نتوان
زین دیده جمال پاک دیدن نتوان
یحیی ز عشق ابو العلائی تابم
بی دیدن او صبر گزیدن نتوان

وله

من بنده و میر ابو العلا مولایم
من خادم و آن شاه هدی آقایم
داریم بدل همین تمنا که جبین
بر خاک در مزار پاکش سایم

وله

قربان ابو العلا دل و جان سازم
جان چیست فدای شاه ایمان سازم
جان و دل و ایمان چه بود ای یحیی
من هستی محض خویش قربان سازم

ولہ

ای سید پاکِ آلِ شاهِ لولاک
بیرونست مقامِ تو ز فهم و ادراک
باحالِ تباه آمده یحیی بدرت
از رحمتِ خود نواز بردار ز خاک

ولہ

یارب به محمد نبی الحرمین
یارب به علی فاتحِ بدر و حنین
از عشقِ ابو العلا دلم کن پر نور
بهر خاتونِ پاک و بهر حسنین

ولہ

ای سید پاک نورِ چشمِ حیدر
وی نخبهٔ اولادِ رسولِ اطهر
برحالِ من از عینِ عنایت بنگر
دارم نظر آنکه نیفتم ز نظر

ولہ

یارب به ابو العلا بحالم بخشا
برحالِ بد پر اختلالم بخشا
تصحیحِ خیالِ اصل فقیری باشد
تصحیحِ خیالات و کمالم بخشا

ولہ

باشد به ابو العلا تعلق ما را
ربطی محبت و تعشق ما را
یحیی اشده در زمرهٔ پاکان حاصل
از نسبتِ بو العلا تفوق ما را

وله

از مستی خاص بوالعلائیست منم — آزاد ز قید نیست و هست منم
در زمرهٔ بوالعلائیان ای یحیی — از نسبت خالص اش زبردست منم

وله

یا سیدنا ز غم و رنجم محبوس — بر حال تباه خویش سازم افسوس
بردار سر بندهٔ خود را از خاک — از غیر رها ساز و بخود کن مانوس

وله

یا سیدنا نظر بحالم فرما — با عیش و طرب بدل الالم فرما
بر درگه تو آمده ام سائل تو — از لطف و کرم روا سوالم فرما

وله

کس ناز بعز و مال دنیا سازد — کس فخر بزاد راه عقبی سازد
یحیی بغلامی جناب سید — نازش بپیش خدا تعالی سازد

وله

ای آنکه بهر رنگ نمودار توئی — گنج خفی و ستر هر اسرار توئی
در ناطقه ام قوت گفتار توئی — بیشی و کمی اندک و بسیار توئی

ولہ

شاہا بطفیلِ نبیؐ مختار توئے — در شانِ علیؓ حیدرِ کرار توئی

مقصود دو مرادم توئی غیر تو نیست — در جلوۂ مختلف نمودار توئے

ولہ

در کوچۂ توحید سبک سیر منم — گاہی در کعبہ گاہ در دیر منم

دارم از نورِ بوالعلا وحدت بخت — واللہ کہ بے نظیر و لا غیر منم

ولہ

ای آنکہ ترا در ہمہ جا می بینم — در حسنِ تو انوارِ خدا می بینم

در خویش چو میکنم بامعان نظری — واللہ یا سید ترا می بینم

ولہ

در دل تپش و بلب فغان آمدہ ام — عاجز از جورِ آسمان آمدہ ام

یا سید نا بر آستان آمدہ ام — بر درگہِ تو سجدہ کنان آمدہ ام

ولہ

اینجاست شبیہِ بوالعلائی یحییٰ — اینجاست جمالِ کبریائی یحییٰ

اینجا بصد ادب بیائی یحییٰ — در پیشِ حضور جبہہ سائی یحییٰ

ولہ

اینجاست تماشای جمال رحمٰن
اینجاست تماشای حبیب یزدان
اینجاست نشان پیشانی یحییٰ
اینجاست شبیہ پاک شاہ دو جہان

ولہ

اینجاست دلا محل خیر و برکت
اینجا بخشی شراب وحدت
اینجاست ابوالعلا تجلی فرما
گاہی بحقیقت و گہے در صورت

ولہ

اینجاست کہ گوشۂ عبادت باشد
اینجاست مقام ذکر و طاعت باشد
یحییٰ اینجا عجب خلوت باشد
گاہ اینجا ورد و ورد جام وحدت باشد

ولہ

اینجاست کہ لذت نماز است اینجا
اینجاست کہ نماز نیاز است اینجا
اینجاست کہ سوز عشق و ساز است اینجا
اینجاست کہ محمود و ایاز است اینجا

ولہ

اینجاست کہ ذکر خاص تسبیح سازم
اینجاست کہ یاد حق تعالیٰ سازم
اینجاست کہ با ابوالعلا می نازم
اینجاست کہ شاد خویشتن را سازم

ولہ

اینجاست که صفا پرتو مصطفویست
اینجاست که آئینهٔ حسن نبویست
اینجاست شبیه بو العلائی تشبیه
شکل نبوی تجلی مرتضویست

ولہ

اینجاست حضور قلب ما را حاصل
اینجاست سرور قلب ما را حاصل
اینجاست فروغ طور و انوار خدا
اینجاست شده نور قلب ما را حاصل

ولہ

اینجاست که از نور خدا معمور است
اینجاست که زو خانهٔ من پر نور است
اینجاست که با ابو العلائیم پیری
اینجاست که خادمم از آن پر نور است

ولہ

این کوشک من مطلع انوار خداست
این کوشک من معدن اسرار خداست
این کوشکم از فیض جناب سید
لا ریب و لا منظر انظار خداست

ولہ

این خلوت من مقام ذکر و یاد است
این خلوتم از ذکر خدا آباد است
این خلوتم از ذکر جناب سید
جائی فیض است و منزل ارشاد است

ولہ

این جا مخصوص ہست بہرِ طاعت
اینجاست مجرد پئے ذکرِ وحدت
اینجاست کہ از آئینہ رو رنگی گہی
یحییٰ دارم طرفہ لُطف و حیرت

ولہ

اینجا طرب و نشاط دارم یحییٰ
اینجا بس انبساط دارم یحییٰ
اینجاست بسے ز تو فضول
بیش از بیش احتیاط دارم یحییٰ

ولہ

اینجاست کہ آثارِ سلف ہست درو
اینجاست کہ سودِ خلف ہست درو
اینجاست پئے ابوالعُلا مخصوص
انوارِ رخ شاہِ نجف ہست درو

ولہ

جاروب کش و خادم اینجا ہستم
من بندۂ سیدِ معلّٰی ہستم
داریم نہان بجان شبیہِ شاہی
قربانِ شبیہِ شاہ یحییٰ ہستم

ولہ

قربان نثارِ این مقام از جان
از جان برین مقام ہستم قربان
یا سید نا تو ولی مقیم اینجا
در اصل نثارِ تو نہانیم و عیان

ولہ

فرزندِ نبی احمدِ مختار توئی	دلبندِ علی حیدرِ کرار توئی
قوم اندکہ فاش سرِّ وحدت کردند	یا سیّدنا برہمہ سردار توئی

ولہ

ہرکس از سکرِ عشق رمزی گفتست	در سلکِ بیان گوہرِ خود سفتست
یحیائی تو نیز جنبِ الثقلین نشست	تا خاکِ درت ز نوکِ مژگان رفتست

ولہ

آنہا کہ غلامی درِ تو دارند	گنجِ توحید و مخزنِ اسرارند
دیوانۂ عشقِ احمدِ مختارند	مست ازمی عشقِ حیدرِ کرارند

ولہ

شاہا بغلامیِ تو ممتاز شدم	از شہرتِ عشقِ تو سرافراز شدم
رازِ دلِ خویش بسکہ گفتم با تو	تا صاحبِ سرّ و واقفِ راز شدم

ولہ

در عشق عجب مستی و حال ست مرا	پیچیدہ بسر طرفہ خیال ست مرا
در عشقِ ابو العلائیم باشند	یحییٰ ز برادران سوال ست مرا

وله

در مسلک تو عاشقی پایم ده / در زمرهٔ عاشقان خود جایم ده
یا سیدنا عاشق تو هست خود بی / معشوق تو لی عشق خود آرایم ده

وله

شاها حسنت جمال وجه اللهست / پیدا از تو کمال وجه اللهست
تشبیه و تشبیه و تشبیه گم / والله شکلت مثال وجه اللهست

وله

جانان لبم از ذکر تو خاموش مباد / یاد تو ز خاطرم فراموش مباد
هر جا که رود ذکر تو یا سیدنا / بی جای فقیر تو بجز گوش مباد

وله

شاها نعت تو کار روز و شب ما / وصف تو بود از دل و هم لب ما
لفظی حرفی کن قبول از ره لطف / از شعر و سخن همین بود مطلب ما

وله

کی هر کس ازین طریقه آگاه بود / نه شغل و نه کسب اندرین راه بود
گویم سخنی مختصر است سیدنا / در سلسله ام مجدد الله بود

ولہ

در سلسله ام نسبت توحید بود	این سلسلهٔ پاک از تهمه تقلید بود
اینجا نه ریاضت و نه کسب و نه شغل	الله بود و صفت تفرید بود

ولہ

از نزد خدا بهر خدا آمده ام	در عشق نموده فرق پا آمده ام
یحیی ابراهیم یافت مقصود مراد	در بارگه ابو العلا آمده ام

ولہ

یحیی بود این حجرهٔ زیبا برکات	باشد دو طرف در وجود از بهر نجات
از لا گذرے بخلوت الا الله	یکساعت ساز ذکر نفی و اثبات

ولہ

ای نور محمد و ظهور احمد	ذات تو بود مظهر آیات صمد
بر دعوی بنده قل هو الله گواه	یا سیدنا الیک الالتجا احد

ولہ

آنی که قرار بیقراران ز تست	تسکین دل امیدواران ز تست
از تیر جگر خراش گردون چه غم	چون مرهم ریش دلفگاران ز تست

ولہ

قومی شاہ صنم پرستم گوید
جمعی از خود رسیدہ مستم گوید
آزردہ ز اقوالِ عزیزان نشوم
خلق آنچہ بعلم خلق ہستم گوید

ولہ

یا سیدنا ابوالعلا کی آمد
بر درگہِ تو بجز گدائی آمد
بیچارہ ترا نامدہ کاری لیکن
بر گلرخِ تو غزل سرائی آمد

ولہ

گر در سفرم یادِ تو کارم
ور در حضرم یادِ تو کارم
اندر طلبِ تو کو بکو میگردم
جز تو نبود مراد و مقصود دگر

ولہ

با حالِ تباہ بر درت آمدہ ام
با روی سیاہ بر درت آمدہ ام
بر بارِ گناہِ من ببخشا مولا
با بارِ گناہ بر درت آمدہ ام

ولہ

ای ابنِ رسولِ عربی المددی
فرزندِ حسین ابن علی المددی
ای میر ابوالعلا خدارا دریاب
ای سید والی و ولی المددی

وله

فرزند امام کربلا المددے
دلبند جناب مرتضےٰ المددے

جامی بمن از لطف و کرامت فرما
امی ست مے اِتی آنا المددے

وله

امی حضرت میر ابو العلا بر تو سلام
ز اللہ و نبی و علی و جملہ امام

از بہر سلام آمدہ ام بردرِ تو
امید علیک ست مگردان ناکام

وله

یا سیدنا ابو العلا بر تو سلام
از ایزد پاک کبریا بر تو سلام

از حضرت شاہ انبیا بر تو سلام
وز بندہ یحییٰ گدا بر تو سلام

وله

آمد بسلامت اے امیر ابن امیر
یحییٰ حقیر و درد مند دلگیر

گر از لب لعل خود جوابش بدہی
با بلبل فردوس شود گرم صفیر

وله

یا سیدنا گناہگار آمد است
بر در گہ تو امیدوار آمدہ است

کن شاد دلِ حزین غم آلودہ
یحییٰ فقیر سوگوار آمدہ است

ولہ

یا سیدنا بندۂ مسکین آمد
با جانِ حزین و قلبِ غمگین آمد
کن شاد دلِ حزینش از رحمتِ خویش
یحییٰ علیل حسرت آگین آمد

ولہ

یا سیدنا بر آستان آمده ایم
با جمله ابو العلائیان آمده ایم
از لطف نگاہے بسوے ما همه کن
با عجز و نیاز از دل و جان آمده ایم

ولہ

یا سیدنا گناہگارم کرمے
از بسکه ذلیل و خوار و زارم کرمے
از طعن لسانِ اہلِ صورت اکنون
گردید دل و سینه فگارم کرمے

ولہ

الهی یادِ تو روزه و نمازم باشد
با تو ہر لحظه صد نیازم باشد
در وصلِ تو طرفه لذت و حظ دارم
در ہجرِ تو این سوز و گدازم باشد

ولہ

در بحرِ گناه غرق یحییٰ آمده
نالان از غم جوق یحییٰ آمده
جمعیتِ رحمتِ تو بخشد تسکین
کز درد گنه بفرق یحییٰ آمده

ولہ

امشب بعرش تست یا سیدنا — بی پردہ نمای رخ و عروسانہ بیا
مشتاق بر آستان تو آمدہ ایم — سویم بنگر از نگہ مہر و عطا

ولہ

ای ماہ کہ خورشید ضیا یافت زتو — وی شاہ کہ سلطنت گدا یافت زتو
یحییٰ گرفتار بہ پندار خودی — ای سید حق نما خدا یافت زتو

ولہ

بیمار دوا یافت شفا یافت زتو — شاہی محتاج و بینوا یافت زتو
یحییٰ کہ ز قید دو جہان آزاد است — اندر خودی خویش خدا یافت زتو

ولہ

یک جرعہ ز میخانۂ اسرار بدہ — نوری بمن از مطلع انوار بدہ
یا سیدنا یوسف مصر وحدت — در کوچۂ توحید مرا بار بدہ

ولہ

ای قال صحیح و اسم اعظم مددی — نور اُمی و ستر آدم مددی
بہر جعفر و مصحف و علم توحید — سویم نظری بحال زارم مددی

وله

یا سیدنا بجمالِ نزاہت نظری — ای جلوۂ خاص کردگارم نظری
آمد بدرت بندۂ بگریختہ ات — ای خواجہ بیا باضطرارم نظری

وله

لختِ جگرم علیل و زار است شہا — یحیی از رنج سوگوار است شہا
ای در لبِ لعلِ تو شفا داد خدای — صحت طلب از تو این نزار است شہا

وله

یا سیدنا بنورِ چشمم صحت — از لطف دہ و مرا بدہ جمعیت
ہر حضرتِ تو رو بکہ آرد یحیی — زان رو کہ ز تو روا شود ہر حاجت

وله

فرزندِ مرا شفا کرامت کردی — راحت بمن از لطف عنایت کردی
قربان حسینِ فضل و عطایت مولا — کز صحتِ او شاد طبیعت کردی

وله

آمد بدرت عاجز و مسکین یحیی — بی صبر و بیقرار و غمگین یحیی
ہر چند بود لائقِ نفرین یحیی — از تست امیدوار تحسین یحیی

ولہ

بی پردہ نما جمال یا سیدنا	دہ جام مئے وصال یا سیدنا
فرزند رسول کبریائی لاریب	یحیی باشد بلال یا سیدنا

ولہ

اینست رباعیات من قابل دید	گنجیست کہ کس ندیدہ است و نشنید
در فہم اگر نیاید آزردہ مشو	یحیی است میان پیر و مرید

تمت الرباعیات

مقطعات

منکہ دادم سیدی دیوانہ ات خود را لقب	زین لقب باشد مرا در قوم عز و افتخار
گرچہ فی الواقع نیم دیوانہ ات یا بوالعلا	زانکہ شیدائی تو مقبول ستایش کردگار
من نہ پیرم ندارم مایۂ علم و عمل	تا بجنبم نازم با غم مردم ذی اقتدار
خود من از وضع ابنای زمانہ دیگرست	کیستم من ہر دو رند و عاشق دیوانہ وار
نہ خبر دارم نہ وضع و نہ طرز ہم آگہی	می‌کنم شاہد در عاشقی لیل و نہار

بعضی از اربابِ ظاهر طعنه بر من می‌زنند ‌‌ کای تو مردِ هوشیاری یا جنون داری چکار

خویش را دیوانهٔ سید که سیدانی دروغ ‌‌ این دروغِ بی‌فروغِ تو نسازم اعتبار

این سخن زان قومِ ظاهر بین چو در گوشم رسید ‌‌ اشکِ خونین ریختم از دیدهٔ خود زار زار

این سخن اندر حقیقت سوخته ما را تمام ‌‌ نشترِ اندوه کرده در رگِ جانم گذار

عرض من زان منکران عیب بین با چشمِ تیز ‌‌ با همه عجز و تمنا و نیاز و انکسار

کز سخنهای شما بود مرا هرگز ملال ‌‌ نایدم بر قلبِ صاف از جانبِ کس هیچ بار

هست صافی آئینه‌ام از صیقلِ اهلِ صفا ‌‌ کی نشیند زین سخنها بر دلم گرد و غبار

از برای مصطفیٰ و هم حقِ مرتضیٰ ‌‌ هم حقِ چار یار و از برای هشت و چار

از سرِ من دست بردارید دیگر از کرم ‌‌ پند و اندرز هم نفرمائید اکنون زینهار

ما و کارِ ما سپرده بر حقِ یزدان کنید ‌‌ سازد آنچه هست بهتر بهرِ من پروردگار

بعد ازین بهرِ خدا سر در گریبان افگنید ‌‌ روز و شب باشید بر احوالِ خود هم اشکبار

این نماز و روزها کز ملک سیپا زند و بس ‌‌ هست فعلِ خوب یا ناخوب گوید آشکار

نیست کس آگاه از احوالِ کس غیرِ خدا ‌‌ طعنه نازیبا و تشنیع ست امرِ ناگوار

از خدا ترسید ای حق ناپسندان شقی ‌‌ از خدا ترسید ای نامنصفان هوشیار

چیست این تشنیع و طعن و چیست این پندِ ملال ‌‌ کور باشد چشمها هیچش نیاید در شمار

جبهٔ دلق تو شاباشد سزاوار شما — منکه یاران خرقهٔ خود را نمودم تار تار

صیقل زنگار عشق آمد ملامت دوستان — مشرب رندی بصد رغبت نمودم اختیار

وقت آن آمد که چشم حق پسندی کور شد — جز بعیب و خورده بینی نیست اندر روزگار

وقت آن آمد که گوش حق شنو کر ساختند — آنکه هستند از اولی الابصار اهل اعتبار

ای سنم کاندر رهٔ عشق و ولای بوالعلا — مال و جان خویش را قربان نمودیم و نثار

با خیال بوالعلا از کس نمیدارم غرض — گر بباغ دهر خوش آید خزان یا نوبهار

از جناب بوالعلا گردد احاجات ما — هم بدنیا هم بعقبی بیحساب و بیشمار

دارم استغراق تام اندر شهود بوالعلا — این همه کثرت نمائی ها ندارم اعتبار

سیدی بر درگهت دیوانهٔ تو آمده — با همه عجز و تمنا و نیاز امیدوار

کی رود از گفتهٔ این قوم از جام جنون — عروة الوثقای عشق تو گرفتم استوار

هر که از خود بیخبر دارد خبر از جزو کل — هست مجنون تو نزد اهل عرفان هوشیار

عشق تو شوری فگند اندر حواس خمسه ام — عشق بر آورد از جان و دل بیدل دمار

عشق تو آزاد کرد از قید کثرتها مرا — ساخته روح مجرد فارغ از ده صد هزار

بر درت هستم گدا شاهان گدای درگهم — هستم امروز از غلامان غلام نامدار

بر دو بیتی گو دعا باشد برای خویشتن — بس کن ای بیدل که خاموشی بود نیکو شعار

رحم کن بر من خداوندا بحقِ پنجتن — ہم برائے چار یار و ہم بجاہِ ہفت و چار
بو العلا در جمعِ خاصانِ تو باشد عزیز — حاجتِ بیہدی بجاہِ بو العلا یارب بر آر

قطعہ دیگر

آمد از شہرِ روح پرورِ تو — آن ولی اللہ خدا آگاہ
آن ولی اللہی کہ حاضر ہست — بر درت یا امیر سال و ماہ
آن ولی اللہی کہ مے وارد — از حضورت بکوئے وحدت راہ
آن ولی اللہی کہ می باشد — بصد اخلاص حاضرِ درگاہ
ما و او از فقیریِ درِ تو — سیدی یافتیم عزت و جاہ
گشتہ ایم از گدائے درِ تو — در جہان شاہ بلکہ شاہنشاہ
از غبارِ مزارِ تو داریم — بر سرِ خویشتن شہانہ کلاہ
از ملاقاتِ راحت آیاتش — قلبِ من یافت لذتِ دلخواہ
یافتم از لقائے جان بخشش — آنچہ میخواستم خداست گواہ
یاد کیفیتِ حضور آمد — بمنِ بحضور حالِ تباہ
سیکنم دور از حضورِ تو — روز و شب نالہ و فغان و آہ
گشت دور از حضورِ پُر نورت — جانِ من تیرہ قلبِ صاف سیاہ

دور از آستانه‌ات دارم | بر لب خویش شور و اویلاه

هستم ای شاه در عظیم آباد | دور از شهر تو بصد اکراه

چکنم ریخت بال و پر از غم | نا و رنج و مصیبت جانکاه

صدمهٔ دوری تو چون کوه است | من بعجز و ضعیفی همسر کاه

بعث او یاوری نمود که هست | روز و شب در حضور تو ای ماه

با همه عجز و گریه و زاری | میکنم عرض در جناب اله

نام پاکت شفیع می‌آرم | گرچه هستیم غرق بحر گناه

بر در پاکت ای امیر کبیر | برسانند زود دیم تباه

الغیاث ای مغیث آمده‌ام | بدرد مستغیث و اغوثاه

آستان مبارکست مرا | از همه رنج و درد جای پناه

کار یحیی ابوالعلائی تو | گفتن نعت تست شام و پگاه

صله‌ام خواهشت ببینم | در جمال تو حسن وجه الله

گر نه این دید دایمی باشد | هست مولا غنیمتم گه گاه

وارهانی ز کرب بلا مارا | برسان در حصار الا الله

صبغه کن بصبغ بیرنگی | تا بکی ما و این سپید و سیاه

بوالعلا ابن مرتضے بغدا	سوی یحییای خویش ساز نگاہ

قطعہ دیگر

رسید این خبر دوش در گوش یحییا	کہ شاہ مکرم اخینا المعظم
علی بعد اد اسم شریفش	ممجد مکرم معظم مفخم
ز انوار مہدئے ہادی مسعود	تجلی کند بر دلش حق دمادم
بجمعی کہ باشند ارباب معنی	دران جمع باشد ز جملہ مقدم
صفاتی کہ دارند انسان کامل	بود در وجود شریفش مسلم
ز اسرار فیضان شاہ ولایت	دلش بحر موّاج باشد دمادم
اگرچہ منم بلبل مدح خوانے	بوصف جمیلش زبانست ابکم
پی طوف درگاہ شاہی نمودہ	در ینماہ ذیقعد عزم مصمم
چہ شاہی کہ شاہان عالم بپیشش	کمر میکند از نیاز و ادب خم
شہ بوالعلا شاہ اقلیم ہستی	شہ بوالعلا خواجہ ہر دو عالم
ولایت فتوت امامت رسیدش	بمیراث از سید ولد آدم
کرامات او ہست ہمرنگ اعجاز	ولیکن چو او افریدہ خدا کم
حبیب محبوب خاص الٰہے	بود عاشق و عشق معشوق خود ہم

مکرم همه اولیا بند لاریب | به پیش خدا بو العلا هست اکرم

بود در نهانخانهٔ کنت کنزاً | ز اسرار احببت آن شاه محرم

انا الحق ز لعل لبش یافت مستی | مسیحا کند مرده را زنده از دم

بود ذات آن لعل کان سیادت | بذات نبی و علی عین و باهم

منم واله و جان نثارش ز طفلی | ولایش بجانم نشسته است محکم

بود دور از آن بارگاه مقدس | دو چشم من از حسرت آلوده پرنم

سخن مختصر میکنم کان برادر | چو دارد سر طوف تربت مکرم

مرا نیز باخویشتن می برد باید | شوم باسر از این مژده توام

چه سان زین نوید مبارک نگردد | دل کلفت آگین من شاد و خرم

برین مژده گر جان نفشانم روا است | ازین مژده بالید بر خویش جانم

ز فرط بشاشت نداریم یارا | که طول سخن اندرین بحر سازم

کنون بوالعلا میکنم عرض با تو | که بهر علی و نبی مکرم

چو در بارگاه تو آئیم از سر | تفضل علینا علینا ترحم

بخوانیم این شعر لبیب جامی | که گفت ست در نعت خیر عالم

جگر تشنگانیم از ره رسیده | ترحم علینا بماء ترحم

مناجات

خدایا بحقِ رسولِ کریم
نبیُّ الوریٰ شافعِ روزِ بیم

بہ عبداللّٰہ و آمنہ یا خدا
بحقِ آدم آب و اُمّ ما

بحقِ علی حیدرِ نامدار
امیرِ عرب صاحبِ ذوالفقار

خدایا پئے مادرِ اولیا
کہ او آمدہ بضعۂ مصطفےٰ

بحقِ حسن نورِ عینِ رسولؐ
جگر بندِ حیدر سرورِ بتول

بحقِ حسین شہِ کربلا
کہ او آمدہ ختمِ آلِ عبا

بحقِ امامِ چہارم علی
کہ ہست آدم اہلبیتِ نبی

بحقِ محمدؐ کہ باقر بود
بہر امر مختار و قادر بود

بجعفر کہ صادق خطاب آمدہ
جگر گوشہ بو تراب آمدہ

بموسیٰ کاظم امامِ ہمام
بروحش ز حق صلوٰۃ و سلام

بشاہِ خراسان علی رضا
شہِ اولیا سرورِ اوصیا

بحقِ محمدؐ تقی نقی
بحقِ علی نقی متقی

خدایا بحقِ حسن عسکری
بمہدی کہ باشد ز چشمم خفی

بحقِ ہمہ اہلبیتِ رسول
باولاد و احفاد و زوجِ بتول

بشیخین عثمان علی نامدار — کہ زین چار یارست دین استوار

بازواج حضرت رسالت مآب — کہ باشد ثناشان بام الکتاب

بدیگر بنات رسول خدا — کہ فرض ست تعظیم ایشان بما

خدایا بحقِ ہمہ انبیا — ہمہ اولیا و ہمہ اصفیا

بکروبیان تقدس مآب — کہ نبود از ایشان حساب و کتاب

خصوصاً بجبرئیل روح الامین — کہ آورد از حق کلام مبین

خدایا باعزاز بیت الحرام — بہ بیت المقدس بدار السلام

خدایا بشہر مدینہ تمام — مقام محمد علیہ السلام

ببغداد پاک و نجف کربلا — باجمیر و دلکش بخارائے ما

بشہرے کہ نام اکبرآباد ہست — دل و جانم از یاد او شاد ہست

خدایا بعرش برین جائے تو — بکرسی کہ باشد بروپائے تو

بافلاک و انوار خورشید و ماہ — کہ دارند ہر یک بسوئے تو راہ

بتوریت و انجیل و خط زبور — بقرآن کلام خدا جملہ نور

بحق صحائف کہ نازل شدند — پی ناقصان وجہ کامل شدند

بآن دایۂ مصطفیٰ شاہ دین — کہ نامش حلیمہ بود بالیقین

بعباس و حمزه بباب علی ‌‌ ابیطالب و جان نثار نبی

باصحاب انصار شاه رسل ‌‌ که بس جزو ایشانم ایشان چو کل

بحق کسانی که وقت وغا ‌‌ گرفتند دامان شیر خدا

ز قوم مخالف غزا ساختند ‌‌ بحب علی رایت افراختند

بحق شهیدان براه خدا ‌‌ که بودند با سید کربلا

بعباس ابن علی ولی ‌‌ علمدار فوج حسین علی

به اکبر به اصغر به قاسم حسن ‌‌ به حر عاشق خاص پنجتن

خدایا بحق بلال نبی ‌‌ به قنبر غلام علی ولی

بحق اویس علی را مرید ‌‌ که گردید در جنگ صفین شهید

خدایا بعشاق جاندادگان ‌‌ که در راه عشق تو دادند جان

خدایا بغوث زمان و زمین ‌‌ که او زنده فرمود دین متین

خدایا بحق شه بو العلا ‌‌ که یحیی برو بهت از جان خدا

خدایا بحق شه نقشبند ‌‌ بحق معین خواجه دلپسند

بشاه شرف آفتاب بها ‌‌ بشیخ مظفر شه نامدار

خدایا به انوار جیلانیان ‌‌ بعرفان و اسرار جیلانیان

الٰہی بآنان کہ در نقشبند — بجلیٔ فنا خویش را ساختند

خدایا بسوزِ دلِ چشتیان — بخوبیٔ خاصِ فردوسیان

بشیخ شہاب و با تباعِ شان — بشاہِ مدار و با اتباعِ شان

بمنصور مستِ شرابِ انا — کہ می یابد از وے دلم فیضہا

بہ عبد اللہِ قطبِ ارض و سما — بنور العلا و بہ فیض العلا

بتاج العلا تاجِ اہلِ صفا — بنور اللہِ نورِ ارض و سما

بشہ عبدِ باجد بہ فولادِ ما — بمیر اکرم الدین شہِ با خدا

بحق امیرِ شعلے مقام — بپیس از دست کاید محمد بنام

بجعفر بہ افضل بصوفی علا — بسید محمد بجو اجد و فا

بیکیک مریدانِ مولائے ما — کہ دارند با بو العلا رازہا

بفرہاد و برہان دینِ متین — بہ اسد اللہ و منعمِ پاک دین

بہ عشق و حسن با علی شاہِ ما — بشاہِ رضا سیدِ پارسا

ببرکات وہم پورِ او بو الحسین — بشاہِ قمر سیدِ الثنائتین

بیحیی علی شاہِ مظہر ولی — با شرف علی حسین علی

بجدم کہ نام احمد اللہ ہست — بعبد الصمد از می عشق مست

به عبد الله و جدّ جدم شرف — باجداد من آل شاه نجف

به یحیی و مظهر شد با صفا — به اظهر و ابنای آن باخدا

به یحیای اوّل بخواجه حسین — کزو یافتم این همه زیب و زین

بوجیه الله والد و پیر ما — بسید مبارک شه حق نما

بشمس الضحیٰ و ببدر الدجیٰ — به لطف الله و قدرت الله ما

به امّ و بجدّات و عمّات ما — که باشند با بضعهٔ مصطفیٰ

بدیگر بزرگان مادر پدر — کز ایشان شدم ایجدا بهره ور

بنذر محمد که در کاپور — مزارش دهد جلوهٔ نور طور

اویسی خاص علی ولی — مرا هست بادی عقیدت دلی

به استادهای من خاکسار — که در علم از ایشان شدم استوار

خصوصاً جناب محمد سعید — که احسان او هست بر من مزید

بمهدی و هادی بشاه علیم — بسید تجمل حسین کریم

بآل حسن هم بفرحت حسن — بمخدوم با بندهٔ پنجتن

بسجاد و قاسم شه اهل راز — که این هر دو را بود با تو نیاز

بشیخ زمانه غلام حسین — که از اولیا بود پیر پیب و بین

بحق امین احمد پاک ذات
که در شعر دارد تخلص نجات

بساقی غلام شه کربلا
که با بو العلا بود از جان ولا

بشاهی که نامش میانجان بود
مرا بهتر از جان و جانان بود

به اقران و اخوان احباب من
بجمله مریدان و اصحاب من

بمهدی که فرزند دلبند ماست
بود بر قدش خلعت عشق راست

بیاری که نامش الف خان بود
تسلی ده این پریشان بود

به یحیای دیوانهٔ بو العلا
به یحیای پروانهٔ بو العلا

به یحیای از خویشتن بیخبر
به یحیای دیوانهٔ بی هنر

به یحیی غلام شه بو العلا
به یحیای مست شه انبیا

مرا عشق ده باشه بو العلا
مرا خاک کن در رهش ابتدا

ز سنگ حوادث دلم پاره گشت
دل از کثرت رنج و غم خاره گشت

خدایا نجاتم ده از قید غم
مرا وارهان از همه غم و هم

مرا ساز از فرقهٔ ناجیه
امان بخش از طبقهٔ هاویه

نیامد اگرچه ز من جز خطا
تو عفو گناهم بکن از عطا

گناهم ز حد گرچه بیرون ترست
مگر رحمت از قهر افزون ترست

مرا لذتِ دینِ احمد بخش
حلاوت ز شرعِ محمد بخش

مسنۂ نور العلا رکنِ دینِ نبی
ز فیضش دلم ساز پُر یا علی

جمالِ پُر انوارِ ایمان نما
بہ دیدم درِ معرفتہا کشا

مرا رہبری کن ز ہر گمرہے
ز ہر گمرہے کن مرا رہبری

دلم از ہوا و حسد پاک کن
مرا در رہِ عشقِ خود خاک کن

شد از ظلمتِ کفر تیرہ جہان
ازین ظلمتم زود یا رب رہان

زبس گشت از دیدہ حق خفی
ز چشمم بکن نورِ حق مختفی

تَرَحَّمْ عَلَیْنَا بِفَضْلٍ عَظِیْمٍ
تَفَضَّلْ عَلَیْنَا بِلُطْفٍ جَسِیْمٍ

کسانی کہ ریزند از دیدہ آب
بنہائے آلِ رسالت مآب

الٰہی خنک دار چشمانِ شان
درود و ثنا باد بر جانِ شان

ترقی بدہ جمع صوفیہ را
کہ این قوم ہستند پاک از ریا

ہمہ عاشقانِ تو اند اے ودود
ترقیِ این طائفہ ساز زود

شود ہر طرف حلقہ ذکرِ تو
نمایند ذکرِ جہر از سرِ تو

بشفقت شود وجد و ذوقِ سماع
بنامِ تو سازند قربان متاع

الٰہی عطا ساز این قوم را
تسلی و جمعیت از ما سوا

نگه دار از چشم اہل حسد / دمادم به ایشان رسانی مدد

تفضّل علی عزّة المؤمنین / فراغت عطا کن به اہل یقین

خدایا اسلام شد ضعف ہا / بده قوّت و شوکت اسلام را

کجا ہست مہدی امام زمان / که از شر کفر بخشد امان

خدایا بجاه محمد سنی / بشان علی شاه مردان ولی

کشا بر دل من در معرفت / بده جای در کشور معرفت

مرا مست کن از مئی عاشقی / که گردیم از خود خدایا تہی

سنم دست دار علی ولی / بسجان عاشق زار آل نبی

مرا لذت عشق سید بخش / خدایا به آل محمد بخش

مرا در رہ قوا العلا خاک ساز / ہمین عرض داریم با صد نیاز

ز توحید پر نور فرما دلم / کند وحدتت جیا آب و گلم

مرا بخش آگاہی زان مقام / که بی حرف سازیم با تو کلام

نگنجایش صورت باشد دران / فقط ہستی محض باشد دران

نبینیم غیر تو در دو جہان / به بینیم ترا یا الٰہی عیان

بجز دو آشنا کن مرا القدر / که از خود نیابیم اصلا اثر

زند جوشش در معنی جانِ ما — مئی نابِ توحیدِ اِنّی انا

ببینم در حسن اِنّی انا — عیان جلوۂ ذاتِ بوالعلا

مرا از مئے بوالعلا ست کن — بری از غمِ نیست و ہست کن

مرا کار با بوالعلا ہست و بس — نجاتم دہ از ہر ہوا و ہوس

کنم اختتام این مناجات را — بنامِ شہِ نامور بوالعلا

علی سیدی الف الف سلام — کنم بر سلام اختتامِ کلام

شجرات

شجرۂ نسبی

الٰہی بمحبوبِ تو مصطفیٰ — بمحبوبِ محبوبِ تو مرتضیٰ

بمحبوبِ محبوبِ محبوبِ تو — حسینِ علی خاص مطلوبِ تو

بآن آدمِ اہلبیتِ رسول — کہ او ہست ہمنامِ زوجِ بتول

بعبد اللہ باہرِ باخدا — بسید محمد شہِ حق نما

بہمنامِ ابنِ خلیل و حسین — بعبد اللہ شاہ با زیب و زین

بسید علی امیرِ کبیر — بسید محمد شہِ بے نظیر

بعبد اللہ نیّرِ مشرقین — بسید محمد بسید حسین

بسیدحسن نورِ خاصِ الٰہ · بسیدکہ نامش بود بادشاہ

بگیلانی و سیدِ مجتبیٰ · بسید شرف رہروِ راہِ خدا

بسید اعزّ و بہ اشرف امیر · بسید نظام و علیِ کبیر

بسید عماد اشرف الحاجِ ما · بمحمودِ سردار سرتاجِ ما

بسید تقی شاہِ کرمان مقام · بہ باسط بعبد الملک نیکنام

بسردارِ دین میر عبد السلام · بآن بو الوفا باد بروے سلام

بنورِ نبیؐ و علیؓ بوالعلا · تجلّیِ خاصِ شہِ کربلا

بسید محمدؐ ملقب بدوست · بفرہاد کو مستِ توحیدِ اوست

ببرہانِ دین کو بود حق نما · برکن جہان عشقِ عشق آشنا

ببرکات و وجہ اللہِ پیرِ ما · مرا خاک کن در رہِ بوالعلا

نہ بینم بجز بوالعلا ہیچ شے · سلوکِ مرا کن بدین دید طے

ندارم سوال از تو جز بوالعلا · بحقِ جہان بوالعلا کن عطا

خدایا ز تو ہست مطلوبِ ما · کہ محبوبِ خود ساز محبوبِ ما

مناجاتِ یحییٰ تو فرما قبول · بجاہِ نبیؐ و علیؓ و بتولؓ

شجرۂ بیعت

خدایا بحقِ بنیِؐ رحیم	کہ خود خلق او را تو خواندی عظیم
بحقِ علیؓ شاہِ دُلدل سوار	امیرِ عرب صاحبِ ذوالفقار
بحقِ حسینؓ علیِؓ ولی	بحقِ علیؓ حسینؓ علیؓ
بحقِ محمدؒ چہارم امام	کہ دینِ نبیؐ یافت از وی نظام

نسبت صدیقیہ

بحقِ ابوبکر یارِ نبیؐ	امام بحقِ یارِ غارِ نبیؐ
بسلمان کہ در اہلبیتش جا بیا	نمودہ جنابِ رسالت مآب
بقاسم کہ ابنِ محمدؒ بود	بدینِ محمدؐ مجدد بود

مرج البحرین یلتقیان

بحضرتِ اصدق الصادقین	کزو یافتہ رونق اسلام و دین
زصدیق حیدر بود نسبتش	بود خاص نزد خدا حرمتش
بمستِ شرابِ خودی بایزید	نہ پیرست چون او نہ چون او مرید
بآن بندۂ خاصِ حق بوالحسن	کہ حق گفت با او نہ تو گو نہ من
بہ بوالقاسمِ خواجہ گرگان وطن	کہ خلوت ہمیداشت در انجمن

بغوث زمان بوعلیؒ ولے　　بیوسف اویسی خاص نبیؐ

بشاہی کہ در غجدوان داشت جا　　درین سلسلہ سید و مقتدا

بعارف بمجمود خاصان حق　　کہ بُردند ز اہل ولایت سبق

بخواجہ محمد شہ بے نظیر　　بخواجہ کلال آن امیر کبیر

بسر خیل این سلسلہ نقشبند　　کہ حق را پسندید و حقش پسند

بیعقوب چرخی شہ اولیا　　بخواجہ عبید اللہ احرار ما

بعبد الحق و خواجہ یحیائے ما　　بعبد اللہ قطب والائے ما

بمولا و ملجائے من بوالعلا　　کہ نازد براجیاد او خود قضا

بسید کہ نامش محمد بدوست　　بفرہاد کو جلوۂ خاص ہوست

ببرہان دین و برکن جہان　　کہ عشقش بود نام در عاشقان

ببرکات آن خواجہ پارسا　　بوجہ اللہ والد و پیر ما

بمعصوم ذاتی مبارک حسین　　بہ یحیی کہ دارد بدل شور و شین

عطا کن مرا عشق با بوالعلا　　حبیبا تو دہ شرف اولیا

بود بوالعلا شمع بزم رسول　　سر و سرور جمع اہل قبول

ز نور علی و حسین و حسن　　شدہ نور افشان درین انجمن

بخواجه معین نسبتی خاص داشت | علم بر سر عرش و کرسی فراشت
بود ذات او در ورای الورا | منزه ز ادراک ما و شما
خدایا مرا عشق آن شاه ده | بدل نوری از فیض آنشاه ده
کنم زندگی در تمنای او | دهم جان شیرین بسودای او
منم بر درت طالب بوالعلا | مرا کن عطا بوالعلا ای خدا
نداریم دیگر خدایا هوس | که با بوالعلا کار من هست و بس
خدایا بفضل و باحسان تو | که جان و دلم باد قربان تو
نمائی مرا طلعت بوالعلا | که جانیم بر بوالعلا مبتلا
بو عبد الله سید پاکباز | که دارد بتو خاص راز و نیاز
مرا قرب با بوالعلا کن نصیب | که یحیای تو هست مسکین غریب
نباشد بجز بوالعلا دیگرش | بود بوالعلا ناصر و یاورش
بود بوالعلا جان ایمان او | دل و جان یحیی است قربان او
امید از تو داریم ای رب ما | که کن مستجاب التماس مرا
کنم بعد ازین اختتام کلام | که با بوالعلا کار من والسلام

توسل و استشفاع به پیران عظام

سلسلۂ عالیہ ابوالعلائیہ نفعنا اللہ برکاتہم

بمولائے من بوالعلا کے خدا | بنور العلا سیّدِ مقتدا
بفیض العلا نائبِ مرسلین | بتاج العلا زیبِ اسلام و دین
بنور اللہِ سیّدِ پاکباز | بماجد شہ ملک عرفان و راز
بفولادِ آن خواجۂ خواجگان | بپیر اکرم الدّین قطبِ زمان
بہ اسد اللہِ اہلِ حق و یقین | بمنعم امامِ زمان و زمین
بہ قطبی کہ نامش حسن علی باست | کراماتِ او آشکار و جلی ست
بسیّد رضا شاہِ ملکِ رضا | بآن شمسِ دین ماہِ اوجِ علا
بحقِ حسن دوستِ حق نما | بمظہر حسینِ ولیِ خدا
بسیّد قمر ماہِ اوجِ شرف | بوجیہ اللہ ہمبرِ خلف
بوجہ اللہِ نورِ ذاتِ سبحان | بسیّد مبارک حسینِ ولی
بمہدی و ہادی کہ از بوالعلا | بود ہر دو را نسبت و فیضہا
بجیاسے دیوانۂ بوالعلا | بمہدی جگر بندِ فرزندِ ما
کہ از نسبتِ عالیِ بوالعلا | مراہست فرمازِ اسنٰے آتا

طلبِ حاجت بتوسلِ بزرگانِ نسبی من جہت الاب و الام

الٰہی خدا از برائے وجہ اللہ ۔۔۔ والدِ این حقیرِ نامہ سیاہ

از پئے مادرِ من و عمات ۔۔۔ وز پئے عصمتِ ہمہ جدّات

از برائے جنابِ لطف اللہ ۔۔۔ عمِّ مرحوم بندۂ درگاہ

وز پئے قدرت اللہِ شیدا ۔۔۔ بود کان شاہِ عمِّ اوسطِ ما

از پئے احمد اللہِ حق بین ما ۔۔۔ جدِّ این خاکسارِ بے تمکین

از برائے ہدایت اللہ شاہ ۔۔۔ کہ ز دل میکشید دایم آہ

بہرِ شمس الضحیٰ و بدر دجے ۔۔۔ کین دو بودند آفتابِ ہدے

از پئے جدِّ من عباد اللہ ۔۔۔ ہم بہ آلِ حسینِ حق آگاہ

بطفیلِ جنابِ عبد اللہ ۔۔۔ عمِّ مرحوم جدِّ این گمراہ

بہرِ عبد الصمد شہ حق بین ۔۔۔ ہم پئے شاہِ خواجہ شرف الدین

بطفیل و وسیلہ مقصود ۔۔۔ کہ بود شش ورائے او مشہود

ہم پئے شاہِ خواجہ عبد رشید ۔۔۔ کہ شد اندر رضائے دوست شہید

از پئے آفتابِ دین شیخے ۔۔۔ جدِّ والائے والدینِ ما

بطفیلِ جنابِ مظہرِ حق | بود در بحرِ ذات مستغرق
بہرِ ظاہر مظاہر و اظہر | بہرِ سیدِ مناظر و منظر
بہرِ یحییٰ امام و غوثِ زمان | بہرِ خواجہ حسین قطبِ جہان
وز پئے خواجہ یوسف و مہدی | کین دو بودند اوصیٔ نبوی
وز پئے خواجہ بھیک و ابراہیم | کہ بما کردہ راہِ حق تعلیم
از پئے بندگے خواجہ نظام | کہ در اسرار نول بود مقام
پئی اُستاذہاے ذی علم | کہ از ایشان شدم بعلم اعلم
بطفیلِ اقاربِ یحییٰ | پئی مہدے نور دیدۂ ما
کین ہمہ بندگانِ خاصِ تواند | بندگانِ پُر اختصاصِ تواند
کن عطا عشقِ بو العلا بدلم | عشقِ او کن خمیرِ آب و گلم
من نباشم ابو العلا باشد | دل و جانم برو فدا باشد
غیر ازین نیست مطلبِ یحییٰ | اینقدر حاجتم روا فرما

مثنویات

در عرضِ سلام

سلام علیک ای شہ بو العلا | سلام علیک ای حبیبِ خدا

سلام علیک ای امام هدی ‌ ‌ ‌ سلام علیک آفتاب انا

سلام علیک ای سرور رسول ‌ ‌ ‌ سرور رسول ابتهاج بتول

جمال کمال شه لافتی ‌ ‌ ‌ تجلی خاص شه کربلا

سلام علیک ای وصی علی ‌ ‌ ‌ سلام علیک ای امین نبی

سلام علیک ای جمال حسن ‌ ‌ ‌ بحق وارث و نایب پنجتن

سلام علیک ای امیر عجم ‌ ‌ ‌ نه تنها عجم جز عجم نیز هم

سلام علیک ای شهنشاه هند ‌ ‌ ‌ سلام خدا بر تو ای ماه هند

سلام علیک ای شه خوش صفات ‌ ‌ ‌ بود ذات تو رونق کائنات

سلام علیک ای خبیر و علیم ‌ ‌ ‌ سمیع و بصیر و کریم و رحیم

خبیر و علیمی باسرار حق ‌ ‌ ‌ سمیع و بصیری بانظار حق

کریم و رحیمی باحوال ما ‌ ‌ ‌ توئی مظهر کامل مصطفا

سلام علیک ای امیر کبیر ‌ ‌ ‌ در پاک تو هست جنت نظیر

خدارا بسویم نظر یا امیر ‌ ‌ ‌ منم در غم و رنج و محنت اسیر

اگر نیکم و گر بدم یا امیر ‌ ‌ ‌ بسلک سگان تو هستم اسیر

روم از در تو کجا سیدی ‌ ‌ ‌ چو نبود دگر جا مرا سیدی

پیٔ عاشقان خوشتر از جنت است ‌‌‌‌ ‌ ‌ بیٔ عاشقان نعمت و راحت است

منم کمترین از غلامانِ تو ‌ ‌ مریدِ مرید و ثناخوانِ تو

چنین خوار تا چند باشم شہا ‌ ‌ چنین زار تا چند باشم شہا

بعرسِ تو در اکبرآباد آه ‌ ‌ نگشتیم حاضر منِ روسیاه

ازین غم دل و جانِ من شد حزین ‌ ‌ بصد رنج و افسوس گشتم قرین

بود داستانِ غمِ من دراز ‌ ‌ کہ میدانی ای سرورِ اہلِ راز

چو در حضرتِ تو رسیدن نشد ‌ ‌ ز وصلت می حب چشیدن نشد

بعنخانۂ خود ز ذکرت شہا ‌ ‌ کنم شاد و خرم دلِ خویش را

بحقِ نبی و علی و بتول ‌ ‌ بجاهِ ہمہ اہلبیتِ رسول

بحقِ معین خواجۂ دو جہان ‌ ‌ بہ وجہ اللہ پیرِ این ناتوان

بحالِ منِ خستہ یحییٰ نظر ‌ ‌ نظر از کرم ای شہِ بحر و بر

سلامت کنم سیدی صبح و شام ‌ ‌ بعجز و نیاز و تمنائے تام

سلامی علیکم علیکم سلام ‌ ‌ بده یک جوابم ز لطفِ تمام

ایضاً مثنوی دیگر در عرضِ سلام

السلام ای امیر ابنِ امیر ‌ ‌ سیدِ بے نظیر عرش سریر

السلام ای ولیِ عشق پسند — مستیت شور در جهان افگند

السلام ای وصیِ شاهِ نجف — مرتضیٰ را توئی وصیِ خلف

ای جگر گوشهٔ رسولِ امین — نایبِ مصطفا و محی الدین

ای توئی نورِ عینِ ماهِ عرب — عینِ عینِ تو هست باقی رب

ای بحق جانشینِ شاهِ شهید — مثلِ تو کس ندید و کس نشنید

سیدی خلقِ تست خلقِ حسن — نیست کس را درین مجالِ سخن

پرتوِ طلعتِ رسول الله — سید و شاهِ نور مهر و ماه

تو گلِ باغِ احمدِ مختار — سروِ بستانِ حیدرِ کرار

ای جگر بندِ خواجهٔ احرار — مظهرِ عشق حاملِ اسرار

بو العلا ابنِ بو الوفا مددی — مددی سرِ مصطفیٰ مددی

بر درت آمدم بعجز و نیاز — رحم کن رحم اے غریب نواز

آمدم بر درِ تو گریه کنان — ده ز تیرِ جفای چرخ امان

کمترین سگانِ تو هستم — زله بردارِ خوانِ تو هستم

روز و شب ما و ذکرِ تو شاها — ذکرِ تو هست و فکرِ تو شاها

منم ای شاه ابنِ وجه الله — خاص و مقبول بندهٔ درگاه

مستحقِ عطائے تو ہستم | در جہان از برائے تو ہستم

آرزومندِ دیدنِ رویت | از ازل تر دماغم از بویت

کعبہ و قبلہ ام بود کویت | ہست محرابِ طاعت ابرویت

از پئ مصطفیٰ و شیرِ خدا | رحم کن بر منِ فقیر گدا

از برائے دو گوشوارۂ عرش | سرِ ما را رسان بعرش ز فرش

از پئے رضا منِ عباد اللہ | مددی ساز اے حبیب اللہ

از پئے خواجہ معین الدین | رحم کن رحم بر منِ مسکین

چہ معین آفتابِ ہندستان | ذاتِ آداب و تابِ ہندستان

از پئ والدینِ رنجور | سینہ ساز قلبِ من پرنور

تا کجا عرضِ حالِ خود سازم | کہ تو خود واقفی ز ہر رازم

این شبِ عرسِ خسروانۂ تست | لطف فرما کہ خانہ خانۂ تست

این شبِ عرسِ تست سیدنا | کہ بہر ماہ مے کنم آن را

لیلۃ القدر این شبم بخداست | چون گذرگاہِ تو بخانۂ ماست

طرفہ سوز و گداز می دارم | طرفہ ناز و نیاز میدارم

مرحبا مرحبا تعال تعال | خانۂ بندہ ساز عرش مثال

جلوه فرمائی جانانه
کن منور تمام کاشانه

هان بچشم بیا و خود را بین
خود تماشای خویش شاها بین

کن قبول این نیاز من مولا
شعر و سوز و گداز من مولا

میکنم ختم بر صلوٰة و سلام
این کلام ای امام ابن امام

بر تو بادا سلام خاص خدا
از زبان محمد یحیی

سیدی سیدی السلام علیک
اِنَّ قلبی لدیک ثم لدیک

ایضاً مثنوی در عرض سلام

الصلوٰة و السلام ای بو العلا
ای دُرِ دریای شاه هل اتی

السلام ای جلوه‌گاه حسن ذات
نور عین نور شمع شش جهات

دلبر شاه نجف شیر خدا
جانشین مصطفیٰ و مرتضیٰ

کنز مخفی سرّ وحدت راز حق
هستی بیکیف و بیچون ناز حق

دلنواز قائل انی انا
نقار توحید شکر کبریا

احمد جان حسین ابن علی
ای ولی ابن ولی ابن ولی

بر در تو آمده یحیای تو
چیست یحیی محو سرتاپای تو

چیست یحیی بنده درگاه تو
چیست یحیی خاک خاک راه تو

چیست یحیی بلبل شوریده سر — چیست یحیی عاشق بی بال و پر
رحم کن بر حال زارم یا امیر — یا امیر افتاده ام از پا دست گیر
عاشقم دیوانه ام مستانه ام — بر جمال پاک تو پروانه ام
عرس است امشب ای جمال ذات تست — بر درت استاده ام بهر تهنیت
هان بیا در چشم من خود را ببین — خویش را بین که مرا مولا ببین
کن منور خانهٔ ما را تمام — ای امام ابن امام ابن امام
هست وجه الله امشب پیر ما — آشکارا از در و دیوارها
هست وجه الله نهان در پیر — کن بسوی او گهی سویم نظر
تا کجا طول سخن سازم کنون — گرچه سیدارم زبس جوش جنون
می فرستم بر تو ای مولا سلام — ده جواب این غلام خسته کام
الصلوة والسلام والثنا — از زبان مصطفی و مرتضی

ایضاً مثنوی در عرض سلام

السلام ای معنی انی انا — السلام ای سر قول مصطفی
السلام ای موج دریای قدم — السلام ای مالک ملک کرم
السلام ای مستی قال صحیح — کامیاب از لعل تو آمد مسیح

السلام ای دلنوازِ مرتضیٰ | آشکارا از تو نازِ مرتضیٰ

ای فروزِ سیمائے وحدت السلام | ای بهارِ باغِ کثرت السلام

ای حبیبِ اهلِ توحید السلام | شهریارِ ملکِ تفرید السلام

شاهبازِ اوجِ مستی السلام | شکرِ اهلِ عشق و مستی السلام

السلام ای رازِ الله الصمد | السلام ای سرِّ الله الصمد

واقفِ اسرارِ قرآن السلام | سرِّ عرفان نورِ ایمان السلام

بوالعلا شاهنشهِ ملکِ خودی | بوالعلا آئینهٔ حسنِ نبی

اسمِ اعظم هست نامِ بوالعلا | مستیِ وحدت بجامِ بوالعلا

بوالعلا ای بادشاهِ خودپسند | مستیِ تو در جهان شوری فگند

ای که وجه الله دیدم بیگمان | در جلالت آشکارا و عیان

بر درِ تو آمدم یا بوالعلا | رحم کن بر حالِ زارِ این گدا

کیستم من دردمند مستمند | جورِ چرخِ دون زپا مار افگند

رحم فرما ای پناهِ خستگان | بر سرِ کین است با من آسمان

کیست جز تو تا کند غمخواریم | کیست جز تو تا کند دلداریم

حاجتِ حاجتمندان کن روا | ای امیرِ با وفائے ذی العطا

هست امشب عرسِ فخرِ خاندام — روشن از نورت بود کاشانه‌ام

نذرِ تو سوز و گداز آورده‌ام — با همه شوقِ دراز آورده‌ام

در حضورِ تو نیاز آورده‌ام — پیشِ تو ای دلنواز آورده‌ام

کن قبول و جلوه فرمای بی‌نقاب — بندگان خویش را کن کامیاب

در جمالِ خویشتن وجه الله نما — محو کن اندر لقای خود مرا

می‌رسم در بارگاهت عنقریب — گر رسائی سکندر شاه نصیب

آیم اندر حضرتت یا بو العلا — جان و دل پُر از تمنای لقا

گاه گریم گاه خندم در حضور — گریه من نیز باشد از سرور

بیقراری‌های خود سازم بیان — دلفگاری‌های خود سازم عیان

هرچه دارم آرزو و مدعا — یک بیک سازم بیان یا بو العلا

تا نگاهِ لطفِ تو کارم کند — وارهم از رنج و کلفت تا ابد

بعد از آن با وقتیکه بر درت — همچو سگ گوشه گیری بر درت

این سگ را زفضلِ خود کردی عطا — شاد فرمودی دلِ غمدیده را

لطف فرما هم با عمرِ دراز — همچو من دیوانه خویشش بساز

چون شود حاصل با دستِ تمیز — گردد اندر چشمِ حق بینان عزیز

درحضور تو رسد از فرق سر | باهمه شوق و تمنا چون پدر

یک برادر دارم آشنای شهان | از لطیف و از علی نامش عیان

بر در پاکت گدائی میکند | الله الله بادشاهی میکند

از مئی عشق تو مستانه بود | همچو یحیی بر تو دیوانه بود

میکند جاری طریق پاک را | پاک میسازد ز فیضت خاک را

ای مسیحا هست رنجور و نزار | ده شفایش حاجت یحیی برآر

ناطقه را بند میسازم کنون | گرچه دل پرآرزوها از فزون

میکنم ختم این سخن را بر سلام | السلام ای بو العلا تم الکلام

ایضاً مثنوی درعرض سلام

السلام ای امیر نام آور | نور ذات علی پیغمبر

ای تجلی حسن ذات رسول | ای تکحل انای حق مکحول

السلام ای ولای تو فرض است | وی ولایت بذمه ام قرض است

السلام ای محب و محبوبی | طالب خویش گشته مطلوبی

مائیه ناز هستی مطلق | سخن اینست حق که ذات تو حق

السلام ای جمال تو مرآت | که کند اندرو تجلا ذات

السّلام ای حسین بحسن حسین | ای منوّر بنورِ تو قمرین
ای معینِ شکسته احوالان | بر درِ پاکت آمدم نالان
رحم کن رحم بر منِ مسکین | ای مجیبِ دعای مضطرین
منم اندر هوا و حرص اسیر | هست اندر دعای من تأثیر
من غلامِ توام ترحم کن | بلبِ لعلِ خود تکلم کن
ای قضا امرِ تست امری ساز | خاطرم را بلطفِ خود بنواز
شبِ عرسِ تو هست ای مولا | بیقرار است دل بسینهٔ ما
نذرِ تو مال و جان دارایم | هر چه باشد میانِ امکانم
بی نیاز از نیازِ من بپذیر | بو العلا سوز و سازِ من بپذیر
جلوه فرما بکفشِ خانهٔ خاص | که بود زائرِ تو دل رقاص
بنگر بیقراریِ یحیی | بشنو آه و زاریِ یحیی
بنگر حالِ زارِ یحیی را | بنگر اضطرابِ یحیی را
از پیِ بو العلائیان مردی | بردی شاهِ انس و جان مددی
اوفتادم ز پاے دستم گیر | دستگیرا ے امیر عرش سریر
بسکه دارم درین زمان کلفت | بسکه دارم مصیبت و شدّت

وارهان زین همه بلا شاها — ده مرا زین عنا غنا شاها

جز تو شاهی دگر نمیدارم — جز تو ماهی دگر نمیدارم

رحم کن رحم سیدِ ذیجاه — از پیِ جدِ خود رسول الله

از پیِ جدِ خود شهِ مردان — رحم کن ای امیرِ عالیشان

پیِ اجدادِ خویش کن مددم — پیِ اولادِ خویش کن مددم

از پیِ بادشاهِ هندستان — پیِ وجه اللهِ علی الشان

المدد المدد ز بس زارم — الغیاث الغیاث بیمارم

گشته ام بیکس در عظیم آباد — خوار و جمعیتم شده برباد

المدد المدد مددگارم — من بجز تو دگر نمیدارم

عمرِ پوپد و ظهور مارا بخش — از حیاتش سرور ما را بخش

میکنم ختم این سلام و کلام — السلام ای امیرِ عرش مقام

ایضاً مثنوی در عرضِ سلام

سلام ای بوالعلا محبوبِ احمد — تجلیِ احد شانِ محمد

سلام ای نازِ محبوبانهٔ حق — سلام ای دلنوازِ نازِ عشاق

سلام ای قائلِ اِنّی انا الله — ز رازِ لی مع الله تو آگاه

سلام ای تو گلِ گلزارِ توحید　　ز جامِ مرتضیٰ سرشارِ توحید

سلام ای سروِ بستانِ رسالت　　گلِ گلزارِ توحید و امامت

سرورِ خاطرِ شاهِ ولایت　　ظهورِ جلوهٔ خاصِ امامت

سلام ای نورِ ذات و سرِّ مطلق　　دُرِ نایابِ دریای انا الحق

سلام ای بوالعلا فرزندِ حیدر　　گلِ نورستهٔ باغِ پیمبر

سلام ای آب و رنگِ باغِ اسلام　　ز درگاهِ تو یک کس نیست ناکام

سلام ای بوالعلا سلطانِ ذیشان　　حبیبِ مصطفیٰ محبوبِ یزدان

سلام ای آفتابِ چرخِ هستی　　بلندی بخش هر بالا و پستی

سلام ای شعلهٔ طورِ تجلی　　سلام ای جانِ عاشق را تسلی

سلام ای عشق موج و اصلِ تو عشق　　سلام ای عشق و اصل و وصلِ تو عشق

سلام ای نورِ وجه اللہ نورت　　ز وجه اللہ می یابم حضورت

سلام ای بوالعلا نورِ مبارک　　بود شانت تعالیٰ و تبارک

سلام ای بوالعلا فرد و خدا مشرب　　ز عشقت من بخشید بخشش

سلام ای مظهرِ ایزد تعالیٰ　　سلام ای شعلهٔ طورِ تجلا

سلام ای مهدیِ دین از تو هادیست　　سلام ای هادیِ دین از تو مهدیست

سلام ای بادشاہِ جن وانسان
سلام ای ماچو مور و تو سلیمان

سلام ای شہسواران را قراری
بملکِ روح صاحب اختیاری

سلام ای چارہ سازِ ما علیلان
سلام ای عیسیِ دردِ دل و جان

سلام ای گلرخِ غنچہ دہانم
بنامِ خویش گویا کن زبانم

بود در دستِ پاکت اختیارم
بتو بسپردہ ایزد جملہ کارم

بلطفِ خویش آسان مشکلم کن
شہا فارغ ازین سودا دلم کن

غریبم عاجزم درماندہ ہستم
ہم از دنیا ہم از دین راندہ ہستم

ندارم جز درت دار الامانی
من و یک جان و آشوبِ جہانی

ز ہر سو در غم و دردم گرفتار
فلک با ما بود سرگرم پیکار

اگر در حضرتت کردم خطائی
شہا کردم بامیدِ عطائی

گنہگارم گنہگارم گنہگار
تو مولا شانِ خاص الخاصِ غفّار

شفیع المذنبینا توبہ پذیر
مران از درگہِ خود زار و دلگیر

بود این شب شبِ عرسِ تو مولا
کرم کن جلوہ آرا رحم فرما

مہِ میلادِ شاہِ انبیا ہست
شہا ماہِ سرورِ اولیا ہست

بحقِ جدِّ خود بر من ببخشا
نظر فرما بحالِ زارِ یحیی

نیازِ من پذیرا از کرم کن — بیا و خانه‌ام رشکِ ارم کن

شها گردِ عظیم آباد مستم — بذکر و یادِ تو دلشاد هستم

وصلے از دستِ ابنائے زمانه — منم تیرِ ملامت را نشانه

ازین آشوب ده مارا رهائی — کنم تا بندگیِ پاکت گدائی

برائے شاه وجه الله پیرم — ز پا افتاده هستم دست گیرم

منم دیوانه‌ات مشهورِ عالم — منم مستانه‌ات مشهورِ عالم

بکن دیوانهٔ خود فی الحقیقت — مرا کن مستِ صهبائے محبت

باسرارِ حقیقت آشنا ساز — بانوارِ طریقت دیده ور ساز

براهِ شرع و دین بخشا ثباتم — بده در عشقِ خود طولِ حیاتم

بیا جانان آنکه جانِ ماست مولا — شفایش ده بکن خرم دلِ ما

ز فضلِ خویش فرزندم که داد او — بروی من درِ شادی کشادی

دو اسمِ آن سرورِ دل نورِ عینین — محمد مهدی و هم فضلِ حسنین

ترقی حیات و علم و عرفان — ده او را اے امیرِ شاهِ شاهان

کنند تا پرورشِ پاکت فقیری — ز فضلِ خویش فرما دستگیری

شها تا چند سازم عرضِ احوال — که باشد پیشِ تو ظاهر همه حال

علاج دردِ ہم کن مسیحا
رہا کن از ہمہ رنج و بلا ہا

سلام اللہ اعداد الرمال
علی روح النبی و کل آل

خصوصاً تا قیامت تا قیامت
بروح بوالعلا یارب سلامت

ز بیچارۂ ضعیف دردمند
بباب بوالعلا نالان نژندے

سلامے از سلامے بر سلامے
برین مصرع کنم ختم کلامے

ایضاً مثنوی در عرض سلام

السلام ای امیر ابن امیر
سید و بادشاہ عرش سریر

السلام ای گلِ ریاضِ نبی
سروِ نوخیز باغ مرتضوی

السلام ای بہار باغِ حسین
افضل الخلق سید الکونین

السلام ای گلِ حدیقۂ عشق
عاشقان را تو سلیقۂ عشق

السلام ای درِ تو کعبۂ ما
آستانِ تو قبلۃ العرفا

السلام از لبِ تو قال صحیح
شد عیان ہمچو معجزاتِ مسیح

السلام ای انا حدیثِ لبت
ہست توحیدِ مایۂ طریقت

اللہ اللہ ابوالعلا اللہ
نیست کس را کنہ ذاتت رہ

تا بگفتا لبِ تو آمد
وحدتِ ذاتِ جوشِ ہستی زد

بر سرِ ما سایه گستر ہست شہا | دامنِ مصطفیٰ و شیرِ خدا

ای بعشقِ تو عاشقان مسرور | دلِ عاشق زیادِ تو پر نور

درد مندم علیل و رنجورم | ز آستانِ تو دور و مہجورم

بر درِ خویشتن کن طلب ما را | وارہان از غم و بلا و عنا

خوار گشتیم در زمانهٔ خویش | کن سرم سنگِ آستانهٔ خویش

عسرِ ما را بیسر ساز بدل | ساز ہر عقدہ کہ دارم حل

می توحیدِ خود چشان ما را | بی خبر کن ز دنیا و عقبیٰ

مذہبِ من بود محبتِ تو | کیشِ من عاشقی بوحدتِ تو

خاکِ درگاہِ تو شدن خوشتر | کز بلندی بعرش سایم سر

سرمه ام خاکِ آستانهٔ تو | دلِ من زخمیِ نشانهٔ تو

شبِ عرسِ تو ہست ای مولا | جلوه فرما بخانهٔ یحییٰ

چیست یحییٰ غلام و بندهٔ تو | بندهٔ خاص سر فگندهٔ تو

چیست یحییٰ علیل و رنجوری | از حضورِ تو دور و مہجوری

بی حجابانه کن تجلیہا | بخش عشاق را تسلیہا

کن پذیرا نیازِ من مولا | عشقِ سوز و گدازِ من مولا

آنچه در بارگاهِ تو آرم — کُن پذیرا از رهِ لطف و کرم

سر در آورده ایم مهدی را — عمر و اقبال ده باو مولا

هست چشم و چراغِ من مهدی — گُلِ نوخیز باغِ من مهدی

هست روح و روانِ من مهدے — هست نام و نشانِ من مهدے

نامِ ما را بلند کُن از وے — بختِ من ارجمند کُن از وے

عشقِ خود کُن باو عطا شاہا — بر درِ خویش کُن گدا شاہا

ده به وارث حسینؑ اے مولا — آنچه دار د بدل تمنّا ہا

نظرے کُن بسوئے او بالا — هست وارث غلامِ تو مولا

بسکه از گردشِ فلک گردید — مبتلائے غمے که گاه ندید

یک نگاهِ تو کافیے و وافیست — یک نگاهِ تو وافی و کافیست

هست الفت سگِ درت شاہا — رحم بر حالِ زارِ او فرما

تا کجا عرضِ حالِ خود سازم — شرحِ رنج و ملالِ خود سازم

تو که خود واقفی ز سوزِ درون — شاد کُن شاد خاطرِ محزون

عرضِ بیجای خود پذیرا ساز — بندهٔ خویش را بلطف نواز

ختم این مثنوے کند بیجا — بر صلوٰة و سلام اے مولا

السّلام ای حبیبِ خاصِ خدا | مست از جامِ عشق و سکرِ انا
السّلام ای امیرِ سازِ نگاه | از نبی مصطفیٰ رسول اللہ

ایضاً مثنوی عرض سلام مسمی بنام تاریخی شورش عاشق کہ بحسب تقاضای وقت و حال وقتاً فوقتاً دران زیادتی ہم کردہ شد

بسم اللہ الرحمن الرحیم

السّلام ای بو العلا ای بو العلا | السّلام ای حق نما ای حق نما
السّلام ای نورِ چشمِ مصطفیٰ | السّلام ای جانِ جانِ مرتضیٰ
السّلام ای قبلۂ قدوسیان | السّلام ای تکیہ گاہِ لامکان
السّلام ای نورِ حیدر السّلام | السّلام از جملہ بہتر السّلام
السّلام ای آفتابِ اولیا | السّلام ای قدوۂ اہلِ صفا
السّلام ای فخرِ آلِ خواجگان | السّلام ای فیض یابِ توجہان
السّلام ای پیشوائے ماتوی | السّلام ای مقتدائے ماتوی
السّلام اے قبلۂ دنیا و دین | السّلام اے کعبۂ اہلِ یقین
السّلام اے حاکمِ امر قضا | السّلام ای مالکِ ہر دو سرا
السّلام ای ذکرِ تو تسکینِ من | السّلام ای اقتدایت دینِ من

السلام ای عذرخواهِ ما توئی — السلام ای پادشاهِ ما توئی

ای محیطِ رحمتِ حق السلام — ای حبیبِ حقِ مطلق السلام

ای سرِ دنیا و دینم السلام — رهبرِ ملکِ یقینم السلام

السلام ای مقتدای سلسله — السلام ای پیشوای سلسله

السلام ای روحِ جبریلی توئی — السلام ای سرِّ تنزیلی توئی

السلام ای خوی تو خوی نبی — السلام ای بوی تو بوی نبی

السلام ای روی تو روحِ حسین — السلام ای موی تو موی حسین

رونقِ دینِ محمد السلام — مطلعِ انوارِ سرمد السلام

السلام ای راحتِ جانِ رسول — جلوهٔ حسنِ علی زوجِ بتول

السلام ای شرعِ اکبر السلام — السلام ای نورِ انور السلام

پیروِ شرعِ محمد السلام — واقفِ اسرارِ احمد السلام

السلام ای منعمِ دوران توئی — السلام ای شیخِ انس و جان توئی

السلام ای رکنِ دینِ مصطفیٰ — السلام ای نائبِ خیر الوریٰ

السلام ای قطبِ دوران السلام — زیب بخشِ بزمِ پاکان السلام

سرورِ اربابِ عرفان السلام — شمعِ جمعِ حق شناسان السلام

السلام ای نورِ رحمن السلام / السلام ای خاصِ یزدان السلام

السلام ای رہنمائے خاص و عام / السلام ای سیدِ عالی مقام

السلام ای مظہرِ انوارِ حق / السلام ای واقفِ اسرارِ حق

السلام ای نورِ ایمان السلام / زبدۂ اربابِ ایقان السلام

السلام ای خود شناس و خود نما / السلام ای روئے تو روئے خدا

ای کلامِ حق کلامت السلام / وحیِ جبریلے پیامت السلام

آفتابِ انما بر تو سلام / نورِ شاہِ ہل اتے بر تو سلام

السلام ای حضرِ عالی مقام / السلام ای شافعِ یوم القیام

السلام ای مرتضےٰ را نورِ عین / نائبِ خاصِ نبی المشرقین

السلام ای عیسیِ بیچارہ گان / السلام ای خضرِ آوارگان

السلام ای موسیِ عمرانِ من / السلام ای ذکرِ من قرآنِ من

السلام ای دینِ من ایمانِ من / السلام ای دردِ من درمانِ من

ای طلسمِ گنجِ لاہوت السلام / شاہبازِ اوجِ ناسوت السلام

شانِ لاہوتی بناسوت السلام / حسنِ ناسوتی بلاہوت السلام

السلام ای سرِّ آدم السلام / السلام ای جانِ عالم السلام

السلام ای روحِ جسم السلام
السلام ای سرِ اسم السلام

السلام ای سیدِ ساداتِ من
السلام ای از تو شد اثباتِ من

السلام ای جانِ من و حق فداک
السلام ای نیست در چشمم سواک

السلام ای فرحتِ جانِ حزین
السلام ای عزتِ اسلام و دین

السلام ای مهدیِ محیی تو لی
السلام ای سرِ خاصِ با تو لی

السلام ای مهدی و هادی تو لی
السلام ای هادی و مهدی تو لی

السلام ای قبلهٔ ما عاشقان
السلام ای آدم سویت دوان

السلام ای در دلِ من جاوه گر
السلام ای صورتِ خیر البشر

السلام ای رونما در ذاتِ من
السلام از تو همه آیاتِ من

السلام ای رازدارِ کبریا
السلام ای ذکرِ تو ذکرِ خدا

بی نشان یابد نشانت السلام
کس چه دریابد مکانت السلام

السلام ای مایهٔ این بی نوا
السلام ای بادشاهِ این گدا

السلام ای قبلهٔ من سوی تو
السلام ای کعبهٔ من کوی تو

السلام ای از تو شد اختتم
نقشبندیه و چشتیه هم

السلام ای نقشبندی السلام
السلام از تو سلوکِ من تمام

السلام ای خواجۂ ابراہیم — السلام ای مظہر فیض اتم

السلام ای اقتدار چشتیان — السلام ای افتخار چشتیان

السلام ای چشتیان را از تو ناز — بر در تو حلقہ زن اہل نیاز

السلام ای نخبۂ آل علی — ای حبیب خواجۂ ہند الولی

السلام ای سید عالی نسب — السلام ای خواجۂ والا حسب

السلام ای مظہر نور احد — ای محمد دوست محبوب الصمد

السلام ای نور ذات کبریا — وز تو فرہادست معشوق خدا

السلام ای حجۃ اللہ المتین — ای معین ملت و برہان دین

السلام ای از دو عالم برتری — در نیستان احد شیر نری

السلام ای نور وجہ اللہ توئی — السلام از اہل حق آگہ توئی

السلام ای نور عین بوتراب — ای انا الحق از لب تو کامیاب

السلام ای قائل انی انا — سجدہ در ابروی تو باشد بجا

ای طبیب علت روح السلام — ای شہ قدوس سبوح السلام

ای مبارک از تو پر نور السلام — قاب شمس از فیض تو معمور السلام

السلام ای فخر دین ای فخر دین — یک نظر سوی من مسکین ببین

ای قمر از تو منیرست السلام　　از تو عالم مستنیرست السلام

السلام ای ماهتاب فرشیان　　السلام ای آفتاب عرشیان

ای توئی انسان کامل السلام　　بادشاه کشور دل السلام

السلام ای قاسم از تو فیضیاب　　یافت از تو نور فیض بوتراب

ای علیم سر یزدان السلام　　ای امام حق و انسان السلام

السلام ای مرشد و ای پیر من　　السلام ای مالک تقدیر من

السلام ای امت جد را پناه　　ای دو عالم را بسوی تست راه

السلام ای روی تو بدر منیر　　شاهدی وهم بشیر وهم نذیر

السلام ای جاه و اقبالم توئی　　السلام ای دولت و مالم توئی

السلام ای ماه کامل السلام　　السلام ای عرش منزل السلام

السلام ای مهر انور السلام　　السلام ای نور اکبر السلام

السلام ای روی تو آئینه ام　　السلام ای فیض تو در سینه ام

السلام ای بنده پرور السلام　　السلام ای لطف گستر السلام

السلام ای ورد تو آرام من　　السلام ای باده ات در جام من

السلام ای غمزهٔ تو دلربا　　السلام ای عادت تو خوشنما

السلام ای صبح از تو شام من — السلام ای کاکلِ تو دام من

ابتدائے بندہ از تو السلام — انتہائے بندہ از تو السلام

السلام ای ہستیِ یحییٰ توئی — السلام ای زندگیِ ما توئی

مالکِ کونینِ یحییٰ السلام — عزتِ دارینِ یحییٰ السلام

شاہِ یحییٰ ماہِ یحییٰ السلام — جاہِ یحییٰ راہِ یحییٰ السلام

وردِ یحییٰ ذکرِ یحییٰ السلام — عشقِ یحییٰ فکرِ یحییٰ السلام

حالِ یحییٰ اقبالِ یحییٰ السلام — ماہِ یحییٰ سالِ یحییٰ السلام

السلام ای مہربان بر حالِ من — یک نظر بر زشتیِ اعمالِ من

ای طبیب و عیسیِ روحانیان — از تو خواہم چارۂ دردِ نہان

ای حسن را با علی آمیختی — شور ازو در جہان انگیختی

دی رضا از فیضِ تو فیاض گشت — در زمین و آسمان و کوہ و دشت

دی ابوالبرکاتِ شیخ الشیخ ما — دید در جنت جمالِ مصطفیٰ

شمسِ دین شد شمسِ دین جدِ تو — دید در وجہ ما منیرت حسنِ ہو

اللہ اللہ من ندانم چیستی — چیستی ای جانِ جانم چیستی

بیمثالی بینظیری یا اسیر — عاصیان را دستگیری یا امیر

من غلامِ خاص درگاہِ توام — بندۂ افتادہ در راہِ توام

چشمِ رحمت برگشا یا سیدی — روئے خود ما را نما یا سیدی

کیستم من بندہ ات یا بوالعلا — چیستم من بندہ ات یا بوالعلا

راست کردم قبلہ شاہا سوئی تو — آمدم از دور اندر کوئے تو

سرمہ کردم خاکِ کویت یا امیر — سیدیم جان را بجویت یا امیر

آمدم بر درگہت فریاد رس — دور کن از سینہ ام زنگِ ہوس

سیدیم بر قبرِ پاکت بوسہا — اعطنی از خرمنِ خود خوشہا

از برائے مصطفےٰ و مرتضےٰ — وز برائے حضرتِ خیر النسا

از برائے سبطِ اکبر مجتبےٰ — وز پئے شاہ شہیدِ کربلا

ذرۂ دردِ محبت کن عطا — جان خود را تا کنم بر تو فدا

از پئے خواجہ بہاؤ الدینِ ما — در طریقِ خویش کن تلقینِ ما

از برائے بادشاہِ چشتیان — کن بسویم وا نگاہِ امتنان

از پئے نور العلا فیض العلا — یا امیر ارحم لنا ارحم لنا

از برائے عبدِ واجد یا امیر — در دو عالم باش مارا دستگیر

از برائے خواجۂ فولادِ ما — روزِ بعث و حشر کن امدادِ ما

از پئے تاج العلا یا بوالعلا ۔ ده ز علتہائے عصیانم شفا

بہر نور الله نور زوے الجلال ۔ کن نظر بر این فقیر خسته حال

از برائے اکرم الدین ولی ۔ رحم کن ای ابن مولانا علی

بہر وجه الله اسے عالی جناب ۔ باده ام درده ز جام بوتراب

رحمتِ تو عام فیضانِ تو عام ۔ لطفِ تو عامست و احسانِ تو عام

شرمسارم شرمسارم شرمسار ۔ زشت کارم زشت کارم زشت کار

مستغیثم مستغیثم مستغیث ۔ الغیاثی ای مستغیثان را مغیث

انت روحی انت قلبی یا امیر ۔ المدد افتادگان را دستگیر

گوشهٔ چشمی بسوے این گدا ۔ الغیاث ای خواجهٔ هر دو سرا

الغیاث ای بوالعلا محبوب ما ۔ ای توئی مطلوب ما مرغوب ما

غرقِ دریاے غمانم الغیاث ۔ من گرفتارِ بلایم الغیاث

موج بر من میزند طوفانِ غم ۔ تا کجا باشم گرفتارِ الم

یا امیرِ بے نظیرِ دستگیر ۔ رحم کن بر حالِ زار این فقیر

ده نجات از فکر و غمہا ۔ الغیاث ای خواجهٔ ما میر ما

از رہ توحید دوریم اہدنا ۔ ما ز سر تا پا قصوریم اہدنا

ذرۂ دردم عطا کن یا امیر	چہرۂ زردم عطا کن یا امیر
دارم اندر سر خیالت یا امیر	یک شبم بنما جمالت یا امیر
بر زبانم نام پاک تو بود	حرز جانم نام پاک تو بود
کن عطا شاہا دل دیوانہ	کان دل از غیرت بود بیگانہ
ہست یحییٰ مردہ دل جانش بخش	حب خود شاہا فراوانش بخش
کن عطا ما را کمال بیزوال	شادیٔ بیرنج اندوہ و ملال
یافتی یا سیدی اندر مشام	خرقہ و عمامہ ز آبائے کرام
یافتہ دین نبی از تو نظام	یک نگاہ تو کند کارم تمام
کن دلم بیزار از خویشتن	از برائے تو حسین و بوالحسن
جز جمال تو نہ بیند چشم من	جز حدیث تو نباشد در دہن
غیر تو ما را نباید در نظر	حسن تو بینم ہمہ جا جلوہ گر
منزل خاص تو باشد جان من	نیست گاہے کلبۂ احزان من

قطعہ

بر گناہ و زشتی اعمال من	بر زیان کاری و بد احوال من
منگر و از لطف خود کن سرفراز	تا شوم من بے نیاز و پاک از آز

نیست جز تو کس مرا یا سیدی | بس توئی درد و سرا یا سیدی

نفس شیطان کی مغلوب من | دشمن جان را کنی مغلوب من

نفس کیشِ بدیست و من درمانده ام | از خجالت فرقِ خود افگنده ام

تو مرا این کیشِ بد را مغلوب ساز | پاک گردد تا دلم از حرص و آز

مالکِ دنیا و دین شاہا توئی | حاکمِ ما خواجہ و آقا توئے

اکبرآباد است جائی پاکِ تو | ای سرِ من بستهٔ فتراکِ تو

داشتند آباد اجدادم وطن | اندران دلکش فضا تا کی چمن

اکثر از اجدادِ من در پائے تو | شاد و مسرور بند با حال نکو

ناگہان از گردشِ گردونِ دون | در عظیم آبادمی با صد غم کنون

گرچہ این جا ہم غلامانِ تو اند | اکثرے مرہونِ احسانِ تو اند

سید ہدر نجم ولے این بعیدِ راہ | در فراقت می‌زنم ہر لحظہ آہ

از طفیلِ حاضرانِ بارگاہ | بندهٔ خود را مکن زین غم تباہ

زیبِ دیوارِ خودم دہ باز جا | دولتِ قربم عنایت کن شہا

کردہ ام از ہر طرف سوئے تو رو | چون تو ہستی نیست ہیچم آرزو

قدرتِ اللہ قدرت اللہ بود | قلبش از نورِ تو ہمچون ماہ بود

بود عمّم اوسط این خاکسار ‌‌ — یافتم عشق تو از وی یادگار

بهر تو لطف الله[۵۱] جان قربان نمود — گوی فخر و عزت از یاران ربود

بود عمّم مهربان بر حال من — داد ما را اطلاع از هر سخن

کرد با من گفتگو راز و سرّ تو — گوش من پر ساخته از ذکر تو

عشق من با تو بود احسان او — هست این ایمام از ایمان او

روح او از رحمتت خرسند باد — قدر و جاهش نزد خود فرمای یاد

شاد باشند اقربای تمام — در دو عالم کارشان باید نظام

تا که باشم اندرین عالم شها — آبروی و عزتم ماند بجا

باد فرزند عزیزم[۵۲] در جهان — از حوادث وز نوائب در امان

نام او بنهاده مهدی شها — کن چو مهدی بندهٔ آل عبا

فیض تو جاری شود از سینه‌اش — یا امیر از سینه بکینه اش

بر امیدت آمدم از راه دور — گوشهٔ چشمی بمن فرما ضرور

تو حبیب کبریا یا سیدی — تو ولی حق نما یا سیدی

سوی این بنده گشت یک نظر — وحدت خود در دلم کن جلوه گر

چیستم من بندهٔ خاص توام — بندهٔ دیگر نیم ای محتشم

تو حبیبِ مصطفائی یا امیر / نورِ حسنِ مرتضائی یا امیر

با تو دارم از ازل عشق و شغف / رحم کن بر من پی شاهِ نجف

گرچه حالا دورم از بزمِ حضور / هستم از دستِ بلا مجبور و قصور

لیکن ای محبوبِ ربّ العالمین / با توام هر لحظه در باطن قرین

هر نفس دارم خیالِ روئی تو / سینه‌ام یا هوسِ تو یا هوئی تو

مستیم از چشمِ مستِ تو بود / مستیم از مهتِ هستیِ تو بود

آبرو و عزتم در دستِ تست / خواری و هم ذلتم در دستِ تست

هر چه خواهی کن تو مختارِ منی / سید و سردار و سالارِ منی

سازِ حاجاتم روا تا خیر چیست / خود تو میدانی که ما را خیر تو کیست

نیست کارم با جحیم و با نعیم / هر چه باشد خواهشِ تو ای کریم

ساختم فانی رضائی خویش را / در رضائی پاکِ تو ای مقتدا

نامِ تو تسبیحِ وقتِ خاصِ ماست / ذکرِ تو آرامِ جانِ این گداست

هر چه اندیشی برائے این گدا / بهتر از اندیشه‌ام باشد شها

کارِ خود در بر تو مفوض ساختم / نقدِ خود اندر رهِ تو باختم

یک غزل خوانیم ای شاهِ غیور / در حضورِ پاک هم دور از حضور

غزل

نیست در چشمم سوائی بو العلا | در دلم بود ورائے بو العلا

کی خرد او بادشاهی را بجو | هر که شد از جان گدائی بو العلا

اقتدایم مقتدایان میکنند | زانکه دارم اقتدائے بو العلا

کشت زار قلب من سیراب باد | از نم فیض و عطائے بو العلا

دیده باید که منور میشود | چشم از نور لقائے بو العلا

نالها سر میکنم از درد دل | دور از دولتسرائے بو العلا

از هوا و حرص دنیا ایمنم | چون بسر دارم هوائے بو العلا

از عدم اندر وجود آورد حق | این گدا را از برائے بو العلا

عرشیان یابند کے ماوائے او | هست فوق العرش جائے بو العلا

یا اله العالمین یوم القیام | من شوم در زیر لوائے بو العلا

پائی من تاج سر شاهان شود | گر دهم بوسه بپائے بو العلا

ابتدا لیشد انتهائے جمله هست | کس چه یابد انتهائے بو العلا

می برد دل از کف عاشقان | غمزه و ناز و ادائے بو العلا

من چه رائے خود بکار خود زنم | هست رایم آنچه رائے بو العلا

هر دو ای را که جوئی جمع ہست | جملہ در دار الشفائی بو العلا
پیش حق ہر کس بر حسن عمل | من بہ پیش حق ولائے بو العلا
یا الہ العالمین این بندہ را | سازد فانی در رضائے بو العلا
یافت وجہ اللہ را تابان دلم | در جمال پر ضیائے بو العلا
چون نگہ وا کرد بر حسن خویشتن | خود شدہ شیدا خدائے بو العلا
ما نمیگوییم از دل بر زبان | خود بخود آید ثنائے بو العلا

ہست از روز ازل بیچارہ دلم
جان نثار و مبتلائے بو العلا

گہ رباعی خوانم از تکلیف دل | در خیال روی خوبت متصل

رباعی

یا سیدنا ابو العلا المددے | ای واقف اسرار خدا المددے
عمریست کہ در سلسلۂ تو قیدم | ای سلسلہ دار این گدا المددے

مثنوی

الغرض در عشق تو ای بو العلا | بندہ معذورست دریابی مرا
بر تو شاہا میفرستم صد سلام | بر امیدیکہ جوابت صبح و شام

صد سلام از ما بشوقِ یک جواب
بر تو بادا ای سیّدِ عالیجناب

این سلام و این کلامِ خانہ زاد
در حضورِ عالیت مقبول باد

گوش نہ بر عرضِ این مسکین فقیر
واردات دل نوشتم یا امیر

گرچہ نبود این سزاوارِ قبول
کن قبولش حرمتِ جانِ رسول

شاہ ما بشنو سلامِ این غلام
دہ جوابے از لبِ یاقوت فام

بو العلائی میکند بر تو سلام
از تو امیدِ قبولِ این کلام

صد سلام از ما و از تو یک جواب
یک جوابِ تو نماید کامیاب

از طفیلِ بندگانِ خویشتن
ساز با من از لبِ خود یک سخن

کان سخن ست از ولائے تو کند
قائمم اندر رضائے تو کند

باز میگویم شہا سلام
جز سلامت نیست کارِ این غلام

یک سلامم گر کنی شاہا قبول
شاد از بندہ شود روحِ بتول

ہم علی و ہم حسین و ہم حسن
ہم نبی و ہم خدائے ذوالمنن

السلام و السلام و السلام
بر تو از من باد تا روزِ قیام

آن قیامت کش نباشد انتہا
ابتدایش ہم ورائے منتہا

از خدا و از نبی و از علی
بر تو رحمت ہم خفی و ہم جلی

بر تو وجہ اللہ میگوید سلام	عرض میسازد بحق این غلام
الصلوٰۃ والسلام ای سیدی	از من مسکین غلام ای سیدی

تمام شد مثنوی شورش عاشق

چو این سلام کلام نیاز التضام بمقام اکبرآباد بر مزار پرانوار حضرت شیخ کامل حسنا البرکات شاہ محمد قاسم ابوالعلائی و عارف اصل مظہر آلاتیا سید شاہ علیم الدین بلخی فردوسی منعمی ابوالعلائی قدس اللہ سرہما و افاض علینا بر بہما شنیدند باین عبارت بمراسم بشارت حقیر انوا خفتند این سلام بر کات التضام و کلام بلاغت انجام کہ از نتائج طبع مولوی شاہ محمد یحییٰ ابوالعلائی دام عرفانہ ست لاریب فیہ کہ در بارگاہ حضرت محبوب جل و علا امیر ابوالعلا رضی اللہ عنہ بدرجۂ اجابت رسیدہ تا مقبول دلہا ابو العلائیان گردید حق سبحانہ و تعالی سلامی را از نعمای فیوض آن حضرت مالا مال گرداناد بالنون والصاد ٭ راقم آثم محمد قاسم ابوالعلائی ٭

هو المنعم بالسلام بسم اللہ الرحمن الرحیم

من توسل بهذا السلام فادخل فی دار السلام فلہ بد لك بوالعدان فی محلہ ورد الطریق الذکر والشغل لانہ وسیلۃ لعرفان التوحید الاحمدیۃ والحقیقۃ المحمدیۃ اللہم ارزقنا وکل من یتوسل بالسلام علیم الدین بلخی فردوسی منعمی ابوالعلائی

مثنوی در حسرت عدم حضور باکبرآباد شریف در عرس حضرت ایشان

سلام الله علیه و علی آبائه الطاهرین

بو العلا ای سید عالی جناب	هر نفس یحیی ز ذاتت فیض یاب
بو العلا ای سرو باغ مصطفی	بو العلا چشم و چراغ مرتضی
بو العلا فرزند دلبند حسین	مرتضی را نور نور الخافقین
بو العلا ای عز و فخر کائنات	بو العلا ای آفتاب اوج ذات
بو العلا ای جلوهٔ خاص خدا	جام بخش بادهٔ انّی انا
بو العلا محبوب حق مطلوب رب	ای سرور سینهٔ ماه عرب
بو العلا ای در ازل همراز حق	ای نیاز تو بود با ناز حق
بو العلا ای ماه اوج اصطفا	بو العلا ای مهر برج اهتدا
بو العلا ای چاره ساز دردها	بو العلا ای وجه رنگ زردها
بو العلا شافع عصیان من	بو العلا ای درد من درمان من
بو العلا ای واقف اسرار حق	ای جبینت مطلع انوار حق
هست قرآن نکتهٔ لعل لبت	کس چه داند جز تو شاه مطلبت

بو العلا ای سرِّ پیچیدہ انا — با انا در خلوتِ ہو آشنا

از لنا و انت لطا وقت جدا — عکسِ حسنت در ورا ثم الورا

بو العلا ای رونما در حسنِ تو — جلوۂ ہو حسنِ ہو ہم ہوئے ہو

ھا و ہو وہی ز دستت جام یافت — دی انا الحق از لبِ تو کام یافت

بو العلا اے نیست ذاتِ تو جدا — عقل را عرفانِ اہل اللہ را

جز تحیر نیست عارف را حصول — حیرت افزاے ای ابنِ رسول

ہم تحیر را تحیر ہا بود — عقدۂ این کارِ مشکل کے شود

بو العلا ای بو العلا روحی فداک — بو العلا ای نیست [illegible] سواک

بو العلا قربانِ تو یحییٰ شود — بو العلا قربانت این شیدا شود

ذکرِ یحییٰ وردِ یحییٰ نامِ تو — مستیِ یحییٰ شہا از جامِ تو

روحِ یحییٰ را ز نامِ تو سرور — سینۂ یحییٰ ز فیضت غرقِ نور

جانِ یحییٰ را ز عشقت زندگی — قلبِ یحییٰ را ز فیضت تابندگی

جلوہ ات در خواب و در بیداریم — ساخت بیتاب ای امیرِ ذو الکرم

عشقِ تو در جان و دل منزل نمود — مہرِ تو منزل بہ آب و گل نمود

ساختم ای سید سر را قدم — بر مزارِ پاکِ تو حاضر شدم

یافتم از فیضت انچه یافتم — در دلِ خود یافتم نورِ قدم

هست احسانِ علیم الدین که او — با مزارت ساخت ما را روبرو

آن علیم الدین که بلخی آمده — نسبتِ او بو العلائے آمده

چند مه با او حضوری شد نصیب — از مزارِ پاکِ تو بودم قریب

بود حاصل هر تمنائے دلم — بود حل یا شاه جمله مشکلم

آسمان با گفته ام دمساز بود — موج زن در سینه بحرِ راز بود

در دلِ من گنجِ عرفان جمع بود — سینه ام روشن بسانِ شمع بود

سیر و کشف از من بسیار — بودم اندر خلق صاحب اعتبار

عقده میکردیم وا از کارِ خلق — بود وابسته بمن تیمارِ خلق

بوده ام حاجت روائے عالمی — بوده ام مشکل کشائے عالمی

آه بخت نارسایم دور کرد — دور کرد ای سیدی مهجور کرد

از مزارِ پاکِ تو گشتیم دور — در عظیم آباد ای شاهِ غیور

روز و شب جز آه و ناله کار نیست — در دلم جز حسرتِ دیدار نیست

نعره یا بو العلا یا بو العلا — کارِ ہیچی در خلا و در ملا

جستجویت میکنم در غرب و شرق — جلوه ات کاید نظر مانندِ برق

ما بمحرومی و حرمان یا امیر | آه آه از دست هجران یا امیر
بی تو باشد تلخ شاها زندگی | باشدم زین زندگی شرمندگی
خلق میداند که در من عشق تو | میزنم هر روز و هر شب ها و هو
واقفی هر روز و هر شب نالها | در فراقت می کنم یا بوالعلا
اینقدر لیکن بدل آید که گر | بر فغان من نفرمائے نظر
آه گردد ها و هویم جمله لاف | بیقراریهاے من لاف و گزاف
راست فرما لاف من یا بوالعلا | جانب من چشم واکن از عطا
شاه وجیه الله پیر و والدم | والدم هم مرشدم هم سیدم
جان و دلم در عشق تو قربان شود | آنچه میبایست شاها آن شود
وقت بیعت گفتۂ کای جان پدر | زین وصیت باش دائم با خبر
از زبان و دل بگو یا بوالعلا | با جناب بوالعلا بگزین ولا
در دو عالم عشق او شادت کند | نام آن محبوب امدادت کند
گفته اش یا بوالعلا یادست یاد | هست از ذکرت زبان و قلب شاد
بر خیالت میکنم جان را فدا | گر جمالت ننگرم سازم جیا
خواستم در عرس تو یابم حضور | کز مزار تو شود دل را سرور

سرمہ سازم خاک قبر انورت — جان ہم پیشش ضریح اطہرت

نارسائیہاے بخت نارسا — بے نصیبم داشتہ یا بوالعلا

مہدی دین عاشق دیدت شہا — ہست اندر چہرہ در عشق شما

مہدی آن مہدی کہ در آخر زمان — نایب تو ہست ای شاہ شہان

آن غلام خاص شاہ کربلا — ہمدم و ہمراز تو یا بوالعلا

میشود در عرس تو او را حصول — از نگاہت فیض اولاد رسول

ہم بچہرہ شد حضور دین عمیر — آہ از دست نصیب ای دستگیر

ہادی ابن مہدی دین اولی — یافتہ از تو تمناے دلی

با تو شاہا نسبت خاصش بود — با تو شاہا وحدت خاصش بود

ہست امروز از جنابت کامیاب — مستی دارد ز جام بوتراب

سید امداد علی مہدوی — بوالعلائی مرتضائی منعمی

نسبت پاک تو جاری میکند — طالبان را فیضت از وی میرسد

عشقہا او راست با تو یا امیر — یا امیر ابن امیر قلعہ گیر

جملہ اولادش ز احسان شما — بہرہا یابند از خوان شما

آن ولی اللہ با شوق و طرب — بر مزارت با ہمہ ذوق طرب

هست از فیضت دلش دریای نور — با همه جمعیت و ذوق حضور

من بچشم چشم خود در وطن — گر بها سازم بحال خویشتن

دوستان را باحسان یاد کن — طبع با حسرت نصیبان شاد کن

تو کریم ابن کریمی یا امیر — تو رحیم ابن رحیمی یا امیر

همت وجود و سخا در کار یا — لطف و انعام و عطا کار شما

جرعه افشان کن بسوی این گدا — تا شوم مست مئے انی انا

هست مرشدزاده ام سید منیر — سینه اش از نور پاکت مستنیر

اشتیاق حضرت تو یا امیر — بسکه بوده در دل او جاگیر

جذبهٔ تو بغتةً او را کشید — فرق خود پا ساخته سوی تو دوید

بر مزار پاک تو شاها شتافت — وز زیارت دولت کونین یافت

التفات خاص بر حالش نما — هر نفس دارد بتو راز و نیاز

حاصل این گفتگویم هست این — یا معین العاجزین القاصرین

چونکه بی‌بی ماند مهجور از حضور — هم ز تیره قسمت او شد دور

میشود حاضر بشوق و جذبها — در مکان عشق معشوق خدا

عشق رکن ملت و دین نبی — عشق رکن الدین و سید علی

عشق گردی ای شفیعِ عاصیان
فیضِ تو گردید جاری در جهان

عشقِ پیرِ پیرِ پیرِ من بود
عشقِ پیرِ دستگیرِ من بود

تا بدرسِ خانقاهِ رکنِ دین
سینهٔ یحیی شود گنجِ یقین

از تو دارم آرزو ای بی‌نظیر
از کرم بنگر بسوی این حقیر

جلوه‌ات بینم بچشمِ قلب و سر
غیرِ تو هرگز نیاید در نظر

هر چه بینم آن تو باشی یا امیر
جز تو نبود در دلِ من جاگیر

هست مداحِ امیرِ بوالعلا
نامِ یحیی ای امیر الاولیا

کارِ یحیی گفتنِ مدحِ شما
کارِ او دُر سفتنِ مدحِ شما

شد سرشته مهرِ تو در آب و گل
عشقِ تو جا کرد اندر جان و دل

خوشه چینِ خرمنت یحیی بود
چون گیاهِ گلشنت یحیی بود

چیست یحیی عاشقِ شوریده سر
چیست یحیی در تلاشت دربدر

چیست یحیی مبتلای روی تو
چیست یحیی بستهٔ گیسوی تو

چیست یحیی عاشقِ زارِ شما
چیست یحیی محوِ دیدارِ شما

چیست یحیی بر درت شاها فقیر
چیست یحیی در خمِ زلفت اسیر

چیست یحیی بر جمالت مبتلا
چیست یحیی بر رخِ پاکت فدا

چیست یحیی شیئاً لله میزند — بر در تو ز تو میخواهد مدد

چیست یحیی است از جام شما — چیست یحیی عاشق نام شما

چیست یحیی مدح گوی بوالعلا — چیست یحیی مست بوی بوالعلا

همچو حسان هست مداح شما — مدح خوانت ای امیر حق نما

بود حسان مادح خیر الوری — بنده ام مداح ابن مصطفی

تو غیور ابن غیوری یا امیر — بندهٔ خود را مکن زینسان حقیر

وارهان یا سیدی از هر بلا — ای توئی ابن شه مشکل گشا

یا امیر ابن امیر ابن امیر — رحم کن بر حال این ابن امیر

کن قدم رنجه درین غمخانه ام — اندرین کاشانهٔ ویرانه ام

دیده ام وقف جمال تو شود — چشم من محو وصال تو شود

در خم زلفت دلم گردد اسیر — غمزه ات سازد دل چاک چو تیر

چشم تو سازد نگه یا بوالعلا — وارهاند از خیالات و هوا

کسرت وهمی شود از دیده دور — دل شود مسرور از لطف حضور

من نمانم جای من جایت شود — این سر ما و کف پایت شود

سرمه سازم خاک کویت یا امیر — جان فدای حسن رویت یا امیر

آن خودی خود که برخود هست هست | فارغ ست از نیستها از قید هست

خوشتر آن باشد که قربانت کنم | در شبی شاها که مهمانت کنم

وحدتت در جان و دل منزل کند | علم غیر از سینه‌ام بیرون رود

با جناب جهد خود گوشها | تا کند بر حال یحیی اعتنا

مست از فیض تو یحیی را کند | باده ای نی آنا اورا دهد

روز عرس تو نه ماه صفر | از خیالت میشود عالم دگر

درد عشق افزون همیکرد مرا | روز عرس تو ز دیگر روزها

این دو بیت شور انگیز از غزل | میسرایم سیاحوال و محل

سوی جانان باز جانم میکشد | دل بسوی دلستانم میکشد

می پرستان آمده فصل بهار | الفت پیر مغانم میکشد

هر چه در مقصد بر من باشد تنها | میکنم نذر تو با صد التجا

بر امید آنکه بینم روی تو | مست گردد جان من از بوی تو

در دلم آید که گر بینم ترا | جان کنم قربان تو یا بو العلا

یک برادر دارم از جان دوستتر | از سلوک این طریقه با خبر

نام او باشد میانجان یا امیر | بر در پاک تو هست او هم فقیر

له فیض الدین مرحوم مفتی از اعیان اکبرآباد [illegible]

انچه خواهم بهر خود هم بهر او — یک بود لفظ انا و لفظ هو

هست ای مولا شبیبت پیش ما — مرهمی از بهر قلب ریش ما

داد فیض الدین ذی المجد الاتم — از جنابش چون تمنا ساختم

دیده حال اشتیاق این گدا — کرد از لطف و عنایت با عطا

باد از فیض تو نورانی دلش — حب تو ممزوج با آب گلش

آن شبیه بی مثالت یا امیر — هست تسکین بخش این قلب حقیر

عرض حال خویش با وی میکنم — نالهای زار چون نی میکنم

در فراقت موجب تسکین بود — موجب تسکین این غمگین بود

موجب صبر دل حیران بود — باعث آرام این نالان بود

باعث تسکین این شیدا بود — وجه آرام و قرار ما بود

بینم و گویم مصیبتهای خود — سینه می حال دل شیدای خود

خلق گوید تو مگر دیوانهٔ — از ره عقل و خرد بیگانهٔ

انچه احوال و چه اعمال تو هست — بیخبر از خویش هستی محو و مست

انچه حال تو خلاف شرع هست — عقل و شرع و دین ده یحیی ز دست

چیست این حال تو یحیی هوش کن — هوش کن بر گفتهٔ ما گوش کن

کارِ من با تست ای جانانِ من
دینِ من شرعِ من ایمانِ من

عاشقِ دیوانه پُر درد و غم
هست عند الشرع مرفوع القلم

من بعشقِ تو شہا دیوانه ام
روی تو شمع است و من پروانه ام

من نه ترسم از ملامت یا ابی
هست در عشقت سلامت یا ابی

وان شبیہِ پاک او دارم بجان
ہمچو جان در جسم ای مولا نہان

ہر شبا روزی راز دل سازم بیان
میرسانم نالہا بر آسمان

ہر کہ بیند حالِ من حیران شود
وز محبت ہمچنین خندان شود

نیست کارا از گریه و خنده مرا
یا و سہو و محو در ذکرِ شما

کارِ ہیچی ذکرِ تو یا سیدی
ذکرِ تو یا فکرِ تو یا سیدی

در خموشی با خیالت گفتگو
وان شبیہِ پاک دایم روبرو

من ہمہ شاہا توئی و اللہ توئی
من ہیم ہیچی توئی و اللہ توئی

گفته ام در شعر حالِ خویشتن
رحم کن بر من بحقِ پنجتن

پنجتن کا واسطه امیر شاه
کیجیے مجھ پر عنایت کی نگاه

پنجتن کا واسطه یا بو العلا
کیجیے مجھ پر عطا بہرِ خدا

میکنم ختمِ سلام و عرضِ خویش
مرہمی ده از پی این سینه ریش

بر تو باد از نبی و از علی — صد صلوٰة و صد تحیات اے ولی

بر تو آلاف التحیات یا امیر — هم ز وجه الله پیر و دستگیر

هم ز خواهش مرشد و مولائے ما — هم ز لطف الله عمّ این گدا

از شهم سید منیر الدین حسین — عین انسان است و هم انسان عین

از غلامان جناب پاک تو — از من بیچارهٔ حسرتناک تو

از جناب مهدی عالیجناب — هم ز هادی ست جام تو شراب

از شهم آلِ حسن فرحت حسن — هم ز مخدوم غلام پنجتن

از مریدان جناب مهدیم — کو ست در عشق تو شاها دائم

از علیم الدین بلخی اے ولی — از شهِ سجاد و شیخ متقی

از عطائے سبطِ پیغمبر حسین — مشتهر در مشرقین و مغربین

از اخِ ذی المجد امداد علی — کو ست شاها محو در یادِ علی

از میان جان و بهر اخوانِ من — وز همه اقرانِ من یارانِ من

از علی کش نام باشد با حسین — سیر دو در راهِ تو بی شور و شین

از نصیر و قاسم و واحد شها — از مظفر از ولیِ بی ریا

از عزیز و از شرف هم از رضی — از امیر و از نظیر و از ولی

از حبیبی اکبر ذیشانِ ما — از بلال و از بشارِ باصفا

از حبیب بندہ نجم الدین حسین — عاشقِ نامِ شہِ بدر و حنین

از وحید و ناز و بدر الدینِ ما — از علی بخشِ غلامِ مرتضیٰ

از الٰہی بخش و داؤدِ فقیر — از امین احمد شباتِ بی‌نظیر

از الف خان و عمر خانِ عزیز — از محی واجدِ صاحب تمیز

ہم ز ابنِ اختِ من وارث حسین — صانہ اللہ الاحد عن کل شین

از عزیز جان و دل عابد علی — کو بود در حضرتِ تو ملتجی

ہم ز باقر آرزومندِ لقا — بستہ اندر دامِ تو با بو العلا

از ہمہ اصحاب و احبابِ فقیر — بندگانِ بندگانت یا اسیر

از مریدانِ جنابِ والدم — وز ہمہ مسترشدانِ مرشدم

از فرید و اصغر و مہر علی — ساکنانِ اکبر آباد اے ولی

از امیر الدین و خیر اللہ خان — ہم ز امداد علی بے زبان

از مجاور ما کہ بر درگاہِ تو — روز و شب باشند خاکِ راہِ تو

از خدا بخش آنکہ بر درگاہِ پاک — میکند مجر البصوتِ دردناک

از سرورِ سینہ و آرامِ جان — مہدی ابنِ این گدائی ناتوان

سیمازین عاشقِ دیوانه ات — عاشقِ دیوانه پروانه ات

السلام ای السلام السلام — یا امیدالاٰن فاتم الکلام

تمت المثنویات

التواریخ

قطعهٔ مشتمل سالِ ظهورِ پرنورِ از لاهوت بناسوت در سنه نهصد و نود از ہجرت

بوالعلا ابنِ حسین ابن علی — گل گلزارِ رسولِ انعام

یا شد از نامِ علی الاعلی — این مبارک لقب و عالی نام

چون بناسوت ز لاہوت آمد — یافته زندگی نو اسلام

بود تعیینِ علی تسعانه — که ظهورش شده با فیضِ تمام

لب نهاده بلبِ او حیدر — گشته از لعل لبش شیرین کام

روی جد و پدر دیده بگفت — سالِ وہبِ تجلی امام

۹۹۰ھ

تاریخهای وصال حضرت ایشان سلام الله علیه و علی آبائه الطیبین الطاهرین فی التاسع شهر صفر روز سه شنبه بنگام تمام صبح هزار و شصت و یک از هجرت

بوالعلا آنکه کند صبح و مسا — جبهه سائی بدرش ملک و ملک

هست قربانِ فرزِ پاکش	مه و خورشید و نجوم ارض و فلک
حکمِ او هست روان بر علیین	تا فتد از سرش ز سما تا بسمک
جلوهٔ معشوق یقین تحقیق	گشته از نسبتِ پاکش بشنیک
گرد در نزہت بیکیف مقام	که در آنجا نبود دو و نه یک
صوری و معنوی آمد تاریخ	بود با الف سنه شصت و یک
	۱۰۶۱ھ

دیگر

بو العلا سید تا قبلتنا مولانا	که بود عرش تجلی بی میرش یکجای
یافت با حیدر و زہرا بجنان قصرِ رفیع	در جمالِ نبوتی یافته دیدار خدای
وقت و روز و مہ تاریخ وفاتش بنوشت	نہم ماہِ صفر صبح سه شنبه الوای
	۱۰۶۱ھ

دیگر

بو العلا نورِ خدا سید ما	هست با حیدر و زہرا بہشت
بندہ تاریخ وصالِ آن شاہ	بو العلا نورِ خداوند نوشت
	۱۰۶۱ھ

دیگر

مولای من امام من و بو العلای من	شد در بہشت خاصِ رسولِ خدا مقیم
سالِ وصالِ شاہ چو پرسند عارفان	گو شد ابو العلا بوری آورا مقیم
	۱۰۶۱ھ

دیگر

چون سیدنا ابو العلا را ‌ — ‌ غالب شد شوق ملاء اعلی

بگذاشت این سرای فانی ‌ — ‌ خوش یافت بقای جاودانی

در ماه صفر وفات فرمود ‌ — ‌ آسود بوصل خاص معبود

شد سنه تمام سیه و تار ‌ — ‌ از رحلت آن امیر احرار

تاریخ چو گفت سه آهست ‌ — ‌ سر دفتر اولیای هند بهشت

۱۰۶۱

دیگر

پیشوای سابقین و لاحقین ‌ — ‌ سید السادات امیر ابو العلا

سبطی از اسباط ختم المرسلین ‌ — ‌ قرة العینین شاه ولی تقی

در حسب بالغ جناب سیده ‌ — ‌ نور چشم خامس آل عبا

بود امام شرع و هادی طریق ‌ — ‌ فی الحقیقت حق شناس و حق نما

یافت خرقه از علی و از حسین ‌ — ‌ در منام صادقه سبط النبیا

باطنی بود گشتش ست رسالکی ‌ — ‌ کرد حاجات خلائق را روا

شد ز تاثیر نگاه پاک او ‌ — ‌ دیده دل را ضیا و انجلا

در جناب او امامت ختم شد ‌ — ‌ چون خلافت بر علی مرتضی

کمترینِ خادمانِ آنجناب / بهترینِ اولیای باصفا

در سلاسل فیضِ او ساری شده / عالمی از خوانِ او زلّه ربا

ابتدایش انتهای منتهی / انتهایش ابتدا شد انتها

شد از آن شاهنشهِ ملکِ یقین / در نگاهِ طالبان کشفِ غطا

آنکه میخواهی کمالِ بی‌زوال / در طریقِ بوالعلائیه بیا

بی مشقّت فتحِ بابِ تو شود / سهل تا کی بر درِ او جبهه سا

مدعا از حضرتش حاصل شود / گر کنی ترکِ جمیعِ مدّعا

خاکِ درگاهش بود آمرزهٔ دل / از پیِ بیماریت خاکِ شفا

ای هوس گر درِ ماهش آمده / کیمیا و کیمیا و کیمیا

بنده یحیی کمترینِ بنده‌هاش / در رخِ او دیده وجه الله را

وحدتِ شته در دلش چون جا نمود / کرد مطلق از قیودِ ماسوا

میکند هر شب ز دردِ هجرِ او / نعره یا بوالعلا یا بوالعلا

تشنتِ خاکش ز البتهِ او رسان / چون شود با خاک یکسا ای صبا

شد تجاوز از حدِ خود قیل و قال / سوی اصلِ مدعا اکنون گرا

چون گذشت از عمرِ شه هفتاد و یک / غالباً بد بر مزاجش از دوا

صبحِ سه شنبه نهم شهرِ صفر
در مقامِ قربِ او ادنیٰ رسید
روحِ او آمیخت با روحِ نبی
خواستم سالِ وصالِ آن امام

زین جهان شد عازمِ ملکِ بقا
هستیِ او گشت هستیِ خدا
عین شد در عینِ ذاتِ کبریا
گفت دل هم خیلِ جمعِ اولیا

مادّه

ابو العلا جانشینِ مصطفیٰ علیه السلام

۱۰۶۱ هـ

قطعه مشتمل بر سالِ میلاد و سنینِ عمرِ شریف و سنه وصال

جانم ای یحیی فدای نامِ پاکِ بو العلا
خواستم تا سالِ میلاد و وصال و عمرِ شاه
سبطِ جیحون است سالِ عمر هفتاد و یک
۷۱
در حریمِ یحیی ندا کردند شیخِ بی نیاز
۹۹۰
سالِ وصلش آه محبوبِ خدا حق نام
۱۰۶۱ هـ

بو العلا قطبِ جهان نورِ زمین و آسمان
نظم سازد این گدای عاشقِ شوریده جان
شد ظهورِ شاه در شهرِ صید بود از لامکان
۹۹
نخلِ عمرِ صحیح فیضست آشکار و نهان
۹۹۰
لفظِ ذی‌شان هم ز تاریخش بدیدار آن نشان
۱۰۶۱ هـ

تاریخهای حضورِ پُر نورِ مزار سراسر انوار که بیاوری طالعِ یار ما
اتفاق شده است و میشود و خواهد شد

قطعهٔ تاریخ حضوری در سنه هزار و دو صد و ہفتاد و ہفت از ہجرت

اکبرآباد رسیدم یکجا / سہو از خاطر من گشت وطن

از حضوری مزار سید / گشت نورانی و روشن دل من

خامه تاریخ حضور درگاه / زور قم چشم و دلم شد روشن

۱۲۷۷ھ

قطعهٔ تاریخ حضور بمعیت حبیب فی پیشان پروانهٔ شمع جمال شاه شہیدان نواب نجم الدین حسن صاحب ابوالعلائی و دیگر ابوالعلائیان

سر نہادیم بدرگاه اسیرے که بود / نامِ او رونق و آرائش عرش اعظم

بوالعلا سیدنا قبلتنا مولانا / دستگیر پدر و جدِ من از فضل و کرم

ہست دامن بکمر چیده زمین از پیر مجبر / آسمان بہرِ سلامش ز ازل آمده خم

ہست در سلسله نسبتِ پاکش ساری / فیض آن قبلهٔ خلق ست محیطِ عالم

ذوالفقارِ اسد الله بود نسبتِ او / که نماید صفِ اعدای دولی را درہم

ہمرهٔ ساقی خود حاضرِ درگاه شدیم / یافتم نور و ضیا مجد و شرف فیضِ اتم

للهِ الحمد ہمان چیز که خاطر می خواست / یافت الحال بتائیدِ خدای اکرم

چون نظر آمده آن درگهِ والا ما را ... همچو شد رنگِ روی نو نشان حسنِ قدم

بود مشهودِ من آنجا همه سو وجه الله ... چهرهٔ بود جدا جلوه گر آنجا همه دم

بود جمعیتِ مطلق بمن آنجا حاصل ... نه تعلق نه تردد نه تفکر نه الم

سالِ تاریخ زیارت ببر روضهٔ جان ... مدعای دلِ خود یافتم انشا کردم

۱۳۰۰ھ

قطعهٔ تاریخ سفر اکبر آباد شریف بقصد عرس حضرات در سنه هزار و سه صد و یک از هجرت

رفت سوی اکبر آباد از وطن خویش می‌کشم ... بر مزارِ ابو العلا الحال حاضر میشویم

مصرعِ تاریخ یکی از درون آمد برون ... بهر طوف آستانِ ابو العلا ما میرویم

۱۳۰۱ھ

دیگر

میروم سوی آگره امروز ... طبع پژمرده تا شود خرم

از طوافِ مزارِ سیدنا ... دور گردد ز خاطرم همه غم

روز و تاریخ و ماه و سالِ سفر ... روز جمعه ششِ صفر گفتم

۱۳۰۱ھ

قطعهٔ تاریخ حضور در سنه هزار و سه صد و یک از هجرت

سر نهادیم بدرگاهِ شهی کش نام است ... ابو العلا سید السادات ولی اعظم

بو الحسن سیدنا قبلتنا مقصدنا
بی نصیب از در او نیست کسی در عالم

نخبهٔ آل نبی زبدهٔ اولاد علی
قدرتش هست جلی نور ازل حسن قدم

سر پاکش سر عرش برین کرد بلند
تا نهاده بسرش دست رسول اکرم

بو الفضلا آنکه ز فیض اسد الله کند
نسبتش حرف دوئی از دل جان محو و عدم

بو العلا آنکه عمامه بسر او بنهاد
شیر حق شاه نجف شاه عرب میر عجم

بو العلا آنکه قمیصش ز کرم در بر کرد
خامس آل عبا سبط نبی فخر امم

همه فضل و همه احسان همه جود و همه فیض
همه رحمت همه نور است ز سر تا بقدم

چه مبارک لقب است و چه معلا نام است
دل و جان هر دو فدای لقب و نام بهم

شد به یحیای حزین دولت عظمی حاصل
آنچه از درگه او یافت نیاید برقم

گل مقصود و مراد آمده در دامن من
یافتم آنچه ز درگاه شریف او جستم

جلوهٔ پاک نمودند به بیداری و خواب
لمعهٔ نور نظر آمده بی کیف و کم

الله الله چه مزار است سراپا انوار
شعلهٔ طور درخشان بود آنجا همه دم

شد ز نظارهٔ درگاه شریف آی یحیی
از دلم دور همه رنج و قلق حسرت و غم

چه مبارک سحری هست که آید در جان
از گل تربت او بوی گل باغ ارم

حبذا طالع بیدار زهی بخت بلند
گشته حاصلم از جذب دل این فیض اتم

سر نہادیم بدرگاہِ شریفی تاریخ
حبّذا طالع بیدار مبارک گفتم
۱۳۰۱ھ

دیگر

یحییٰ اشرف حاضری درگہ سید | امسال گر یافتہ از خوبیِ قسمت
درگاہ چہ درگاہ کہ ہر صبح ز افلاک | آیند ملایک پے تسلیم و تحیّت
آن سیّدِ والا کہ رسد سلسلۂ او | بیواسطہ تا شیرِ خدا شاہ ولایت
سودیم چو بر درگہِ او ناصیہ یحییٰ | تاریخ شدہ بندہ مشرف بزیارت ۱۳۰۱ھ

گفتیم خہی قسمتِ دلدادہ یحییٰ ۱۳۰۱ھ
تاریخِ نواز ولولہ و جوش محبت

دیگر

باز ای یحییٰ بعرسِ بو العلا حاضر شدم | دادم از خاکِ مزارش دیدہ و دل را ضیا
جلوۂ پاکش بہ بیداری گہی گاہی بخواب | دیدم و پروانہ سان بر شمع گردیدم فدا
یافتم از فیض و جہد اللہ آن مقصودِ جان | کش ز درگاہِ خدا میخواستم صبح و مسا

دل گنجینہ بخود از شادیم تاریخ آن
گفت حقا شاہد مقصود ما شد رونما
۱۳۰۱ھ

قطعهٔ تاریخ بر لوحِ مجلّدی که اینهمه کلام وران بلا ترتیب مجموع و مسوده نوشته شده و آن کتاب در سنه هزار و دو صد و هشتاد و یک از هجرت مجلد شده بود

این کتابیست پر از ولوله و مستی و ذوق
اندرین نیست بجز منقبتِ سیدنا

مُخبر از حالتِ دیوانگیِ ما انیست
دوستان نسخهٔ مدح شهِ والا انیست

خاتمهٔ تاریخ رقم ساخته بر لوحِ کتابیہ

وارداتِ دلِ دیوانهٔ یحیی انیست

۱۲۸۱ھ

تمت التواریخ متعلق بهذا المرام

دو غزل اردو که بر زبانِ قوالان جاریست

مستزاد

لیجیے میرا سلام ای شہِ خورشید لقا
بو العلا سیدنا

اے ادیبی علی ولی شیرِ خدا
قایل لیے انا

سر انور پہ عمامہ ہے رسولِ حق کا
کلہ شیرِ خدا

کی قبیص اپنی تمہیں شاہِ شہیدان نے عطا
کیون نہ ساقی ہو بھلا

اے گلِ لالہ رخ سرو قدِ غنچہ دہان
رونقِ باغِ جہان

ماہِ تاباں و فا مہرِ درخشانِ علا — زینتِ ارض و سما
اسی ساماں نے کیا مجھکو ترا پروانا — کر دیا دیوانا
آج حاضر ہے ترے سامنے بندہ تیرا — آرزو مندِ لقا
جلوہ فرمایئے اس شانِ مبارک سے حضور — تاکہ ہو دل کو سرور
کب تلک نالہ کرے آپکا شیدا یحییٰ — تو خبر جلد شہا

دیگر

مولا مرے امام مرے رہنما مرے — سید مرے امیر مرے بوالعلا مرے
درماندہ ہوں غریب ہوں محتاج ہوں بہت — دیکھو نگاہِ لطف سے حاجت روا مرے
گھیرا ہے مشکلوں نے مجھے چار سمت سے — مشکلکشا کی پوتی ہو مشکلکشا مرے
کب تک رہوں بلا میں گرفتار الغیاث — اے دافعِ مصیبت و رنج و بلا مرے
تمسی نہیں کہوں تو کہوں کس سے یا امام — اے ابتدای کار مرے انتہا مرے
ہر چند یہ سخن ہے خلافِ ادب تمام — عاشق ترا جہاں میں نہیں ہے سوا مرے

یحییٰ دوئی کی قید میں کب تک رہے اسیر
دکھلا دو حسنِ شاہدِ الّا انا مرے

مناجات برای وردِ ابوالعلائیان و بہذہ تم الدیوان

الٰہی بحرمت اللہ ابو العلا و انّی انا ہی ابو العلا الٰہی بحرمت بسم اللہ ابو العلا و لقائے

ابو العلا الٰہی بحرمت پاکبازی ابو العلا و پارسائی ابو العلا الٰہی بحرمت

تفسیر ابو العلا و تصویر ابو العلا الٰہی بحرمت ثبات ابو العلا و ثنائے

ابو العلا الٰہی بحرمت جمال ابو العلا و جلال ابو العلا الٰہی بحرمت حسن

ابو العلا و حبّ ابو العلا الٰہی بحرمت خُلق ابو العلا و خُلّت ابو العلا

الٰہی بحرمت دین ابو العلا و درد ابو العلا الٰہی بحرمت ذکر ابو العلا و ذوق

ابو العلا الٰہی بحرمت راز ابو العلا و رحمت ابو العلا الٰہی بحرمت زہد

ابو العلا و زاری ابو العلا الٰہی بحرمت سیرت ابو العلا و سیادت

ابو العلا الٰہی بحرمت شکر ابو العلا و شفاعت ابو العلا الٰہی بحرمت

صورت ابو العلا و صفوت ابو العلا الٰہی بحرمت ضیای ابو العلا و

ضمان ابو العلا الٰہی بحرمت طینت ابو العلا و طریقت ابو العلا الٰہی

بحرمت ظرف ابو العلا و ظہور ابو العلا الٰہی بحرمت عندیت ابو العلا و

عینیت ابو العلا الٰہی بحرمت غیوری ابو العلا و غرور ابو العلا الٰہی

بحرمت فتوت ابو العلا و فضل ابو العلا الٰہی بحرمت قرب ابو العلا

و قناعت ابو العلا الٰہی بحرمت کرم ابو العلا و کلمہ ابو العلا الٰہی

بحرمتِ گریۂ ابوالعلا و گفتارِ ابوالعلا الٰہی بحرمتِ لذتِ ابوالعلا و لاالٰہ
الا اللہ ابوالعلا الٰہی بحرمتِ محبوبیتِ ابوالعلا و محمد رسول اللہ ابوالعلا
الٰہی بحرمتِ نازِ ابوالعلا و نیازِ ابوالعلا الٰہی بحرمتِ وحدتِ ابوالعلا
و وصلِ ابوالعلا الٰہی بحرمتِ ہدایتِ ابوالعلا و ہویتِ ابوالعلا الٰہی بحرمت
یادِ ابوالعلا و یافتِ ابوالعلا این دیوانہ ابوالعلا محیی ابوالعلائی ابن
وجیہ اللہ ابوالعلائی را عشق و محبت ابوالعلا عنایت کن اللّٰھم بجاہ
سیدنا محمد و مولانا علی احینی ابوالعلائیا و امتنی ابوالعلائیا
و ابعثنی ابوالعلائیا و احشرنی فی زمرۃ الابوالعلا آمین آمین

قصۂ دردِ دل باشد تمام		بر محمد و آلِ امجادش سلام

تمام شد فتوحاتِ شوق

تاریخہا و تقاریظِ ترتیبِ دیوان کہ بسالِ ہزار و سہ صد از ہجرت

نقدِ فراغ از تہذیب و ترتیبش یکف آمد

از ناظمِ مسکین دیوانہ صاحبِ دیوان

چو ترتیبِ دیوان شد الحال		باند از مرغوبِ ترکیب محمود
بتاریخ تبییض و تسوید و ترتیب		دلم بارک اللہ ترتیب فرمود
		۱۳۰۱ھ

دیگر

چو شد مرتب مجموعهٔ نعت دیوانم — به نعت سید ناگشت خاطرم شادان

سنین جمع نمودم ز بهر عقل سؤال — که تا بآخر دیوان شوم گهرافشان

نوشت خامهٔ من ای همین متعال — قبول درگه ممدوح باد این دیوان

۶۹۷ — ۶۰۴

۱۳۰۱ھ

دیگر

دیوان فقیر شد مرتب — منظور نگاه سیدم باد

تاریخ همین مراد یحیی است — نذر درگاه سیدم باد

۱۳۰۱ھ

دیگر

در نعت شاهی دادم ترتیب این دیوان نو — کز جمع او مسرور شدهم روح من هم جان من

شاهی که نامش نور العلا بر عرش بنوشته خدا — مولای من ملجای من سلطان من ایمان من

داخل قدر سلسله هم شان شاه سلسله — بیند این دیوان من گر یک نظر اخوان من

یارب بدرگاهش شود مقبول لطفش باسیم — ممدوح گوید از زبان احسنت مدحت خوان من

تاریخ ترتیبش اگر خواهند ارباب نظر — گویم به نعت نور العلا شد جمع این دیوان من

دیگر

سادس عشر ورود زیشنبه مرجح بود — فارغ شدم از نقل غزلهای پر افسون

بسیار کشیدیم به ترتیب مصیبت — یکچند شده زهرهٔ من آب جگر خون

هر هفت عروسانه شد این شاهد رعنا — لیلی ست که پیچیده بر و عاشق و مجنون

منظوم کلامم همه مجموع درین است — در قیمت و وزن است به از گوهر مکنون

اسرار طریقت بنوشتیم در اشعار — در کوزه ببین قید بود قلزم و جیحون

بیند اگر حالت عشق دل شیدا — بر هر غزل از دیده رود اشک جگر خون

در منقبت اوست که من بندهٔ آنم — ذات شه نبی و به علی آمده مقرون

محبوب خدا سیدنا آینهٔ حق — در صورت او جلوه نما شاهد بیچون

با خاطر شاد آمده تاریخ سوادش — دیوان من بنده مرتب شده اکنون

ا ۱۳۰۲ هـ

دیگر

مرتب کردم از احسان منعم — به نعت بوالعلا دیوان پر نور

مه ذی الحجه روز شانزده بود — که از جمعش دلم گردید مسرور

ره آورد من کم مایه این است — اگر نزدیک یارانند وز دور

دهد هر بیت چشم عاشقان را — جلای باصره چون سرمهٔ طور

بدرگاه جناب بوالعلا یاد — کلامم ای خدا مقبول و منظور

غرض حرفِ قبولِ آنجناب ست
چه پروا گر نشد معروف و مشهور

نگردانم که این خورشید رویان
کجا باشد ولی محجوب و مستور

لحاظِ شیوهٔ آداب کردیم
باین دیوانگیها نامقدور

اگر حرفِ خلافِ شرع باشد
مرا اخوانِ من دارند معذور

دلی دیوانه داریم در عشق
منم معذور والمعذور مجبور

منم چون در پسِ آئینه طوطی
نیم آمر مرا دانید مامور

همین تاریخِ جمعش حسبِ حال ست
که این سعیم شود مقبول و مشکور
۱۳۰۱ھ

دیگر

این مخزنِ سترِ عشقِ دیوان
در نعتِ امیرِ خوش صفات ست

نبود دیوانِ شاعرانه
از سر تا پا جمیع وارادات ست

باشد سرمایهٔ نجاتم
بهرِ آمرزشم برات ست

حسبِ حال ست سالِ ترتیب
دیوان سرمایهٔ نجات ست
۱۳۰۱ھ

دیگر

مرتب شد این وارداتِ حقیر
درین جلد اشگفته یک گلشن ست

به نعتِ ولیِ خدا بو العلا
ز اشعارِ هر قسم یک مخزن ست

نوشتیم تاریخ ترتیبِ آن	کہ گنجینۂ وارداتِ من ست ۱۳۰۱

دیگر

یافت ترتیب تحفہ دیوانی	کہ دُر و جمع نو بنو سخن ست
ہمہ در نعتِ بُوالعُلا باشد	بصفا رشکِ لولوی عدن ست
بُوالعُلا جلوۂ نبیؐ و علیؓ	بُوالعُلا نورِ حُسنِ پنجتن ست
بُوالعُلا نخبۂ حُسینؓ و حسنؓ	این سشیرہ خدا ذو المنن ست
نالۂ بلبلِ دلِ نالان	گُلِ تازہ بہارِ صد چمن ست
سوز و سازِ دلِ برشتۂ من	شمعِ تابندۂ در انجمن ست
تحفۂ بُوالعُلائیان یحییٰ	از منِ پاک شیدہ در کفن ست
سالِ ترتیب ناظمِ مسکین	گفت برہانِ پاکِ عشقِ من ست ۱۳۰۱ھ

دیگر

چو شد جمع در مدحتِ بُوالعُلا	دریں ماہِ ذی الحجہ ابیاتِ شوق
چہ دیوانِ شورش فزا جمع گشت	بود کافی از بہرِ اثباتِ شوق
غزلہا ز بابِ الالف تا بیا	پئے عاشقان ست آیاتِ شوق
بفہمند عشاق از لفظ لفظ	اشاراتِ عشق و کنایاتِ شوق

نوشتنیم بر لوحِ دیوانِ خود — بتاریخ و نامش فتوحاتِ شوق
۱۳۰۱ھ

رباعی

در نعتِ امیرِ جلال و اکرام — دیوانِ فقیر یافته حسنِ نظام
مجموع شد انچه گشت از غیبِ الہام — انوار الغیب ہست سال ہم نام
۱۳۰۱ھ

وله

دیوانِ فقیر یافته حسنِ نظام — در عشقِ امیر گشته آغاز و تمام
جویند اگر سنینِ ترتیب از کلام — گویم اثر التعلق ای یحیی نام
۱۳۰۱ھ

وله

دیوانِ من ست لالۂ باغِ بہشت — بین گر دلِ تو ز آتشِ عشق بر شت
انیت مناجاتِ شب و روز و دلم — تاریخش شورشِ مناجات نوشت
۱۳۰۱ھ

از حضرت افضل علماء الانام جمال الملت والاسلام الولی الکامل
والعارف الواصل بحر العلم والعرفان وارث علم النبی صاحب البرہان
اولی القوۃ القدسیۃ جامع کمالات الملکوتیۃ والانسیۃ
الشیخ الحاج والسراج الوہاج مولانا وملاذنا برکتنا وشیخنا و نا

شاہ محمد سعید حسرت انار اللہ برہانہ وافاض علی الخلق فیضانہ

بعشق بوالعلا یحیی رقم زد طرفہ دیوانی	کرامت گفتہ اورا اگر گفتم عجب گفتم
فرستادش برای انطباع سال ترتیبش	مرتب کرد دیوان امجد بوعلا گفتم ۱۳۰۱ھ

دیگر

شہ اقلیم عرفان مولوی معنوی یحیی	سخن گوئی سخن فہمی سخن سنجی سخن دانی
مرتب ساخت دیوانی پراز ہر گونہ شعر نغز	امجد بوالعلا پیر طریقت بحر عرفانی
اگر پرسند حسرت از تو سال جمع و ترتیبش	بگو داده امجد بوالعلا ترتیب دیوانی ۱۳۰۱

قطعۂ تاریخ ریختۂ کلک بلاغت سلک سر دفتر اہل عرفان آفتاب فردوسیان نوربخش حلقۂ ابوالعلائیان حضرت مولوی شاہ امین احمد صاحب متخلص بہ ثبات ادامہ اللہ بالفیوض والبرکات فرزند و جانشین حضرت مخدوم الملک والملکوت شاہ شرف الدین بہاری قدس اللہ روحہ وافاض علینا فتوحہ

حضرت شاہ محمد یحیی	کہ بر و باب معارف بکشود
از ہمہ اہل عظیم آباد است	صاحب معرفت و صاحب جود

سیّد پاک جهان رهبر را — که بر او هدیه ز ما باد درود

یک جهان گرچه ستایشگر اوست — از ره دوستی ربِّ ودود

بگرامی صفت و مدح و ثنا — لیک او حقِّ ستایش بستود

در ستایش گری سنجیده — او ز حسانِ عجم گوی ربود

هست دیوان نکویش گنجی — در وی از جوهر اسرار نقود

جمله اوصاف خوشش نزد خرد — به نجاتِ همه تار آمد و پود

غزل منقبتِ او پیشم — هست وحیی ز فلک گشته فرود

بر در او ز رهِ عجز و نیاز — هفت افلاک بود سر بسجود

صیقل ذکرِ خوش سیّد ما — زنگ ز آئینه دلها بزدود

شد معنبر کن جانِ عشاق — وصفِ او بر صفتِ عنبر و عود

کند از فرطِ حلاوت شیرین — دهن و کام چو حلوایی دود

بشنود گر ز لبِ گوینده — کس چو با زمزمه رود و سرود

از دلِ خویش فراموش کند — سامع از لذتِ آن بود و نبود

یافت ترتیب چو دیوانش ثبات — هم بدانگونه که بود آن مقصود

سال آن خامه ز روی بهجت — دفترِ منقبتِ پاک سرود

قطعۂ تاریخ از نتایج افکار فیض آثار قدوۂ ابو العلائیان زمان قاسم نعماء العرفان الساجد علی باب الرحمن بکمال الایقان جناب برادر عالیشان حاجی مولوی سید شاہ محمد اکبر صاحب ابو العلائی کرم اللہ تعالے بمزید العطایا والمواہب

شاہِ ذیشان حسن ستودہ سجی ... رفعتِ ملک پیشش از جو کم
دارد از عشق بو العلا دل ... روشن او صد ہزار شمع قدم
جمع فرمودہ وہ چہ دیوانے ... کو با نوارشہ چو مہر علم
ہست چون فیض طبع رنگینش ... مستر اکم بہ نگہ ابر کرم
زان سنش کلکِ معنی سلکم ... فیضِ ابر بہار کرد رقم
۱۳۰۱ھ

مادّہا

نذرِ عارف ۱۳۰۱ھ — نذرِ عرفا ۱۳۰۱ھ

تقریظ رنگینۂ خامۂ مودّت ختامہ ابو العلائی عالیشان صاحب زہد و عرفان خواجہ شاہ امجد حسین صاحب عارف امیر میان

نخستین پور و اولین ثمر برادر مرحوم خواجه لطیف علی
عرف شاه میان جان نقشبندی ابوالعلائی رحمه الله تعالیٰ

بسم اللہ الرحمن الرحیم

بده ساقیا بادهٔ خوشگوار
برافروز از باده روی نگار

حمد آن ذات جمال لایزال که با عشق حسن ذاتی خود بهر اشکال موجود است و نمایان
و بر آن و بهر زبان یکسو تمنای رنگارنگ خود بخود مقصود است و جلوه افشان است

هو الله موجود با شان خود — بهر جا تجلی کند جید و
بتنزیه و تشبیه او جلوه گر — احد احمد آمد بچشم بصر

وصلوات نامیات بر رسول محمود که در یگانگی من رآنی فقد رای الحق در سلک بیان
واسفت گوهر معنی انا احمد بلا میم را از رمز شناسان حقیقت نهفت مقصود همه او است

همه جلوهٔ حسن رب علا — بشکل محمد ﷺ شده برملا
جهان سر بسر پرتو نور او است — ضیای همه آفرینش بدوست

و بر آل عظام و اصحاب کرام ادبای پایان آنگاه بعد میگوید سر فرو برده
کوچهٔ نادانی شرمنده از خودی احمد حسین نقشبندی ابوالعلائی کی

از جاروب کشانِ آستانهٔ حضرت قدس سره العزیز که خوشترین ادا نیست
همین و طرفه طرب آمود هنگامیست همین که با شوق و ولا باز میگردد
و نسیم سر البستانِ لاهوت نفحهای محبت مشامِ جانبازان میرساند و عندلیب
گلزارِ وحدت درین هنگامهٔ کثرت با هزاران نوای دلربایانه نغمه ریز است
و شاهدِ خلوت خانهٔ حسنِ لایزالی بدماغ سالکانِ حقیقت با صد طرز
و انداز جانانه عطر بیز است چسان بر خویشتن ننازم که ناطقه با همه نازش
بیانِ شیفتهٔ من است و چگونه ترانه سنجِ سرور نگردم که زیبا نگاری محبوب
جانِ من است اینما تولوا فثم وجه الله شاهد این رمز است لفرمان
احسن کما احسن الله الیک سرمستانِ بادهٔ الست را نوید و معنی
شناسانِ حقیقت را مژده که سرمایهٔ انبساطِ اهلِ دلان و نالهٔ دردِ مشتاقان
یعنی دیوان پر از شوق و ولوله از فکرِ تازهٔ هادیِ سبیلِ طریقت منهلِ حقیقت
و معرفت مشکلاتِ حقایق را عقده کشا و سر السر را راز دان یعنی تاز نگلوی
بعد بلی مرشد زادهٔ جنابِ حضرت والد ماجد دستگیر دو جهانم قدس الله سره
العزیز و الدهٔ شیفتهٔ جنابِ حضرت سیدنا جنابِ حضرت مولوی شاه محمد یحیی صاحب
در شانِ پاکِ جنابِ حضرت سیدنا ابو العلا رضی الله عنه حسنِ تحریر یافته فی بلی

شاهد حسنت در کسوتِ مضامین دلفریب جلوهٔ ظهور گرفته ۹

سرت گردم ای ساقیِ مستِ ناز
می ده که گردد درِ حسن باز

جمالش چو بی پرده آمد برون
بهر سمت بانگِ فلا تبصرون

مضامینِ هر شعر رنگین دلنواز
حقیقت نماید بشکلِ مجاز

چه الفاظ زان حسنِ معنی پدید
که عشاق یابند جانِ جدید

بیتش سرو قد ناز سرمایهٔ
بود مصرعش هم بدان پایهٔ

همه شوخیها از کلامش عیان
چو بلبل نواسنج در گلستان

نهان شاهدِ حسنِ معنی بناز
تجلی کند بر دلِ پاکباز

ز صورت اگر چه بمعنی برند
چو طاؤسِ طنّاز مستی کنند

غزلهای دیوان پر از سوز و سازش
فزاید همه اهلِ دل را نیاز

چه دیوان که دلهاست دیوانه اش
بدل بردگی کارِ جانانه اش

بهر لفظ از طرزِ نو بوالعجب
گلستان گلستان سرور و طرب

چه دیوان همه شیوه اش دلبری
خوش اسلوب بینش بطرزِ پری

سخن ناز دارد باهلِ سخن
که ذکرش بود زیب هر انجمن

سخن گو آن شیخِ عالیمقام
تخلص یحیی کند در کلام

کلامش کہ از سوزِ دل می جہد
خبر از مقاماتِ او می دہد
بملکِ سخن سکند او شہی
مسلّم چو خاقانی او راہی
بجرحِ ستہ بو العلا گفتہ است
چہ دُرہای معنی در آن سفتہ است
کلامش بدلہا اثر خوش نمود
ہمہ شعرِ مقبولِ ربِّ ودود
ثنائیش نگردد بدفتر تمام
زہی خوبی و حسنہائے کلام
ثنا خوانیش را ندارد مجال
ازین احمدِ بینوا بس محال
چنان فکرِ تاریخِ او ساختم
کہ تا صوری و معنوی آورم
بسر آشفتہ بودم چو در بند این
ندا کرد ہاتف ز عرش برین
کہ ہان از سرِ درد تاریخِ او
ہزار و سہ صد یک ثنائیش بگو
۱۳۰۱ھ

قطعہ

چو سرگرم گشتم پے سالِ او
ندا داد ہاتف بگوشم تمام
نمودم رقم از سرِ انبساط
گلستانِ عیش و طرب لا کلام
۱۳۰۱ھ

تمت بالخیر

تقریظ عربی و فارسی پختہ کلک فصاحت سلاک جامع علم و عرفان

حاوی کمالات انواع انسان عماد الاسلام نور اللیالی و الایام مجیب الدعوۃ الالٰہیۃ ظہور الکمالات النبویۃ مولوی سید شاہ محمد نذیر الحق صاحب فائزؔ تخلص برادرزادہ خلیفہ حضرت مولانا شاہ امیر الحق قدس اللہ سرہ و افاض علی تبعیہ برہ

تقریظ عربی

حمداً لك یا الٰہنا مولانا	شکراً لك یا منعم ذا الاحسانا
ھل یاس و لا نقوط من غفرانك	و المغفرۃ اوسع من عصیانا

سبحانك یا من ھو فرد بدیوان القدم و شہد لہ بالوحدانیۃ مصابیح بنی آدم فتبارك الذی رتبہ باعیۃ العناصر و شید ارکان وجودنا القاصر و نصلی و نسلم علی من ھو موج اول من بحر الخلق و علی آلہ و صحبہ الذین منھم من ولد بالبیت العتیق فھو کالرابعۃ من الرباعی لا بل کالشمس علی رابعۃ النہار لا ستنارہ حقیقۃ منھم من تقدم بالتصدیق فخوطب بخطاب الصدیق و منھم من ھو مطلع نجم العدالۃ و مقطع نظم الایالۃ و منھم من کان رد یفا

للحیاء ثابتا فی الباساء والضراء رضی اللہ رب العلمین عن کلہم اجمعین
وبعد فان احسن ما یوشح بہ نظم الکلام مدائح الاولیاء الکرام
واحری ما یقام لہ الوزن فی میزان الافکار مناقب الکملاء الابرار
کیف لا وقد اعتنی بہ الائمۃ الاسلاف وسنوا سنۃ حسنۃ للبررۃ
من الاخلاف فلذلک اتی بہ خلیلی وحبیبی الاخ الاعظم والعارف
الافخم الجہبذ العریف والسمیدع الظریف الذی خیر نفسہ من
الادناس وذہب سمعہ فی الناس المولوی المعنوی شاہ محمد یحیی
فسلک مسلکہم فقاز وتصدی لاحیاء سنتہم فاحیا حیث صنف
دیوانا فی مدیح امام الاقطاب فرد الاحباب شیخ الزمان وحید
الاوان سلالۃ الدودۃ الحسینیہ ذو المفاخر السنیہ امیر
ابو العلی الاحراری الاکبرادی افاض علینا من برکات روحہ
ذی المن والطول والایادی ورضی عنہ وارضاہ وجزاہ عنا و
ارتضاہ فلا یقال انہ دیوان من الدواوین لانہ توقیع النجات فی دیوان
الحشر یوم الدین لیس فیہ ابیات ولا بحور الاشعار بل جنات تجری تحتہا
الانہار معاینہ فی حجب الاشعار ابکار تحت سرادقات الاستار ومبانیہ

فی ارکان الابیات دوحات من ریاض الجنات فطوبی لمن نسخ هذه العرائس من نتائج طبعه ونشرها لمن طبع هذا الدیوان بتشمیر ذیله لطبعه تقبل الله مساعیهما الجمیله وجعلها عنده اقوی ذریعة وابهی وسیلة

قطعة تاریخیة

دیوان مدحی حسن فکر مرضی	هل فیها اشعار لم یسطر مکتوم
قد خاض الفکر فی بحار المطلع اذ	نادی الهاتف قل الدر المنظوم

١٣١٥

وله بالفارسیة مثنوی فی التقریظ والتاریخ

بسم الله الرحمن الرحیم

ثنا جان و جانان آفرین را	نهان و هم نمایان آفرین را
ثنا فیض بخش آب و گل را	ثنا نور بخش جان و دل را
ثنا آبرو بخشش سخن را	ثنا پر گهر سازِ دهن را
سخنور را چو از توفیق بنوشت	بحمد و نعت و مدح و منقبت ساخت
ولی حمدش بود از حصر افزون	تعالی ربنا عما یظنون
ازین پس نعت و هم مدح و مناقب	که میشاید علی قدر المراتب

نبیؐ و آل و صحب و اولیا را ... کی آید از کسی وصف کسی را چه یارا

ندارد عقل تا اینجا کشودی ... چه سازد جز بسجودی جز درودی

بیا خامه زبیان مدعا کن ... زبان با حرف مطلب آشنا کن

که از تائید و توفیق الٰہی ... چراغ دودهٔ عرفان پناہی

محبی ملتجائی مقتدائی ... جناب شاہ یحییٰ بو العلائی

فدائی مصطفیٰ و آل پاکش ... سری اندر رہ اہل صفاکش

امین فیض ابرار اجلّہ ... ادام اللّٰہ فی الآفاق ظلّہ

بمدح بو العلا دیوان قلم زد ... وزان پس بر خط عصیان قلم زد

چه دیوان دارو دیوانهٔ عشق ... چه دیوان بادهٔ پیمانهٔ عشق

چه دیوان نالهٔ شبگیر عاشق ... چه دیوان آه پر تاثیر عاشق

چه دیوان قصهٔ درد دل زار ... چه دیوان نامهٔ شوق طلبگار

چه دیوان موصل طالب بمطلوب ... چه دیوان تحفهٔ مقبول محبوب

چه محبوب آنکه او محبوب یار است ... محبش را ز جز وی رستگار است

امیر کشور دل خواجهٔ دین ... امام خلق خضر راہ تلقین

امیر بو العلا آن سید پاک ... چراغ دودمان شاہ لولاک

کہ راضی باد ازو خالق و کے ... ہم او راضی ز عشق عاشق وی
کنون کز یمن عون سر این نظم ... چو جان در قالب طبع بدان نظم
پی تاریخ سالش کردم املا ... شنا می بو العلا روشن یحیی
۱۳۰۲ھ

ایضاً له قطعهٔ اخری فی التاریخ

یحیی رقم زدست چه دیوان نعت ... گردید روان ستیار ابو رضا
تاریخ فائز ابی تالیف و طبع آن ... الہام شد قبول حضور ابو العلی
۱۳۰۲ھ

ایضاً قطعهٔ تاریخیه

کرده بمدح بو العلا جمع معانی بلند ... صوفی صاف مشربی شاہ حقائق آشنا
کرد چو فائز این بیان فکر بضبط سال آن ... گفت خرد بگوش جان بندهٔ در ابو العلی
۱۳۰۲ھ

قطعه

شاه یحیی ابو العلائی کو ... رسته از غیر حق ز خوب و ز زشت
تازه دیوان رقم زده که برو ... دل احباب چون کباب بر شت
بمدیح امیر ملک رضا ... رہنما از کنشت سوی بہشت
سید بو العلای احراری ... خواجهٔ خواجگان پاک سرشت
بزمین سخن ز فیض قلم ... ہمگی تخم اعتقاد بکشت

کلکِ فاضل تبلیغ و تالیف	تخصّص بہر الوالعلائ نوشت ۱۳۰۲ھ

صورۃ ما کتبہ الفاضل الادیب الکامل الطبیب المحدث الفقیہ الوجیہ النبیہ فرید عصرہ وحید دہرہ مجمع البحرین ذو اللسانین حکیم مولوی شاہ محمد سلیمان صاحب ابن المرحوم حکیم محمد داؤد رحمہ اللہ تعالیٰ مقرظاً علیٰ ہذا الدیوان و مورخاً

تقریظ منثور عربی

یا من الیک ما اتانا جئت عفوک سائلاً	اسقنا سقیاً لنا صاحب هنیاً کیاً
فامح کتاب خطیئتی واغفر ذنوبی کلها	یا من الیک المفرح نفسی فقد التعمالیا

الحمد لمن اید عنا من کتم العدم وشرفنا بالبیان والصلوۃ علی من ادبنا بافصح البیان واکمل التبیان وعلی آلہ واصحابہ الذین ہم الفصحاء العرباء والبلغاء النجباء مشیعی الاسلام والایمان حتی طارت صیت کلماتہم البلیغۃ فی القری والبلدان وبعد فقد طالعت مجموعۃ القصائد والابیات والرباعیات والدینیات والغزلیات والمثنویات التی الفت فی مدیح عمدۃ الاولیاء النجباء وزبدۃ العرفاء

الکملاء و اکمل اهل البیت فی عصره سیدنا ابو العلاء قدس نفسه
وطیب رمسه فوجدتها منطویة علی اصناف الصنائع ومحتویة
علی انواع البدائع قصائدها العقود المعقدة وغزلیاتها الدرر
النضیدة لا والله بل غرر اللیالی ومصباح الدیاجی واللیالی
رقیقة معانیها رشیقة مبانیها لطیفة تلمیحاتها انیقة
محاوراتها بارعة استعاراتها رائعة اقتباساتها جلیة تجنیساتها
شهیة ترصیعاتها سواد الطور کسواد طرة المحبوب فی بیاض الصفحات
یسر القلوب کیف لا ومنشدها سید العاشقین وسند الواصلین
مرجع الخواص والعوام منبع الشغف والغرام الصوفی الاجل الاوستاد
الاکمل العارف بالعلوم النقلیة والعقلیة مهبط نوامیس الالهیة
البارع العلامة والادیب الفهامة اللبیب المنطیق والاریب الشفیق
الشاه محمد یحیی اطال الله ایامه باسمه الشعور وصانه عن کدرة
الدهور بحرمة سیدنا محمد الرسول وآله وصحبه الرحم المقبول وقلته [illegible]

شاه یحیی ادیب بی همتا	صوفی با کمال فخر کرام
وه چه تالیف کرد دیوانے	در مدیح امام ذی الاکرام

سید بوالعلا امیرِ زمان	اکمل الصوفیین فی الاسلام
جملہ اشعار عشق آمیز ست	گفت ہر بیت در زبانِ غرام
چون مولف گلِ ریاض بود	ہست دیوان بہار باغِ کلام

۱۳۰۲ھ

ایضاً

شدہ طبع دیوان یحییٰ ما	ادیبِ سخن سنج و عالی مقام
رقم کرد حاذق حسن فصلبش	بمدح ولی نظم عالی کلام

۱۳۰۲ھ

ایضاً

شاہ یحییٰ کہ سخن سنج ادیبِ انابت	ہم بعرفان و سلوک ست موید از غیب
کرد دیوان چو مرتب پی تاریخ طبع	آمد ہی مخزنِ اشعار نوشتم بی ریب

۱۳۰۲

القصیدۃ العربیۃ کانہا القلائد الذہبیہ

بشریٰ لکم یا معشر الحساد	بمَلمّی حرضنا و فقد رقادی
مازلت اخشی طرفۃ القتاب	حتی رنت فاصادنی بفوادی
واطار لبی لمع یاسم ثغرہ	فازال عنی خشیۃ الاعجاد
فالان باصبری علیات سلام	قد اقبلت لدی الشعاد قیادی

والله لادع الغرام وذكرهم … لو ان يفتت جثتي واجسادي

ولا حفزن النصح والعذال … ولا سعدن لعيبه الوخاد

واحوم كل الليل حول ذراها … وابكي حزينا كالحمام الشادي

يا من يفرق في فراقك مقلتي … رفقا على كمنة الصياد

شوقي اليك نفى الهجوع وراحتي … فالليل فينا اوثق الاطواد

يا عاذلي كيف القرار وبيننا … وجد الغرام مفتتات الاكباد

لا شيء يمحق لوعتي وتوحشي … الا مديح امامنا السجاد

الاشجع البطل التقي الجهبذ … ليث الملاحم سيد الاساد

نور الاله تشعشع لوجوده … من بعد ما افتقدته بالامجاد

اعلى لواء الرشد والعرفان … في زمرة الاقطاب والاوتاد

خير الزمان ابو العلاء امامنا … مقبول اهل الحق بالارشاد

هو نبذة الآل الكرام نجيبه … حب الرسول وسيد الامجاد

فخر الانام محمد خير الورى … الهاشمي الابطحي الهادي

يا ربنا سلم عليه وصل ما … يترنم الاجراس ثم الحادي

قد الف الابيات مداحا له … المشهور في التنظيم والانشاد

وهو الحبيب اللوذعي الالمعي … زين الافاضل اكمل الزهاد

شمس الكمال توقد او ضياء ا … نور الهدى متفرد الافراد

حبر تقي فاضل متزهد … والمصقع الغطريف في العباد (بليغ ١٢)

السيد المعروف يحيى اسمه … المتبارك في الآل والاولاد (مبارك ١٢)

احيى الكلام بنفخه في الهوى … فهو الاكل للناس والاوراد (رغبت كرده ١٢)

ومحى نقوش تفاخر عن قلبه … فنفى من الازهاد والاحقاد (جمع حقد كينه ١٢)

قد صادف الارشاد منه عماد ا … فنجو من الظلمات والالحاد

والفقر غايته محبة وبه امر … فلذ انه الدنيا له كجماد

من حامه متزودا املاقا (افلاس ١٢) … فازال صفر يديه بالاصفاد (اعطاء ١٢)

بزغت لكم شمس العلوم مكملة … فتشكروا اهل العظيم اياد

يا ربنا احفظ سيدي عن اعين … الحسد اهل الزيغ والافناد (جمع فند بمعنى كذب ١٢)

وانا السليمان اللبيب ابن الحكيم … الحاذق داود ذي الامداد

والقادري الوارث في طريقنا … والهاشم المعروف من اجداد

والنصر مرشدنا الحبيب وشيخنا … واماما المحمود في الاسناد

صورة ما قرظه العالم الاديب الحسيب النسيب

شمس الکمال ھیکل العلوم ماھر المنطوق و المفھوم
مفسر القرآن ببیان فصیح و ترجمان الحدیث بتبیان
صحیح المولوی ابو عثمان علی نعمت الفلواری
ابن الحاج المرحوم مولوی عنایت رسول علیہ رحمۃ اللہ الباری

بسم اللہ الرحمن الرحیم

یا حبذا من عصبۃ الاشجان — الفوا الاسی و مکائد الاحزان
فقلوبھم کادت تذوب من الجوی — اذ ذاک قد اکفوا علی النیران
ولعوا بحب اللہ و ھو مرادھم — استبدلوا ھذا بحب اثانی
ترکوا خیال الفانیات و قد نسوا — عھد الحمی و مرابع الاخدان
قد ودعوا خود الجمال لہ فما — فتنوا بھا و بأملح الغزلان
لم یبق منھم حبۃ شیئاً سوی — شوق بنار غمھم لکل آوان
وصلوا بذاک الحب رتبۃ الفنا — فوجودھم عدم و فرض الفانی
منھم حمید لوصف ینبوع التقی — المنتقی فی عالم الامکان
البالغ المتورع المتزھد — المحتظی بعنایت الرحمان

استحسن الفصحاء في آوانه ⁂ فاولاء في نادية كالصبيان

ماقدرهم ماسحرهم بازاء من ⁂ قد اخرس البلغاء بالتبيان

في العين ممتنع وجود مثيله ⁂ ارأيت هل ضدان يجتمعان

كلا وان الدهر لم يظفر به ⁂ من قال فاله بالبرهان

ان البيان اطاعه فجموحه ⁂ سلس القياد له بغير عنان

الفضل لازمه ودام لزومه ⁂ وكانه بيديه رهن ضمان

كهف للمفاخر والفضائل والحجى ⁂ فخر الاماثل فائق الاقران

المقتدي سامي المدى نامي العلى ⁂ في قوة التوحيد والايمان

من اسمه يحيى الذي يحيى به ⁂ ذكر الكرام عساكر العرفان

احيى بسفر نافع ذكر الذي ⁂ يروي بكوثره صدى الظمآن

اعني به فخر الورى وهمامه ⁂ حقا وكامل عصره ذا الشان

شيخ الانام ابا العلى الاحراري ⁂ جاده ربي حلية الرضوان

امدح نظما راتقا مترنما ⁂ في مدح ذات العارف الرباني

في طيه نور يلوح ويلمع ⁂ فيه جلاء بصارة العميان

في الله يرشدك المعارف حمله ⁂ ان كنت تنظر فيه بالامعان

ونكاته هى لم تزل مستورة ... فى ستره كخرائد الصيمان
النفس تسقط نحوها بتولع ... كتولع المتعشق الولهان
ابياته بيوت اسرار الصفا ... منظومة كقلائد العقيان
اسراره لوان ظفرت بوا جدان ... كشف عليت مقاصد الايقان
فيه انطوى كلم رشيق طيب ... اربى على الياقوت والمرجان
فظهر لفظ فصيح معجز ... يزرى بما يحكون عن سحبان
وبطنه سر فيعطى لذة ... لكل صاح القلب فى السكران
ابياتان ترمى اليه بشفة ... هذى العمرات ماله من ثانى
والى هنا لا تم نظمى حامدا ... لله ربى مبدع الانسان
فهو الذى خلق العباد بمنه ... اكرم به من خالق منان
وهو الاله الحق ليس كمثله ... شئ يماثله من الاكوان
وله الوجود المطلق المتنزه ... عن وسمة النقصان والحدثان
شتان بين وجوده ووجودنا ... ليسا هما والله يتحدان
ثم الصلوة على النبى الهاشمى ... المجتبى المختار من عدنان
داعى العباد الى عبادة ربهم ... ماحى الضلال وكاسر الاوثان

الابطحی ابی البتول محمدٍ صلی اللہ علیہ وسلم	خیر البرایا مہبط القرآنِ
والہ الاطہار من دنس الہوی	سفن النجاۃ وسادۃ الاعیانِ
وصحبہ الاخیار اعلام الہدی	المتقنین مدارج الاحسانِ
وانا الہجین المسکین الاثم	المذنب الجانی ابو عثمانِ
عبد الالہ علی بن الفلواری	ذو خیبۃ ومذلۃ وھوانِ
اللہ ارشدہ بجاہ نبیہٖ	وھو الودود ومعقلی وامانی

تمت القصیدۃ النونیۃ

قطعہ تاریخ از ابو العلائی باتمکین صاحب علم ویقین مولوی محی الدین صاحب متین وکیل منصفی سہسوان اسم بالمجد الاحسان مرید سعید حضرت مخدوم حکیم شاہ محمد مہدی مسعود باب اللہ ابو العلائی قدس اللہ سرہ

حبذا جانے کہ باسوز و لا	میکند خود را فدائے بو العلا
سید عالی نسب محبوب رب	قبلہ دین مقتدائے اولیا
نیر برج سپہر معرفت	یافت از برق تجلی نور وضیا
تا ذات بہر کس کہ مہر فیض او	شد رہا از قید وبند ماسوا

جلوۂ نورِ خدائے ذوالجلال	نیست اندر جبہ اش غیر از خدا
حضرتِ من شاہ یحییٰ چون بلال	گشت مشغوفِ جمالِ بوالعلا
ہست پیدا از تنش اوجِ لامکان	سالکان را ذاتِ پاکش رہنما
آشکارا جملہ اسرارِ خفے	ریخت او در نظمِ مدحِ بوالعلا
از پئے تاریخِ جشنش چون متین	خوردہ در امواجِ فکرت غوطہا
از سرِ الہام آمد یک بیک	در دلِ من شد عیان سرِّ خدا

قطعۂ تاریخ چکیدۂ قلم مودت رقم شاہباز اوجِ نازک بیانی شکلی اریکہ سخندانی چراغ دودۂ والا دودمانی الحبیب المبرا عن الشین سید حامد حسین صاحب نکہت ادام اللہ بالسرور والراحت

جنابِ شاہ یحییٰ مایۂ علم	حبیبِ ما و ممدوحِ انام ست
بنظم و نثر دارد دستگاہے	ز تصنیفش عیان حسنِ نظام ست
نکاتِ نظم را دانا و بینا	رموزِ نثر چون طائر بدام ست
تبحّر در فنِ تاریخ دارد	دگر را زعم این سودائے خام ست
قناعت بہرِ او ادنیٰ کنیزے	توکّل چیست دیرینہ غلام ست

جنابِ ابو العلا پیرِ طریقت — کہ مشغلِ عطا ہم کرامست

فدائی نامِ او ہر آن و ہر دم — ولایش مے دلِ این تشنہ کامست

زبانِ ما بجز مدحش نیست کارے — نفس صرفِ اطاعت صبح و شامست

رگِ جانِ ما فراقِ اوست نشتر — خیالش چون شمیم اندر مشامست

عجب دیوان نوشتہ در ثنائیش — متین و پختہ و شیرین تمامست

چہ گویم مصرعے راز الفِ صوفی — خرد گوید سراسر الہامست

نمودہ ہر کجا ذکرِ رخ و زلف — بچشمِ عاقبت بین صبح و شامست

کنون خود جمع و ترتیبش نمودہ — برائی انطباع این اہتمامست

بہ نکہت اینچنین پیرِ خرد گفت — متاعِ معرفت تاریخ و نامست

۱۳۰۱ھ

قطعہ تاریخ از شفیقِ قدیم صفا قلبِ سلیم حاجی مولوی محمد عبد الحق صاحب متخلص بہ حبیب مرید با اخلاص حضرت سید شاہ غلام حسین ابو العلائی ثمری قدس اللہ سرہ العزیز

مرتب کردہ دیوانِ لطیفی حضرتِ یحییٰ — بمدحِ ابو العلا پیرِ ہدیٰ دریائے فیضانے

بفکرِ سالِ ترتیبش بدم کز ہاتفِ غیبی — ندا آمد فراہم با فصاحت شد چہ دیوانے

۱۳۰۱ھ

قطعۂ تاریخ از حبیب سخندان قاری خوشخوان حافظ عبدالمجید خان صاحب ساکن رامپور ادام اللہ بالنور والسرور

از فضل خدا جناب یحییٰ	دیوان لطیف جمع فرمود
دل خستہ مجید سال جمعش	بنوشت گل ریاض مقصود
	۱۳۰۱ھ

قطعۂ تاریخ از جامع بین العلم والیقین مولوی خواجہ عبدالکریم متخلص بقرین ساکن شہر گیا

کرد تصنیف چو زیبا دیوان	حضرت شاہ محمد یحییٰ
سال تصنیف قرین مشتاق	ثمرۂ ہمت عالی گفتا
	۱۳۰۱ھ

دیگر

شاہ یحییٰ بوصف سید پاک	از رہ جذبۂ دل چہ گوہر سفت
سال تصنیف فی البدیہہ قرین	آیت دولت محبت گفت
	۱۳۰۱ھ

دیگر

تصنیف نمود شاہ یحییٰ	دیوان لطیف احسن و فرد
بنوشت قرین بسال تصنیف	دیوان نفیس و خوب پُر درد
	۱۳۰۱ھ

قطعهٔ تاریخ از شفیق ذی المجد والاحسان سخن شناس راز دان الفغان صاحب عرف آغا میان رزقه الله حلاوة التوحید والعرفان

طرفه دیوان نعت سید پاک — یافت از فیض عشق حسن نظام

کیست ممدوح سید السادات — بو العلا در طریق عشق امام

باد بر روح آن امام اجل — از خدا و نبی صلوٰة و سلام

کیست مداح حضرت یحیی — عاشق آن امام عرش مقام

رضوی النسب جانب اب — گل شاداب باغ خیر انام

افضل بو العلائیان زمان — اوحد العصر واجب الاکرام

مست صهبای ناب سر السر — می توحید دارد اندر جام

جامع علم ظاهر و باطن — رونق دین و شوکت اسلام

حبذا آن مورخ یکتا — بر کمالش کجاست جای کلام

از سخنهای عاشقانهٔ او — مست اهل طریقت اند مدام

از غزلهای او بمجلس عرس — میشوند اهل حال گرم قیام

شعرهایش تمام اسرارست — میتوان گفتنش ولا الهام

چون درین سال داد ترتیبش — آن جمال لیالے و ایام

سرمۂ بہر عاشقان آورد | نا دیدہ دیدہ را جلائے تمام
چون کلف خان نیاز مند قدیم | خواست تاریخ آن بعجز تمام
در دلش بہ طریقۂ القا | نور چشم بصیرت آمد نام

۱۳۰۱ھ

قطعہ تاریخ از سعید کونین سید وارث حسین ابو العلائی ہمشیرہ زادہ مصنف سلمہ اللہ تعالیٰ و القاہ وعن کل مکروہ وقاہ

پروانۂ جمال و کمال ابو العلا | فرزانہ خال من کہ بجمع آمدہ چو شمع
دیوان بہ نعت سیدنا مجتمع نمود | احسنت گفت حضرت مہدی چو دید جمع
دیوان دلپسند بنعت ابو العلا | شد جمع سال جمع غیب آمدہ بسمع

۸۸۴ | ۴۱۷

۱۳۰۱ھ

قطعہ تاریخ از سعید ازلی عابد علیخان محی الدین نگری تلمیذ و مرید فقیر سلمہ اللہ القدیر

حبذا دیوان بہترین بنعت بو العلا | جمع گردید و زبس مسرور و خرم طبع شد

مصرعِ تاریخِ ترتیبش چنین چاہد نوشت — با ادب دیوانِ پیرِ ومرشدِ ما جمع شد

۱۳۰۱ھ

قطعۂ تاریخ ترتیب وطبع از باقر علی ابو العلائی مرید رشید م ارشد اللہ تعالیٰ

بحسنِ ہمتِ ساقی چو این دیوانِ عشق افزا — مرتب گشتہ شد مطبوع چون لوح مذہب شد

برآمد از درونِ باقرِ دلخستہ تاریخش — الا یا ایہا الساقی ز دیوان مرتب شد

۱۳۰۱ھ

قطعۂ تاریخ از تعین اوّل و تجلّی ثانی فقیر فرزند عزیز سید محمد مہدی ابو العلائی طول اللہ حیاتہ و حسن صفاتہ

بفضلِ خالقِ اکبر زفیضِ شافعِ محشر — چو جمعِ این دل کشا دیوانِ شاہِ صد گلستان شد

تعالی اللہ کز انوارِ کمالِ بو العلا دراق — لبانِ نجمِ تابان و خورشیدِ درخشان شد

زہی دیوانِ حقیقت ترجمانِ مخزنِ عرفان — ز ہر ہر شعرِ او حسنِ رخِ ایمان نمایان شد

بود پروانۂ شمعِ جمالِ بو العلا ناظم — کہ در عینِ فنا باقی بذاتِ ربِّ سبحان شد

زہی پیرِ مغ در ہر دو عالم دستگیرِ من — ز ذاتِ پاکِ او مشکل کشائی مریدان شد

تجلیہائی او در قلبِ یاران پی بہ پی باشد — اگر اوّل بشکل و شانِ من در عینِ عیان شد

رقم زد کلکِ مہدی مصرعِ تاریخِ ترتیبش
بنعتِ بو العلیٰ آراستہ شد جامعِ دیوان ۱۳۰۱

دیگر

آرزوی این غلامِ آستانِ بو العلا
بود کین دیوان بیاید زود حسنِ اختتام

شانزدہ بود از مہِ حج روزِ سہ شنبہ کہ گشت
از سواد و جمع فارغ ناظمِ عالی مقام

اللہ اللہ ناظمِ او کیست پیر و والدم
در کشیدہ از مئ عشقِ الٰہی صاف جام

عاشق و پروانۂ شمعِ جمالِ بو العلا
عارفِ اسرارِ توحیدِ خدا چون پیرِ جام

نامِ والا یش بقرآن ذکر فرمودہ خدا
تا ن بخوانی کاف ہا و یا و عین و صاد تام

در رکوعِ اولین نامش بتصریح آمدہ
باد یارب سایہ اش بر فرقِ فرزندان مدام

طالبِ عشق و محبت چون منِ شوریدہ سر
ہر سحر بر آستانِ عالیش سازد سلام

آرزوی جمع و ترتیب از زمانی داشتم
شد کنون از ہمتش مجموعہ با حسنِ نظام

خواستند احباب چون تاریخِ ترتیبش ز من
گفت مہدی سالِ ترتیب آرزوہائی غلام ۱۳۰۱

دیگر

جنابِ والدِ ماجد مرتب
نمود این دلکشا دیوانِ عرفان

بآئینِ حسن تبییض فرمود
کہ باشد ہر ورق خورشید تابان

بنعتِ سرورِ اہلِ طریقت
بمدحِ بو العلا محبوبِ یزدان

بود شمعی برای تعلیم باطن	که یابند از ضیااش نور ایقان
غلامان جناب بوالعلا را	فزاید عشق و شور اندر دل جان
الٰہی ذات پاکش سایہ افگن	ہمیشہ باد بر فرق مریدان
اگر پرسند مہدی سال ترتیب	تو با او این بگو تبییض دیوان

۱۲۹۳ ۸

۱۳۰۱ ہجری

تخمیس

خاتمة الطبع

بسم الله الرحمن الرحیم

الحمد لله والمنة که خاتمهٔ طبع از نقل این دیوان بلاغت عنوان بتاریخ هشتم صفر روز دوشنبه سنه ۱۳۰۳ هجری آسود و جمال این شاهد دلربا که هنوز در نقاب خفا محتجب بود بمنصهٔ ظهور جلوه نمود طرفه ارمغان برای سالکان طریقت عموماً و از بهر رهروان طریقهٔ علیهٔ ابو العلائیه خصوصاً بهم رسیده و عجب متاع گران بها ارباب ذوق و اصحاب شوق را دستیاب گردیده لیکن حسرت بسیار و افسوس بیشمار هست که جناب ناظم مصنف این کتاب بحکم قضا و قدر بتاریخ بست و پنجم ۲۵ ذیقعده روز یکشنبه بعارضهٔ اسهال دنیا مبتلا گشته بست و ششم ۲۶ روز دوشنبه وقت نواختن هشت ساعت نهار جان شیرین بجان آفرین سپرده رخت ازین عالم فانی بجنت جاودانی برد مریدان مسترشدان و دوستان در ماتمش بر دوش سیاه نشستند و طلاب و اصحاب و احباب از غمش دل و جگر به تیغ تیز رنج و الم خستند

هجر چه دشوار بود یار چه آسان گرفت		عشق چه آسان نمود آه چه دشوار بود
دریغی ماند فریادے و یادے		برفت آن گلشن خرم بیادے

انا لله وانا الیه راجعون روح الله روحه وافاض علینا فتوحه

شعرائے خلّت انتساب و سخنوران معنی یاب کہ تاریخ رحلت آن ناظم نامی و مورخ گرامی گفتہ اند و دُرہائے آبدار بمثقب افکار سفتہ اند درین حسرتنامہ ثبت ساختیم و آغاز بتاریخ پسر والا گہر و صاحب سجادہ آن مرحوم و مغفور کہ خدایش بسلامت داراد مینمائیم

شاہ محمد مہدی صاحب سلمہ اللہ الواہب رباعی

تاریخت فلک خاک یتیمی بسرم
تاریخ وفاتش من محزون گفتم

یعنی کہ گذشت والدم زین عالم
از روی بکاء و قلق و ریخ و غم
۱۳۰۲ھ

قطعہ

جناب محی الدین کز محمد و یحییٰ
چو کرد نقل مکان زین جہان بباغ جنان

مرکب آمدہ اسم شریف آن اکرم
غم جناب پدر سال رحلتش گفتم
۱۳۰۲ھ

جناب مولانا محمد سعید صاحب حسرت مصنف قسطاس البلاغہ

یا اسفاہ مات محمد یحیٰی
قال لقلبی ملکہ تاریخا

اوردہ اللہ حیاض الجنۃ
اسکنہ اللہ ریاض الجنۃ
۱۳۰۲ھ

قطعہ فارسیہ

آہ رکن عظیم این بلدہ
شاہ یحییٰ کہ در عظیم آباد

صاحب ہمت و جواد و کریم
داشت قدر عظیم و شان فخیم

سهلش امروز آمد و فردا	کرد جان را بند و المنّ تسلیم
دامن از خارزار دنیا چید	شد بجنّت روان سبک چو نسیم
بود رکن عظیم بی‌شک و ریب	گشت تاریخ بود رکن عظیم ۱۳۰۲ھ

قطعه دیگر

شاه یحیی یگانهٔ آفاق	کرد رحلت از این جهان الوداع
بهر تاریخ رحلتش هاتف	زد ندا بود دوستدار خدا ۱۳۰۲ھ

قطعه اخری

در غم شاه محمد یحیی	گهر اشک بمژگان سفتم
شهر و یوم و سنهٔ رحلت او	ماه ذیقعده دوشنبه گفتم ۱۳۰۲ھ

قطعه اخری

شاه محمد که به یحیی بلند	اسم شریفش شده چون مهر و ماه
سید عالی نسب پاکباز	عارف حق واقف سرّ اله
شاعر خوش فکر فصیح و بلیغ	مرجع اهل بلد و دین پناه
در فن تاریخ عدیم النظیر	داشت درین صنع عجب دستگاه
چهره بجلباب کفن چون نهفت	خلق نشستند بروز سیاه

سالِ وفاتش دلِ پُر درد گفت | واقعۂ لبت وششم آہ آہ
۱۳۰۲ھ

قطعہ اخری

یحییٰ کہ در زمانہ بتاریخ این و آن | گلہائے زخامۂ رنگین او شگفت
ناگاہ کرد رحلت و تاریخ فوتِ او | تاریخ گوی بی بدل آہ اسعد ذہن گفت
۱۳۰۲ھ

قطعہ تاریخ طبع سید شاہ عزیز الدین حسین صاحب دام فیضہ خلف الصدق میر مبارک حسین قدس سرہ مرشد صفا دیوان علیہ الرحمۃ والرضوان.

شاہ یحییٰ الفقر و زہد و ورع | شد چو زندہ ہنوز ذات شدم
تیرہ ہمہ عالمِ فانی | دیدہ و دل شد از غمش پُر نم
یکسر از موتِ آن خجستہ صفات | دفتر نظم و نثر شد برہم
بطفیلِ جناب رکن الدین | یافت نعمت ز منعمِ عالم
قمری و ابو العلائی بود | برکات و فیوض داشت اتم
از مبارک حسین قطبِ زمان | نسبتِ فقر داشت او محکم
یا الٰہی بحقِ آلِ عبا | نظرے کن باو ز لطف و کرم
بدعائے عزیز کن یا رب | حشر با احمد شفیع امم

پئے تاریخ آن ولیِ خدا — عاشقِ خاص بو الٰہ گفتم
۱۳۰۲ھ

مولوی حکیم محمد سلیمان صاحب خلف حکیم محمد داود مرحوم پھلواروی

کرد رحلت ز جہان و آسفا — صوفیِ اہلِ صفا صاحبِ درد

در فنِ شعر و عروض و تاریخ — او حدِ عصر بُد آن نیکو مرد

ہم بنثر ہست مریدان پیر خود — گوئیا بود درین عالم فرد

در غمش ہست رفیقم فرزند — نالہ و شور و بکا آہ سرد

سالِ تاریخ نوشتم عاقل — شاہ یحییٰ بجنان رحلت کرد
۱۳۰۲ھ

ایضاً

شفیق و مہربانم شاہ یحییٰ — ادیب و زاہد و شیریں ادب بود

بنظم و نثر کلام و خوش بیانی — تو گوئی بلبلِ بزمِ طرب بود

بارسالِ مکاتیب و غزلہا — مرا از ذاتِ او لطفِ عجب بود

چو رحلت کرد از فضلی نوشتم — جوانے نیک خصلت با ادب بود
۱۲۹۲ھ

ایضاً

شاہ یحییٰ عارفِ ظریف و شیخ خوش کلام — کرد در ذیقعدہ رحلت وا دریغا حسرتا

بہر سالِ وصلِ او ورد زبانِ ہر کس است — بود تاج شاعران دہر یحییٰ ہائے ہا
۱۳۰۲ھ

ایضاً

شاہ یحییٰ صوفیِ فرخندہ خو شیرین مقال	وا دریغا ختم شد بہر ولی زین عالم نہفت
ہاتفِ غیبی برائے سالِ رحلت حافظا	شاہ یحییٰ سید مورخ باکمال و زہد گفت ۱۳۰۲ھ

ایضاً

از وفاتِ شاہ یحییٰ حافظا	عالمے راہست پیدا ہائے وائے
طبع من بہر تاریخ در غم زین و قہم ۱۳۰۲ھ	گفت واویلا دریغا ہائے وائے ۱۳۰۲ھ

ایضاً اردو

شاہ یحییٰ ادیبِ لاثانی	واقفِ علمہائے سر و علن
میرے مشفق تھے مہربان تھے سر	دلکو بھاتے تھے اونکے راہ و چلن
اونکا مداح ایک زمانہ تھا	خوبی و خلق و لطف تھے ہمہ تن
اونکی تاریخ گوئی تھی مشہور	شہرۂ شہر اونکا شعر و سخن
آج چھوٹے وہ مجھسے اے اسفا	دے گئے دل کو داغ رنج و محن
سالِ رحلت میں انکے سب حافظ	یہی کہتے ہیں ہائے شعر و سخن ۱۳۰۲ھ

قطعاتِ تاریخ از شاعر خوش فکرت جناب محمد شاہ شہرت

عالم و شاعر و مورخ رفت	زین جہان و بکنج مرقد خفت

مرگ در پردهٔ بیا آمد — برد او را ز چشم خلق نهفت
وائے در سلک نظم آن همدان — از مضامین نو چه درها سفت
سال فوتش فرشته از در خلد — آه آه الشیخ شاه یحیی گفت
۱۳۰۲ھ

دیگر

شاه یحیی صاحب علم و عمل — ابن وجیه الله عالی خاندان
در فصاحت در بلاغت بے نظیر — شاعر عیسی نفس معجز بیان
نایبِ صائب بفکر صائبش — روح قدسی بر کلامش مدح خوان
هر قصیده هر غزل سحر حلال — هر سخن هر شعر تیغ اصفهان
استعارات و کنایات و بدیع — داشت در نظمش عجب حسن عیان
بود هندی لیک از نظم بلند — گوئی سبقت برده از ایرانیان
در شریعت جامع تقوی و زهد — در طریقت همقدم با عارفان
حال پیشین گوئی او بشنوید — ناشناسی رتبه اش با این نشان
این وصیت هفته قبل از وفات — با پسر فرمود از رطب اللسان
یعنی از دارِ فنا هر گه کنم — جانب ملک بقا نقل مکان
حضرت استاد مولانا سعید — زین خبر آید دانم بیگمان

ورنه باشد از تکالیف مرض — خدمتش را طاقت و تاب و توان

هان بپیر از غسل و کفن تا بوت من — تا بیاید ایجان به پیش آستان

یاد داری این سخن از گوش دل — تا نماز من کند فخر زمان

میر امیر جان به پیش آن جناب — اتفاقاً بود حاضر آن زمان

این سخن بشنیده در حیرت شده — گفت شاها نیست این هنگام آن

دور از جانت بود امراض مرگ — ظل تو بادا بفرق دوستان

گفتگوے یاس فرمودن چرا — ما شنیدائیم سرّ عارفان

حق بود الحق کلام اهل حق — کے پدید آید تفاوت اندران

بود از تائید علام الغیوب — در حقیقت کاشف سر نهان

وای ناکامی که در بحر فنا — غرق گشته کشتی عمر روان

اشک ریزان در غمش اهل کمال — چاک داماں در فراقش گشته دان

مصرعه تاریخ آن شهرت نوشت — آفتاب برج هدایت عالمان

۱۳۰۲ه

دیگر

آن شاه دین که حضرت یحیی بنام بود — عزم سفر نمود و بیکدم سوے قدم

شهرت سنین رحلت آن قبلهٔ انام — قطب زمانه داخل جنت نگاشتم

۱۳۰۲ه

دیگر

شاہ یحییٰ چو از جہان نہان
یک جہان شد بماتم ہجرش
گفت تاریخ رحلتش شہرت

سوئے دار البقا کمر بستہ
چشم تر غمزدہ جگر خستہ
آفتاب علوم و ارستہ
۱۳۰۲ھ

دیگر

شاہ یحییٰ یگانۂ دوران
کہ مورخ چنین شود پیدا
گشت بیکس بماتمش مضمون
گشت از مرگ او جہان تاریک
شد بیکدم غریق رحمت حق
شہرت از روئے سال کرد رقم

صوفی باصفا و صاحبدل
کہ بود ناظمے چنان قابل
بندش شعر در غمش بیدل
ہوش معدوم و رنجہا حاصل
از جہان آن محیط بے ساحل
روز دوشنبہ شاعر کامل
۱۳۰۲ھ

دیگر در اردو

شاہ یحییٰ قبلۂ اصحاب دین
اوسکی تیغ نظم جوہر دار کا
ہتی فصاحت اونکی ہر دم ہمنشین

مظہر اسرار انوار قدم
مانتے ہوں فصیحان عجم
اور بلاغت بہرتی تہی اونکا دم

سنکے اوسکی نظم پر تاثیر کو ۔ تھی فدا روحِ نظامی ہمدم

نور کے اشعار اوسکے دیکھکر ۔ گل چراغِ انوری تھا اک قلم

تھی تنِ تیغِ مضامین کا ذبیح ۔ تھا قتیلِ ناثرِ رنگین قسم

آپ کی شیرینیِ گفتار کی ۔ روح سعدی کی بھی کھاتی تھی قسم

ہائے کیسی چل گئی تیغِ قضا ۔ کٹ گیا نخلِ جوانی اک قلم

ایک دم میں اوس گل پر نور سے ۔ ہو گیا گلزار گلزارِ ارم

مصرعِ تاریخ شہرت نے لکھا ۔ عین عالم شاعرِ معجز رقم

۱۳۰۲ھ

دیگر

گئے جب شاہ یحییٰ اس جہان سے ۔ گلستانِ جنان میں مثلِ خوشبو

لکھا شہرت نے سالِ عیسوی یہ ۔ سوئے خلد شاعرِ صوفی نکورو

۱۸۸۵ع

حافظ عبد المجید صاحب خلف حافظ عبد القادر مرحوم مغفور متوطن رامپور

شاہ یحییٰ ابو العلائی کرد ۔ انتقال از جہان بباغِ بہشت

سالک عبد المجید سالِ وصال ۔ بود درویش حق پرست نوشت

۱۳۰۲ھ

سید عبد اللہ صاحب پسر تفضل حسین صاحب پھلواروی

شاہِ یحییٰ ستیدِ عالی تبار	فاضلِ پاکیزہ خوش شیرین بیان
بود الحق نورِ دو چشم ستیا او	نورِ وجہ اللہ پیدا و نہان
از وفورِ غم دلم شد داغ دار	رخت رحلت بست چون سوئے جنان
بود در تاریخ گوئی بے مثال	ہم بفنِ شعرا و استاد زمان
گشت غمگین از وفاتش علم و فضل	ہم بلاغت از وفاتش نوحہ خوان
مخزنِ اخلاق ذاتش بود آہ	چون ننالد در غمش پیر و جوان
عالمی را گشت از ہجرش قلق	نالہ دادہ یکقلم شور و فغان
کلکِ عبد اللہ تاریخش نوشت	آہ رحلت کرد آن رطب اللسان
	۱۳۰۲ھ

مولوی محمد ظہیر احسن صاحب نیموی متخلص بشوق

حضرت شاہ محمد یحییٰ	کرد رحلت چو سوئے باغِ بہشت
خامہ شوق پئے تاریخش	ماہِ ذیقعدہ دو شنبہ بنوشت
	۱۳۰۲ھ

ولہ

شاہ یحییٰ کہ با دلِ پُر درد	بود بر شاہدِ ازل واللہ
روز بست و ششم چو یافت وصال	غم جانکاہ شد بہر کہ و مہ
شوق تاریخِ رحلتش گفتم	بدر ذو القعدہ آہ دو شنبہ
	۱۳۰۲ھ

ولہ

چون بسوی باغ جنان رحلت نمود | شاہ یحییٰ پاک دین نیکو سرشت
سال تاریخ وفاتش کلک شوق | بود دو شنبہ زدہ ذوالقعدہ نوشت
۱۳۰۲ھ

مولوی محمد عبد الحق صاحب عظیم آبادی تخلص بہ مجیب خلف الصدق مولوی محمد واعظ الحق مرحوم مہاجر مکہ معظمہ

شاہ یحییٰ رفت چون زین دار فنا | از فراقش خاطر احباب شد اندوہگین
مصرع سال صالش زد رقم کلک مجیب | جایگاہ شاہ یحییٰ شد بفردوس برین
۱۳۰۲ھ

تمت

محمد شمشیر زن خان پیتہین

غلطنامهٔ دیوان فتوحات شوق ثانیه صفحه ۱ تا ۳۶۴

ونیز از صفحه ۳۷ تا ۵۵۲

صفحه	سطر	غلط	صحیح	صفحه	سطر	غلط	صحیح
۵	۹	التیاثت	التشدت	۶۱	۱۲	نگاه	گناه
۸	۱۵	اژ	اثر	۶۲	۱۲	المناحب	المناصب
۱۹	۸	گشیتیم	گسیتیم	۶۴	۶	فتیابه	فتحیاب
۲۱	۲	جناب	بیاب	۶۶	۱۲	ایضاً	ایضاً
۲۳	۱۳	از سکر	سکر از	۸۰	۲	حضرت	یا درو
۲۵	۸	حسن و دنیا یکا	حسن سے و بیجا یکا	۸۴	۶	دراکبرآباد	اکبرآباد
۳۰	۱۴	در همه	همه در همه	۸۸	۱۰	سستیم	از سستیم
۳۲	۸	ام ظلام	ام ظلام ظلام	۸۸	۱۳	بخت	بخت
۳۴	۷	مطرح	مطرح	۹۰	۱	موت حیات	موت و حیات
۳۷	۱۰	حضرت میر	حضرت خو میر	۹۱	۴	عنایت	عطایت
۴۲	۷	حاجی مبین	حاجی مبین	۹۴	۶	تقدید	تقید
۴۳	۱۲	عاشقان	عاشق	۹۵	۹	شور و نشور	شور نشور
۴۶	۳	شکر	سکر	۹۶	۱۵	سیدهم از تو	سید ما ست
۵۱	۹	لایق	لایق و	۹۷	۶	سای	فرسای
۵۵	۱۰	لطف	لطفت	۱۱۲	۶	کم	گم

صفحہ	سطر	غلط	صحیح	صفحہ	سطر	غلط	صحیح
١١٢	١٠	باہزبان	بازبان	١٥٩	٣	یکمی	تج گدا
″	١١	آب تاب	آب وتاب	١٦٠	″	گفت	کفت
١١٣	١٣	جناب	جمال	١٦١	٨	سالارِ	سالارو
١١٦	١	بخداد خدا	بخدا و خدا	١٦٢	٤	دربدر	دربدرو
١١٧	٣	جناب	جمال	١٦٣	٢	شکر	سکر
″	٧	شاہ	شان	١٦٤	٣	حلیم و	حلیم
١٢١	٤	کام	نام	″	١٣	اہل	زاہل
″	٩	ملاذازبیخہ	ملاذازتیغہ	١٦٥	٣	اندوہ	آزردہ
١٢٧	١٠	روزشب	روزوشب	″	١٢	دلدادہ	دلدادہ را
١٢٨	٨	جفاے	خفاے	١٦٦	″	سن	سیمین
١٣٠	١٣	ابوالعلا	بوالعلا	١٦٧	١٢	خوشش	خوشش و
١٣٧	١	ویرانذام	ویرانہ	١٧٣	٤	ازدہر	ازگردش دہر
١٣٨	″	بکدہ	بلدہ	١٧٥	٦	وحیدِ	وحید و
١٤٦	٣	عرس	عرست	١٧٦	٨	بادفا	بوالوفا
١٤٧	١٥	در	دریں	١٧٨	٣	نیاز	نیازو
١٤٨	١	کلام	کلام و	١٨٠	٤	شکر	سکر
١٥٥	٢	سہدشکر	شہد وشکر	١٨٢	٩	اشک و	اشکِ
١٥٦	٥	حیدرو	حیدر	١٨٣	٤تا١٣	محفوظ	محظوظ
١٥٧	٧	مرادت	مرادات	١٨٤	٤تا١٣	الفیاء	الفیا

صفحہ	سطر	غلط	صحیح	صفحہ	سطر	غلط
۱۸۴	۱۳	چالاک	چالاک و	۲۷۸	۱	شان
۱۸۵	۶	قلعہ	قلعہ	۲۸۷	۶	[illegible]
۱۹۷	۵	حیدر	حیدر و	"	۸	
۲۰۱	۱۵	جان	جا	۲۸۸		
۲۲۰	۶	یا	با	"		
۲۲۲	۱	باید	بیابد			
"	۱	اثر	ار			
۲۲۳	۴	گریزیم	گزیریم			
۲۲۸	۱۳	کامرانی	کار ما[illegible]			
۲۳۶	۹	درگاه بہشتم	درگاہ[illegible]			
۲۴۱	۹	پایم	پا[illegible]			
۲۵۲	۵	آشکارا تو	آشکار[illegible]			
۲۵۹	۶	غمم	غم و[illegible]			
۲۶۵	۱	ابوالعلا	ابوال[illegible]			
۲۶۸	۲	بپراختہ	بپرد[illegible]			
۲۷۰	۹	من	من و			
	۱۵	علوم	علو	[illegible]		
۲۷۳	۶	نانز	با ناز	۳۸۲	۱	
۲۷۶	۵	از	ار	۳۸۵	۷	